

NEW IDEA

ဝိတ် ကူးသင်္ဘော

BURMESE CLASSIC

နာနာဘာဝပိုင်
မောင်ညိုမင်း

[သန်လျ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၄၀၄၀၈
 အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၄၈၀၅၀၈

စီစဉ်သူ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၁၁ ဇူလိုင်လ
 အုပ်စု ၅၀၀
 မျက်နှာဖုံး ဗြိတိန်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာစိမ်း Welfare
 အတွင်းဖောင် Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
 အမှတ်(၁၂၀) မင်းဆုကျော်စွာလမ်း
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅) အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ဖုသိမ်လမ်း
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

နာနာဘာဝပိုင် *

မာတိကာ

စဉ်	စာစဉ်အမည်	စာမျက်နှာ
၁	သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားတို့၌လည်းအချစ်သည် ရှိကြလေကုန်၏	၁
၂	ကြက်ခွပ်ပွဲ	၄၆
၃	မျက်မမြင်ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီး	၇၈
၄	စံပယ်ရန်သင်းနေသည့် ဘဲလိတီးသံများ	၁၀၀
၅	ကြောင်တစ်ရာအော်သံ	၁၂၂
၆	ကောင်းမွန်စံအိမ်မက်	၁၄၇
၇	အဝိဇ္ဇာပိတ်ကာဆိုမိစ္ဆာမြို့ပြင်ပြင်	၁၆၄
၈	ရုံပန်းထည်အနီစနှင့်လှပျံ့တစ်ချောင်း	၁၈၂
၉	ခရီးသွားဖော် မခင်မြို့ချစ်	၂၀၅
၁၀	မေတ္တာစွမ်းအားရှင်ဆာဒူးသူတော်စင်အဘိုး	၂၂၃
၁၁	ဒေါင်းယာဉ်ပျံဘုံနံဘေးမှာ စာရေးလို့ထားခဲ့မယ်	၂၅၃
၁၂	သေရွာပြန်နိမိတ်ဟောဆရာ	၂၇၄
၁၃	ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်	
	မကောင်းသူပယ်ကောင်းသူကယ်	၂၉၇
၁၄	အရက်ကြောင်ကြောင်တာပဲဖြစ်ပါစေတော့	၃၂၇
၁၅	လူတစ်ယောက်နှင့်အာဒါလွတ်များအကြောင်း	၃၄၇

BURMESE
CLASSIC
.COM

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားတို့လည်း အချစ်သည် ရှိကြလေကုန်၏

(၁)

ဤဇာတ်လမ်းကို ဦးစွာ ပြောပြသူမှာ သန်လျင် ဖန်ချက်စင်ရုံမှ မိတ်ဆွေစာသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်က ကိုခင်မောင်လွှာ ဟု ခေါ်၏။ တစ်နေ့ သူနှင့် ကျွန်တော် သန်လျင်ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ခေါင်ဘုရား အရှေ့ဘက်ရပ်မှာ ဆုံကြစဉ် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့သည့် ဇာတ်ကြောင်းဖြစ်သည်။

ကိုခင်မောင်လွင်က သူ၏ သူငယ်ချင်း ဇေယျာချစ်ခင်တို့သို့ ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ရေးနိုင်လျှင် ကျွန်တော့်အဖွဲ့အား အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှသည် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ကြောင်း တပေဇေယျာချစ်ခင်နှင့်လည်း တွေ့ဆုံပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ကျိုက်ခေါင်ကျေးရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ အသက် (၄၀)ကျော် သော တရားကျင့်နေသည့် လူယောက်ဝတ်တစ်ဦးကို တွေ့ဆုံရင်းနှီးသည်။ ထိုသူကား ကိုဇေယျာချစ်ခင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အလွန်ထူးဆန်းကျော့ချမ်းဖွယ် ကောင်းလှသည့် ဇာတ်လမ်း စိတ္တဇ ဆန်လွန်းလှသည့် အချစ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားရသောအခါ...

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား ကိလေသာ တဏှာ ယောက်ျားမိတ်တို့သည် မည်သည့်ဘဝသို့ ရောက်နေရောက်နေ အဝိဇ္ဇာနှင့် မကင်းကြ၊ ကိလေသာ သံယောဇဉ်များနှင့် မကင်းနိုင်ကြ။ သုံးဆန်းတိုက်ဆိုင် အံ့ဖွယ်ကြားသိခဲ့ရသည်။

(၂)

ကိုခင်မောင်လွင်နှင့် ကိုဇေယျာချစ်ခင်တို့သည် အလွန်ချစ်ခင်၊ နှစ်ခြင်း ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ကိုယ်စီ ရောက် ကိုခင်မောင်လွင်က ဖန်ချက်စင်ရုံမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်သည်။ ကိုဇေယျာချစ်ခင်ကတော့ မိဘများ ချမ်းသာ၍ အလုပ်ကို မယ်မယ်ရရ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မလုပ်သေးဘဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်သာ အပျော်လွန်၍ကောင်းဆဲ သည်။

ယခင်က သန်လျင်မှာ မြို့ချင်းကပ်ဖြစ်ကြသော်လည်း (၁၉၅၅) ခုနှစ်လောက်က ဇေယျာချစ်ခင်တို့ မိသားစုအားလုံး ရန်ကုန်-မင်းခေမာ သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးမှာ ရတနာဆိုင် ဖွင့်လှက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အခြေချနေကြသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဇေယျာချစ်ခင်က သူပိုင် ဟွန်ဒါ (ဟွန်ဒါ) ဖြစ်ကူးသီတာသင်္ဘောနှင့် သယ်ယူလာပြီး သန်လျင်သို့ ရောက် သည်။

ရောက်သည်နှင့် ကိုခင်မောင်လွင်က ခေါ်၍ သန်လျင် ကျော နှံ့ လျှောက်လည်လေ့ရှိကြသည်။ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသည်။ ထိုသို့ သွားသွားဟလာ အစဉ်ရှိနေစဉ် တစ်နေ့သော အ ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် သူတို့နှစ် ဦး၏ ဘဝများဆီသို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ကား...

မြန်မာလို တပို့တွဲလဆန်း (၁၄)ရက်၊ တစ်နည်း သန်လျင်ခင် တော်ရှင် ကျွဲကံခေါက်ဘုရားပွဲ၏ အဖိတ်နေ့ည ဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင် လွင်တစ်ယောက် ဖန်ချက်စက်ရုံမှာ တာဝန်မှူး၊ ညကူတီကျနေသဖြင့် ဇေယျာချစ်ခင် ဟစ်ဦးတည်း ဘုရားပွဲဈေးသို့ လျှောက်ကြည့်နေသည်။

ဒီနောက် လူပါးလှသော ပဒေသရာဇာ အရိုးအိုးအုတ်အုတ် အ သို့ ရောက်သောအခါ မျှော်လင့်မထားပါဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဇေယျာချစ်ခင်ကို ဝင်တိုက်ရင်း မူးမေ့လဲကုသွားခဲ့၏။

ဇေယျာချစ်ခင်ကလည်း သိလိုက်သည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ထိုး

ထိုက်ပြီး ပဒေသရာဇာရုဘေးသို့ သယ်ယူကာ တတ်သမျှ မုတ်သမျှ အရေးပေါ်ပြုစုပေးလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးငယ် သတိရ၍လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ မိန်းမပျိုသည် သူ့ရင်ခွင်သို့ အားကိုးကြီးစွာ မှီခို ၍ မျှော်လင့်ကြီးစွာသော မျက်ဝန်းညှိုကြီးနှစ်ဖက်နှင့် စိုက်ကြည့်နေ သည်။ သွေးပူနေခိုက်က သတိမထားမိလိုက်သော်လည်း အခု သတိထား ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ကို ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုမုန်း သူ သိလိုက်ရသည်။

သူမရဲ့ ကိုယ်မှ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့တစ်မျိုးသည် သင်းထုံမွှေးပျံ့ နေ၏။ အမျိုးသမီး အသက်(၂၀)ခန့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းစိုတွဲ၊ ရွဲရရွဲနှင့် ခါးကလေး သေး၍ ရင်က ချိုနေပြီး အိတ္တားကား လျားသည့် တင်ပါးများကလည်း ဖိုသတ္တဝါများကို အသက်ရှူမှားစေနိုင် လောက်၏။

“ညီမက အဖော်တွေ ပမါဘူးလား၊ သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။”

“အဖော်တွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မ ကို ကျွဲခိုးဘုရားအရှေ့က ညောင်ပင်အောက် ပို့ပေးပါလား ဟင်”

သူမက လမ်းသွားလမ်းလာများကို စိုးရိမ်ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့် ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဇေယျာချစ်ခင် ခေါင်းအလိုလို ညိတ်လိုက်မိသည်။ ဒီတော့ သူမက သူ့ပခုံးကို အားပြု၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဇေယျာချစ်ခင်က ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် သူမရဲ့ ဆင်စွယ်လက်မောင်း ဖြူးဖွေးအိအိလေးကို ထိန်းလိုက်ရင်း လူရှင်းသည့် အောက်လမ်းမှသည် ကျွဲခိုးဘုရားရှိရာ တောင်အောက်မှန်သို့ လှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟို ရှေ့နားမှာ နားကြမယ် အစ်ကို”

သူမ ညွှန်ပြနေရာက ကျွဲခိုးဘုရားရှေ့မှ ညောင်ပင် အမြစ်ဆုံ

ဖြစ်သည်။ အချိန်က ပွဲထွက်ချိန်မို့ ပွဲဈေးတန်းများမှာ လူပါးရှင်းစ ပြုနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး လေဝင်ကောင်းလှသည် ညောင်ပင်အောက်မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညီမက ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ဟို အဝေးက ရွာမှာပါ အစ်ကို”

“နာမည်ရော ပြောပါဦး ညီမရဲ့”

“ညီမနာမည်က ပန်းခရေမြိုင် တဲ့”

“ပန်းခရေမြိုင်... အငြိမ်မင်းသမီးလား ဟင်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း အစ်ကိုကလည်း အငြိမ်မင်းသမီး

မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့... သာမန် အရပ်သူ ရွာသူပါ။ အင်း ခုမှပဲ အများမြေသွားတော့ဟယ်၊ အစ်ကိုကို ညီမ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီက ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုရဲ့ နာမည်ကရော”

“ဇေယျာချစ်ခင် တဲ့”

“အလဲ့... ဇာတ်ရှင်မင်းသားလား၊ အဆိုတော်လားပဲနော်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အမိလိုပါပဲ သာမန် လူပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ကဲ အစ်ကို ညီမကို ဘယ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးရမ လဲ... ပြော အိမ်ကိုလား၊ ဇာတ်ရုံထဲကိုလား”

ဒီလိုမေးလိုက်တော့ သူမက ရည်းစားဟန်ပြုရင်းမှ...

“ဟင့်အင်း... ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ အဖော်တွေနဲ့ ဧည့်မှ ပြန်လို့ ဖြစ်မယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ အဖော်ကဲ့ရင် ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆို ကြဖို့ ပြောထားပြီးသားပါ အစ်ကို”

“ဒါဆို... အချိန်ရရင် တစ်ခုခု လိုက်စားပါလား”

“အင်း... မိုက်ထဲမှာ ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ညီမ ဒီက

အိမ်နော် အစ်ကို”

“အို... မတုတ်တာရယ်၊ ညီမက မိန်းကလေး ဥစ္စာ”

“မိန်းကလေးလည်း ဒီနိုင်ငံမှာ ကျွေးခွင့်ရှိပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“နောင်တစ်ချိန်ကျမှ အဓိက ကျွေးပါဗျာ၊ အခု ကျုပ်ကပဲ

ကျွေးပါရစေ၊ ကဲ... လာ”

ဒီလိုနှင့် ရှုပ်သေးစင်သွားရာလမ်း မှောင်ရိပ်မကျတကျ အပြေ ဆိုင်မှာ နာရီဝက်ခန့် စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ခုမှ တွေ့သိကြသည် ဖြစ်သော်လည်း ရှေးကုသိုလ်ရေစက်ကြောင့်များ လား မသိ၊ ရင်းရင်းနီးနီး ရှိသွားကြသည်။

သူမရဲ့အသံက ရယ်လိုက် စကားပြောလိုက်လျှင် အဆိုကောင်း သည် အငြိမ်မင်းသမီးတစ်ဦးရဲ့ အသံနှင့် အလွန်တူ၏။ ညှို့ဖျက်ဝန်း အဝဲကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်လိုက်ပင်လျှင် ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးများ တုန်ခါ၍ သွားခဲ့ရသည်။

(ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ အဆိုအရ အဲဒီတုန်းက ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်း ချင်စိတ် အရမ်းမြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။)

အကြော်နှင့် ရေနှေးကြမ်း သောက်၍ အတန်ကြာသော်အခါ

“ဟော အစ်ကိုရေ ဟိုမှာ အဖော်လာနေပြီ၊ ညီမ သွားတော့ ယေန်နော်”

“ဘယ်မှာလဲ ညီမရဲ့အဖော်က”

ဇေယျာချစ်ခင်က မြင်ကွင်းရှင်းလှသည် လမ်းမသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ လူအချို့ သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ စကားပြော၍ သွားနေ ကြ၏။ အမျိုးသမီးအုပ်စုကို မမြင်ရ။ သူ အထင်အရှား မြင်လိုက်ရသည် ကား၊ မီးသွေးကဲ့သို့ အသားအလွန်မည်းမှောင်နေသည့် အသွက်(ရွာ)ခန့်

၈ * မောင်ညိုဝင်း(အုပ်စု)

သျှောင်တစောင်းနှင့် ဗလကောင်းကောင်း လူကြီးတံစဉ်းက သူတို့နှစ်ဦးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒီလိုပဲ တွေ့ရသည်။

“အစ်ကို မမြင်ပါဘူး။ သူတို့ ကျော်သွားကြပြီ သွားမယ်နော်” လှစ်ခနဲ သူမက အထ၊ သူကလည်း လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို

လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်းမှ...

“ညီမ နက်ဖြန်လပြည့်နေည ထွက်ခဲ့ပါဦးလားဟင်”

“နက်ဖြန်”

“အေးလေ ည(၉)နာရီလောက်ပေါ့၊ အစ်ကို ဟိုညောင်ပင် အောက်က စောင့်နေမယ်၊ လာခဲ့မယ်မို့လား”

သူမ တစ်ခဏခန့် စဉ်းစားပြီး ခပ်သွက်သွက် ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ ဇေယျာ ချစ်ခင်ကတော့ ဒီည ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့၍ မဆုံး။

(၃)

ထိုအချိန် ထိုအဖြစ်အပျက်မှ စ၍ ဇေယျာချစ်ခင် တစ်ယောက် နှစ်ယောက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေသာမက ကြားရက်များပါ ရောက်ချီးပေါက်ချ နေခဲ့သည်။

လပြည့်နေ့ညက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘုရားပူးများ ကြိုတင်ကြိုတင် စည်ကားနေသည်။ သူနှင့် ပန်းခရေမြိုင်ကတော့ ကျွဲခိုးဘုရား အားရှိ ညောင်ပင်အောက်သို့ ကွယ်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီနေရာက လှူရှင်း နေသည်။

ကျွဲခိုးဘုရားသည် ကျွဲခိုးခေါက်ဘုရား အနောက်တောင်ထောင့် မှိုင်း။ ကျွဲခိုးဘုရား မြောက်ဘက်၌ သင်္ချိုင်းတစ်ခု ရှိ၏။ သင်္ချိုင်းနှင့် မဝေး၌ ရုပ်သေးစင်ရှိသည်။

(ကျွဲခိုးဘုရားကို ရှေးပါဒခေတ်က ရာဇာဓိပတိတော်မင်းကြီး ထည်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ နောက်ပိုင်း နာနာသီဟမင်းက ဆက်လက်တည် တည် 'ကျွဲခိုးမောရဘုရား' ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရပေသည်။ ထိုအခါ လက်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း မသမာသူအချို့က ဓားနှင့် တောင်ကမ်း များရှိသည့် နေရာဖြစ်သည်မို့ ကျွဲခိုးသတ်၊ နွားခိုးပေါ်ရာမှ နောက်ပိုင်း

ကျွန်းဘုရားဟု အများက အလွယ်တကူ ခေါ်ကြတော့သည်။) ကျွန်းဘုရားကား အလွန်ငြိမ်းချမ်းသည်။ ဓာတ်သိယျား အစိဋ္ဌာန်စခန်းကျင့်သူများသာ ဓာတ်စခန်းကိစ္စအတွက် အောင်မြေသွယ် လာကြသည် များ၏။ ဒီနေရာဝန်းကျင်က လူလည်း ရှင်းသည်။ ပါးသာ ပြောရလျှင် ရှေးရေစက်ကြောင့် ဆိုရမည်ထင်။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်အစ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် ချစ်သူရည်းစားဘဝသို့ ယုံကြည်မြတ်နိုးစွာ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ ဇေယျာချစ်ခင်က မြို့တော်သို့ အောင်ဇာတ်ကို ကြည့်ဖို့ ပြောသည်။ ပန်းခရေမြိုင်က လူများဝင်သူမ ကြောက်သည်။ လူငွေဒဏ်ကိုလည်း ကြာကြာမခံနိုင်။ ရုပ်သေးကြည့်ချင်သည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ ရုပ်သေးက ကြည့်ရခဲ့သည်တဲ့။

ပြီးတော့ ရုပ်သေးမင်းသမီးရဲ့ အပြောအဆို အငိုစကားလုံးစကား လူ့က သည်ဇာတ်ထက် ပိုကောင်း၊ ပိုအဆင့်မြင့်သည်ဟု ဆိုသဖြင့်တော့ ရုပ်သေးက ဒီည နောက်ဆုံးည။

သို့နှင့် ချစ်သူ၏အလိုကို လိုက်ရန် အဲဒီညက ချစ်သူအကြိုခပ်ချောင်ကျကျ သစ်ပင်အောက်မှာ သတင်းစာစက္ကူများ ခင်းထိုင်တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်၍ ယုယကြင်နာမှုပြုပြီး အချမ်းဒဏ်ကို တွန်းထကာ နောက်ပိုင်း ပြီးခါနီးတိုင်း ရုပ်သေးကို ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

မိုးလင်းခါနီးကျတော့ သူမက ပြန်တော့မယ်ဆို၍ ဇေယျာချစ်က အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပါရစေ ဆိုသည်တိုင် အမေတို့ အဘိုးတို့သိထု ဆိုပါလိမ့်မည် ဆိုသောကြောင့် ကျွန်းဘုရားအလွန် တောင်နှစ်လုံးကြာ အရောက် လိုက်ပို့ခွင့်ရခဲ့သည်။

မြိုင်က သူ့ကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း လက်ကလေး ပြော

ပြန် တောင်နှစ်လုံးလမ်းကြားအတိုင်း အရှေ့စူးစူးသို့ သွားနေသည် မကြာခင်(ကျွန်းဒေဝ)ဘုရားစေတီ အောက်ဘက်လမ်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို ခပ်ယုယု မြင်လိုက်ရတော့မှ သန်လျင်သွားမည့်ဂိတ်ရှိရာသို့ မလင်တလင်း အမှောင်ကို အားပြုရင်း လာခဲ့လိုက်သည်။

(၄)

တစ်နေ့သောအခါ သန်လျင်မြို့ရှိ ခင်မောင်လွင် နေအိမ်သို့ ဇေယျာချစ်ခင်၏အမေနှင့် အစ်မလုပ်သူတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ “အလည်သက်သက်ပဲလား အဒေါ်” မေးရင်း “ဇေယျာကြီး မပါဘုလား” ဟု မေးလိုက်သောအခါ သူတို့သားအမိက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်ပြီး

“မင်းဆီကို လာတယ်ဆို”

“ဟာ ဘယ်က လာရမှာလဲ၊ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ဆီ မလာနစ်ပတ် သုံးပတ်လောက် ရှိပြီ၊ ကျွန်ခင်ကဘုရားပွဲ ပြီးကတည်းက မတွေ့ရတာရယ်”

ဒီလို ထပ်ပြောလိုက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာ

ချင်း ပြန်ဆိုသွားကြပြန်သည်။

“အဲဒီကိစ္စပဲ မင်းကို မေးကြည့်ချင်လို့ လာခဲ့တာ မောင်ခင် မောင်လွင်ရေ”

“ခင်ဗျာ... ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီလိုကွယ်... မောင်ခင်မောင်လွင်ရဲ့ မင်း သူငယ်ချင်း မင်း ဆီ မလာတာ ကြာပြီဆိုကတည်းက တို့ မသင်္ကာတဲ့ကိစ္စ ကျိန်းသေသွား မှန်း ဒေါ်ဒေါ်တို့ သဘောပေါက်ပြီဟေ့၊ ဒီမှာ ငါ့တူ မင်း ‘မြိုင်’ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ သိသလားကွယ်”

“မြိုင် ဘယ်က မြိုင်လဲ... ဒေါ်ဒေါ်”

ကိုခင်မောင်လွင် အံ့ဩသွားစဉ်မှာပင် ဇေယျာချစ်ခင်အမေက လက်ညှိုးဆွဲလျက်မှ

“ဟောဒီ တို့များ ရွှေသန်လျှင်ကပေါ့ကွယ်၊ တစ်နေ့ မင်းသူ ငယ်ချင်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို အခြေအနေအရ ဖတ်မိလိုက်တယ်ကွယ်၊ အဲဒီ မှာ မြိုင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေးနဲ့ သား ဇေယျာတို့ စတင်တွေ့ရှိပေ ကြောင်း၊ ကျွန်တို့ခေါက်ဘုရားပွဲမှာ ရုပ်သေပွဲ အတူကြည့်ကြတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပိုင်း အဲဒီမြိုင်နဲ့ အချစ်ကြီးချစ်ကြပြီး မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြသည့် အကြောင်း၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်သူမြိုင်က လွဲရင် ဘာမှ မရှိတဲ့အကြောင်း၊ နှေးထားတာကို ဖတ်သိခဲ့ရတယ်၊ ငါ့တူရေ သားရဲ့ချစ်သူ မြိုင်ဆိုတာ မိန်းမကောင်းလေးလား၊ ဟိုမကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးလား၊ ဘယ်မှာနေလို့ များ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့က သိချင်လို့ ... သိ လာခဲ့ရတာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ် ချောမေကြည်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ ခင်မောင်လွင် ပါးစပ် ဟသွားခဲ့ရသည်။

“အင်း... ဒီကောင် သန်လျင်မှာ ရည်းစားရှိနေမှန်း ဒေါ်ဒေါ် တို့ ပြောပြမှပဲ ကျွန်တော်လည်း သိရတော့တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ တော်တော် ချစ်တက်တဲ့ ဇေယျာပါလားနော်”

“ဟင်း ဟင်း ကိုခင်မောင်လွင်တို့ကတော့ သူငယ်ချင်းကို ဘာဘာတွေ ပေးနေပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မကာဟပါဘူး ညီမရယ်၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့”

“အေးကွယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ မင်းဆီကဲ့ပဲ လာနေတယ် တို့ ယုံကြည်နေတာကိုး၊ ခုတော့ သူ့ဒိုင်ယာရီအရ သူ့မှာ ချစ်သူရွှေသန်းစား နို့နေမှန်း သိရတော့လည်း မျိုးကောင်းဆွေကောင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းရင် လက်ခံရမှာပါပဲ၊ မကောင်းခဲ့ရင်တော့ ဝိုင်းထားရမှာပေါ့၊ ငါ့တူရယ်၊ အဲဒါ မင်းသိသလောက်လည်း တို့များကို အသိပေးပါဦးကွယ် နော် မောင်ခင်မောင်လွင်”

သူငယ်ချင်း အမေရဲ့ စကားကြောင့် သူ ပို၍ အနေရအထိုင် ရ ကျပ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ဒီနောက် ခင်မောင်လွင်က လူမျိုးလူရိုးကြီးပီပီ တို့နဲ့တူယလျက်မှ ဒီ ‘မြိုင်’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မြင်လည်း မမြင်စူး၊ သိလည်း မသိကြောင်း၊ ဇေယျာချစ်ခင် ဒီကို မလာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ် ၍ သူ့ရဲ့လက်ရှိ အခြေအနေအကြောင်း သူ ဘာမှ မသိပေါ့ကြောင်း၊ သို့သော် ဇေယျာချစ်ခင်၏ ပြောင်းလဲနေသည့် အခြေအနေကို ယခု သိခဲ့ရပြီမို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ အနာဂတ် အကျိုးအတွက် ကျွန်တော် ခုံစမ်း ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်တော့မှ သားအပိနစ်ဦးစလေး ကြည့်နူးဝင်သာ ဖြစ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားကြတော့သည်။

...ရက်ရက်စက်စက် လှသည်အကြောင်း သူငယ်ချင်းကို မိတ်ဆက်
...သော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မြိုင်ကို
...စွဲလမ်းသွားနိုင်သည့်အတွက် လောလောဆယ် မိတ်ဆက်မပေး
...သည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် စသည်ဖြင့် သူ့ချစ်သူရဲ့ အလှူငှါကာကို
...လမ်းရ ဖွင့်ဆိုတော့သည်။

ခင်မောင်လွင်ကလည်း ဇေယျာမိဘများကို ကတိပေးထားသည့်
... မြိုင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ မိဘမျိုးရိုး၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အလုပ်
... စသည်တို့ကို ချောမော့လှည့်ပတ် မေးမြန်းလိုက်ရာ နောက်ဆုံး
... ပြောလိုက်သည်ကား။

- "အဲ့ဒါတွေအားလုံး ငါ မသိသေးဘူး ငလွင်ရ"
- "ဟေ့ မင်းမြိုင်ရဲ့ အိမ်ကို မရောက်ဖူးဘူးလား"
- "ဟင့်အင်း"
- "မိဘအမည်ရော သိရပြီလား"
- "မသိဘူး"
- "သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရော"
- "ဒါလည်း ငါက မေးဖူးတယ်၊ မြိုင်က အရေးကြီးလို့လားတဲ့"
- "ဟာ မင်း ရည်းစားထားပုံကြီးကလည်း ဇေယျာရာ၊ အပျော်
...လား၊ မင်း မြိုင်ကို အတည်ယူမှာလား ပြောပါဦး"
- "အံ့မာ ခွေးကောင် ငါ့များ ဖော်ဖော်ကားကား၊ အတည်ယူမှာ
... မြိုင်က နုနုရွဲ့ရွဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာ ငါ မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေမှာပဲ
..."

"အေးလေ အတည်ယူမယ်၊ တစ်နေ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်
... ဒီအိမ်က ကိစ္စတွေက စုံစမ်းသိရှိထားရမှာပဲကွ၊ ငါနဲ့လည်း

(၅)

စနေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် နေ့ခင်း (၁၂)နာရီခန့်
အိမ်မှာ စာဖတ်နေစဉ် ဆိုင်ကယ်ဟွန်းသံနှင့်အတူ ရိုးအပြည့် ဝတ်စား
ထားသော ဇေယျာချစ်ခင်သည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားနှင့် အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာသည်။

"အလဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွှေးကြိုင်လို့ ရေမွှေးကန်ထဲများ
ကျတာခွဲရော့လား ဇေယျာရာ ဟင်"

"အဟဲ ဟဲ ဟဲ ဒါတိုင်းလိုပါပဲကွာ"

"မင်း ဒါတိုင်းနဲ့ မတူတော့ပါဘူး ဇေယျာရာ၊ ငါ မသိဘူး
မှတ်လို့လား"

သို့နှင့် ခင်မောင်လွင်က သုံးပတ်ခန့်အတွင်း တစ်ခေါက်မှ
ပေါ်မလာရသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းလိုက်သောအခါ ငယ်ချစ်သူ
ငယ်ချင်းများပီပီ 'ဘူး' ကွယ်မနေကြဘဲ သူ့မှာ အသက်တမျှ ချစ်ရသည့်
ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း မိန်းကလေးအမည်က 'ပန်းခရေမြိုင်' ဟု

တစ်နေ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူကို မပြစ်မှားပါဘူးကွ၊ စိတ်ချပါ”

“ငါက နောက်တာပါ ငလွင်ရား အဆင်ပြေတဲ့နေ့ကျရင် ငါမင်းကို မြိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ် စိတ်ချပါ၊ ကိုင်း ငါ မြိုင်နဲ့ချိန်းထားလို့ လစ်မဟေ့”

ဇေယျာချစ်ခင်က သူ့ရင်ထဲရှိသည့် ခံစားချက် ယုံကြည်ချက်များကို အားရပါးရ ပြောပြပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို စက်နိုးကာ လက်ဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။ သူထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည်နှင့် ခင်မောင်လွင်လည်း အထိတ်အစားလဲကာ သူ့နောက်ခြေရာခံပို့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဆိုင်ကယ် ခဏငှားပြီး ဇေယျာချစ်ခင် နောက်မှ ခွာ၍ လိုက်သွားခဲ့တော့သည်။

(၆)

အရှေ့ဘက်စောင်းတန်း လှေကားထစ်များမှ ခပ်သူတို့သူတို့ တက်သွားနေသည့် ဇေယျာချစ်ခင်ကို ခင်မောင်လွင် နောက်ဘက်မှ အရှင်းသား တွေ့နေရသည်။ နောက်ဘက်ကို ယောင်လို့တောင်မှ လှည့်မကြည့်။ ခင်မောင်လွင်ကလည်း ဘုရားဖူးလူအုပ်များကို အနှောအကွယ် လုပ်၍ အသာ မှေးလိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မကြာခင် ဇေယျာက စေတီတော်လက်ယာဘက်မှသည် အနောက်ဘက် စောင်းတန်းအောက်သို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ဆင်းသွားသည်။

စောင်းတန်းအဝင်ဝ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်အနက် လူရှင်းသည့် တောင်ဘက်ခြမ်းက ခြင်္သေ့ကြီး ခြင်္သေ့ထောက်အုတ်နံကို ပိုလို့ ထိုင်နေသည်။ ခင်မောင်လွင်လည်း တန်ဆောင်းတိုင်လုံးကြီးများကို ကွယ်၍ အသာချောင်းကြည့်နေလိုက်သည်။

(၁၀)မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဇေယျာချစ်ခင်သည် တစ်စုံတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အလား မတ်တတ်ရပ်၍ ကြိုနေ၏။ ၎င်းနေရာက

တစ်စုံတစ်ဦးကို သူ့အနီးမှာ ထိုင်ဟန်ပြုပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားများကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ဦးခေါင်းကို မကြာခဏ ညိတ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ သဘောကျလိုက်နှင့် အလွန်ပီတိ ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ ခင်မောင်လွင် အမြင်မှာ အံ့ဩစရာများ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်က ဇေယျာအနီးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သို့သော် ဇေယျာက လူရှိနေသည့်အလား စကားတွေ ပြောနေသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော ကေန္တ ဒီကောင် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားခဲ့လေရော့လား။

မိမိက လှမ်း၍ အော်ခေါ်လိုက်လျှင် ကောင်းပါမည်လား။ ဒါမှ ဘုတ် သူ သတိအမှန်ရသွားအောင် အနားသွား၍ လှုပ်ကိုင်သတိပေး လိုက်လျှင် ကောင်းမည်လား။ စဉ်းစားနေမိသည်။

သို့သော် ဒီကောင့် အခြေအနေ ဘယ်အထိ ရောက်နေသည်ကို အရှင်းသိလိုသဖြင့် ဘာမှဝင်ရောက် သတိပေးလှုပ်ရှားမှု မပြုဘဲ၊ တိတ်စာခိတ် အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

ပြောရလျှင် ယခုမြင်ကွင်းကား လူသူကင်းရှင်းနေသည့် ခြင်္သေ့ကြီး ဝမ်းပိုက်အောက်မှာ စိတ်မနှံ့သည့် ခေတ်မီသားနား လူရည်မွန်တစ်ဦး၏ ယဉ်ယဉ်လေးရှုံးပြီး ရောက်ရာပေါက်ရာ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆို လှုပ်ရှားနေသည့် အနေအထားလည်း ဖြစ်သည်။

(၁၀)မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဇေယျာသည် သီဟိုတောလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးပြုပြီး နှိပ်ကာမောကာ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ခင်မောင်လွင်လည်း အသာ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်သွားလိုက်ပြန်သည်။ သူ မမြင်အောင် ကြီးမားသော သီဟိုပင်ကြီးကို အကွယ်ယူ၍ ချောင်းနေလိုက်၏။

ဇေယျာချစ်ခင်က အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးသည့် မြောက်ဘက် အစွန်းဆုံး လက်ဖက်ရည်ပိုင်းခုံမှာ ဝင်ထိုင်နေရာယူလိုက်ပြီး စားပွဲထိုးချာတိတ်တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးချာတိတ်ကလေးက ဇေယျာမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ မြှောက်ပြပြီး အတန်ကြာတော့ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် မုန့်များကို လာချပေးသွားသည်။ သည်မှာလည်း သူက တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့ရှိပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက် လုပ်နေသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မြင်နေရပြန်တော့သည်။

ခင်မောင်လွင်သည် မိမိသူငယ်ချင်းလုပ်သူ၏ နောက်ထပ် ထူးခြားချက်ကို ထပ်မံ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ စောစောကထက်ပို၍ အံ့ဩသွားခဲ့ရပြန်သည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့် ကြာတော့ စားပွဲထိုးကောင်ကလေးတို့ ခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုးများ ရှင်းပေးလိုက်ပြီး စကားစာပြောပြောနှင့် တွန့်တုရားရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုနေရာကား ကွင်းလွင်ပြင်နှင့် ဆက်စပ်နေ၍ ဆက်လက် နောက်ယောင်ခံလိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့။

ဒီနောက် စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်လာလိုက်ပြီး သူ ထိုင်သွားသည့် စားပွဲခုံပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ မကြာခင် စားပွဲထိုးကောင်ကလေးက လက်ဖက်ရည်နှင့် စီးကရက် လာချပေးသည်။ မိမိက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာလိုက်ပြီး

"ညီလေး ခဏလေးကွာ၊ ငါ့ညီကို အစ်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ"
"ဘာကိစ္စလဲ အစ်ကို... မေးလေ"

“စောစောက ဒီနေရာမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်သွားတယ်လို့ ညီလေး သိသလား”

“သိတယ် အစ်ကို၊ သူ ဒီဆိုင် ဒီနေရာမှာ မကြာခဏ လာလာသောက်တယ်”

“သူလာရင် အဖော်ဘယ်သူ ပါသေးသလဲကွယ်၊ ရော ဒါ ညီလေးဖို့ မုန့်ဖိုး”

ကိုခင်မောင်လွင်က တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သောအခါ ချာတိတ်ကလေးက ကောင်တာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲ ယူ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ဖွတ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး ညီလေးရ”

“သူလာရင် ငါ့ယောက်တည်းပဲ အစ်ကို၊ ဒါ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆက်ပြောပါကွ”

“ဒီလူကြီးက အတော် ထူးဆန်းတယ် အစ်ကိုရ၊ လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း လက်ဖက်ရည်မှာရင် နှစ်ခွက်ချည်းပဲ ခင်ဗျ”

“ဟေ”

“အဖော်မပါဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မပါဘူး၊ နှစ်ခွက်ကတော့ လာတိုင်းမှာတယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

“နောက်ပြီး သူက တစ်ယောက်တည်း ရယ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ပြုံးလိုက်ပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှင်ကတောင် ဒီလူကြီးကို ယဉ်ယဉ်လေး ရွေးနေ၊ စိတ်နောက်နေတဲ့ စိတ်ရောဂါသမားလို့ သတ်မှတ်

တယ်၊ ပိုက်ဆံရှင်းရင်တော့ နှစ်ခွက်ဖိုး အမြဲတမ်းရှင်းတယ်”

“ကျွန်တို့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကရော လက်ဖက်ရည် တော့ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် သိမ်းသမျှ တစ်စက်တောင် မကျွန်ပါဘူး အစ်ကို”
“ဗုဒ္ဓေါ”

(၇)

“သူငယ်ချင်း ဇေယျာ၊ မင်းတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”
တစ်နေ့ ဇေယျာချစ်ခင်နှင့် မိမိ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“အခြေအနေ မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ငါက ပြောတယ်၊ မြိုင်က သူ လက်ဖက်ရည်သေးဘူး အမေတို့ အဘိုးတို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာ

“ဘာလို့ ခွင့်မပြုရတာတုန်းကွ”

“သူ့အမေနဲ့ အစ်မတွေ အမျိုးတွေက ပြောတယ်တဲ့၊ ငါတို့ ဒီမြို့ဒီရွာမှာ မြိုင်နဲ့အတူ နေနိုင်ပါတယ်လို့ ကတိပေးရင် စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဒီတော့ မင်းသဘောက”

“ငါကတော့ ရန်ကုန်ကို လိုက်နေပါ။ ဟိုမှာ ငါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု လုပ်နေလို့ပါပေါ့ကွာ။ အဲဒီလိုပြောတာကို သူတို့အသိုက်အဝိုင်းက လုံးဝ လက်မခံဘူးတဲ့လေ”

ခင်မောင်လွင် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ စူးစူး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြည့်အထိမှာ အမိပိုယ်များစွာ ပါသွားခဲ့သည်မို့ ဖေယျာချစ်ခင် လန့်သွားခဲ့သည်။

“လွင်... မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို နုလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ ဟင်”

“ဖေယျာ... မင်းမှာ တကယ်ရော ရည်းစားရှိရဲ့လားကွာ”

မင်း ငါ့ကို လာမဖြီးနဲ့နော် ဖေယျာ”

“ယော... တယ်ခက်ပါလား သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို ငါက ညာဖြီးရ နောက်ပြောင်ရမှာလားကွာ၊ ငါ့မိဘတွေကိုတောင် ဒီအကြောင်းနည်းနည်းလေးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့ဘူး၊ မင်းကို အချစ်ဆုံး၊ အယုံကြည်ဆုံးမိတ်ဆက်ပေးမကျန် ဖွင့်ပြောပြခဲ့တာ ဥစ္စာ၊ ငါ့ချစ်သူနာမည်က ‘မြိုင်’ နဲ့နာမည်အပြည့်အစုံက ‘ပန်းခရေမြိုင်’ အသက် (၂၁)နှစ်၊ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ နတ်သမီးတမျှလှတယ်၊ တစ်နေ့ ငါ မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်ကွာ”

“နောက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။ ဒီကောင်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်ပဲ ခင်ဗျာနသည်။ လေယူလေသိမ်းကလည်း ပကတိယဉ်ယဉ်လေး စူးနေ၊ စိတ်... ငနဲက ဒူးများတောင် နှံ့ရှ်နေလိုက်သေး”

“မင်း စိတ်မှန်ပါတယ်နော် ဖေယျာ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း မင်းက ငါ့ ငါ့ကို အရှူးလို့ ခင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တောက သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် လို့ပေါ့ကွာ ဟင်း”

ဖေယျာချစ်ခင်က ပြောရင်း မျက်နှာကြီး နှိပ်နှိပ်လာကာ ဒေါသထွက်လာသည်။ သို့နှင့် မိမိက အသာပြန်ချော့ လျှော့ချလိုက်သည်။

“အေးလေ... မင်းဘက်က အားလုံး မှန်ကန်တိကျတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို သက်သေပြပါ သူငယ်ချင်း၊ လိုအပ်ရင် ငါလည်း မင်းကို ကူညီချင်လို့ပါ”

“ကောင်မို့... ဒါဆို လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ် (၁၂)နာရီခန့်ရင် ငါ မင်းကို မြိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ နတ်သျှင်နောင် အုတ်ဂူရှိတဲ့ ကြောက်ဘက်စောင်းတန်း ခြင်္သေ့ကြီးအနားမှာ ငါတို့ စောင့်ကြမယ်၊ ငါက မင်းကို အဲဒီနေရာလာဖို့ တိတ်တိတ်ချိန်းလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို အိုကေ၊ လက်တွေ့ ဆုံရရင် ယုံမယ်ကွာ”

အနောက်ဖက်ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ အုတ်ဂူရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ မိမိကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့ရ။

“မတွေ့ပါလားကွ”

“မင်းကလည်း ကန်းပါကွာ၊ ဟိုမှာ အင်္ကျီက အပြာနု၊ ထတံက အပြာရင့် အပွင့်ကြီးနဲ့၊ ငါတို့ဆီကို လာနေတာရယ်၊ ငါ အသံပြုလိုက်ဦးမယ်၊ ဟေ့... မြိုင်... မြိုင် မောင်တို့ဒီမှာ ဟေ့”

သူက မတ်တတ်ရပ်ရင်း လက်လှမ်းပြု၍ အသံပြုလိုက်ရာမှ ပြေးကြိုရန် ဆင်းသွားလိုက်သည်။

“မြိုင် ဘယ်လဲ၊ ဒီကိုလာလေ မြိုင်၊ မြိုင်ရေ မြိုင်... မြိုင်”

သူသည် ပါးစပ်မှ အော်ရင်း ပြောရင်း ဓမ္မပါလတန်းကြီးကျောင်းခေါင်းရင်းလမ်းဘက်သို့ ပြေး၍လိုက်သွားတော့သည်။ မိမိလိုက်ကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ပုံစံက တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ နောက်သို့ အမောတကော လိုက်နေသည်ပုံမျိုး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ အမှန်တကယ် မြင်တွေ့နေရသည်က သူတစ်ယောက်တည်း နာမတစ်ခုကို အော်ဟစ်ရင်း သူသာ မြင်ရသည့် ပုံရိပ်မဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မဲ့ ဝိညာဉ်နောက်သို့ စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ အသနားခံလိုက်နေသည့် အဖြစ်မျိုးရယ်။

မကြာခင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချောက်ချောက်ချားချား အူလိုက်ကြသည့် ခွေးတစ်အုပ်ရဲ့ ကြောက်စရာအသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး ဇေယျာချစ်ခင်သည် ခွေးသံရွဲ၍ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် မျက်နှာကောင်းစွာဖြင့် မိမိရှိရာသို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

“ခေါ်လို့ မရဘူးကွာ၊ မင်းကို မြင်လိုက်လို့နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဇွတ်ကို ထွက်ပြေးတော့တာပဲ၊ ဂျက်လို့ နေမှာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရာ”

ခင်မောင်လွင် သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ စိုး

(၈)

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်သောအခါ နတ်သျှင်နောင် အရိုးအိုးအုတ်ဂူရှိရာ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းရှိ လက်ယာဘက်ခြင်သွေကြီး အနီးရှိ အုတ်လှေကားထစ်မှာ ဇေယျာချစ်ခင်နှင့် ခင်မောင်လွင်တို့ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ ဒီနေရာက လူရှင်းသည်။ ဟိုး အပေါ်ဘက် အုတ်လှေကားထစ်ပေါ်မှာသာ ချစ်သူရည်းစား စုံတွဲတစ်တွဲ ရှိသည်။

အရှေ့ဘက် သီဟိုတောက နံရိုင်းကလေးများမှာ ချစ်သူစုံတွဲ နှစ်တွဲရှိသည်။ ခင်မောင်လွင်က လက်မှာနာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဇေယျာ (၁၂)နာရီ ထိုးပါပကောလားကွ”

“လာမှာပါ ငလွင်ရာ၊ ငါ မနေ့ကပဲ ဒီနေရာကို လာခဲ့ဖူးအသေအချာ ချိန်းထားတာပါ။ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့တော့ ကြိုမပြောထားဘူး၊ ဂျက်နေမှာစိုးလို့၊ ဟော... ဟော ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လာနေပြီကွ”

ဇေယျာချစ်ခင်က ပြောရင်းတန်းလန်းမှ ဓမ္မပါလကျောင်း

ရိမ်ပြုလာခဲ့သည်။ စိတ်လည်းမကောင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ အခြေအနေသည် ဦးနှောက်ဖျက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်သေး။ သို့သော် စိတ်ရောဂါလား ပယောဂ အနှောင့်အယှက်များ ဝင်နေရောသလား။

“ကဲပါကွာ၊ မင်းရဲ့ ချစ်သူ မြိုင်က ငါနဲ့ မတွေ့ချင်၊ စကား မပြောချင်လည်း ပြန်ကြပါစို့ကွာ ထ”

“ငါ မပြန်ချင်သေးဘူး ခင်မောင်လွင်”

“ဘာလဲ မင်းက သူ့နှောက်ကို လိုက်သွားမှလို့လား။ လိုက်ရ အောင် သူမရဲ့အိမ် နေရပ်လိပ်စာရော သိလို့လား”

ဒီမေးခွန်းများကို ဇေယျာ ပြန်မဖြေနိုင်။ ငူကြီး ဝိုင်၍နေ တာ့သည်။ နှောက်ဆုံး အတန်တန် ချော့မော့ ဖျောင်းဖျ ခေါ်တော့မှ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများနှင့်မလိုက်ချင်လိုက်ချင်လိုက်ပါခဲ့တော့သည်။

□

“ကာယကံရှင်ရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတုန်းကွ”

“သူ့နာမည်က ဇေယျာချစ်ခင်ပါ ‘ဆရာကြီး’”

“နေ့ကရော”

“အင်္ဂါသားပါရှင်”

ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ အမေက နာမည်ကျော် မနောဗေဒင်ဆရာ ကြီး ဦးသီလနန္ဒ၏ အိမ်ပေဒင်ခန်းမှာ ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ ဘဝအကျိုး ဆကြောင်း တိတိတဆိတ် လာရောက်မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ချော မကြည်က သူ့အား ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ မွေးနှစ်၊ ချ၊ လ၊ အချိန်နာရီတို့ကို ပြောပြသည်။ ဆရာကြီးကလည်း ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးခြစ်လိုက်၊ ငြိတော့ မနောအာရုံယူ၍ မေးမြန်းလိုက်။

“ဒီနှစ်ထဲမှာ အင်္ဂါသား စက်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိခိုက်ဒဏ် ရာ ဖြစ်လိမ့်မယ် သမီး”

“ရှင်”

“အခန့်မသင့်ရင် အသက်မ၊ ဆုံးရှုံးနိုင်ဖွယ်ရှိတယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ ညီတော့ အင်္ဂါသည် မရဏကိန်းအပျက်မှာ ကျနေလို့ပဲ၊ သို့ညကြွင်းတဲ့

အချိန်ရောက်ပြန်တော့ အပူသောကနဲ့လည်း ကြုံရဦးမယ်၊ ဒါအပြင် သက်ရောက်ကစား တနင်္ဂနွေ သက်ရောက်ဖြစ်နေတော့၊ ဣဋ္ဌကင်းကွာ၊ အသူရာ၊ အောက်မှာ စောက်ထိုးကျ ကိန်းနဲ့ ကြုံနေပြန်တော့၊ မိန်းမကြောင့် သို့မဟုတ် မမြင်အိမ်သော လောကသားများရဲ့ သွေးဆောင်ဖမ်းစား ဖျားယောင်းမှုကြောင့် ဘဝပျက်ကိန်း ရှိတယ်လို့ ကျုပ် မြင်နေရတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနှစ်ထဲမှာ အိမ်ထောင် လုံးဝ မပြုပါစေနဲ့”

“ဆရာကြီးရယ် ဒီအန္တရာယ်များက ကင်းဝေးအောင် ကျွန်မတို့ ဘာ... ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲရှင်၊ ဆရာကြီး အမိန့်ရှိပါဦး”

“သူသည် ဒီနှစ်မွေးလ မကျော်ခင်အထိ လူဝတ်နှင့် မနေသင့်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သက်န်းစီးပေးလိုက်ပါ၊ တရားကျင့်ပါစေ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မွေးနေ့တိုင်း တန်ခိုးကြီးဘုရား အင်္ဂါဂြိုဟ်ထောင့်မှာ ခရေပန်း သက်စေလှူပါ၊ ဒါ နဲ့ညှပ်သားပဲ၊ အဲဒီလိုလုပ်ပေးမှ သူ အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနိုင်ဖွယ် ရှိလိမ့်မယ် သမီး”

သူတို့ ဆရာကြီး ဦးသီလနန္ဒ၏ မနောဗေဒင်ခန်းမှ ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ မိခင်လုပ်သူ ဒေါ်ချောမေကြည်သည် ရင်ကိုဖိ၍ မျက်စည်များ သွင်သွင်ကျလာခဲ့တော့သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုသည် စကားကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်ကြီးစွာဖြင့် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျရင် ဒီကောင်ကြီး လက်ခံနိုင်မှာပါ၊ အားလုံး ဆရာကြီး မိန့်မှာသလို ယကြာလည်း လုပ်၊ သက်န်းဝတ် လုပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့”

(၁၀)

တစ်နေ့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ အားလုံး တွေ့ဆုံကြပြီး ဇေယျာချစ်ခင်ကို ပွင်းခဲပေးဖို့ စကား စ.ကြည့်သည်။ ဇေယျာက ၎င်းကိစ္စကို တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ဘာလို့ ငြင်းဆန်တာလဲဟု မေးမြန်းသောအခါ သူ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့။

အတန်ကြာ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြတော့မှ “စိတ်မပါသေးလို့ပါ” ဟု တုံးတံ့ကြီး ဖြေခဲ့သည်။ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ၍ မိခင်လုပ်သူကို မိမိက မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ပြီး ဇေယျာချစ်ခင်ကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဇေယျာ မင်း ဘာလို့ သက်န်းမဝတ်ချင်တာလဲကွာ၊ မိဘတွေလည်း ကုသိုလ်ရမယ့် ဥစ္စာ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့ မြိုင်ကို မကြာခင် ခိုးတော့မလို့ကွ”

“ဘာ မြိုင်ကို ခိုးတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ရဲ့မိဘတွေက ငါ့ကို သူတို့ဝန်းကျင်မှာ အပြီးတိုင် နေမယ်လို့ ကတိပြုရင် ချက်ချင်း ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ငါ့အဖေ ဒီလို

ရွာစွန်နယ်ဖျားမှာ မနေနိုင်ဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာ နေနေကျဉ္စာ၊ မြို့ကိုပဲ သံယောဇဉ် ရှိတယ်။ ဒီတော့ လာမယ့် တနင်္လာနေ့ကျရင် မြိုင် မလိုက်လည်း လိုပဲပတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ တင်ပြေးမယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်ပြီ”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ဦး သူငယ်ချင်းရာ”

“ဘာလို့မလုပ်ရမှာလဲကွ။ ငါ သူ့ကိုရမှ စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကြလို့မရရင် အဲဒီနေ့ပုဒ်မှာ နောက်ဆုံး နေသင့်ရင်လည်း နေရတော့မှာပဲ”

“ဇေယျာ”

ခင်မောင်လွင် သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖျက်နှာကို ကြည့်ရင်း လည်ချောင်းထဲမှ အသံများ တုန်ခါလာသည်။ သူ သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုပြောရပါ။ မင်း မိန်းမယူရင် အသက်ဆုံးရကိန်း ရှိတယ်။ ဒီလိုပြောရင် လက်ခံပါ့မလား။

ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူမြိုင်ဆိုသည်ကရော လူလောကမှာ တကယ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိရဲ့လား။ သူငယ်ချင်းရဲ့ အိပ်မက်စိတ်ကူးထဲက ရုပ်ပုံလွှာလား။ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ အကျိုးအတွက် မုန်းချင်မုန်း ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ပြောသင့်သမျှ ပြောရတော့သည်။

“ဇေယျာ သူငယ်ချင်း၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ မင်းအိမ်ထောင်ပြုရင် အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟေ... ဒီကိစ္စ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာတဲ့တုန်း”

“ဟို... ဟို နာမည်ကျော် မနေ့ပေဒင်ပညာရှင် တစ်ဦးက ဟောတာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ အံ့ပါ့ လွင်ရာ၊ ဒီလောက် တိုးတက်

နေတဲ့ သိပ္ပံခေတ်ကြီးမှာ ပေဒင်စကား၊ နတ်စကား၊ ယုံရတယ်လို့ကွာ၊ အေး... ငါ မြိုင်ကို တနင်္လာနေ့ ခိုးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မပြင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ မင်း ကူညီရမှာက ငါ့ဘက်က အသိသက်သေအနေနဲ့ ရုံးမှာ ထက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ပဲ၊ ကိုင်း... ငါ သွားပြီဟေ့... ဗွတ်ဘိုင်”

ဇေယျာချစ်ခင်က မိမိမျက်နှာကို ကြည့်၍ ရယ်မောရင်း ဆိုင်တယ်လီဇာကို မြှင့်လိုက်ကာ တစ်ခွိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ တဖွတ်ထိုး ဆုံးဖြတ်ချက်များကို သူ့မိဘများအား အကုန်လုံး ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင်လည်း အားလုံး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဝရန်းသုန်းကား ချက်ချင်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဇေယျာတစ်ယောက် အမှန်တကယ် ဦးနှောက် ချောင်သွားခဲ့ပြီလား။ မြိုင်တဲ့။ အဲဒီမြိုင်ကို သူ အဖူးအဖူးကို စွဲလမ်းခဲ့ရာသို့ ရောက်သည် တကယ်ရော လူ့ဘဝမှာ ရှိမှရှိရဲ့လား။ များ အံ့ဆိုင်းရွှေ

စနေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်တွင် သူ ဖြစ်ချင် သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူ မြိုင်ဆိုသည် မိန်းကလေးအမြေပြင်၌ အသက် တွဲခိုးဘုရား ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သလွှဲ။ သုံး သျှောင်ထုံး ဘုရားဝန်းကျင်၌ နတ်ကံတော်ကြီးတစ်ဦးကို ပြောအချို့က ခဲ့ရသည်။ ခင်မောင်လွင်က ငွေအနည်းငယ် လျှာ၍ သိလိုသိ ဆွဲလိုက်၊ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်လိုက်သည်။

“အမေ ဒီဝန်းကျင်မှာ မြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးများ ရှိပါသလား ဇင်ဗျာ”

“မြိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပန်းခရေမြိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ... ပန်းခရေမြိုင်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား အဲဒါ ဟို”

နတ်ကတော်အမေကြီး သိနေသည်မို့ သူ ဝမ်းသာအားတက် သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် နတ်ကတော်အမေကြီးက အလန့်တကြား သူ မျက်နှာကို ရူးစိုက်ကြည့်ရာမှ

“မင်း ဘာလို့ ဒီမိန်းကလေးကို သိချင်နေတာလဲ သား”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ အမေ”

“ဖွင့်မပြောပြနိုင်ဘူးလားကွယ်”

“မဖြစ်သေးလို့ပါ အမေရယ်၊ ကူညီပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ... အေး... အေး... ဒါဆိုလည်း မြိုင်တို့အိမ်ရိုရာကို လမ်းညွှန်လိုက်မယ် သားရယ်၊ ဒီကနေ ဟိုတောင်နစ်လုံးကြားကို ကျော် ညွှတ်ကုန်းပေါ်မှာ ကျွန်အေးဝဆိုတဲ့ ဘုရားစေတီတစ်ဆူကို

စေတီရဲ့ တောင်ဘက်ရောင်က မြကြီးထဲမှာ အိမ်အိုကြီးတစ် အိမ်မှာ အဂ္ဂိရတ်ဖိုထိုးနေတဲ့ ဦးကွန်ကလေးအဆိုတဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးကို ဖွင့် တွေ့လိမ့်မယ်၊ ငါ့သား သိချင်တဲ့ မြိုင်ရဲ့ အကြောင်းအဲဒီ အဘိုးအိုက အကုန်အစဉ် ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ် သွားမတွ့လိုက်ပါ”

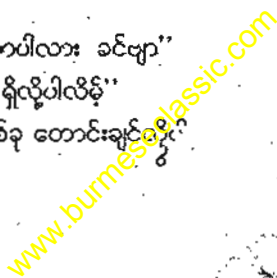
ခင်မောင်လွင် နတ်ကတော်အမေကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ဦး ကုန်းချို အိမ်ကလေးထဲမှ အပြေးထွက်လာလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာ့ဇာတိ ဖြစ်အင်ကို နတ်ကတော်ကြီးက စိုးရိမ်ချောက်ချားသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို နှုတ်မှရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး နတ်ရုပ်တုများရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီ ဆုတောင်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(၁၂)

နတ်ကတော်အမေကြီး လမ်းညွှန်သည်အတိုင်း ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ လိုက်ရာ မကြာခင် ကျွန်အေးဝ စေတီတော်ဘက် မြကြီးရှိရာသို့ ရောက် ခဲ့တော့သည်။ တစ်ခုသော မြကြီးကား သစ်ကြီးဝါးကြီးများ အုံ့ဆိုင်၍ အလတိုက်လျှင် အသံစုံပြိုင် မြည်ဟည်းနေသည်။ ယိုင်နဲ့နေသည် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးအတွင်း ဖြေပြင်၍ အသက် (၅၀)ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦး အဂ္ဂိရတ်ဖားဖိုကို ဆွဲ၍နေသည်။ သျှောင်ထုံး၊ နက်နဲပွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပွေးများပါ ဖွေးပွေးဖြူနေသည်။ ပြာအချိုက ဆူခေါင်းပေါ်မှာ လေနှင့်ဝဲလွင့် နေ၏။ သူသည်ဖားဖိုကြီးကို ဆွဲလိုက်၊ ထိုဖားဖို ကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း မိမိ ဝင်လာသည်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့် ဆိုက်သည်။

“ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ လူကလေး”
“ဘိုးဘိုးက ဘိုးဘိုးကြီး ဦးကွန်ကလေးစာပါလား ခင်ဗျာ”
“ဟုတ်ပဲ ခင်ဗျား၊ ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ပါလိမ့်”
“ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်ဖို့”

ဘိုးဘိုး၊ ဒါက သား ဘိုးဘိုးအတွက် ကန်တော့တဲ့ ပစ္စည်းများပါလက်ခံပါနော် ဘိုးဘိုး”

မိမိက ဝါလာသည် မုန့်ပဲသားရေစာများကို ဘိုးဘိုးဦးကွဲကလေးစာလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“လူကလေးက ဘာများ သိချင်လို့လဲကွ၊ မေးလေ”

“သား သိချင်တာက မြိုင်ခေါ် ပန်းခရေမြိုင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းပါ ဘိုးဘိုး”

“မြိုင်... မြိုင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

အဘိုးအိုက မိမိကို အတန်ကြာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ရူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ အဝိပျယ်ပေါင်းများစွာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

“မြိုင်ကို လူကလေးက ဘာလို့ သိချင်နေတာလဲ”

သို့နှင့် မိမိက မြိုင်နှင့် မိမိရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတို့အကြောင်း သိသင်သမျှကို ပြောပြလိုက်သည်။ အဘိုးအိုသည် အံ့သြသော မျက်လုံးအစုံနှင့် အိမ်ထောင်တစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေ၏။ မိမိစကားဆုံးသောအခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။

“မြိုင်... မြိုင်၊ လူကလေးရယ် အင်း မင်းတို့ မြိုင်ကို မသိချင် မတွေ့ချင်ကြပါနဲ့”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အရေးကြီးနေလို့ပါ”

အဘိုးအိုသည် အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်စဉ်းစားနေရာမှ လေးတံ့သော အသံနှင့်...

“မြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး လူလောကမှာ မရှိတာ နှစ်နှစ်နီးပါးလူကလေး”

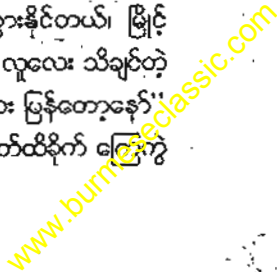
“ခင်ဗျာ... သူ... သူ ဘယ်... ဘယ်လို”

“မြိုင်ဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာမရှိတော့ဘဲ ဝိညာဉ်ပရလောကထဲ ရောက်နေပေ။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ပန်းခရေမြိုင်ဟာ နာမည်ကျော်စပြုနေတဲ့ မြိုင်ပင်းသမီးလေးပေါ့။ သူ့ချစ်သူက ဒုမကို ကျောရုံကြံပြီး လှည့်ပတ်သွားရာကနေ စိတ်နာကျည်းလွန်းလို့ အငြိမ်းမကတော့ဘဲ ဒီနေ့ ဒီအရပ်မှာ ဇာတ်မြှုပ်နေရာကနေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သူ့... သူ့... သားနီး လာခေါ်နီးနဲ့ ဖောင့်ရင်း နောက်ဆုံး ဟောဟို ရွှေစိန်ပန်းပင်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ် လူကလေးရယ်။ အလောင်းကို သင်္ချိုင်းအနောက်မှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ဂူသွင်းထားတယ်။ ခိုရင် သွားကြည့်နိုင်ပါတယ် လူကလေး”

“အဲဒီမြိုင်က အဘိုးရဲ့မြေပေါ့၊ သူ့မှာ မိဘများလည်း မရှိရှာပါ။ ကုသိုလ်က ဆိုးချင်ရှာတော့ မြိုင်ဟာ မကျွတ်နိုင်ရှာဘူး။ အမှန် သူတော်ကောင်းမလေးပါကွယ်။ သေခါနီး အစွဲအလမ်းစိတ်ကြောင့် ဘာတစ္ဆေဘဝနဲ့ မကြာမကြာ အမျိုးသားခပ်ချောချောလေးများကို နှုတ်စားဖမ်းစားပြီး အချစ်ကို တည်ဆောက်ကစားခဲ့တယ်။ တစ်နည်းနည်းလေးခဲ့တယ်ပေါ့။

မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းကို ပြောပြပါ လူကလေး၊ မြိုင်ကို မေ့လိုက်ပါ။ မိမိဆို သူ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရူးသွပ်သွားနိုင်တယ်။ မြိုင်ဟာ ငြာင့် လူငယ်နှစ်ဦး စိတ်နောက်သွားခဲ့ရတယ်။ ကဲ ဒါ လူလေး သိချင်တဲ့အထက်မှာ မြိုင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းပါပဲ။ လူကလေး ပြန်တော့နော်”

အဘိုးအိုရဲ့ စကားဆုံးတော့ ခင်မောင်လွင် ဖိတ်ထိခိုက် ကြောက်

စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ပြန်အထွက်မှာ မြိုင် ကြီးဆွဲချသေခဲ့သလို ဆိုသည့် ရောမ စိန်ပန်းပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ အထက် အခက်ကြီးများက လက်ဝါးပက်လက် ပြန်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထိုသို့ အောက်ရောက်တော့ ကြက်သီးများ ဖျန်းခနဲ ထသွားခဲ့သည်။

ဒီမှာ စူးနစ်မွှေးကြိုင်လှသည့် ပန်းရနံ့တစ်ခုသည် သူ့နှာမူ အတွင်းသို့ ထူးခြားစွာ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းနပမ်းကြီး ကြက်သီး ထသွားရင်းတန်းလန်းမှ ပြန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီး အင်္ကျီလှိုင်း မိန်းမပင်စည်တစ်ဖက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးကပ်သွားလာ လှံမြိုင်လိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးများ ကိုယ့်နောက်က လိုက်ချောင် ရောသလား။

သို့နှင့် ရဲစိတ်သွင်းပြီး လိုက်ရှာကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာသာမှ မတွေ့ရ။ ဒီမှာ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က မိမိရှိရာ စိန်ပန်းကြီးကို ကြည့်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်ရာ ကြာရှည်မနေရဲတော့ဘုရားစာများ ရွတ်၍ တစ်ချိုးတည်း လစ်ချလာခဲ့ရတော့သည်။

အမြန် ပြန်ထွက်လာရင်းမှ မိမိအသိစိတ်မှာ စေ့ဆော်နေသကား ဒီကနေ့ စုံစမ်းကြားသိရသည့် စကားဖြစ်ရပ်များကို ဝေယျာချုပ်အား အမြန်ဆုံး ရှင်းပြနိုင်ရေးပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်ကား ဝေယျာချုပ်ခင်သည် အချစ်ကိစ္စခွဲသူ ပရဝိညာမိန်းကလေး၏ အယောင်ဆောင် ညှို့ယူဖမ်းစား သွေးဆောင်ခြင်း ကြုံရကာ အရူးအမူး စွဲလမ်းမှု ဖြစ်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

ဒါကို အချိန်မီ ရှင်းပြ၍ တားမြစ်သတိပေးရမည်မှာ မိမိဝန် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် သန်လျင်မြို့တွင်းသို့ ပြန်မည်ကားကို စီးခဲ့ပြီး ရန်ကုန်

ရေကြောင်းကြားရန် သီတာသင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်-သန်လျင်သည် ရေကြောင်း ခရီးစဉ်ပင်သည်။

(၁၃)

သို့သော် ကံများ ခေလွန်းလှသည်။ ရန်ကုန်အိမ်ရောက်တော့ ဝေယျာချုပ်ခင် တစ်ယောက် အဝတ်အစားအိတ်ကြီးဆွဲ၍ ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်သွားသည်မှာ အချိန်ကြာသွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

သို့နှင့် သန်လျင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဝေယျာချုပ်ခင် သွားလာနိုင်သည့် နေရာများသို့ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမှ စုံစမ်း၍မရ။ ဒီလိုနှင့် သူ မိန်းမခိုးမည်ဆိုသည့် တနင်္လာနေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကြိုးစား၍ မည်သို့ပင် စုံစမ်းခဲ့ပါသော်လည်း အကုသိုလ်တံကြံမှက အကွက်ဆင်၍ အနိုင်ရသွားခဲ့ပြီ။

နေ့လယ် တစ်နာရီခန့်ရှိသောအခါ အိမ်ရှေ့မှ မိမိအမည်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖန်ချက်စက်ရုံက ဦးခင်မောင်လွင်ပါလား ခင်ဗျာ”

၃၈ * မင်္ဂလာဒုံ (သန်စု)

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဆေးရုံမှာ ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဇေယျာချစ်ခင် တာ အရေးပေါ်လူနာအဖြစ် ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာ အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

မိမိပါးစပ်မှ ‘ဟင်’ဟု တစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစား မျှ မလဲနိုင်ဘဲ ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်လိုက်ချလာလိုက်သည်။

ဦးစွာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ ခြေလက်များမှာ ပတ်တီးများ ပတ်ခံထားရပြီး သွေးများ စိမ့်နှိမ့်နေသည့် မြင်ကွင်းနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ မေ့မော့နေသော ဇေယျာချစ်ခင်ကို ရင်ထိစွယ်ရာ မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သွေးပုလင်းနှင့် အားဆေးရည်ပုလင်းများကလည်း ပိုက်တံလန်းနှင့် အဆက်မပြတ် သွင်းပေးနေလျက်။

မိမိက လက်ရှိ အခြေအနေကို ရန်ကုန်အိမ်သို့ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ မိသားစုများ ငိုကြွေးချက်မမကြာခင် အပြေးအလွှား ရောက်ချလာကြသည်။

ည (၁၂)နာရီခန့်ရောက်မှ ဇေယျာချစ်ခင် ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်များက လူနာအခြေအနေ ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဝမ်းသာသွားခဲ့ကြသည်။ စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေ ဆိုးမှ လွတ်မြောက်သွားပါပြီတဲ့။

သို့နှင့် အားလုံး အဆိုးထဲမှ ကောင်းကွက်ကို တွေးကာ စိတ်ချမ်းသာစ ပြုလာကြသည်။ နောက်နေ့မနက် ရောက်တော့ စေတနာကား စ.ပြောလာနိုင်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း သူ့ချစ်သူ မြိုင်ကိုပဲ တတ်တတ် ခေါ်နေသည်။

သည်လိုနှင့် နာရီ အတော်ကြာပြီးသောအခါ ထူးဆန်းအံ့သြစွာ ကောင်းသည့် ဖြစ်စဉ်များကို အားလုံးကြားသိကြပြီး ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရတော့သည်။

(၁၄)

မြိုင်နှင့်သူ ယခင်နေရာဟောင်းကလေးမှာ ချိန်းတွေ့ကြပြီး ကြာသမား မိမိက ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးသွားရအောင် လိုက်ခဲ့ပါဟု ဆိုလိုက် ခေါ်သည်။ ဘုရားဖူးဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားခဲ့၏။

‘မလိုက်ချင်ဘူး၊ အမေတို့ အဖေတို့ သိရင် သတ်လိမ့်မယ်’ဟု ဆိုသည်။

ဒါကြောင့် ‘ကျွန်ုပ်ခေါက်ဝန်းကျင်မှာပဲ ဆိုင်ကယ်နှင့် လျှောက်ပေးကြတာပေါ့ မြိုင်’ ဟု ဆိုကာ၊ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ သူမကို တင်၍ စောင့်ကြည့်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုနေ့က မြိုင်က မြစ်မ်းရောင် အပေါ်အောက်ဆင်တူနှင့် ရှေး

ရက်စက်စက်ကို လှနေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း စူးစူးနက်နက် မွှေးမွှေးများနှင့် ကြိုင်အိနေ၏။ သူမ နောက်ဘက်မှသည် သူ့ရဲ့ခါးကို တင်းတင်းလေး ဖက်ထားသည်။

ဇေယျာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားဝန်းကျင်ကို နှစ်ပတ်ခန့် ပတ်ပြီးသောအခါ အရှိန်ရလာသည်နှင့် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားလမ်းမကြီးအတိုင်း သီတာသဘောဆီပိရီရာ မြောက်အရပ်သို့ ဆိုင်ကယ်ကို ဦးတည်လိုက်သည်။

“မောင်... ဘယ်... ဘယ်ကို သွားမလို့လဲဟင်... ဟင်”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ မြိုင်ရာ၊ မောင့်ကိုတောင် မတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မြိုင် မလိုက်ဘူး၊ မြိုင်... မြိုင် ဒီ... ဒီနာလောက်ပဲ ထွက်ခွင့်ရ... ရတယ်၊ မသွားပါနဲ့ ပြန်... ပြန်လှည့်မောင်ရယ်နော်... နော်... မောင်”

“မြိုင်ကလည်းကွာ၊ မောင့်ကို တကယ်ချစ်ရင် မောင်ခေါ်ရာ မြိုင်လိုက်ခဲ့... ဒါပဲ”

“မောင်... မြိုင်... မြိုင် ခုန်ချလိုက်ရမလား”

“ခုန်ချရဲရင် ခုန်ချလိုက်မေ့ မြိုင်ရာ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဟား

သို့ကလုံပြောရင်း ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်တိုးမြှင့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်သည် နက်ပြောင်နေသည့် ကတ္တရာလမ်းမ ကျောပြင်ပေါ်မှ ပြားတစ်ချောင်းရဲ့ ပြေးသောအလျင်ဖြင့် ပြေးနေသည်။

မြိုင်က ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ရင် ဟစ်ရင်း သူ့ကျောကုန်းတအားထုသည်။ နာမည်ကြီး သရက်ပင်မောင်နှမ နတ်ကွန်းရွေး

သောအခါ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသည့် ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှ မီးသွေးတုံးနက်မှောင်မည်းပြီး အရပ်လည်း အလွန်မြင့်လှသည့် အလွန်အရှည်ဆိုးကြောက်စဖွယ် ကောင်းလှသော မျက်ခွက်နှင့် လှူရည်ကြီးတစ်ဦးသည် ဗြန်းခနဲ လက်ဖြန့်တား၍ ပိတ်ရင်လိုက်သည်။

ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် မျက်နှာမျိုး ဇေယျာ မြိုင်ခင်ရဲ့ သက်တမ်းမှာ မမြင်ဘူး။ သူ့ လန့်ဖျပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ခုတ်တက်သို့ တအားကျေချလိုက်သည်။

“ဂုနိုး”

“အား... အမယ်လေး”

ဆိုင်ကယ်က အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သရက်ပင်မောင်နှမ နတ်ကွန်းနဲဘေးရှိ ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ သူက ဦးခေါင်းအောင်းကာ မပါသည့် သူ့ချစ်သူမြိုင်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ သတိရလိုက်သည်။ မြိုင်ကယ်ပေါ်မှာ သူတို့ ကျွမ်းပြန်ပြီး လေထဲမှာ မြောက်ဝဲ၍ ဂဝံမြေပြင်အထိ လူးလိမ့်ကျသွားသည်။

သူ သွေးသံရဲရဲနှင့် လူးလဲထလိုက်ပြီး မြိုင်ကို အလျင်စလို ခုတ်ရာလိုက်သည်။ မြိုင် မရှိတော့ပါလား၊ ဟိုလူကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။

မြိုင်နာမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း မကြာခင် မူးသောက်လာကာ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ ခရီးသွားများ လမ်းသွားလမ်းလာများ ခုတ်ဟစ်၍ ဝိုင်းအုံပြေးလာသည်ကို နောက်ဆုံး ဝိုးတဝါး ကြားမြင်လိုက်ပြီး လုံးဝ သတိလစ်သွားခဲ့လေသည်။

ဒီမှာ ခင်မောင်လွင်က သူ့ချစ်သူဟု ယူဆနေသော မိန်းကလေး
၏ အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ ဖေယျာ အံ့သြသွားခဲ့ရ
သလို သိပ်လက်ခံချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့။

သို့နှင့် လုံးဝ ကျန်းမာလာသောအခါ ကျွဲနိုးဘုရားဝန်းကျင်မှ
နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်အိမ်ဇာနှင့် အိမ်အိုကြီးမှာ စိုထိုင်းနေသော ကရင်
အဘိုးကြီး ဦးကွန်ကလေဇာတို့နှင့်ပါ တွေ့ဆုံပေးလိုက်သည်။

အဘိုး ဦးကွန်ကလေဇာက ဒီတင် တယုတယ အမှတ်တရ
သိမ်းဆည်းထားသည့် သူ့ရဲ့ခြေ အငြိမ်မင်းသမီးလေး ပန်းခရေမြိုင်ရဲ့
အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ သူမမှ သူမအစစ်
ခါ အဘရယ်ဟု ဖေယျာချစ်ခင်က ပြောရင်း ချက်ချင်း မျက်နှာညှိုးငယ်
နွမ်းလျှော့ သွားခဲ့သည်။

“လူကလေးတို့ အဲဒါမှ မယုံသေးရင် သင်္ချိုင်းအနောက်ဘက်မှာ
မြိုင်ရဲ့ မြေပုံရှိတယ် ကျောက်ကမ္ဘည်း မှတ်တိုင် အဘိုး စိုက်ထားတယ်” ဟု
ပြောသဖြင့် မိမိတို့နှစ်ဦး သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

အနောက်ဘက် အစွန်၌ နှစ်တောင်ခန့်ရှိသော နာမည်ကမ္ဘည်း
ဆိုင်လေးတစ်ခုနှင့် မြေပုံကို တွေ့ရသည်။

ပန်းခရေမြိုင်

အသက် (၂၁) နှစ်

၁၄. ၁. ၁၉၇၇

ဟူသည့် ဓာတမ်းကို ဖတ်လိုက်ရတော့သည်။

(၁၅)

သူက ဒီဇာတ်ကြောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားတင်း၍ ပြော
ရင်းမှ မြိုင်ကို မကြာခဏ မေးနေ၏။ မြိုင်သေသွားပြီလားဆိုသည့်
စကားကို ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေသည်။ မြိုင် ဘာမှမဖြစ်ရင်ကော
ဘာကြောင့် သတင်းလာမမေးတာလဲဟု ပြန်မေးနေသည်။

ထိုဖြစ်စဉ် ဇာတ်လမ်းအား ဆရာဝန်ကြီးကို ပြောပြရင်းပြလိုက်
သောအခါ ဦးနောက်နှင့် အာရုံကြော အနည်းငယ် ထိခိုက်နိုင်သည်ဟု
ယူဆ၍ ဒဏ်ရာ သက်သာလာစပြုတော့ ရန်ကုန် ဦးနောက်နှင့် အာရုံ
ကြော ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသစေခဲ့သည်။ ရက်အတန်ကြာ ကုသ
ပြီးတော့မှ သူ ဦးနောက်အသိများ ပုံမှန်တည်ငြိမ်မှု အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာပြီး သူ့ဒိုင်ယာရီများကို သူ ပြန်ဖတ်
ကြည့်သောအခါ သူ ပန်းခရေမြိုင်ဆိုသော မိန်းမချောလေးကို ပြန်
အမှတ်ရလာခဲ့ပြန်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ မိမိမှာရှိသည့် ငွေကြေးနှင့် မြိုင်အတွက် နှည်မှန်း၍ ရဟန်းသံဃာများကို ဆွမ်းသက်န်း၊ ပရိက္ခရာများ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပြီး မြိုင်ဝိညာဉ်ကို ခေါ်လို့ ရေစက်ချ အမျှပေးဝေခဲ့ကြောင်း။

တစ်ည အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်၍ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေသော အပြုံးနှင့် မြိုင်နှင့် တွေ့လိုက်ရပြီး သူမ ဆဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ မောင်ဟု ပြောရင်း အိပ်မက်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြောင်းနှင့် အဲဒီနောက်ပိုင်း လုံးဝ အိပ်မက်လည်း မပေး၊ အနံ့လည်း မပေး၊ ကိုယ်ထင်လည်း မပြတော့ကြောင်း၊ ပြောပြ ခဲ့သေးသည်။

(၁၆)

ဤဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ပြောပြနေသူကား ကိုခင် မောင်လွင် သူငယ်ချင်း မြိုင်ရဲ့ချစ်သူ ကိုဇေယျာချစ်ခင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ် သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အလှည့်ကျ ဇာတ်လမ်းကို အကွက်စေ့အောင် ပြန်ပြောပြနေကြသည်။

ကိုဇေယျာချစ်ခင်သည် မြိုင်ရဲ့အထဲဖြစ်စဉ် အမှန်ကို သိပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ဆရာသမားများ၏ အကြံပြုချက်အရ ယောက်ဝတ်နှင့် တရား ကျင့်ကြံခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးမက ရှိခဲ့ပြီဟု သိရသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက စာရေးသူ ကျွန်တော်က နောက်ပိုင်း မြိုင် ကို တွေ့ပါသေးသလားဟု မေးလိုက်သောအခါ...။

ဤသင်္ချိုင်းမှာ သူ့ဆရာနှင့် သုသာန်ကမ္မဋ္ဌာန်း လာထိုင်စဉ်က သူ့ရဲ့အာရုံထဲမှာ မြိုင်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ သူမသည် မျက်ရည်လည် ရွဲနှင့် ခိုပြီး သူ့ကို ငေးကြည့်နေပါကြောင်း၊ မိမိက အမျှအတန်း ပေးစေ ခဲ့ကြောင်း။

• မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ ၂၀၀၅ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

၁၂၀ မာက

ကြက်ခွယ်

(၁)

တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အိမ်သို့ အသက်(၇၀) အရွယ်ခန့်ရှိ အမေအိုကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ နာမည်က အိမ်ရှင်ငြိမ်းမယ်တဲ့။ အသားညိုညိုခန့်ခန့် ကျန်းကျန်းမာမာ။ အမေကြီး အပြောအရ သူမသည် ကျိုက်အင်းကျေးရွာမှာ နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆိုရလျှင်... အမေကြီးသည် ကျွန်တော် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ် ရေးသားနေသည့် ဂန္တိရဝတ္ထုများ၏ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

စာဖတ်ပြီး လူကို တွေ့ချင်သဖြင့် သန်လျင်သား စာရေးဆရာ ဦးကြည်လှိုင်ထံ စုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် က အမေကြီးအား လေးစားစွာဖြင့် လိုအပ်သော ဧည့်ဝတ်များဖြင့် ကာ ထာရင်းကိစ္စအကြောင်းကို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အမေ့ကို ဘာများအကူအညီ ပေးရမလဲ အမေ့”

“အခြားမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ အမေက သားရဲ့ စာဖတ်လဲ သတ်ပါ။ သားရေးနေတဲ့ ဂန္ထီရလောကမဂ္ဂဇင်း၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ သူ့ရုက္ခမဂ္ဂဇင်း များက ပရဝိညာဉ်လောကသားများ မပျော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ကြတဲ့ ရေးသား ချက်တွေကို ဖတ်မိပြီး သားထဲ သိပ်တွေ့ချင်နေတာပါ။ တွေ့ချင်ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ သား စာရေးဆရာကြီး စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ထင် တဲ့ အမေတို့ငယ်စဉ်က ရွာမှာ အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် ကြုံရတဲ့ ပရဝိညာဉ် လောက ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပါ။ သားစာရေးဆရာကြီး စိတ်ဝင် စားနိုင်ပါ့မလား”

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂန္ထီရစာရေး ဆရာများသည် အများအားဖြင့် ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ်တွေ့အဖြူ အပျက်များကို ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။

သို့သော် ရေးစရာ ခေါင်းပါးလာလျှင် အခြားသူများရဲ့ အတွေ့ အကြုံ အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်၍ လိုအပ်သလို ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် ပြန်ဆင်၍ ရေးသားရပါသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း လိုနေသည့်အခိုက် အခိုက်ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကြားနာရမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်အပြင် ထင် သာနိုင်မည့်သူ ဘယ်သူများ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က လိုလိုလားလား လက်ခံလိုက်သောအခါ အမေကြီး ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ်က အောက်ဖော်ပြပါ ထူးဆန်းသော ဇာတ် ကြောင်းကို နောက်ကြောင်းပြန်၍ ပြောပြခဲ့လေသည်။

(၂)

“အမေတို့ရွာနာမည်က ‘မချစ်စု’တဲ့ သားရဲ့။ အိမ်ခြေ(၅၀)ကျော် ရှိတယ်။ အနီးအနားမှာ ကျွန်အင်းကျေးရွာ၊ ယှဉ်ထောင်ကျောင်း ကျေး ရွာ၊ လက်ယက်စမ်းကျေးရွာ၊ ဘုရားကုန်းကျေးရွာနဲ့ ရွှေညောင်ပင်ကျေး ရွာတို့ ရှိတယ်။

ဖြစ်တာက လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်တစ်နှစ်က စ၊ဖြစ်တာ ရယ်။

အမေတို့ မချစ်စုကျေးရွာမှာ မိဂျမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ရှိတယ်။ အသားညိုညို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပဲ။ ရုပ်ကတော့ ညိုချောပေါ့။ တောတက်၊ မျှစ်ချို၊ ဝါးခုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနတ်၊ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်သမို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ်။

မိဂျမ်းရဲ့ အထူးခြားဆုံး စွမ်းဆောင်ရည်က ရွာမှာ မိန်းကလေး ချင်း ကြက်ဖခွပ်တမ်း ကစားရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ နိုင်အောင် မကစား နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းပဲ။ ကြက်ဖခွပ်သိပ်တော်တယ်။ အမောလည်း လုံ့ပျံတော်း ရွာမှာက ညဘက် အပျို၊ လူပျို၊ ကလေးညှင်ယံနဲ့ရင်

ကြက်ဖွပ်တမ်း၊ ထုပ်စည်းတိုးတမ်း၊ ရွှေစွန်ညိုလုပ်တမ်းတို့၊ ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦးတို့ ညစဉ် ကစားနည်းမျိုးစုံ ကိုယ်အစုနဲ့ကိုယ် ကစားကြတယ်ကွလွန်။

ညကိုးနာရီ ဆယ်နာရီ အိမ်ကလူကြီးတွေ အသံပေးမှ လူစုခွဲကြတာရယ်၊ သူငယ်ချင်းချင်းလည်း အခမ်းချစ်ကြတယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ထုပ်ပါလာရင် အားလုံး ဝေစားကြတာ။ အလှူမဟံသာဆောင်ရှိရင်လည်း အားလုံး ဝိုင်းလုပ် ဝိုင်းစား။ ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုင်အပျိုရုံ၊ လှပျိုရုံ လုပ်ကြတာရယ်ကိုးကွလွန်။

မိဂျမ်းနဲ့ ဗြိုင်ကြက်ဖွပ်တဲ့ ခွဲကောင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမှန်သမျှ ရေရှည်ကျရင် လျှာထွက်အမောဆို ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး တွဲယူရတဲ့ဘဝကို ရောက်တာချည်းပဲ။ ဘယ်လိုပါရမီလည်း မသိဘူး။ မိဂျမ်းကို ရွာနီးချစ်စပ်က ကြက်ဖွပ်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေတောင် ဖြိုရတယ်။

တစ်နှစ်ပေါ့၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် အိုးစည်ဒိုးပတ်၊ ပြိုင်ပွဲ၊ ချောတိုင်တက်ပြိုင်ပွဲ၊ ထုပ်စည်းတိုးပြိုင်ပွဲ၊ ကြက်ဖွပ်ပြိုင်ပွဲ၊ မြို့ပေါ်မှာ သွားယှဉ်ပြိုင်ရမည့်အကြောင်း သူကြီးက တစ်ရွာလုံးကို ဆင့်တယ်။

မကြာခင် အမေတို့ မချစ်စုရွာမှာ လူရွေးပွဲလုပ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့။ ကြက်ဖွပ်ပြိုင်ပွဲမှာ မိဂျမ်းပဲ ဗိုလ်စွဲခဲ့တယ်။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် သန်လျင်မြို့ပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံး လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ရွာပေါင်းစုံ၊ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ အမျိုးသမီးကြက်ဖွပ်ပြိုင်ပွဲမှာ မချစ်စုကျေးရွာက မိဂျမ်း ဗိုလ်စွဲပြီး ဆုတော်ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်နဲ့ ပင်နီတစ်အုပ် ရခဲ့တယ်။ အိုးစည်ပြိုင်ပွဲမှာ ဆေးလုံး

ရွေးရွာက ကိုကျော်ခင်တို့၊ ကိုသာဟန်တို့ ညီအစ်ကိုအဖွဲ့က ပထမရတယ်။

အဲဒီခေတ်က ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူးရှာ့။ ဘဝက်ရည်အချိုပန်းကန်ပြားလောက် ဘိန်းမုန့်တစ်ချပ်မှ ဆယ်ပြားရတယ်။ လက်ဖက်ရည်အချိုတစ်ခွက် တစ်မတ်။ ငါးသေတ္တာဘူးဟာ ဘူးကို တစ်ကျပ်ဆယ်ငါးပြား။ ဆီတစ်ဆယ်သားကို ပြားလေးဆယ်။ သူ့လားဆိုင်မှာ သွားဝယ်ရင် ပဲကြီးလှော် လက်တစ်ဆုပ် အလကားပေးသကွလွန်။

အဲ... အဲဒီအချိန်ကစပြီး ရွာထဲလည် ငါးရောင်းတဲ့ မိဂျမ်း၊ ကိုကျော်၊ ရပ်ကျော်၊ ရွာကျော် မြစ်သွားပြီး နောင်နှစ်တွေလည်း သူ့ချည်းပဲ ကြက်ဖွပ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရတာချည်းပဲဟေ့။ ရွာကလည်း ဝမ်းသာ၊ မိန်းမတွေကလည်း ဝမ်းသာ။ ဆုယူတဲ့နေ့ကများ မောင့်ကျွန်ကသရေခေါင်းဆင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မိဂျမ်းလက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်နေပုံများကွယ်ကွယ်ကို ဂုဏ်ယူစရာပါပဲကွလွန်။

မိဂျမ်း နာမည်ကျော်လာတော့ ကာလသားလောကမှာ ရေပန်းအလာခဲ့တယ်။ ကြိုက်သူ ဝိုးသူတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ မောင်သွေးချင်ဆိုတဲ့ လူရွယ်တစ်ဦးက မိဂျမ်းကို မရရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ် ဘာညာနဲ့ ကြိမ်းဝါး ကြိမ်းဝါး လုပ်သေးသကွလွန်။

ဒါပေမယ့် မိဂျမ်းက အချစ်ရေးကို အာရုံမစိုက်ဘူး။ ဘယ်လို ခြောက်ရမလဲ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သူဆိုတော့ အယ်သူမှ ချဉ်းကပ်လို့ မရခဲ့ကြဘူး။

“မဂျမ်းက ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်ဖွဲ့ ကစားပွဲမှာ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ ခေါ်လောက်များ အပျော်ကစားကြည့်ချင်လို့ပါ”

ညော်သည် မတိုးက မဂျမ်းဆန်ဆေးနေတဲ့ နံဘေးမှာ ချစ်စရာ ပြုံးလေးနဲ့ ပြုံးပြီးပြောနေတယ်။

“ဒါဆို... လွတ်လပ်ရေးပြိုင်ပွဲတုန်းက ဘာလို့ ဝင်မပြိုင်ရတာ ဟုတ်လို့”

“အဲဒီတုန်းက အညာပြန်သွားနေလို့ပါ။ အခုမှ ပြန်ရောက် တယ်။ တို့များကလည်း ကြက်ဖခွပ် ဝါသနာကြီးတယ် မဂျမ်းရဲ့။ မဂျမ်း ကလည်း ပညာလေးဘာလေး လိုချင်လို့ပါ။ ပြိုင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲဟင်”

“အခုတော့ ကျွန်မ အလုပ်များနေတယ် မတိုးရယ်။ ညဘက် နေရင် ကျွန်မတို့ရွာကို လာခဲ့ပါလား”

“အဲဒီလိုလည်း တို့က သွားလို့ရတဲ့ အခြေအနေမှာ မရှိဘူး။ မဂျမ်းရဲ့။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ မဂျမ်း အားတဲ့အချိန်များ နေ့ခင်းဘက် လာခဲ့ပါလားဟင်။ လာခဲ့ရင် ရွှေညောင်ပင်ဆိုတဲ့ရွာရဲ့ ရွာထိပ်က ညောင် ပင်အောက်က တို့စောင့်နေမယ်လေ ဘယ်နှယ်လဲ”

မဂျမ်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားသည်။ သူမ ရွှေညောင်ပင်ရွာ ထိပ်သို့ မရောက်ဖူးသေး။

“အင်းလေ... အကြောင်းဘစ်ခုခုနဲ့ ရောက်ခဲ့လို့ရှိရင် ဆုံကြ ကြတာပေါ့နော်”

“အေး ကောင်းတယ်။ ဒါဆို တို့ သွားမယ်နော်။ မဂျမ်းကို ခေါ်လို့ စိန်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးနော် မဂျမ်း။ ခင်လို့ လေးစားလို့ ခေါ်လို့ ပညာလိုချင်လို့ပါ။ ကဲ သွားမယ်။ စောင့်နေမယ်နော်”

(၃)

ဒီလိုနဲ့ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ဆုယူပြီးချိန်။

တစ်ညမှာ ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို မိဂျမ်း မက်ခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မိဂျမ်းနဲ့ရွယ်တူ လုံးတူ မိန်းမရွယ်တစ်ဦး မိဂျမ်းထံ လာနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိဂျမ်းက ဆန်ဆေးနေချိန်တဲ့။ ဝင်လာတဲ့ မိန်းမက အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ကို ခါးအထိ ဖြန့်ချလို့။ ဘယ်ဘယ် ပါးပေါ်မှာ စံပင်တင်ပွဲနဲ့ လည်ပင်းပေါ်မှာလည်း အလွန်လှတဲ့ ပုလဲလည် ဆွဲတစ်ကုံးလည်း တွေ့ရတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဆောင်တော်ကူးယို တွေ့ကလည်း ဝေနေအောင် ပန်ထားရဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာပြောတာမှတ်လို့တုန်း။

“မဂျမ်းလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ညည်းက ဘယ်သူလဲ”

“တို့နာမည်က မတိုးတဲ့ နေတော့ ရွှေညောင်ပင်ကျေးရွာမှာ”

“အခု မတိုးက ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မဆီ လာတာလဲ”

သူငယ်ချင်း”

သို့ကလိုပြောပြီး ခြံထဲကနေ ထွက်သွားတယ်။ မဂျမ်းဆန်ဆေးရင်းနဲ့ ကြောကြောလေး ထွက်သွားတဲ့ မတိုးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလှပစိုင်းစက်တဲ့ နောက်ပိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ မျက်စိအောက်လက်ပြွန်း ပြန်းခနဲ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်မက်ကနေ လန့်လာပြီး စဉ်းစားခန်း ဝင်ခဲ့တယ်။ အံ့ဩစရာပဲ။

တိုတိုပြောရရင် အဲဒီလို အိပ်မက်မျိုးက တစ်ရက်ခြား တစ်နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ မက်လိုက်တာ သုံးကြိမ်တိတိ ရှိသွားခဲ့တယ်။ အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဖွင့်မပြောပြခဲ့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးအကြိမ်မက်တဲ့ အိပ်မက်မှာ ညောင်ပင်အောက်ကနေ သူမ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မျှော်နေတာ မဂျမ်း ပေါ်မလာဘူး။ သူမကို မခင်လို့လားတဲ့။ သူမကို ခင်ရင် သံယောဇဉ်ရှိရင် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ မဂျမ်းရယ်လို့ သနားစဖွယ် ပြောရှာတယ်။ မဂျမ်း လာခဲ့လည်း အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူးလို့ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။

သုံးကြိမ်သုံးခါ ထူးဆန်းစွာမက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုတော့ မဂျမ်းစဉ်းစားလာရတယ်။ မတိုးကို အပြင်မှာလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ အဲဒီလို အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်မင်နေမိတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပိုင်းဖြတ်လိုက်တာ အလျဉ်းသင့်တဲ့နေ့ကျရင် အိပ်မက်ထဲက မတိုးနေတဲ့ ရွှေညောင်ပင်ကို အရောက်သွားပြီး မတိုးနဲ့ ကစားဖြစ်အောင် ကစားမယ်လို့...

(၄)

“ဟယ် အစ်ကို ဒီနေ့ ငါတွေ အများကြီးရတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ အဲဒါ ခနဲမြင့်ခင် နင် လိုက်ရောင်းရောင်းလို့ကုန်ရင် ညီမလေး လိုချင်နေတဲ့ သရည်ထည်ပွင့်တံလေး ဝယ်ပေးရော့ ကျန်တာ အမေ့ကိုပေး”

“တကယ်နော် အစ်ကို”

“အေးပါဟာ”

မိဂျမ်း အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီနေ့ ကြည့်စမ်း မိဂျမ်းအစ်ကို ကိုဇော်ဇေ လယ်ထဲ ငါးပက်သွားတာ ငါးမျိုးစုံ ပင်ပိုင်းနှစ်လုံး ပြည့်အမောက် ရတယ်။ ငါးခူ၊ ငါးရံ၊ ငါးပြေမ၊ ငါးပနော်၊ ငါးကျီးနန်း

ခါတိုင်းကား ရလှ နှစ်ပိဿာခန့်ရယ်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလွန်းစွာ ရင်တွေခနဲနေပြီး မြို့ကနေ ရွာမှာ အကြွေးလာရောင်းနေသည့် ထည်ထည် မခင်အေးမူဆီမှ သရက်ထည် ပွင့်ရိုက်ထဘီလေး လိုချင်

နေတာ ရတော့မည်။ ဟန်ကျပြီ။

ဒါနဲ့ အလျင်အမြန်ပဲ ဒန်လေ့အကြီးကြီးထဲ ငါးတွေ သွန်ထည် အလေးနဲ့ ချိန်ခွင် ထည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်လို့ ကိုယ့်ရွာထဲမှာ အရင်လိုပဲ ရောင်းလိုက်တယ်။ ရွာမှာလည်း ငွေကြပ်နေလို့ သိပ်မဝယ်နိုင်ကြတာ။

ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်အင်းကျေးရွာဘက် သွားရောင်းလိုက်တယ်။ နှစ်ပဲ ဝယ်တယ်။ သည့်နောက် လက်ယက်စမ်းကျေးရွာဘက် သွားရောင်း တယ်။ မဆိုးဘူး ရောင်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးက မကုန်နိုင်သေးဘူး ရောက်ရာ ရွာအရပ်မှာ "ဒီက ငါးမျိုးစုံတော့ ယူကြဦးမလား" ဆိုတဲ့ မိကျမ်းရဲ့ အော်သံက စူးရှနေတယ်။

နေ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆွမ်းခံပြန်ချိန် နီးနေပြီ။ ငါးကုန်ကို မကုန်နိုင်သေး။ ကုန်အောင် ဘယ်သွားရောင်းရင် ကောင်းမလဲ သိပြီ။ ဘုရားကုန်းကျေးရွာကို သွားရောင်းမည်။ အဲဒီမှာ မကုန်ရင် ရွှေညောင်ပင်ကျေးရွာကို သွားရောင်းမယ်။ အချိန်ရရင် ရွှေညောင်ပင်က မတိုးအကြောင်းစုံစမ်းရင်း တွေ့ရင် စကားပြောကြမည်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသည့် မတိုး ဆိုသူကရော အပြင်မှာ တကယ်ရှိ မလားဟု စဉ်းစားရင်း ပြုံးမိသေးသည်။

တကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင်တော့ အချိန်ရခိုက် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တစ်ပွဲလောက် ကစားလိုက်ချင်သည်။ သို့နှင့် ဘုရားကုန်းကျေးရွာဝင်ရောင်းပြီးနောက် အနည်းငယ်ကျန်သေးသည့် ငါးများကို ရွက်ရွှေညောင်ပင်ကျေးရွာရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ရွှေညောင်ပင်ရွာကို သူ့မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေး။ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ခြေက နည်းလွန်းလှသည်။ တွက်သားမှ ကိုက်ပါမလား အေးလေ မထူးပါဘူး။ ရောက်မှတော့ ရောင်းရင်းနဲ့ အိပ်မက်ထဲ

အိမ်ဆွေ မတိုးကို စုံစမ်းမည်ဆိုကာ ရွာထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ။ ရှေ့လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လှမ်းတွေ့ ဖြိုက်ရသည်။ အခက်အလက် အရွက်အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် လေတိုက် သောအခါ အရွက်များကြားမှ ဟီးဟီး ဟဲဟဲ အသံများက ကြက်သီး ထစ်ရာကောင်းအောင် မြည်နေ၏။ ကျီးကန်းတစ်အုပ်က သူ့မ ဝင်လာ သည့်ကို မြင်သောအခါ ဝဲပျံ့အော်ဟစ်ကြသည်။

"အဲဒီဘက်အပိုင်းက ငါးဝယ်ကြဦးမလားတော့" မိကျမ်းက လိုရမယ်ရ တစ်ချက်ဟစ်လိုက်သည်။ "ငါးဗျို၊ ငါး၊ ငါးစုံပါတယ်၊ ငါးခူ၊ ငါးရံ၊ ငါးပနော်၊ ငါးကျီး၊ ငါးငြိမ် ယူကြဦးမလားတော့" "လာပါဦးရှင်"

အံ့မယ် တော်ပါသေးရဲ့။ ခေါ်ဝယ်မဲ့သူ ရှိသေးလို့။ နို့မို့ ငါးတွေ ကုန်ပြင်နေရင်လို့ ပုပ်ကုန်နိုင်သည်။ သို့နှင့် ခေါ်သံကြားရာ ညောင်ပင် ကောက်သို့ လှမ်းခုကြည့်လိုက်သောအခါ မဖျော်လင့်ဘဲ သူမကို မြန်းစနဲ သွားတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမကား အိပ်မက်ထဲက မတိုး။ "ဟယ်... ညည်း... ညည်း... ဟို... ဟို... မ... မ... မ..." "မတိုးလေ မကျမ်းရဲ့၊ မှတ်မိတယ်မို့လား"

"အို... မတိုး... မ... တိုး ဝမ်းသာလိုက်တာ မတိုးရယ်" မကျမ်း အံ့သြထူးဆန်းလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ် ခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း။ အိပ်မက်ထဲမှာ သုံးကြိမ်သုံးခါ အလည်လာ မိတ်ခေါ်သည့် မိန်းကလေး တွေ့ချင်တော့ တကယ်ကို လူသားအဖြစ် နှုတ် နုတ်တွေ့၊ ဒူးတွေ့ တွေ့နေရပြီ။ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ တုတ်

မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မျက်စိကိုဖွတ်၍ ပြန်ကြည့်သည်။

အိပ်မက်ထဲက မတိုးမှ မတိုးအစစ်။ အသားက ဖြူဖြူဆံပင်က ဖားလျား။ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာ စံပယ်တင်ပွဲနှင့် လည်ပင်းပေါ်မှာလည်း ဖြူဖွေးဝင်းလက်သည် ပုတီးကုံးနှင့် ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဆောင်တော်ကူးပန်းများ ပန်ထားသည်ကလည်း ဖွေးလို့။ ဖွေးလို့။

“မဂျမ်းရယ်... သူငယ်ချင်း လာမှ လာပါ့မလားလို့”

မဂျမ်း ဝမ်းသာအံ့ဩလွန်း၍ ရှေးရောင်းဖို့ကို မေ့သွားခဲ့ပါ။ ငါးစလံကို ညောင်ပျဉ်းအဆုံ တစ်ခုပေါ်သို့ တင်ပြီး ခေါင်းခုနှင့် နဖူးချွေးများကို သူတော်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ညောင်ပင်အောက် ရေချမ်းစင်မှ သောက်ရေကို အုန်းမှုတ်ပိုင်းခွက်နှင့် ခပ်သောက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့ နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ မဂျမ်းရဲ့”

“တို့လည်း သိပ်အံ့ဩနေတယ် မတိုး”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ညည်းကို အပြင်မှာ တကယ်မြင်လိုက်ရလို့ပဲ”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟာ၊ တို့ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာလည်း မဂျမ်းကို မြင်မြင်နေရပါတယ်။ ဘယ်လိုခေါ်မလဲဟာ...။ ဘဝအဆက်တွေ ရှိကြလို့ နေမှာပေါ့ ဟားဟား... ဟား... ဟား”

နှစ်ဦးသား သဘောကျစွာရယ်ရင်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကိုင်ဆုပ်၍ ငယ်သူငယ်ချင်းများအလား ချက်ချင်း ခင်မင်သွားခဲ့ကြသည်။

“မတိုးတို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီနားလေးတင်ပါ တို့ အရင်ကစားကြမယ်ဟာ၊ တို့ မဂျမ်းနဲ့ မဂျမ်းကို ကစားချင်နေတာဟာ ကစားလို့ ဝ.မှ အိမ်ကို သွားကြမယ်လား”

“ဟယ်... မကုန်သေးတဲ့ငါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်း”

“ကုန်အောင် တို့လုပ်ပေးပါ့မယ် ဘယ်နယ်”

“အို ဒါဆို စိမ်လိုက်၊ ငါကလည်း ညည်းနဲ့ ကစားရမှာကို စိတ်ဝင်စားတယ် မတိုးရဲ့၊ နင် ကြက်ခွပ်ကောင်းရင် လာမယ့်နှစ် ပြိုင်ပွဲဝင်ပါနော်၊ ကဲ ခဏနေ ကစားကြမယ်”

ဒီမှာ မတိုးက ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်းကို စတင်၍ ပြောလာတော့သည်။

“တို့ ဒီလိုလေးများ လုပ်ကစားကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလားလို့လည်းရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ မတိုး”

“တို့နှစ်ဦး အလောင်းအစား လုပ်ကြရအောင်ဟယ်”

“ဟင်... အလောင်းအစား ဟုတ်လား၊ အပျော်မဟုတ်ဘူးလား”

“အပျော်တော့ အပျော်ပေါ့ဟာ၊ တို့ပြောမယ်လေ ဒါ မဂျမ်းပေါ့ ပြိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မဂျမ်းဆီက ပညာလိုချင်လို့၊ မဂျမ်းလည်း အကျိုးနပ်အောင်၊ တို့လည်း ဇွဲခတ်နိုင်အောင်၊ ကြက်ခွပ်ကစားလို့ ခွန်းရှုံးရင် တို့ကို ဘာပေးမလဲ ပြော”

“တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဘာမှမရှိဘူး မတိုးရယ်၊ ပိုက်ဆံတော့ပါတယ်၊ အပေ့ကို အပ်ရမှာပဲ”

“ဒါဆို မဂျမ်း ရုံးခွဲရင် မဂျမ်းငါးစင်းထဲက ငါး ငါးကောင် တို့ကို ပေးရမယ်။ အဲဒါကို ချက်ပြုတ်အတူတူ စားကြမယ်။ တို့ရုံးရင် မဂျမ်းက ဘာများအလိုရှိလဲ ပြော”

မတိုးရဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံး အပြောကြောင့် မဂျမ်း အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့ရုံးရင် ငါး ငါးကောင် ပေးရမတဲ့ သူ့နိုင်ရင် မတိုးအိမ်က ဘာတောင်းရရင် ကောင်းမလဲ။

“ပြောပါ မဂျမ်းရဲ့ ဒါက လောင်းကြေးသဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး အမှတ်တရ လက်ဆောင်သဘောမျိုးပါ”

မတိုးရဲ့စကားကြောင့် လောဘကြီးချင်တယ် ဆိုချင်ဆိုး မဂျမ်း မတိုးရဲ့လည်ပင်းပေါ်မှ အလွန်လှပသည့် ပုလဲရောင် လည်ဆွဲလေးဆီသို့ မျက်လုံးက အလိုလိုရောက်သွားခဲ့တော့သည်။ ဒါကို မတိုးက ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“မဂျမ်း ဒီပုလဲ လည်ဆွဲလေး မလိုချင်ဘူးလား”

“အို... တန်ဖိုးက ကြီးပါဘိသနဲ့ မလိုချင်ပေါင်တော်”
သူမက မူလိုက်သည်။ အမှန်က လိုချင်နေသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း သူငယ်ချင်းရယ်၊ နောက် တာပါကွယ်၊ တို့ ရုံးရုံး နိုင်နိုင် အပြန်ကျရင် မဂျမ်းကို ဟောဒီလည်ဆွဲ လေး အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဝကြီး ကစားမှနော် ဘယ်နယ်”

“တကယ်... ”

“နှစ်ကယ်ပါတဲ့ရှင်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား စိမ်လိုက် သူငယ်ချင်းရေ ပဝါမကူ ရေမကူကြေးနော်”

“ဒါပေါ့ မဂျမ်းရဲ့”

“ကိုင်း စ...ကြစို့”

မဂျမ်းက ထာဘီတိုတို ပြင်ဝတ်ပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသက်ကို ထစ်ထစ်ပြင်းပြင်း သုံးလေးကြိမ် ရှူလိုက်သည်။ မတိုးကလည်း ဖားလျားကျ နေသည့် ဆံပင်များကို နောက်တွဲထုံး၍ စုချည်လိုက်ပြီး ထာဘီတိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။

ညောင်ပင်ပေါ်က ကျီးတစ်အုပ်က ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်သည်။ တို့ကန်းများက လေပဲ့ထဲက ငါးများကို ထိုးသုတ်လို၍ အော်ကြသည်လား ဆယ်။ ကျွဲကံစီညံနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ရှင်းသည်။ ညောင်ပင်အောက်မှ လူဆို၍ သူမတို့နှစ်ဦးပဲ ရှိသည်။ ရှက်စရာလည်း မလို။ မိဂျမ်းတို့ကလည်း ကြက်ဖခွပ်တမ်း ကစားရမည်ဆိုလျှင် ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ဆွေမေ့ မျိုးမေ့။

(၅)

မကြာခင် နှစ်ဦးသား တစ်နှစ်သုံး ပြိုင်တူဆိုကာ ကြက်မခွပ် ကစားကြတော့သည်။ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်းညင်သာစွာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြုံးကြည့်ကြည့်၍ ခွပ်ကြ ရယ်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး လုံးတူ ဒေါက်တူ။ ခြေသလုံးသား ကျစ်ကျစ်။ တင်ပဆုံကားကား။ ပေါင်လုံးတုတ် တုတ်ထွားထွားမို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာ ရှိကြလျှင် အလွန်ပျော်ဖို့ ကောင်း လိမ့်မည်ဟု မိဂျမ်း တွေးလိုက်၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အခွပ်က သွက်လာကြသည်။ မိဂျမ်းက ရင်ကိုကော့၍ သူမရဲ့သက်လုံးအစွမ်းကို ပြလိုက်သည်။ မတိုး ကလည်း မခေ။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့၍ ခုန်ပြီးတောင် ခွပ်လိုက် သေးသည်။ သည်တော့ မိဂျမ်းကလည်း အားကျမခံ။ မြေပြင်မှ ခြေကြွ ၍ လေထဲမှ လွတ်၍ လွတ်၍ ခွပ်ပြလိုက်သည်။

ဒါအပြင် တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ကြက်များ တောင်ပံရိုက်သလို ဟန်နှင့် ခွပ်ပြလိုက်သည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာလာပြီ။ နှစ်ဦးစလုံး မမော ကြသေး။ အရုံးအနိုင် မပေါ်သေး။

ဒီမှာ မဂျမ်း ချွေးထွက်စပြုလာသည်။ မတိုးကား အပြုံးမပျက်။ အခြားပြိုင်ဘက် ကစားသမားများကို တစ်နာရီအတွင်း အပြတ်ချိုးလာ သည် မဂျမ်းသည် ဒီ... မတိုးဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့်ကျမှ အတော် နှဲခတ်၍ ခွပ်နေရ၏။

ဒီနောက် မတိုး သွေးဆူလာပြီး အမောဟိုက်လာစေရန် မဂျမ်း တာ တရကြမ်းလိုက်၍ ဒူးချင်းတိုက်မတတ် လိုက်ခွပ်လိုက်သည်။ မတိုးက အသာနောက်ဆုတ်၍ ရှောင်ရင်း အရှိန်ယူကာ တိုက်ကြက်များ တစ်ဟုန် ထိုး ပြေးခွပ်သည်ဟန်နှင့် ဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား မောလို့မောမှန်း မသိကြ။ ကြာတော့ မဂျမ်း ချွေးဒီးဒီး ကျလာသည်။

မတိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်ထားသည့် ဆောင် တော်ကူးပန်းပွင့် တစ်ပွင့်ကြော့မကျ။ ချွေးတစ်စက် မစို့။ လည်ပင်းပေါ်မှ ပလဲ လည်ဆွဲသည် ခုန်လိုက်တိုင်း မတိုး လည်ပင်းပေါ်မှာ ဝဲခနဲ လွင့် နေသည်။

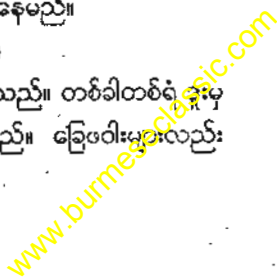
“အရုံးပေးမလား မဂျမ်း”

“ဆိုအေ ဘယ်တော့မှ မရုံး... ကိုင်း...”

မဂျမ်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခွပ်၍ လိုက်သည်။ မတိုးကလည်း အပြိုင်လိုက်သည်။ မဂျမ်းက မောလွန်းလှ၍ ဒူးလှုပ်ရုံခွပ်လျှင် မတိုးက ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး မခံချင်အောင် လေထဲဝဲ၍ ခွပ်ပြသည်။ မတိုးကား သူမ ထင်သလို သာမန်လက်ရည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါမျိုး လွတ်လပ်ရေး ဗွိုင်ပွဲမှာသာ ဆုံချကြရလျှင် လက်ခုပ်သံ လျှံနေမည်။

မကြာခင် တစ်နာရီကျော်သွားသည်။

ထဘီအောက်နားများ စုတ်ပြဲကုန်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒူးမှ ကျော်၍ ပေါင်ရင်းအထိ လျှောက်လာကြသည်။ ခြေဖဝါးမှလည်း

ရဲတွတ်၍ ပေါက်ပြဲကာ အသားနီလန်လာသည်။

မတိုးကို အကြမ်းကိုင်မှ မဂျမ်း နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် တကယ် ပြိုင်ပွဲစည်းမျဉ်းများမှာ အသုံးမပြုဘဲ အလွတ်ခွပ်ရာမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိ သည့် ဒူးတိုက်ခွပ်နည်းကို မိဂျမ်းမလုပ်ချင်ပေမဲ့ လုပ်ရတော့သည်။ မကြာခင် ဒူးချင်းတိုက်သံများ တခွပ်ခွပ်မြည်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဖင် ထိုင်မကျကြေး။ ဖင်ထိုင်ကျလျှင် လက်ထောက်လှိုင်အရှုံး၊ မဂျမ်းခြေခဖေမိ မှ သွေးများစို့ထွက်၍ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

မတိုးကား အပြုံးမပျက်သေး။ ကြာတော့ မိဂျမ်း အမောဖောက် လာပြီး နဖူးပေါ်မှ ခွေးသီးများသည် အင်္ကျီပေါ်သို့စီးကျကာ ခွဲခွဲစိုက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်၍ ခွေးများနှင့် နှစ်နေ၏။ မျက်လုံး များပြာလာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်လုံးထဲမှာ မတိုးကို နှစ်ကိုယ်ခွဲ သုံးကိုယ်ခွဲ မြင်နေရသည်။

သို့သော် ဇွဲမလျှော့။ ရာဇဝင်မှာ မိဂျမ်း ရှုံးပွဲမရှိ။ မာန်ကိုတင်း၍ မျက်စိကိုစုံမှတ်ကာ လေးတွဲသည့်ဒူးများကို ကြိုးစားအားတင်းပြီး ခွပ်နေ လိုက်သည်။

အချိန် မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

အဝေးဆီမှ ခေါ်သံအော်သံများ နားထဲမှ ကြားနေရသည်။

“မဂျမ်းရေ... မဂျမ်း...”

“ညီမလေးရေ... ညီမလေး...”

“သမီးရေ... မဂျမ်း... သမီးလေး...”

ခေါ်သံများက နီးလာကြသည်။ ဒီအသံများကို သူမ ကြားဖူးနေ သည်။ အဲဒီအသံတွေထဲမှာ အစ်ကိုဖော်ဖေရဲ့အသံလည်း ပါသည်။ သူ့ အားတက်သွားခဲ့သည်။ မျက်စိကို လုံးဝမဖွင့်ဘဲ ဇွဲခတ်၍ အသက်တို

နှင်းမျှင်းရှူကာ ခွပ်နေမိသည်။

မကြာခင် သူမအနားသို့ လူများပြေးလာကြပြီး တုန်လှုပ်ချောက် ချားသောအသံများနှင့် ဝိုင်းအော်ခေါ်နေကြ၏။ မိဂျမ်း လုံးဝမထူး။ မျက်လုံးကိုမဖွင့်။ ဘာမှ မကြာလိုက်။ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ပခုံးကို တွန်း ဆိုက်သဖြင့် မိဂျမ်း မြေပြင်ပေါ်သို့ တုံးလုံးလဲကျကာ မာန်ကိုလျှော့လိုက် သည်။ မာန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်နှင့် သူမ လုံးဝသတိမရတော့။

မိဂျမ်းသတိရ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ယိုင်ယိုင် နှစ်နှစ်ရှေ့က ဝါးကွပ်ဖျစ်ပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။ သူ့မိသားစုနှင့် သူ့ နှင်းမျှင်းများက စိုးရိမ်သောကြီးစွာ ဝိုင်းကြည့်၍ နာမည်ခေါ်နေကြ သည်။

“ဟော... ဟော... သတိရလာပြီဟေ့”

“ညီမလေး... ညီမလေး”

၆၆ * မောင်ညိုနိုင်(သန်လှင်)

“မိဂျမ်း သမီး... သမီး... သတိရပြီနော်”

“အ... မေ”

“အမေရိုပါတယ် သမီးရယ်၊ အမေရော အစ်ကိုရော သူ့ငယ်ချင်းတွေရော အနားမှာရိုပါတယ်”

မိဂျမ်း အားယူ၍ထထိုင်လိုက်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုထုထောင်းထားသလို နာကျင်နေသည်။ ခြေဖဝါးမှာ ဆေးများလိမ်းထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ခြေမကွဲကာ သွေးစိုနေသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ဒါ... ဒါ... ဘယ်သူအိမ်ထဲ အမေ”

“ကျွန်တော့်အိမ်... အိမ်ပါခင်ဗျာ”

ကြားဖြတ်ဖြေလိုက်သည့် အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသက်(၃၀)ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး၊ သူကလည်း စိုးရိမ်ကြီးသောမျက်နှာဝမ်းသာနေသောမျက်လုံးများ ရောထွေးသည့်အကြည့်နှင့် မိဂျမ်းကို မြင်ကြည့်နေသည်။

“သမီး... သမီး ဘာလို့ ညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြက်မခွပ်တမ်း ကစားနေတာလဲဟင်”

“ရှင်”

“အိမ်ပြန်ဘဲ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ကစားနေတာလဲ မေးတာ”

“အို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးအမေ၊ ကျွန်မငယ်ချင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ကစားနေတာ”

“ဟဲ့ ငါတို့အားလုံးဖြင့်နေတာ နှင်တစ်ယောက်တည်းပါ အရှင်”

“ဟုတ်တယ် မိဂျမ်းရဲ့၊ ငါတို့ကိုင်လိုက်မှ နှင်လဲကျသွားခဲ့တာ”

“ချင်းရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြက်ခွပ်နေတာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတစ်ယောက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နားမည်က မ... တိုး... တဲ့”

“ဗျာ... မ... တိုး... မတိုး... ဟုတ်လား”

သူမနှုတ်မှ မတိုးဟုပြောလိုက်သည်နှင့် တအံ့တဩ အလန့်တစင်ပြောလိုက်သူကား အိမ်ရှင်အမျိုးသားဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မတိုးကို သိလို့လား”

“ဟို... ဟို အဲ... အဲ... သိ... သိ... ပါတယ်”

“အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဘယ်ဘက်ပါးမှာ စပယ်တင်မဲ့နဲ့

ညီနဲ့လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သိ... သိပါတယ် အဲဒါ... အဲ... ဒါ”

သူမဘက်က ထောက်ခံသူရှိလာ၍ မိဂျမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

အမေနှင့်အစ်ကိုတို့အုပ်စုက တစ်ယောက်တည်းဟု ဇွတ်ငြင်းကြ

နောက်ဆုံး ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလွန်း၍ မိဂျမ်းက သူ့အိမ်မက်ထဲမှာ

နေသည့် မတိုးဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမအကြောင်းကို ဇာတ်ဆုံခင်း၍

ဆိုက်ကာ ဒီရွာမှာ ငါးလှာရောင်းရင်း မတိုးနှင့် တကယ်တွေ့ပြီး

ကစားရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကြားရသူအားလုံး

အံ့ဩကြသည်။ သို့သော် သူမရဲ့ ကစားဖော်မတိုးကို ဘယ်သူမှ

မမြင်ရ

“ဒါနဲ့ အိမ်ရှင်အစ်ကိုကြီးက မတိုးကို သိတယ်ဆို၊ မတိုးဘယ်မှာ

ဆဲဟင်”

သည်တွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသားက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြူဖြူဖြူဖြူ
ဖြေလိုက်သည်ကား...

“မတိုးဆုံးသွားတာ (၆)လလောက်ရှိပါပြီခင်ဗျာ”

“ရှင်”

“အမလေး မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

“အမလေး ဗုဒ္ဓေါ... ဖွဟဲ့... ဖွ... ဖွ”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး လန့်ဖျပ်၍ အံ့ကြွ
ကုန်ကြသည်။ အချို့လည်း ကြောက်လန့်၍ ခြေမှုန်များ နဖူးနားခွာ
တို့ကုန်ကြကာ ဖွဖွ့လုပ်ကြသည်။ မိဂျမ်းလည်း ခုမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချက်
သွားခဲ့တော့သည်။

“ဒါ... ဒါ... ဆိုရင် ကျွန်... ကျွန်မတို့ကို ဖြစ်ကြောင်းက
စင် ပြောပြပါလားရှင် ဟင်လို့...”

“ပြောပြပါမယ်ဗျာ... အဲဒီမတိုးဆိုတာ အခြားမဟုတ်ပါဘူး
ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီမလေးပါဗျာ”

“အို... ခြစ်မှတ်ရပေလေကွယ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...”

(၇)

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုကြွက်သိုးတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်
နစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မိဘများကတော့ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပါပြီ။
ကျွန်တော်က ကြက်တိုက်ဝါသနာပါလွန်းလို့ အိမ်မှာ တိုက်ကြက်တွေ
သားဖောက်ရောင်း။ ကြက်လည်း ရွာစဉ် လှည့်တိုက်တဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ပါတယ်။

ညီမလေးကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြက်ခွပ်ဝမ်းကစား
တာကို အရမ်းဝါသနာပါ။ အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့တယ် ခင်ဗျာ။ ကြက်ခွပ်လည်း
ထားတယ်။ လွတ်လပ်ရေးပြီးပြီပွဲမှာ စင်ပြိုင်ဖို့ အားခဲနေသူလေးပါ။
ကျွန်က ကျွန်တော် မကောင်းလို့ ညီမလေး ဓားစာခံ ဖြစ်ရတာပါ
အဲဒါတို့ရယ်...”

ကျွန်တော်က ကြက်တိုက်သွားတိုင်း ညီမလေးကို စိတ်မချလို့
အဲဒါသွားလေ့ရှိတယ် ခင်ဗျာ။ ကြက်ဆွဲ၊ ကြက်ရေပေးတဲ့ အလုပ်လည်း
အိမ်အားတဲ့အခါ ညီမလေးကို လုပ်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါလည်း
အိမ်ပေးထားလို့ ညီမလေးမိတိုးက အကုန်တတ်နေတယ်။

ကြာတော့ ညီမလေးဟာ မိန်းကလေးစာနိမ့် ကြက်ပွဲတွေရင်
အပြည့်ရ မနေနိုင်၊ မလောင်းရ မနေနိုင်၊ မလိုက်ရ မနေနိုင်ဖြစ်တဲ့အခါ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကို ရောက်သွားတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒါ ကျွန်တော့်အများတွေပါ။ ကျွန်တော့်ညီမလေးကလေး ထမင်းစားရင် ငါးဟင်းကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ငါးပါမှ ထမင်းစားလေ့ရှိ တယ်။

ကြက်ပွဲခိုင်တိုင်း ညီမလေး လိုချင်တာကို ဝယ်ပေးခဲ့လို့ ကြာ တော့ ညီမလေးက ကျွန်တော် ကြက်တိုက်တိုင်း အနိုင်ရခွဲ လိုက်လိုက် အားပေးလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်တိုက်ကြက်နဲ့ ဘကျော်တို့ တိုက်ကြက်နဲ့ ကြေးကြီးလောင်းကြေး တိုက်ကြတယ်။ ဒီညောင်ပင်အောက်မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီပွဲမှာ ကျွန်တော့်တိုက်ကြက်က နိုင်လိုက်တယ်။ ဘကျော်ကြက် မျက်လုံး ကနဲပြီး စည်းဝိုင်းအပြင်ကို ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။

သို့သော် ဘကျော်ကြက် ထွက်ပြေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ကြက်က စည်းအပြင်မှာ အမောဆိုပြီး မထနိုင်ဘူး ဖြစ်ပါလေရောဗျာ။ အဲဒီမှာ သူ့ကြက်နိုင်တယ်၊ ငါ့ကြက်နိုင်တယ် စကားများပြီး ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာ။ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ အုတ်ခဲတွေနဲ့ ရိုက်ကြနက် ကြ ပစ်ကြ ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။

အကုန်လုံးနီးပါး ဒဏ်ရာကိုယ်စီ သွေးကိုယ်စီနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ ညီမလေးမိတိုးက သူ့ကြက်ကို ပြေးအ ကောက် ဟိုဘက်အုပ်စုက တုတ်နဲ့ပြေးရိုက်တာ ညီ... မလေး အဲ... ဒီ နေရာတင်... ပွဲ... ချင်ပြီး... သေ... သေ... ပါလေရော... ဗျာ”

“အို... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ဖြစ် ရလေ

ကိုကြက်သိုးရယ်”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ညီမလေး မတိုးဟာ အယုတ်မီးလို့ အစိမ်း

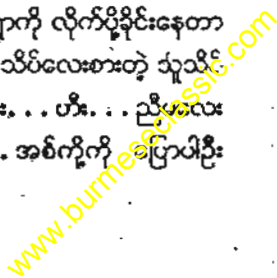
အဲဒါတွေ ပရပ်ညာဉ်ဘဝနဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ရ တယ်။ ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ ကြက်လာတိုက်ရင် အမျိုးမျိုးခြောက်လှနဲ့ ဖြစ်တယ်။ ခါတိုင်း ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ ကြက်တိုက်ရင် ခွပ်ကြတာပဲ။ မိတိုး ခြောက်တဲ့ ဖမ်းစားတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီနေရာမှာ ကြက်တိုက်ရင် ကြက်တွေ မခွမ်ကြတော့ဘူး။ မှိုင်ရင် မှိုင်၊ မမှိုင်ရင် လန်ပြေးကုန်ကြ ရော။

ဒီတော့ ကြက်ပွဲလုပ်ချင်ရင် ညီမလေးအိမ်မှာ အခွင့်တောင်းကြ ရတယ်။ မိတိုး လိုရင် ပွဲဖြစ်တယ်။ မလိုရင် ရန်ဖြစ်ကြရရော။

တစ်ခါတလေ နေဝင်ရီတရော မိတိုးက ကြက်ပွဲခွပ်တမ်းကစား ပြီး လမ်းသွားလမ်းလာအချို့ကို ကိုယ်ထင်ပြုလို့ အခု နေဝင်ရီတရော ဒီနားက ဖြတ်မသွားရဲကြတော့ဘူး။ မကြာခဏ အသံနဲ့ အနံ့နဲ့ လှည့် ကြားလို့ ကလေးတွေလည်း ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ လာမကစားရဲကြတော့ ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ရဟန်းသံဃာတော်တွေပင်လို့ ဆွမ်းကျွေးဒါန ပြု ရည်မှန်းအမျှဝေခဲ့ပေမယ့် အစွဲအလမ်းကကြီးရှာတော့ သာဓု မခေါ် နိုင်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ။ မကျွတ်နိုင်ပါဘူး။ မသေခင်က ညီမလေးမှာ ဆန္ဒတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်ဗျာ။ အဲဒါက မချစ်စုရွာက ကြက်ခွပ်ကောင်းတဲ့ မကုန်းဆိုတဲ့အစ်မနဲ့ ရင်းနှီးချင်တယ် အစ်ကိုတဲ့။ ညီမလေး အဲဒီ မကုန်းနဲ့ တစားကြည့်ချင်တယ်လို့ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း မကုန်းတို့ နေတဲ့ရွာကို လိုက်ပို့ခိုင်းနေတာ ကြာလှပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်တော်ညီမလေး သူ သိပ်လေးစားတဲ့ ဘုံသိင် တွေ့ချင်နေတဲ့သူနဲ့ တွေ့ပြီး ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ညီမလေး ရေ ပျော်ရဲ့လား... ညီမလေးရဲ့... ဟီး... အစ်ကိုကို ပြောပါဦး

ညီမလေးရဲ့ ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

အိမ်ရှင် ကိုကြွက်သိုးက ပြောရင်းမှ ဝမ်းနည်းလာကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ချိုးပွဲချင်တော့သည်။ မိဂျမ်းတို့အားလုံးလည်း စိတ်မကောင်းကြ။ ကိုကြွက်သိုးအဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ မျက်ရည်ကျကြရသည်။ အချို့က အသံထွက်၍ရှိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးဟာ သူ့သိပ်လေးစားသိပ်ချစ်ခင်အားကျ တွေ့ချင်လွန်းလှတဲ့ ဟောဒီက ညီမ မိဂျမ်းနဲ့တူပြီး စိတ်ကျေနပ်စွာ ကစားသွားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ညီမလေး ဖေနေရှာမှာပါ။ ဒါကို ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ နားလည်ပေးကြပါလို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် အဒေါ်တို့ရယ် နော်”

အားလုံးက နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ပရဝိညာလောကရဲ့ ဆန်းကြယ်လှသော ဘဝကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက နားလည်လာကြသည်။

ရွှေညောင်ပင်မှ ပြန်တော့ ကိုကြွက်သိုးက ရွာထိပ်ညောင်ပင်အောက်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ညောင်ပင်အောက်ရောက်ထောက် ကျီးကန်းအုပ်ကြီးက ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ဖွဲ့လူးလာပျံသန်း၍ ထူးဆန်းနူးနုတ်ဆက်ကြသဖြင့် အားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ ကြက်သီးထကြသည်။

မိ နှမ်းက ပွယောင်းစပြုနေသည့် ငါးများအားလုံးကို ဒါနပြုသည့်အနေနှင့် ညောင်ပိုးပျဉ်းခွက်ထဲမှာ စွန့်တင်ခဲ့ကာ နှုတ်မှလည်း “သွဉ်ပြီ သူငယ်ချင်း မတိုးရေး... မတိုး ကောင်းရာသုဂတိဘုံသို့ ပြန်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနှုတ်ဆက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

(၈)

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မိဂျမ်းအိမ်ပျော်နေရာမှ လန့်အော်၍ နီးလာတော့သည်။ နှုတ်မှလည်း ကယောင်အထမ်း စကားများကို ပြောနေသည်။

“မိဂျမ်း... မိဂျမ်း... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ... သမီး”

“အ... မေ... အိပ်... အိပ်မက်ထဲမှာ... မိ... မိတိုး... မိမိကို လာ... လာ... ခေါ်နေတယ်”

“ဟင်... မိတိုး... လာ... ခေါ်... တယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ မိတိုးက သူနဲ့အတူ လာနေပါတဲ့၊ သူတစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိလို့တဲ့၊ သ... သမီး... ကြောက်... ကြောက်လို့က်တာ အမေရယ်”

မိခင်လုပ်သူက ဘုရားစင်ပေါ်မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ခုခံရမ်းရမ်းများကို ယူ၍ မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်း စသည်တို့ကို သုတ်လိမ်းပေးပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ အနည်းငယ်တိုက်လိုက်တော့မှ မိဂျမ်း အကြောက်

ပြေသွားခဲ့လေသည်။

သည်လို အိမ်မက်ထဲမှတစ်ဆင့် လာလာခေါ်သည့် အကြံ မကြာခဏ ဖြစ်ပန်းများလာသောအခါ အိမ်သားများ စိုးရိမ်စ ပြုလုပ် သည်။

သို့နှင့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံ ခေါ်သွား၍ ပြသခံ စစ်ဆေးကြရသည်။ ဆရာတော်က လက်ဖွဲ့(ပရိတ်ကြီး)တစ်ကုံး စီမံ စီဂျမ်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးခဲ့ကာ မိတိုးကိုလည်း ဘဝချင်းခြားနား ဖြစ်သောကြောင့် သံယောဇဉ်စိတ်ကို ဖြတ်ရန်နှင့် မနှောင့်ယှက်ရန် အ ပြန်ခဲ့သည်။

ထိုလက်ဖွဲ့ကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့်အချိန်မှစ၍ အ အိမ်မက်မှတစ်ဆင့် လာရောက်ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်း အစ မရှိတော့။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မက်သည်အိမ်မက်မှာ မတိုး မျက်ရည် စီးကျလျက်မှ-

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မဂျမ်းရယ်၊ နင့်ကို ငါ ခင်လွန်းတဲ့ အခု သူငယ်ချင်းဆီကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာ တို့ကို သတိရနေပါနော် မဂျမ်း... တို့... သွားတော့မယ်” ဟု ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ... ❀ ❀ ❀

(၉)

ဇာတ်ကြောင်းဆုံးသွားသောအခါ အမေကြီး ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ် သည် မောသွားဟန်နှင့် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျားပျံမကောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးညှို့၍ ဖွာလိုက်သည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မတိုး နေတဲ့ ရွှေညောင်ပင်ရွာဝန်းကျင် အခြေအနေကရော ဘာများ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပါသေးသလဲ အမေ”

“အေး ပြောစရာ ကျန်သေးတယ် သားရဲ့၊ ရွှေညောင်ပင် အခြေအနေထူးတာ ရှိသေးသကွယ်၊ ဒီလိုဟေ့ မကြာဘူး။ အစိုးရက ရွာမြေတွေကို ရပ်ကွက်တည်ပေးပါလေရော။ ကွက်သစ် ရွာသစ် စနစ် တကျ တည်ပေးတာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မတိုး နေတဲ့ ညောင်ပိန္နဲပင်ကြီးက ရွာလမ်းတည် တည်မှာ ရှိနေလို့ မြေတူးစက်၊ မြေကော်စက်များနဲ့ ညောင်ပင်ကို လှန်တူး သုံးရသကွယ်”

“ရရဲ့လား အမေ”

“ဘယ်ရမှာလဲ တူးလိုက်၊ ကော်လိုက်၊ တွန်းလိုက်တိုင်း စက်က
ရပ်ရပ်သွားခဲ့တယ်၊ စက်မောင်းသမားကိုလည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မတိုးတ
ပေးခဲ့တယ်။ စက်မောင်းသမားလည်း မမောင်းရဲတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး
ရွာထဲက သက်ကြီးရွယ်အိုများက စိုင်းပြောအကြံပြုကြလို့ မြို့ပိုင်က
အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်ရတယ်။ ဒီညောင်ပင်မှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့်
မရပ်ညာဉ်သားအားလုံး ရွာကောင်းကျိုး၊ ရပ်ကောင်းကျိုးအတွက်
ဒီသစ်ပင်ကြီးကို လှဲပြောင်းရွှေ့ရပါမယ်။ ဒါကြောင့် အခုချိန်ကစပြီး
အခြားလွတ်ရာ ကင်းရာ နေရာဒေသများသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကြပါ
တော့ဆိုပြီး အုပ်ချုပ်သူမင်းမိန့်နဲ့ ပြန်တမ်းထုတ်လိုက်တော့မှ ညောင်ပင်
ကြီး လဲကျသွားတော့တယ်ကွယ်။

စက်မောင်းသမားလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သည့်နောက်ပိုင်း
ခြောက်တာ လှန်တာလည်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ အခု အဲဒီနေရာမှာ
ကတ္တရာလမ်းမ ဖြစ်သွားခဲ့တာ ယနေ့တိုင်ပဲကွယ် သားရဲ့။ မတိုးတ
ကတော့ ဘယ်ခါများ ရောက်သွားလဲ မသိပါဘူး သားရယ်...”

“ဒါနဲ့ ပေးပါရစေ အမေ၊ အမေက ဒီအကြောင်းတွေကို
လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောနိုင်ပုံထောက်ရင် အမေနဲ့ မဂျမ်း အဲ...အ
ဒေါ်ဂျမ်းနဲ့က အတော်ရင်းနှီးတယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

- “သိပ်ရင်းနှီးသလေ၊ သားရဲ့”
- “ဘယ်လိုရင်းနှီးတာလဲ အမေ”
- “ဘယ်လိုရင်းနှီးတာလဲဆိုတော့ မိဂျမ်းဆိုတာ အခြားသူ
မဟုတ်ဘဲ သားရဲ့ အမေပဲ ဥစ္စာကိုး”
- “ခင်ဗျာ...”

အံ့သြသွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ် ခေါ်

မိသားစု အမေဂျမ်း)က ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတည့်...
ထပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ်ဆိုသည့် ကျွန်တော့်
ကျွန်တော်တို့ အမေကြီးသည်ကော လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့။

ဦးတင်ချက်။ ။ ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ်သည် အမှန်တကယ် လူသားစင်
စစ် ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

• ဖောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)
ရှင်သိမ်စို၊ ၂၀၀၅ခုနှစ်၊ မတ်လ

မှက်မပြင်ဆားသူတော်စင်ကြီး

လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာစ အချိန်ဖြစ်သည်။

ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းသူများ တော့ဆို ဆူပူသည် ကာလ ဖြစ်၏။ လွတ်လပ်ရေး၏ အရသာကို မခံစားရသေး။ သောင်းကျန်း သူနိုးခါးပြ၊ တောကြောင်များ၏ ဒဏ်ကို အလျင်ဦးစွာ ခံစားလိုက်

သိုအချိန်က (-----) မြို့မှာ အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်း ဆားဒူးမနောရှင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုဆားဒူး သူတော် အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်နှင့် လွတ်လပ်ရေး ဦး ဗိုလ်ချုပ်များ၊ ယနေ့ အသက် (၈၀) (၉၀) ရှိပြီး အသက်ရှင် သေးသူများ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသိရှိကြ၏။

ဆားဒူးကြီးသည် မည်းမှောင်သော အသားအရည်ရှိပြီး တယ်

ဝိတ်ကုသင်စာပေ

ခေါင်းလုံး ဆံပင်များ လိန်ကောက်တွန့်ပွဲ ဖားလျားကျနေ၏။ ခေ့
အထပ်ထပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖီးသင်ဆေးကြောခြင်း မရှိဘဲ ရှိသေး
ကြောင့် သူ့ဆံပင်များ၏ အသွင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်ရလျှင်
မြွေအကောင်ပေါင်းများစွာ ဦးခေါင်းပေါ်မှ လွန်လူးလှုပ်ရှားနေသည်ဟု
ထင်မြင်ရဖွယ်ရှိ၏။

ပါးသိုင်းမွေးဖြူဖြူနှင့် မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ဖြူဖြူများ
ကလည်း ထိဆက်ရှည်လျား ကျပ်ဝင်လျက်ရှိရကား သူ့ပါးစပ်ကို တော်
ရုံလူ မမြင်ရ။ မျက်ခုံးမွေးများရှည်ကျပြီး မျက်စေ့ကို ဖုံးလှုပ်နေ
သည့်အတွက်လည်း ဆာဒူးအဘိုးအိုရဲ့ မူလရုပ်ကို မည်သူမှ ဖုံးမိမ်းလို့မ
တစ်ထည်တည်းသော ယောဂီရောင် အင်္ကျီကို ဆယ်ကမ္ဘာ
ရံတစ်ခါ လျှော်၍ဝတ်၏။ အသက်က (၈၀) ခန့်ရှိပြီးဟု လူကြီးသူမများ
ပြောကြ၏။

အချို့က (၇၀)ကျော်ခန့် ရှိပြီဟုလည်း ပြောကြ၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပြီး လယ်ယာ
မြေလုပ်ငန်းများအတွက် အိန္ဒိယမှ ကုလားဖျိုးစုံကို ခေါ်လာစဉ်ကတည်း
က သူလည်း ရောက်နေသည်ဟု ဆိုသူက ဆိုကြ၏။

သူ့အမည်ကိုလည်း မည်သူမှမသိ။ မေးလည်းမပြော။ ခေါ်ခေါ်
သလိုခေါ်ကြဟုသာ ပြော၏။

သို့နှင့် ဆာဒူးကြီး ဦးဆာမိဟု အလွယ် အမည်ပေးလိုက်ကြ
သူသည် တာဝ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ရုံတောမှာ တရားကျင့်သူ ဖြစ်
သူနှင့်အတူ အခြားဆာဒူးများ ရှိကြသေး၏။

ဤမြေအောက် ဥမင်လိုက်ရုံများသည် တာဝတောင် မြေ
အောက်မှာရှိ၏။ မြေသားဂူ (၄၀)ခန့် ရှိပြီး အချို့အပြောအရ ကို

ခေါက် ဆံတော်ရှင်အထိ ဥမင်လမ်းပေါက်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သတ္တိကောင်းသူအချို့ ဝင်ကြည့်ကြဖူးသော်လည်း လမ်းဆုံးကို
သွားရဲကြ။ ဂူပေါက်များက ပဆစ်အိမ်ခွံနေ၍ ဘယ်အပေါက်ဝင်ပြီး
ဘယ်အပေါက်က ထွက်ရမှန်းမသိ ကြီးကိုင်၍ ငီးတုတ်နှင့်ဝင်သွား ကြရ၏။
ကြာကြာလည်း မနေရဲ။

အထဲမှာ ရေနှင့်စွတ်စိုနေ၏။ ရေတွင်းလို တွင်းတစ်တွင်းလည်း
ရင်းရေတွင်းမှပဲလား။ ဘယ်ကရေဝင်လို့ လည်းမသိ။ တစ်နှစ်လျှင်
အထဲကို အထဲမှာ ရေတက်လေ့ရှိ၏။ ရေတက်လျှင် ဂူအပြင် အပေါ်
မြေပြင်သို့တိုင် လျှံ၏။ ပြီးလျှင် ရေပြန်ကျသွားလေ့ရှိ၏။

(၎င်းဥမင်ဂူပေါက်များထဲသို့ စာရေးသူ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။
မျက်စေ့လည်ချင်သလိုဖြစ်ပြီး စိမ်းအေးလာ၍ အမြန်ပြန်ထွက်ခဲ့ရ၏။
ထိုဂူများထဲမှာ ဟိန္ဒူအဘိုးအိုများ အခြားကုလားအဘိုးအို
တရားကျင့်လျက်ရှိ၏။

ဒီမှာ ထူးခြားသည်ကား-
ဆာဒူးကြီးဦးဆာမိပဲ ဖြစ်၏။ ဆာဒူးကြီးသည် မျက်စေ့မမြင်၊
မြင်သမှ လုံးဝကို စုံလုံးကန်း၏။ သူသည် တရားထိုင်ပြီးလျှင် ရွာထဲ
ထဲ ခြံထဲသို့ ဝါးကောက်တုတ် တောင်ငှေးထောက် စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း
အလှူခံထွက်လေ့ရှိ၏။

အလှူခံထွက်လျှင် ပါးစပ်မှ အောက်ပါ ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်လေ့

“ဗုတ်ဆံ ဆရဏံ ဂစ်ဆာမိ”
“ဒမ်မံ ဆရဏံ ဂစ်ဆာမိ”
“ဆံဂန် ဆရဏံ ဂစ်ဆာမိ”

မြန်မာလို ရွတ်သည်လား၊ ကုလားသံနှင့် ရွတ်သည်လား မသိ။
ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ သရဏဂုံကို ဥုံခံမန်းမူတ်သကဲ့သို့ အကြိမ်များစွာ
ရွတ်လေ့ရှိ၏။

သူ့ကို ဘယ်ခွေးမှ မကိုက်ခဲ့ကြ။ ဆိုးလှပါသည်ဆိုသည် ခွေးများ
သည် သူ့ကိုမြင်လျှင် အတေးမှပဲ ဟောင်ရဲ၏။ အနားသို့မကပ်ရဲ။
တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကိုးကန်းအချို့ကသာ သူ့ကိုမြင်လျှင် သူ့ဦး
ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို နှုတ်သီးနှင့်ထိုး ခြေသည်းနှင့် ကုပ်လေ့ရှိ၏။

အိမ်ပေါက်စေ့ အလှူခံလေ့မရှိ။ လမ်းပေါ်နံဘေးမှ မကြာခဏ
ပြပြီး မန္တန်များကို ရွတ်၍ လက်ဝါးပြန့် အလှူခံခြင်းသာ ရှိ၏။

အချို့က ငါးပြားဆယ်ပြား တစ်မတ် ထည့်သွားပေးကြ၏။
အချို့က သစ်သီးဝလံ စားစရာများကို ပေးကြ၏။ သစ်သီးဝလံများကို
ယောက်ျားရောင်လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်၏။ သူ စိတ်လိုလက်ရရှိလာလျှင်
တစ်ခုတစ်ဦး၏ အိမ်ဝမှာ ရပ်လေ့ရှိ၏။ အချို့က သူ့ကို မကောင်းဆိုးပါး
လို သဘောထား၍ နှင်လွှတ်ကြ၏။

အချို့က ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား ဆက်ခံ၍ သောက်
ရေ နွားနို့ သစ်သီး (သို့မဟုတ်) ပိုက်ဆံများ ပေးလှူကြ၏။

သူ့ကို အော်အော် ငေါက်ငေါက် ဆဲဆဲ တွန်းတွန်း ဘာမှ
ပြန်မပြော။ သာဓု သာဓု သာဓု ဟု ပြန်ပြော၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား သာဓု
သာဓု သာဓု (ကောင်းလေစွ) ဟူသတည်း။

(၂)

ဆာဒူးအဘိုးကြီး၏ ထူးခြားချက်ကား မျက်စေ့လုံးဝ မမြင်
ဘဲလည်း မနောအမြင်ခါတ်ပေါက်နေရကား လူတို့၏ ပစ္စုပန်နှင့်
နာဂါတ် ဖြစ်လာမည့် အရေးများကို ပြောနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းပျောက် သွားမေးလျှင် ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာဟု
ပြောလျှင် သူပြောသည့်နေရာအား သွားရှာ ဒက်ထိကိုတွေ့ရ၏။
သို့နှင့် နွားပျောက်၊ ကျွဲပျောက်၊ နွားခိုး၊ ကျွဲခိုး ပစ္စည်းပျောက်
ပစ္စည်းများ မပေါ်မရှိ ပေါ်၏။

ရွာလူကြီးနှင့် ပုလိပ်များပင် လိုအပ်လျှင် သူ့ကို အားကိုး
ထားပြုရ၏။ တစ်ခါမှာ သူ့ကြီးနှင့် ရဲတို့ အမှုလိုက်၍ မရသည့်
အမှုကို ဆာဒူးကြီးက ဖော်ခဲ့၏။ သူက အာရုံခံ၍ ကြည့်ပြီး-

ခါးပြများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြရာ ၎င်းခါးပြများနောက်
ရဲ(ပုလိပ်)က လိုက်ရင်း နောက်ဆုံး တရားခံများက တိုက်ရာပါ
သည်များဖော်၍ အဖမ်းခံရပြီး ပြစ်ဒဏ်ခံသွားရ၏။

တစ်ကြိမ်မှာ ဆာဒူးကြီးသည် အလှူခံထွက်ရင်း ကုန်သည်
ပွဲစားကြီး ဦးကြာညွန့် ဆင်ဝင်အိမ်ကြီး အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိ အလှူ

“ဗုတ်ဆံ ဆရဏံ ဂစ်ဆာမိ”

“ဒမ်မန် ဆရဏံ ဂစ်ဆာမိ”

“ဆံဂန် ဆရဏံ ဂစ်ဆာမိ”

ထိုနေ့က ပွဲစားကြီး ဦးကြာညွန့်သည် သူ့အချစ်တော် အင်း
ကြီးကို ကြီးနှင့်ချီဆွဲ၍ အိမ်ကြီးမှအထွက် စုတ်ပေညစ်ပတ် ဆံပင်
လျှားနှင့် မျက်မမြင် ဆာဒူးအဘိုးကြီးကို မြင်သော် ကျက်သရေမရှိ
ဆိုပြီး အော်ငေါက်၍ လွှတ်၏။

“သွား သွား ဂျောင်း ဂျောင်း”

“ဂျောင်းလေ ဂျောင်း...”

“သူဌေးကြီး”

“ဂျောင်းဆိုတာ မရဘူးလား၊ ကျက်သရေမရှိဘူး သွား သွား

“ဗုတ် ဗုတ် ဗုတ် ဝှီး”

သူဌေးဦးကြာညွန့်လက်မှ အင်းခွေးကြီးကလည်း ရုန်းကန်

၏။

“ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောပါရစေ”

“မလိုဘူး ဂျောင်း။ မသွားဘူးလား။ ဟဲ့ ကျားမောင်

ရှား... ရှား ရှား”

သူဌေးဦးကြာညွန့်သည် ပြော၍မရသည့်အဆုံး အလွန်
တမ်းလှသော အင်းခွေးနက်ကြီးကို ကြိုးလွှတ်၍ ပေးလိုက်ရာ
အမိန့်ကို အစဉ်နာခံလေ့ရှိသော ခွေးအနက်ကြီးက တစ်ဟုန်ထိုး

ထိန်းပြီး ဆာဒူးရဲ့ လည်ပင်းကို လှမ်းကိုက်လိုက်၏။

ဒီမှာ ဆာဒူးကြီးက လက်ဝါးကာပြီး ဖြန့်လိုက်ရာ ဒေါသတကြီး
ငှမ်းကိုက်သည့် အင်းခွေးနက်ကြီးသည် ဆာဒူးအဘိုးကြီး လက်ဝါး
ခေါ်မှာ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းတင်လျှက်မှ ထူးဆန်းစွာပဲ ဆာဒူးကြီးရဲ့
ဆက်ဝါးကို လျှာနှင်လျက်လို အမြီးပင် နှံ့နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသော
အခါ -

သူဌေး ဦးကြာညွန့်သာမက သူ့အိမ်သားများ၊ ကျေးကျွန်
လုပ်သမားများပါ လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ကျား မောင် ပြန်လာ”

ဦးကြာညွန့်က ကျားဟိန်းသလို ဟိန်း၍ သူ့ခွေးကို ခေါ်လိုက်
သည်။ သို့သော် အင်းခွေးကြီး ကျားမောင်သည် ဆာဒူးကြီးရဲ့ လက်ကို
သောရှိစွာ လျက်လျက် ဆာဒူးကြီးမျက်နှာကို တအိအိ လုပ်ပြီး မြူးနေ
သွား၏။

အံ့ဖွယ်ပါပေ...။

‘ကျား မောင်’

နှစ်ကြိမ်ခေါ်လို့မရတော့ တန်းလန်းကျ လည်ပင်းကြီးကို တအား
ဆွဲလိုက်သောအခါ -

‘ဝေါင်း’

‘အမလေး’

‘အစ်ကို’

‘အဖေ’

‘သူဌေးကြီး’

အော်ဟစ်သံများ အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ညံ့သွား၏။ အကြောင်းတရား

ကြီးဆောင်ဆွဲခံလိုက်ရသောအခါ ခွေးနတ်ကြီးသည် ဝေပင်းခနဲ ဒေါသထွက်ပြီး နှင့် သူ့သခင်အရင်း သူ့ဌေးဦးကြာညွန့်ရဲ့ ပခုံးပေါ်သို့ ကြီးမားသော ရှေ့လက်ကြီးနှစ်ချောင်းကို ဒေါသတကြီး လှမ်းတင်ကာ သူ့ဌေးရဲ့မျက်နှာအစွယ်ဖွေးဖွေးပါးစပ်ကြီးနှင့် ကိုက်သလို လုပ်လိုက်သောကြောင့်တည်း။

သူ့ဌေးဦးကြာညွန့် လန့်၍ ကြီးကိုလွှတ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ တပည့်သားမြေးများ လက်နက်များဖြင့် ပြေးလာကြသည်။ မိသားစုများ အနားသို့ စိုးရိမ်ကြီးစွာ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဒီမှာ ဆာဒူးကြီးက ဒေါသကြီးစိတ်ဆိုးနေသော အင်းခဲနက်ကြီးကို ကုလားစကားနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ အင်းခဲနက်ကြီးသည် အမြီးကုပ်ပြီး ဆင်ဝင်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ကြီးတန်းထဲသို့ ထွက်သွားတော့လေသည်။

“သူ့ဌေးကြီး သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပြောစရာရှိပါတယ်”

“ဘာ ဘာ ပြောမှာလဲ မင်း မင်း မြန်မြန်ထွက်သွား၊ မကောဆိုးဝါး ကောင်ကြီး”

‘သူ့ဌေးကြီး ဒီနေ့ခရီးသွားမည့် အစီအစဉ်ကို ရက်ရွှေ့လျှော့ပါ’

‘ဘာ ဘာပြောတယ်’

‘ဒီနေ့ သင်ခရီးသွားပါနှင့်၊ နက်ဖြန်မနက်မှ သွားပါ’

သူ့ဌေးဦးကြာညွန့် ကုလားအရူးလို သူတော်စင်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် အံ့သြသလို ရှိသော်လည်း တွင်တွင်သာ နှင်လွှတ်တတ်လေ၏။

‘သွား သွား မင်းအလုပ် ဘာမှ မပါဘူး ဂျောင်း’

‘သာဓု သာဓု သာဓု’

ဆာဒူးကြီးက ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ သာဓု သာဓု သာဓု ဟု ပြောပြီး တောင်ဝှေးစမ်းစမ်းနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ဦးကြာညွန့် ဒီနေ့ (၁၂) နာရီမှာ ပြုထဲသို့ သွားစရာရှိ၏။ လုပ်က ဆန်များကို စီပီနှင့် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ရန်အတွက် တစ်ကမ်းကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများနှင့် ညှိနှိုင်းရန်ဖြစ်၏။

ဒီကိစ္စ ဒီကလားအရူးကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိနေသလဲ။

သူက ဘာကြောင့် ဒီနေ့ မသွားခဲ့လို့ ပြောနေရတာလဲ။

သူက ဘာကောင်လဲ ဝိဇ္ဇာလား။ ဘိုးတော်လား။ ဇွီး...။

နေ့ခင်း (၁၂) နာရီထိုးတော့ မှာထားသည့် ဂျစ်ကားရောက်လာ

မိသားစုများကို နှုတ်ဆက်၍ ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ဒီအချိန်မှာ သူ့ဆံပင်ကို နောက်ဘက်မှ လက်နှင့်ဆွဲသလို

အလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိ။

‘သည့်နောက် ကားပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်...’

သူ့ပုဆိုးကို နောက်မှ ဆွဲလိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

အချစ်တော် အင်းခွေးနတ်ကြီး ကျားမောင်ဖြစ်နေ၏။

ကျားမောင်သည် သူ့ပုဆိုးအောက်နားကို ကိုက်၍ ဆွဲခေါ်

သို့ လုပ်နေသဖြင့် ခွေးကြီးကျောကို ချောသလိုပွတ်ပြီး ပုဆိုးကို

အောက်က ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

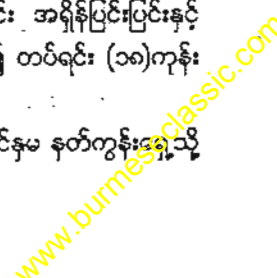
ကားသည် တာဝလမ်းအတိုင်း မောင်းလာ၏။ ဘုရားကုန်း

အောက်ကိုတွေ့၍ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားလမ်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်

မောင်းနှင်လာ၏။ ပြီး မမင်းလှ ရေကန်ကိုကျော်၍ တပ်ရင်း (၁၈)ကုန်း

မဟုတ်တက်လိုက်သည်။

မကြာခင် နာမည်ကျော် သရက်ပင်မောင်နမ နတ်ကွန်းရွှေသို့

ရောက်လာ၏။

ဒီမှာပဲ မြိုင်လိုက်နေသော နွားမတစ်ကောင်နှင့် နွားသို
တစ်ကောင်သည် သူတို့ကွပ်ကားရှေ့မှ ရုတ်ချည်း ဖြတ်ပြေးလေရာ...

'ဟ ဟ ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ'

'အို'

'ကျွံ ကျွံ ကျွံ'

'ဝုန်း ချိမ်း'

'အား မလေး ဗျ'

'အား... အ... အ'

လှမ်းသတိပေး၍ ဒရိုင်ဘာက စတီယာတိုင်ကို ကွေ့ချ နေရာ
လိုက်ရာ အရှိန်လွန်ပြီး ကားက သစ်ပင်ကို ဝင်အောင်းလိုက်သည်။
သူဌေး ဦးကြာညွန့် ကားပေါ်မှ လွင်စင်ကျသွားပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ
လေးငါးပတ်လှိုင့်၍ သတိလစ်သွားတော့သည်။

(၃)

ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုဖြစ်စဉ်များမှစ၍ သူဌေးဦးကြာညွန့် ကြီးစွာ
အောင်တရသွားခဲ့သည်။ သူဆေးရုံမှာ တစ်လခန့် ဆေးကုသလိုက်ရ
သူ့မျက်နှာရုပ်သွင် ရှုပ်ရိုးရာ ဗလပွနှင့် ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့
သည်။

သည့်နောက် သူ ထူးဆန်းသော ဆာဒူးအဘိုးအိုကို သွားရောက်
အောင်းပန်သည်။ ဆာဒူးအဘိုးက 'သာဓု သာဓု သာဓု' ဟု ပြောပြီး
နေလိုက်၏။

နောင်အခါ အကြောင်းကိစ္စရှိတိုင်း ဆာဒူးအဘိုးအို၏ ဆုံးမ
အာပြောချက်ကို နာခံပြီး လုပ်ငန်းများလုပ်ခဲ့ရာ စီးပွားရေးမှာ ပို၍
တက်လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ...

(-----) စေတီ ဘုရားပရဝုဏ်မှ ရှေးဟောင်း ကြေးဆင်း

တုတော်တစ်ခု အခိုးခံလိုက်ရ၏။ ယင်းရှေးဟောင်း ကြေးဆင်းတုတော်
ကား။ ပါဒမင်း ရာဇစောနောင်မင်း ကောင်းမှုတော်ဟု ဆိုကြ၏။ နဂါး
သင်းကျစ်တော်မှာ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီထားရကား တန်ခိုး
မနည်းလှချေ။

အာမခံသော့ခတ်၍ အပူဇော်ခံထားပါသော်လည်း မနက်မိုး
လင်းတော့ သော့ပွင့်ပြီး ရှေးဟောင်းကြေးဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်ကြီး
ပလ္လင်ပေါ်မှာ မရှိတော့။ အမြင့် ဉာဏ်တော် တစ်ပေခန့်ရှိ၏။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ရွာသူကြီးကို ဦးစွာတိုင်ကြား၏။
ရွာသူကြီးက မြို့ဂါတ်ကိုသွား၍ အမှုပွင့်၏။ မကြာခင် ရဲပုလိပ်သား
အမှုထမ်းများ ရောက်ရှိလာပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြ၏။

ပြီးနောက် လက်စ လက်န ရှိသူများဖြစ်ကြသည့်-
ချူဦးတင်၊ မိုးပြ အောင်ပိန်၊ ထောင်ထွက် ကျော်ဦးတို့
လူစုကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်မရှိ (၁၀၉) (၁၁၀) များကိုလည်းကောင်း

ခြေချုပ်နှင့် နေသူများကိုလည်းကောင်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးကြပါသော်လည်း
၎င်းတို့က မိမိတို့ လုံးဝ မကျူးလွန်ကြပါကြောင်း ပြောကြ၏။
တချို့က ဘုရားသစ္စာရေပင် သောက်၍ ကျိန်တွယ်ကြ၏။

သို့နှင့် အမှုက သံလွန်စ ရှာလိုပင် မရခဲ့။
ရဲပုလိပ်သားများ လွှတ်မြန်၍ ရွာနီးဝန်းကျင်နှင့် မြို့တွင်း
မြို့ပြင်များကိုပါ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ကြ၏။

ရွာသူကြီး အသီးသီးကိုလည်း ကိုယ်ရွာမှ လက်စလက်န ရှိသူ
များကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်။ အကြောင်းကြား သတင်းပို့ရန်
အကြောင်းကြားခဲ့ကြပါသည်။ ပါဒမင်း ရာဇစောနောင် မင်းတရားကြီး
ကောင်းမှုတော် ရှေးဟောင်းကြေးဆင်းတုတော်ကြီး ပျောက်မှုသတင်း

သည် မြို့ရွာဝန်းကျင်မှာ အကျော်ဒေးယျ ဖြစ်နေကြတော့လေသည်။
ဆာဒူးကြီးဦးဆာမိသည် ဘုရားဝတ်ပြု တရားထိုင်ပြီးနောက်
မင်းလိုဏ် အပေါ်ဘက်မြေပြင်ရှိ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ အနားယူ ထိုင်နေ
၏။ တောရိပ် ဝါးရိပ်ပေါ်မှ ကျေးငှက်များက သံစုံတွန်ကြူးနေရကား
မင်းလိုဏ်ဝန်းကျင်သည် သာယာအေးချမ်းနေ၏။

ဆာဒူးကြီးက လည်ပင်းပေါ်က ပုတီးကိုဖြုတ်၍ တစ်လုံးချင်း
ထုတ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် မျက်နှာကို အဝတ်စီးပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးသာ ဖော်
ထားသည့် လူကြီးကြီးနှစ်ဦးသည် သူ့အနီးသို့ ခြေဖော့၍ ချဉ်းကပ်
လာကြ၏။

‘ဆာဒူးကြီး’
မိုးကိုင်လူကြမ်းကြီးက ဆာဒူးကြီးရှေ့မှာရပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။
‘ဆာဒူးကြီးက စိပ်ပုတီးအစိပ်မပျက်။’

‘ဆာ ဒူး ကြီး’
မိုးကိုင်လူကြမ်းက အသံကိုမြှင့်၍ ခေါ်ပြီး ရှေ့သို့တိုးလိုက်၍
‘ဆာဒူးကြီးရဲ့ ပုခုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်ရစို့ ဆာဒူးကြီးခေါင်းမော့၍ နား
မထိုင်လို့။ ကျန်တစ်ယောက်က ဆာဒူးကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်လှုပ်
ခေါင်းကို ခုတ်ချရန် ရဲတင်းကို မြှောက်၍ အသင့်ပြင်ထား၏။’

‘ဆာဒူးကြီး’
‘ဘာအလိုရှိပါသလဲ လူကလေးတို့’
ဆာဒူးကြီးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောအသံနှင့် မေးလိုက်၏။
‘ဒီမှာ ခင်ဗျားဆီကို ရဲတွေ ပုလိပ်တွေ သူကြီးတွေ လာကြ
လား’
‘ကျွန်ုပ်ဆီကို ဘယ်သူမှ မလာကြပါဘူး လူကလေး။ တာဖြစ်

လို့လဲ'

'ကျိန်းသေချလား'

'ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး၊ လူကလေးတို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဒါ ခင်ဗျား အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ အဘိုးကြီး'

'ပြောပါ လူကလေး'

'တစ်စုံတစ်ယောက်က ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခု ပျောက်လို့ လာမေးရင် ခင်ဗျား လုံးဝ ဝေဒင်ဟောစရာ ပြောစရာ မလိုဘူး ကြားလား'

'ဒါ ကျွန်ုပ်ကိစ္စပါ၊ လူကလေးတို့ မင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'အြော် ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကြီးက လာမေးရင် ပြောမယ် ဟောမယ် ဒီလိုလား'

'ဒါက ကျုပ်ရဲ့ ပညာပိုင်းပါ'

'ဒီမှာပဲ ဓားရှည်ကိုင် လူကြမ်းကြီးက-

'(-----) ဘုရားက ရှေးဟောင်းဘုရား ပျောက်တဲ့ကိစ္စ

ခင်ဗျား ကြားပြီးပလား'

'ကျွန်ုပ် အလှူခံထွက်ရင်း ကြားပြီးပါပြီ လူကလေး'

'အဲဒီ သူခိုးတွေကို ခင်ဗျားသိသလား'

'ကျွန်ုပ် မြင်နေရပါပြီ လူကလေး'

'သူတို့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘယ်လို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်လဲ ဆာဒူး'

'သင်တို့က သိချင်လို့လား'

'သိချင်လို့ မေးနေတာပေါ့ဗျား လျှာကိုရှည်တယ်ဗျာ'

'ဘာကြောင့် သိချင်တာလဲ လူကလေးတို့'

'တောက် နာချင်ပြီကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီတရားစံကို

ဖော်ထုတ်ပြီး ဆုငွေလိုချင်လို့ဗျာ'

'ဒီလိုလား... ဒါများ လူကလေးတို့ရယ်၊ ဒေါကြီးမောကြီး... နေရတယ်လို့ကွယ်၊ လူကလေးတို့ ကောင်းကောင်း ဆုချီးမြှင့်ခံရ

အောင် ကျွန်ုပ် ကူညီလိုက်ပါမယ်။ စိတ်ချပါ ဒီရှေးဟောင်း ဘုရားသူ... နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝါးခတ်ရာ အမာ

ရှည်ကြီးပါတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မနောအာရုံမှာ ပေါ်နေပါတယ်။ နောက်... ရှေးရဲ့ ညာဘက်မျက်ခုံးပေါ်မှာ ကွမ်းသီးလုံးလောက်ရှိတဲ့ အသားပို

ကြီး ရှိနေပါတယ် လူကလေး၊ အသက် (၄၀)ခန့် ဝန်းကျင်ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ လူကြမ်းကြီးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး အဓိပ္ပါယ်

မရှိစေ ဖိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

'ဆာဒူး'

'ပြောပါ လူကလေး'

'သူတို့ အဲဒီရှေးဟောင်းဘုရားကို ဘယ်နေရာမှာ ဖွက်ထား... မယ်လို့ ဆာဒူး မြင်နေပါသလဲ'

'သူတို့ အဲဒီ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓကြေးဘုရားကို ချောင်းတစ်ခုရဲ့... မှတ်ပုံပုံပန်းမကမ်းက ရွှံ့ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ဖွက်ထားတယ်။ သူတို့ ဒီဘုရား

ကို ခုနေပြန်ပေးလိုက်ရင် ကံကောင်းလိမ့်မယ် နို့မို့ ငွေပြည်ကို သွားရ... မယ် လူကလေးတို့'

'ဒီမှာပဲ ဝါးရှည်ကိုင် လူကြမ်းကြီးက ရဲတင်းကိုင် လူကို မေး... မြင်းဆတ်ပြလိုက်ရော...'

'ကျား'

'ကျား'

'ကိုင်းဟာ သွားလေရော'

'ဝီး'

'ရွှီး'
'ဝွမ်း'
'ခွပ်'
'ဟာ'
'ဟင်'

ခါးသမားက ဆာဒူးကြီးရဲ့ ခါးကို ခါးနှင့်ပိုင်းလိုက်သလို၊ ရဲတင်း
သမားကလည်း နောက်ကနေ ဦးခေါင်းကို အားကုန်လွှဲလို့ ခုတ်ချလိုက်၏။
ရဲတင်းသည် ကျောက်ဖျာထဲသို့ နစ်မြုပ်ပြီး ကျောက်ဖျာကွဲ
သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ထိုင်နေသည့် ဆာဒူးမရှိတော့။ သူတို့ အံ့ဩ
သွားကြ၏။

'ဆာဒူး'
'ဆာဒူး'
သူတို့အော်၍ခေါ်ပြီး လက်နက်များကို အသင့်ပြင်လိုက်ကြ၏။
'ကျွန်ုပ် သင်တို့နားမှာပါ လူကလေးတို့'
'ဟင်'
'ဟင်'
'ကိုင်းဟာ'

သူတို့လက်နက်များကို အားကုန်မြှောက်၍ ပြေးလာကြသော
အခါ ဆာဒူးကြီး နှုတ်မှ မန္တန်တစ်ပုဒ်ရွတ်ပြီး ညာလက်နှင့် ဟန်လိုက်ရာ
လူဆိုး လူကြီးနှစ်ဦး တုန်ခန် ရပ်သွားပြီး ခါး၊ ရဲခင်း မြှောက်ကိုင်လျက်
တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။

လူကြမ်းနှစ်ဦး လှုပ်ကြည့်ကြ၏။ အလို... လှုပ်လို့ မရတော့
ပါလား။ သည့်နောက် ကြောက်လန့်အံ့ဩပြီး ပါးစပ်မှ တောင်းပန်ချန်

ပါးစပ်ကို ဟ.ကြည့်၏။ ဘုရားရေ ပါးစပ်ပါ ဟလို့ အော်လို့ မရတော့။
ဒီမှာပဲ ဆာဒူးကြီးက စာရွက်တစ်ရွက်ကို သွားယူလိုက်ပြီး
နန်းကို ရေဖျော်ကာ စာရွက်ပေါ်မှာ စာကြောင်းအချို့ ရေးလိုက်သည်။
ပြီးနောက် ၎င်းစာရွက်ကို လူကြမ်းတစ်ဦးရဲ့ ရင်တတ်ကြယ်
သီးမှာ ဖောက်၍ စွပ်ပေးခဲ့ပြီး ဘုရားစာများ မန္တန်များ အတန်ကြာ
ခွတ်ဆိုကာ ရေတစ်ခွက်ရှေ့မှာချ၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

(၅)

သူကြီးသည် ရဲများကို အကြောင်းကြားပြီး ဥမင်လိုဏ်ရှိရာ
အသို့ အမြန်ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးက ဥမင်လိုဏ်
မှာလူဆိုးနှစ်ဦးကျောက်ရုပ်ဖြစ်၍နေသည် သွားခေါ်ပြီး မေးမြန်း
ပြီးမှာ လာပြောပြီး ထွက်သွားသဖြင့် ရဲပုလိပ်များခေါ်၍ လိုက်ခဲ့ကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဥမင်လိုဏ်တောသို့ ရောက်သွားသောအခါ ခါးမြှောက်လျက်
ခါးမြှောက်လျက်နှင့် ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသော မျက်နှာအဝတ်စည်း

www.burmeseclassic.com

လူနှစ်ဦးကို သူတို့တွေ့လိုက်ကြ၏။

‘ဟေ့ကောင် နှစ်ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

သူကြီးက သူတို့အနီးသို့ တိုးကပ်၍ မေးလိုက်သော်လည်း သူတို့က စကားလုံးဝမပြော၊ ကြောင်ရွံ့ကြည့်နေကြ၏။ ဘယ်လို မေးစေ ပြန်မပြောနိုင်ကြ။

သို့နှင့် ကိုင်လှုပ်၍ မေးလိုက်တော့...

‘အဲလိုလေး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သူကြီး’

‘ရာဇဝတ်အုပ်မင်း သူ သူတို့ ကျောက်ရုပ်လို တောင့် တောင့် နေကြပြီ ခင်ဗျာ၊ ဘုရား ဘုရား အသက်မရှိတော့ပုံအဲ ရာဇဝတ်မင်း ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ဦးဖော်ဖိက မယုံ၍ ကိုင်ကြည့်သည် ကိုင်ရင် အံ့ဩသွား၏။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အသားအရေသည် အေးစက်၍ တောင့် နေ၏။

ဒီမှာ မေးမရ၊ ခေါ်မရ၊ လှုပ်မရ ထူးဆန်းနေ၍ တစ်ဦးလူ ရင်ဘတ်မှ စာရွက်ကိုတွေ့ပြီး ယူကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဖျော်ရည်နဲ့ ကုလားလိုရေးသားထားသော စာကြောင်းစာလုံးများကို တွေ့လိုက်ရင် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ၎င်းစာကို မဖတ်တတ်။

သို့နှင့် ကုလားစကား ကုလားစာတတ်သော တပည့်ပုဂ္ဂိုလ် သားတစ်ဦးကို ဖတ်စေသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း သိရတော့၏။

‘ယခု လူဆိုးလူမိုက်နှစ်ဦးသည် (-----) မှ ပါအမတ်

ကောင်းမှုဆိုသော ရှေးဟောင်းကြေးဘုရားဆင်းတု ခိုးသူ နှစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘုရားဆင်းတုကို ချောင်းထဲမှာ ဖွက်ထားသည်။ သူတို့ ဆုတော် လိုချင်လို့တဲ့။ ကောင်းကောင်းဆုခိုးမြှင့်လိုက်ပါ...’

ဗုဒ္ဓမဂ္ဂင် ဆရာလင် ဂစ်ဆာပီ

ခန့်မန် ဆရာလင် ဂစ်ဆာပီ

ဆန်ပဲ ဆရာလင် ဂစ်ဆာပီ...’

သူတို့ အသက်ပြန်ဝင်ရန်အတွက် သူတို့ရှေ့ရှိ ရေခွက်မှ ရေနှင့် သူတို့ကို တောက်ဖြန်းပေးလိုက်ပါ။ သူတော်ကောင်းတို့’

‘ဟင် ဒီလိုကိုး၊ ကိုင်း သူကြီး လုပ်စမ်းဗျာ’

ဒီမှာ သူကြီး ဦးမောင်ထုက သူတို့ရှေ့ရှိ ရေဖလားမှ ရေနှင့် ကျောက်ရုပ်လူသားနှစ်ဦးကို ဖြန်းတောက်ပေးလိုက်သောအခါ အံ့ဖွယ် ကောင်းလေစွ၊ ချက်ချင်းအသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကာ ရဲများကို မြင် သည်နှင့် ပြေးရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဝိုင်းရံချိန်ထားသည့် သေနတ်ကိုင် ရဲသား များအကြား နောက်ဆုံးလက်နက်ချ၍ အဖမ်းခံလိုက်ကြရတော့၏။

ဒီမှာပဲ သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာပေါ်မှ အဝတ်များကို ဖြည့်လိုက် သောအခါ တစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ခါးခုတ်ရာ ကန့်လန့်ကြီးနှင့်၊ နာမည်က မီးကြီးငဉာဏ်တဲ့...’

နောက်တစ်ဦးမှာ ညာဘက်မျက်ခုံးပေါ်မှာ ကွမ်းသီးလုံးခန့် အသားပို တွဲလောင်းနှင့် နာမည်က အသားပို ငစိန်ဝှံ။

နာမည်ကြီး သူခိုးနှစ်ဦးဖြစ်၏။ ထောင်ထွက်များဖြစ်၏။ သူတို့ များမှာ ခိုအောင်း၍ ကြံစည်သည်မှာ ရက်အတန် ကြာပါပြီတဲ့။

အရပ်ရပ်ဆီ၍ ဝန်းရံထားသဖြင့် ဘုရားကို ပြင်ပသို့ ခိုးမထုတ် နိုင်၍ (-----) ချောင်းရေထဲမှာ နှစ်ထားဖွက်ထားကြောင်း သိရကြ၏။

ဒီမှာ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက...

‘မင်းတို့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေကြတာလဲ’

သူ့ခိုးနှစ်ဦးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြကြသည်။
 'ဘုရားကို ခိုးထုတ်သယ်ဖို့ ခက်ခဲစွာ ကြံစည်နေစဉ် ထူးဆန်းသော သူ့ခိုးဖော်၊ ပစ္စည်းပျောက်ဟော ဆာဒူးကြီးအကြောင်း ကြားသိရသော ဆာဒူးကြီးကို ဖော်မပြော၊ ဟောမပြောနိုင်အောင် စိတ်စမ်း မေးမြန်းရာမှ အဟုတ် မှန်ကန်နေသည့်အတွက် ဒီ ဆာဒူးအဘိုးကြီး သေမှအေးမည်ဆိုပြီး အသေလုပ်ကြံကြရာမှ နောက်ဆုံး ဆာဒူးကြီးရဲ့ ထူးဆန်းသော ပညာရပ်များကြောင့် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ပြီး အဖမ်းခံရပါကြောင်း ဝန်ကြံလေသည်။

(၆)

ပါဒမင်း ရာဇစောနောင်မင်း ကောင်းမှုတော် ရတနာစီ ရှေးဟောကြေးသွန်းဘုရားကို ပြန်ရခဲ့ကြပြီး...

မီးကြီးညောင်နှင့် အသားပို ငစ်နံကို ဆုတော် လာဘ်ထွက်များအဖြစ် ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ်စီ အစိုးရမှ ချီးမြှင့်လိုက်၏။

ရွာသူကြီး၊ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဂေါပကအဖွဲ့များသည် ဆာဒူးကြီးကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်၍ ကျေးဇူးဆပ်ရန် အလှူ

ကြီး တရားမြတ်ကျင့်ရာ မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ဂူ အရပ်သို့ ရောက်သော် ဆာဒူးကြီး မရှိတော့... .

သူတော်စင်တစ်ဦးအား ဆာဒူးကြီး ဘယ်ကို သွားပါသလဲဟု မေးကြည့်သောအခါ... .

'မသိ' ဟူသော စကားကိုပဲ နောက်ဆုံး ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

* မောင်မြိုင်(သန်းစု)

သည်းထိတ်ရင်စိုး ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

စံပယ်ရန်သင်းနေသည့် ဘဲလ်တီးသံများ

စံပယ်ရန်သင်းနေသည့် ဘဲလ်တီးသံများ

(၁)

ကိုပေါက်ချွန်း အဲဒီလောက်ကြီး အစွဲအလမ်းနှင့် အတ္ထုကြီး
မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ယခု လက်တွေ့ကြုံကြုံရမှ သူ့ဘဝကိုတွေးပြီး
ချွန်းတော်တို့ စိတ်ကောင်းခဲ့။

ကိုပေါက်ချွန်းကား ဆိုက်ကားနင်းစားသူ ဖြစ်၏။ အသက်
၅၀ခန့် ရှိပြီး သားသမီး (၅)ယောက်နှင့် ဇနီးသည် မနီလာမြိုင် ရှိ၏။
သားသမီးများကို အလွန်ချစ်၏။ တို့ပြင် ဇနီးသည်ကိုလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ
ချစ်၏။ ၎င်းတို့ထက် သူ့ဆိုက်ကားကို ပို၍ ချစ်၏။ သံယောဇဉ်ကြီး၏။
သူကားနေ လူမရသေးလျှင် ဂိတ်မှာ ဆိုက်ကားကို အဝတ်စုတ်နှင့်
တို့ကိုက်နေ၏။

စိတ်ကုသစ်စာပေ

သို့ဖြစ်၍ သူ၏ဆိုက်ကားသည် အစဉ်အမြဲ တောက်ပြောင်သဖြင့် ရှင်းလျက် ရှိနေ၏။ သူ့ဆိုက်ကားလက်ကိုင်နှစ်ဖက်တွင် သပြေဖိမ်းစိမ်းစိမ်းစိုစိုများကား မိုးလင်းလျှင် ထောင်နေ၏။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှ ပြန်လာလျှင် အမြဲတမ်း သူ့ဆိုက်ကားစီးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကား ကိုပေါက်ချွန်း၏ဖောက်သည် ဖြစ်ပေသတည်း။

ဒါ့အပြင် ကိုပေါက်ချွန်းသည် အရက်သောက်လေ့ရှိ၍ အပင်ပန်းခဲဟု ဆိုပြီး သောက်၏။ ကျွန်တော်က စကားပြောကောင်ရန်ဆိုပြီး သောက်၏။

သို့နှင့် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် အိမ်မပြန်ခင် မကျင်မြဆိုင်းအနည်းဆုံး တစ်လုံးသောက်လေ့ရှိ၏။ ထေ့လာလျှင် နေ့စဉ်ပြောနေစကားကို အပ်သွားအသစ်လဲ၍ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်လေ့ရှိ၏။

“ဒီဆိုက်ကားက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာဆိုက်ကား အမြဲနေကောင်းနေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ခင်ဗျားလည်း နေကောင်းနေဖို့ ပိုအဓိကကျတာပေါ့ဗျာ။ ဒါလည်းဒါပေါ့ဆရာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီဆိုက်ကားအဖေလို အမေလို၊ နောက်မယားလို ချစ်နေ၊ ရိုသေနေတာပဲ သိလား”

“လက်ရှိမယား မနီလာထက် ပိုချစ်နေတယ်လို့ ပြောတာလားအော့”

“အဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့... အော့... ဒီဆိုက်ကားက မနီလာနဲ့ မညှာမကတည်းက နင်းလာတဲ့ဆိုက်ကားဆိုတော့ ငယ်ရည်းစားအစစ်ပါ ဆယ်ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာ ဆိုတဲ့စကား ဆရာ စာရေးတာအော့... ကြားဖူးပါတယ်ဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သို့ကလို လူစားတည်း။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် လူအရင်ရှေ့မချိုး။ ဆိုက်ကားကို ရေအရင်ကြမ်းမခါ။ ကြေးတွန်း၏။ အဝတ်ခြောက်နှင့် စိတ်ကြိုက် သန့်စင်၏။

ကားသမီးများကို မခိုင်း။ သူ့ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ် ပြုစုယူယ၏။ ပြီးမှသူ့မချိုး၏။ ဒီနောက် မယားလုပ်သူ ပြင်ပေးထားသည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့

အကြမ်းကြမ်း ဆန်ကြမ်းဟင်းလျာနှင့် အဝ လွေး၏။

ကိုပေါက်ချွန်းက...

ယစ်တစ်တစ် ရှိလာတိုင်း ရင်ဖွင့်လေရာ...

“ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားသမား မြိုင်ထန်စိမ်းပါးသွားကို ကတ္တီပါစိုက်ကာညနှင့် စာဖွဲ့ဦးမည်”

ဟု ကတိပြုခဲ့ဖူးလေသည်။

(၅)

ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော့်နားကိုပင် ကျွန်တော်
မယုံနိုင်တော့။

ရန်ကုန်မှ ပြန်လာသည့် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ဆိုက်ကား
ဝိတ်မှ ဖီးတော်ယာဉ် ကိုပေါက်ချွန်းဆိုက်ကားကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့

“ကိုပေါက်ချွန်း ခရီးသည်ရသွားလို့လားဗျ”

အနီးရှိ ဆိုက်ကားသမား(၁၀)ဦးခန့်ကို ကျွန်တော် လှမ်း
လိုက်သည်။

“ဆရာ မကြားသေးဘူးလား”

“ဗျာ ဘာကိုလဲ ကိုတုံးကျော်”

“ဟို...ဟို ဆရာလူ ကိုပေါက်ချွန်း နေခင်းက ကားကြီး
လို့ ဆုံးသွားပြီ ခင်ဗျ”

“ဟင်...ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ မနောက်ကြပါနဲ့ ကိုတုံးကျော်”

“မယုံရင် ဟိုကောင်တွေကိုသာ မေးကြည့်တော့ဗျာ”

ဒီမှာ ဆိုက်ကားသမားများက ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်နိုင်
ကြပြီး-

“ဟုတ်တယ် ဆရာမိုင်း။ ဆရာလူ ဈေးအနောက်ဘက်မှာ
ကြိတ်လို့ဆုံးသွားပြီ”

“အုရား... ဘုရား။ ဖြစ်ရမယ့် ကိုပေါက်ချွန်းရယ်-တော့က်”
ဖြစ်ပုံက ဒီလိုတဲ့။ ဆန်အိတ်နှစ်အိတ်တင်ပြီး ဈေးကအထွက်

ရောက်တော့ ချိုင့်ခွက်ကိုရှောင်ရင်း ဆိုက်ကားကအလဲ၊ နောက်မှ
ကျွန်တော်ဝင်လာတဲ့ကားက သူ့ကို ကြိတ်သွားတဲ့အခါ။

ကျွန်တော် သူ့အလောင်းထားရာ ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။
နောက် ကြေကွဲရင်နှင့်စရာ သူ့အလောင်းကို မြင်ခဲ့ရသည်။ မရှုရက်

လိုက်စရာပါလား။
သူ့အိမ်ကိုရောက်သွားတော့ သူ့မိသားစုက ကျွန်တော့်ကို မြင်

ပြီး အော်ဟစ်၍ငိုကြတော့သည်။
“ကိုပေါက်ချွန်းရေ... အစ်ကိုရေ၊ အစ်ကိုဆရာလာနေပြီ

အိတ်ချွန်းရဲ့... ဟီး ဟီး ဟီး”
သူတို့မိသားစုနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်ရောက်နေကြသည့် ဆိုက်ကား

အောက်တူ မျက်ရည်စက်များနှင့်အတူ ကျွန်တော်ပါ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ
မိမိ

သွားပေဦးရော ကိုပေါက်ချွန်းရေ။
ထိုနေ့ညက-

သောက်ဖော် ကိုပေါက်ချွန်း မပါဘဲ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း
အိတ်နေစဉ် ကျွန်တော့်ကျောကို နောက်မှ လှမ်းပုတ်လိုက်သဖြင့်

ကျွန်တော်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။
ယုံစဉ် ငဲ့ထည့်ထားသော အရက်ဖန်ခွက်သည် နေရင်းလိုက်

ကျွန်တော်ရင်း ဘောင်ဘင်ခတ်၍ လှုပ်နေ၏။ ပြီး-ရွှေသွားတံ

www.burmeseclassic.com

ဘုရား... ဘုရား။

လျှောက်လည်းမလှုပ်ဘဲ ဘာကြောင့် အရက်ခွက် တော
ခတ်၍ နေရာရွေ့သွားပါလိမ့်။

ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော့်ကျောက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် လှုပ်
လိုက်ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။ ကြက်သီးများ ခြံ
ထဲသွားခဲ့သည်။

ဒီမှာပဲ ထောင်ထားသည့်အရက်တစ်ဝက် ဖန်ခွက်သည် ရ
ယောက်လက်နှင့် ကောက်ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ တစ်ပေခန့် ရွေ့ပါသွား
လဲကျကာ အရက်များတစ်ဖက်သို့ စီးပျောသွားသည်ကို အံ့ဖွယ်
လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် ဖျဉ်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ခေါင်းကြီးသွား

ကျွန်တော် သိပ်များမှူးနေလို့လား။
အမှန်တော့ ကျွန်တော်မမှူးသေး။
မဟုတ်မှလွဲရော-
“ဟူး...”

(၃)

အံ့သြစရာကောင်းလှသည်ကား ကိုပေါက်ချွန်း အသုဘရက်လည်
ပြီးနောက်ပိုင်း ဖြစ်ရပ်များပဲ ဖြစ်၏။ ကိုပေါက်ချွန်းမိန်းမ မနီလာမြင့်က
ဇာဝတ်နေရေးအတွက် ဒီကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကားကို အံ့နာလုပ်၍ အငှားချ
သည်။

ဒီမှာ ကိုပေသီးက ယူ၍နင်း၏။
နင်းသည်ရှိသော် နင်းလို့မရ။
သို့နှင့် ဆိုက်ကားပြင်ဆိုင်ဆီသို့ မ,တွန်း၍ ဆိုက်ကားပြင်နင်း
ဆိုက်ကို စစ်ဆေးခိုင်းလိုက်သည်။ အားလုံးအကောင်းပါပဲ။
ကောင်းသည်ဆိုသော်လည်း ကိုပေသီး တက်၍နင်းလျှင် ထုံးစံ
အရွှေ့ သို့နှင့် မနင်းတော့ဘဲ မနီလာမြင့်ထံ ပြန်အပ်ခဲ့လိုက်ရတော့သည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုပေသီး”
“နင်းလို့မရဘူးဟာ ဘာဖြစ်မှန်းလဲမသိဘူး”
“မရလည်းနေတော်”

ဒီနောက် ကိုပေါက်ချွန်းရဲ့သား ကျောက်ခဲက ဆိုက်ကားကို တက်နင်းကြည့်၏။ ကြည့်စမ်းဆိုက်ကားသည် ဘီးကိုလှိုမ့်လှို၊ ဒီမှာ မနီလာမြင့်က ကိုပေသီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်လေသည်။ ကိုပေသီး နင်းလို့မရသည့် ဆိုက်ကားကို နောက်နေကျတော့ ကိုကုလားကြီးက ပါးစပ်မှ အော်ပြောလိုက်၏။

“ပေါက်ချွန်းရေ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို နင်းခွင့်ပြုပါ ပေါက်ချွန်းရာ” ဒီလိုပြောပြီး ဆိုက်ကားကို နင်း၍ ထွက်လာခဲ့ရာ အိုကေ အဆင် ခပြသွားခဲ့၏။

သို့နှင့် ဈေးဦးပေါက် ပွဲစားကြီး ဦးနိုင်ဝင်းဂျီကို ဘင်၍ နင်းခဲ့၏။ ဝါးနှစ်ပြန်ခန့်နင်းပြီးသောအခါ ဆိုက်ကားမှောက်တော့၏။ ပွဲစားကြီး နဖူးကွဲသွား၏။ ကိုကုလား ဒူးပြဲသွား၏။ ပွဲစားကြီး ဦးနိုင်ဝင်း ကား ဆိုက်ကားသမား ကိုကုလားကြီးကို ဆဲလိုက်သည်မှာ ရစရာမရှိ။ သွေးသံရဲရဲနဖူးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အုပ်ပြီး နီးရာဆေးခန်းသို့ ပြေးရသည်။

ကိုကုလားကြီး၏ ကုသိုလ်ကံကား ဤမျှနှင့် မရပ်သေး။ အပျိုကြီး မဒေါင်းကို ပါစင်ရှာ ရတော့၏။ အပျိုကြီး မဒေါင်း သည် အလွန်ဝ၏။ အပျိုကြီး မဒေါင်းလည်း ကိုကုလားကြီးနှင့် ပေါင်း၍ ကံမကောင်းရှာသမို့ မြေလမ်းအကျွေမှာ ဆိုက်ကားမှောက်ပြန်တော့သည်။ အပျိုကြီး မဒေါင်း မှောက်ရုံကြီး ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ်နှင့် မထနိုင်ရှာ ကယ်ပါယူပါ တစာစာ အော်နေရသည်။ ဆိုက်ကားမှောက်၍ လမ်းသွား လမ်းလာ ကားများ ရပ်ထားရ၏။

အပျိုကြီးမှာ ကတ္တရာလမ်းနှင့် နှာခေါင်း နှစ်ပါးကဟောဆက်ပြီး သွေးသံရဲရဲ၊ ကိုကုလားကြီးကား အသားကုန်အတုတ်ခံရသည်။ မဒေါင်းကို

ကြီး ယောက်ျားကြီး လေးငါးယောက် မနည်းပိုင်းထူပေးရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကိုကုလားကြီးမှာ ကိုပေါက်ချွန်းရဲ့ ဆိုက်ကားကို မတော့။ မနီလာမြင့်လည်း အံ့နာခ တစ်ပြားမှမရ။

ဆိုက်ကားသမားများကတော့ ကိုကုလားကြီး မနင်းတတ်ဘဲ ဆိုက်ဟု ဝေဖန်ကြ၏။ တတိယမြောက် အငှားနင်းသူကား ကိုကျော်ပွေး ဖြစ်၏။ ကိုကျော်ပွေးသည် ဆိုက်ကားနင်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ သို့နှင့် ထာထံမှ အငှားယူနင်း၏။

“ကိုကျော်ပွေး”

“ဘာတုန်း မနီလာ”

“ဒီနေ့တော့ အံ့နာခလေး ရပါစေတော်”

“စိတ်ချပါ မနီလာရာ၊ ငါက ပေသီးတို့၊ ကုလားကြီးတို့လို

တော့မဟုတ်ပါဘူး။ နှင် ဒီနေ့ အံ့နာခ ရက်ရစေမယ် စိတ်ချ”

သို့နှင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းလေး ဝင်ဆွဲလိုက်၏။ အိမ်ကအထွက် လုံးဝ မထင်ပြေ၏။ ဆိုက်ကားက ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ ဆွဲလို့ကောင်း၏။ ဈေးလည်း နှစ် ဦးစွာ ကုလားအဘိုးကြီးတစ်ဦး ဈေးဦးပေါက်၏။

“ဘယ်သွားမှာလဲ မာမူ”

“ညောင်သုံးပင် သင်္ချိုင်းဝ ကောင်လေး”

“ဗျာ-ညောင်သုံးပင် သင်္ချိုင်းဝ ညမောင်နေပြီ မာမူ၊ ကျွန်

မလိုက်ဘူး”

“လိုက်ပါ ကောင်လေး၊ ဈေးကောင်းပေးပါမယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“သုံးရာ”

၁၁၀ ❁ မင်္ဂလာ(အိမ်ရှင်)

“သုံးရာနည်းတယ်၊ ငါးရာပေးရင် လိုက်မယ်”

ကုလားအဘိုးကြီးက လေးရာဆစ်သည်။ ကိုကျော်ပွေးက ဝါ
မလျှော့။ နောက်ဆုံး ကုလားအဘိုးကြီးနှင့် သူ့အထုပ်ကြီးကို ဆိုက်
ပေါ်တင်ကာ ဆေးရုံရှေ့ ရင်ခွဲခုံကိုကျော်၍ ပြူးတော်ရှင်နတ်ကျွန်း
ကျော်ဖြတ်ပြီး သစ်တောဦးစီးကွေ့အလွန် ညောင်သုံးပင်သချိုင်းဝင်အ
လမ်းဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ကုလားအဘိုးကြီးက ငွေးငါးရာထုတ်ပေးပြီး ဆလံများစေ
ကျေးဇူးစကားများဆိုကာ အထုပ်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်လို့ ညောင်
ပင်သူသာန်ထံသို့ ဝင်သွား၏။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟိုစွတ်ကျားများလို ဆိုက်စေ
မမှောက်ပေလို့”

ဒီနောက် ‘ခုနေ အပြန်ခရီးသွား ဝါစင်ကျာရရင် ကောင်းမှာ
ဟု တွေးလိုက်၏။ မနီလာမြင့်အတွက် အုံနာခတော့မပြီ။ ကိုယ့်အတွက်
လိုသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ခရီးသည်က မရ၊ အေးလေ၊ လမ်းမှာရ
ရမှာပေါ့။

ဒီလိုတွေးပြီး ဆိုက်ကားကို အမှောင်ရိုးတင်းအောက်မှာ နှင်း
စဉ် နှင်းရင်းဆိုက်ကား လေးရွံ့လေးရွံ့ လာ၏။

ဆိုက်ကားခြေနှင်းကြောင့်လား၊ ချိန်းကြိုးတင်းလို့လား
ဆေးကြည့်၏။

အားလုံးအကောင်း။

ဒီမှာ နှင်းရင်း ဆိုက်ကားက ပိုရွံ့လေးလာ၏။ ဖောဖော
ကုလားအဘိုးကြီးကို တင်နှင်းရသည်ထက် ပိုရွံ့လေးနေ၏။ လျှာ
ထွက်ချင်နေပြီ။

ဘုရား... ဘုရား ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။
မနှင်းနိုင်တော့ ဆင်း၍တွန်းရသည်။ တွန်းရသည်မှာ မနည်းကို

ဆိုက်၍တွန်းရ၏။

ဒီမှာပဲ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝါးသောအပုပ်နံ့ကြီး ဝင်လာ၍
အပုပ်ပွေး ထိုးအန်ရတော့၏။ ကြက်သီးများလည်း ဖြန်းဖြန်းထလာ

ခေါင်းနပန်းများလည်း ကြီးလာသည်။

ဆိုက်ကားကလည်း ပိုရွံ့ လေးလာတော့သည်။

အပုပ်နံ့သည် တောက်လျှောက် သူ့နံ့ဘေးမှ လိုက်လာနေ၏။

ဘုရား... ဘုရား ညောင်သုံးပင်သချိုင်းမှ တစ္ဆေသရဲ မကောင်း

အများ လမ်းကြိုစီးလိုက်ပါရောသလား။

“ဘုတ်”

“အမလေးဗျ”

သူ့နောက်ကျောကို တစ်စုံတစ်ဦးက လက်ဝါးနှင့်ပုတ်သလို
နှံ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။ လှည့်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ

သို့နှင့် ကြောက်စောများနှင့် အားစိုက်၍ တွန်းလာစဉ် သူ့ဆံပင်
အောက်ဆွဲသလို ခံစားလိုက်မပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတော့သည်။

ကျားဘုရားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ နောက်ဆုံး ဘုရား ရှိရာ
ထက်အုပ်ချီပြီး-

“ယံဒုန္နိ မိတ္တံ အဝမာလဉ္စ

ယောစာမနာပေါ သကုဿသဒ္ဓေါ

ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿပိနံ အကန္တံ

ဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန ဝိနုဿမေန္တိ...”

အစချီ ပုဗ္ဗဏှသုတ်ပရိတ်တော်ကို အော်ရွတ်လိုက်တော့
အပုပ်နံ့ကြီးလည်း အဝေးသို့ရောက်သွားသကဲ့သို့ ဆိုက်ကားလည်း နင်း
မှ ရုတ်ခြည်းဆံ့ဖွယ် ပေါ့သွားကာ ဒုန်းစိုင်း နင်းပြေးခဲ့တော့လေသတဲ့။

(၄)

နောင်အခါ ကွယ်လွန်သူ ကိုပေါက်ချွန်းရဲ့ ဆိုက်ကားကို ဘယ်
သူမှ မနင်းခဲ့ကြတော့ပေ။ ဆိုက်ကားသမားသုံးဦး အပြောအရ ညာဘက်
အိပ်ပျော်ချိန်များ ကွယ်လွန်သူ ဆိုက်ကားသမား ကိုပေါက်ချွန်းက
မက်ပေးသည်တဲ့။

“မင်းတို့ ငါ့ဆိုက်ကားကို နင်းရဲနင်းကြည့်စမ်း၊ နင်းရင်
သာပြင်ထား”

ဟု ကိုပေါက်ချွန်းက ခေါင်းပြားကြီးနှင့် အော်ပြောခဲ့သည်။
ဆိုကြလေသောအခါ ၎င်းဆိုက်ကားကို ဘယ်သူမှ ငှား၍ မနင်းခဲ့ကြတော့
ဆိုက်ကားသမား အဝန်းအဝိုင်းမှာ ကိုပေါက်ချွန်း မကွယ်

လွတ်ဘဝနှင့် သူ့ဆိုက်ကားကို စွယ်တာသံယောဇဉ်ကြီးစွာနှင့် မက်မော
နေဆဲဟု ဝေဖန်စကားဆိုကြ၏။

ပြောရလျှင်တော့ ကိုပေါက်ချွန်းကား သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်
ဘေတည်းက သူ့ဆိုက်ကားမှ သူ့ဆိုက်ကား ဖြစ်၏။ သ၊၏။ မွန်း၏။
ကြော့နေအောင် ပြုပြင်၏။ အခြားလူများက ဈေးကောင်းပေးဝယ်သည်
ဆိုင်၊ အလိုက်များများပေး၍ ဝယ်သည့်တိုင် လုံးဝ မရောင်း။

“ငါသေရင်တောင် ဆိုက်ကားပေါ်က မခွာဘူး။ လာနင်းမှာ”
အဲဒီလို ပြောခဲ့ဖူး၏။

မဟုတ်မှလို့ရော၊ ကိုပေါက်ချွန်းတစ်ယောက် အစွဲအလမ်းကြီး
ပြု၍ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ သူ့ဆိုက်ကားကို စောင့်ရှောက်နေရောသလား။
ကွယ်နေရောသလား။

မနီလာကတော့ ဒီလိုပြောစကားများကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်
ဝက်၊ အကြောင်းမူ ကွယ်လွန်သူ သူမယောက်ျားက သူမတို့မိသားစုကို
ဘာအိပ်မက်မှ မပေးခဲ့။ မနှောင့်ယှက်ခဲ့။ မခြောက်လှန့်ခဲ့။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်တဲ့။
တစ်ည -

အိမ်အောက်မှာ သော့ခတ်ထားသည့် ဆိုက်ကားက ညညီသန်း
မိုင်ခန့်မှာ ဘဲလိထမြည်၍ မိသားစု မီးထွန်းပြီး ထ၍ကြည့်ကြသည်။
ချွန်းများလားရယ်ပေါ့။ တံခါးက သော့ခတ်ပြီး ဆိုက်ကားကား သော့
ခတ်ထားပြီ။ သို့နှင့် မိသားစု စစ်ဆေးပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက် အိပ်ရာ
သို့ ဝင်လိုက်သောအခါ -

“ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်”
အားလုံး ကြက်သီးဖြန့်ဖြန့်ထ၍ သွားကြတော့သည်။ အ

ကြောင်းကား အိမ်အောက်ရှိ ဆိုက်ကားမှ ဘလ်ပြည်နေသောကြောင့် တည်း။

ပြောရလျှင်...။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ထူးဆန်းသောအဖြစ်များ ကြုံနေရ၏ကိုပေါက်ချွန်း ကွယ်လွန်ချိန်မှစ၍ အိမ်ပြန်လျှင် ဘယ်သူဆိုက်ကားမှ မစီးတော့။ အနည်းငယ် ဆိုင်မှာဝင်ပက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်လေ့ရှိ၏။

သို့ပြန်လာပါက မှောင်ရိပ်ရောက်လျှင် ကျောကုန်းကို ခဲသေးသေးလေးများဖြင့် အပေါက်ခံရ၏။ လှည့်ကြည့်လျှင် ဘာမှမရှိ။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် အပေါက်ခံရ၏။ ပြီး နောက်မှ နံဘေးမှ လူလိုက်လာသလို ခြေသံများ ကြားရ၏။ လှည့်ကြည့် ဘာမှမရှိ။

သို့နှင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မေးလိုက်၏။

“ကိုပေါက်ချွန်းလားကွ”

ဘာတို့ပြန်ပြောသံမှ မကြားရ။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် မေးလျှင် ဘာပြောသံမှ မကြားရ။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ဆိုးဝါးလှသော အပုတ်ကြီးက ကျွန်တော့်နောက်မှ ကပ်၍ပါလာ၏။ ခြေသံ ခဲနှင့်ပေါက်ဟန်နှင့် အပုပ်နံ့များတို့သည် ကျွန်တော့်အိမ်ခြံစရောက်လျှင် ချက်ချင်း ပျောက်သွား၏။

တွေးကြည့်သည်။ ကိုပေါက်ချွန်းများ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ကျွန်တော့်နောက်မှ အိမ်ပြန်ချိန်ရောက်တိုင်း လိုက်ပို့နေရောသလား။

(၅)

ဟော... ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်တစ်ခုကို ကြုံကြုံ ကြားရပြန်တော့

ဘယ်သူမှ အငှားနင်းမည့်သူ မရှိသည့် ဆိုက်ကားကို ကိုပေါက်ချွန်းက သားကြီး ငသံလုံးက နင်းမည်တော့။ ငသံလုံးမှာ နေ့စားအလုပ်ကို ယင်းနောက် ညဉ့်ပိုင်းရောက်သော် အဖိုဝင်ငွေရရန် ဖအေဆိုက်ကားကို ထုတ်၍နင်းတော့၏။

ငသံလုံး သူ့အဖေဆိုက်ကား နင်းမည်ဟု ကြားကြတော့ ဆိုက်ကားများက ရင်တမမ။ ငသံလုံး နင်းတတ်ပါသည်။

ဒီနောက် ဆိုက်ကားကို ရေသန်စင်စွာ ဆေးသည်။ နံ့သာများ ထည့်သည်။ အဖေလုပ်ခဲ့သလို ဆိုက်ကားလက်ကိုင်မှာ သပြေပန်းများ ထည့်ကာ စံပယ်မန်းများ ချိတ်သိုင်းပြီး ညဘက်နင်းတော့၏။ ကံကောင်းလေစွ။

ဆိုက်ကားမပောက်ပါ။ အစကနဦးတော့ ဆိုက်ကားက ကြီးနေ၍ ပေါက်ချွန်းဆိုက်ကားဆို ဓာတ်သိများက ဝေးဝေးက ကြာသည်။

နောက်ပိုင်း ကိုပေါက်ချွန်းသား သံလုံး ကိုယ်တိုင် ဘာမှမဖြစ်မှန်း သိတော့မှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စီးရဲတော့၏။

ထူးဆန်းသည်ကား...။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ အိပ်မက်ပေးလေ့မရှိပါဘဲ သံလုံး သူ့အဖေ ကိုပေါက်ချွန်းက အိပ်မက်ပေးတော့၏။

“သား သံလုံး၊ ဒီဆိုက်ကားကို မင်းပဲနင်း။ ငှားလည်း မရောင်းလည်း မရောင်းနဲ့။ မင်းအနားမှာ အဖေ အမြဲရှိနေမယ် သိလို့ သံလုံးအိပ်မက်မှ လန့်၍ နိုးခဲ့၏။ အမေလုပ်သူက ပေးသံလုံးက အိပ်မက်ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပြီး ရှိုက်၍ခိုသည်။

“ဘာလို့ခိုရတာလဲ သားရယ်”

“အဖေ...အဖေ”

“အဖေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဖေ့ရဲ့မျက်နှာက ကြောက် ကြောက်စရာကြီး အဖေဟီးဟီး”

ထိုနေ့ညက ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းရောက်သည့်တိုင် မိမိကဲ့သို့ ဆိုက်ကားကို သံယောဇဉ်ကြီးနေရှာသည့် ဖခင်အား၊ လင်အား သတိရပြီး မိသားစု သန်းခေါင်ယံမှာ ဖက်၍ခိုခဲ့ရလေသည်။ မကြာခင်...

အမေလုပ်သူရဲ့ ဆိုက်ကားက အကျိုးပေးလာ၏။ သူများက ကားထက် ပိုဆွဲရ၏။ ငွေအတော်အတန်လည်း စုမိလာပြီး မိမိ

သည်စပြုလာ၏။

ဆိုက်ကားအကျိုးပေးသန်၍ အချို့သော အုံနား၊ ပိုက်ဆံရှိသူများ သံလုံးတို့မိသားစုကို ကြိုက်စေ့ပေးပါမည်။ ပြန်ရောင်းပါဟု လာကြတမ်း။

အဲဒီလို ဈေးစကား လာပြောသည့် ညရောက်တိုင်း ကိုပေါက်ချွန်း အိပ်မက်လာ၍ ပေးလေ့ရှိ၏။

“မရောင်းနဲ့၊ ဒါ ငါ့ပစ္စည်း”တဲ့။

တစ်နေ့-

“အမေ”

“ဘာလဲ သံလုံး”

“အဖေကတော့ စောင့်ရှောက်နေတာ အမှန်ပဲ အမေ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် သားရယ်၊ သူက သံယောဇဉ်ကြီးရှာတာကိုး”

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း ဦးပဉ္စင်းအောင်စိန်ကို လျှောက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဦးပဉ္စင်းအောင်စိန်က ဘာပြောလဲ”

“ဒီအတိုင်းမနေကြနဲ့တဲ့၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခု လုပ်ပါတဲ့”

“ဘာလို့...”

“ဒါ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ သဘောတဲ့ဗျ”

“ဟူး... ကိုပေါက်ချွန်းရယ်”

နောက်တစ်နေ့ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်ရော မနီလာမြင့်အထိ ဦးပဉ္စင်းကြီးအောင်စိန် ကျောင်းသို့ ရောက်သွားပြီး ဖြစ်စဉ်များကို ဓမ္မဓမ္မပြောပြလျှောက်ထားကြ၏။

“အင်း... သံယောဇဉ်ရယ်၊ အစွဲအလမ်းရယ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်

နေတာပဲ။ ဒကာကြီးညိုပိုင်းရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဒကာမလေး မနီမီ
မိသားစု အတွေ့အကြုံ၊ ပြီး- အံ့နာအငှားနင်းကြသူများရဲ့ အတွေ့
ကြုံများကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီး ပြောရရင်တော့ ဒကာကြီးပေါက်ရွှေ
သူ့ပစ္စည်းသံယောဇဉ်၊ မိသားစု သံယောဇဉ်အစွဲနဲ့ မကျွတ်မလွတ်
ကို ရောက်နေတာပဲ။ ဒါ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို အတ္တကြီး၊ အစွဲအလမ်းကြောင့် မကျွတ်မလွတ်
တံ့စွာ ပြုတ္တာဘဝကို ရောက်နေသူတွေဟာ ဘုရားရှင်လက်ထဲ
တာဝန်က ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။ မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်း ရှိနေတာပဲ။

အချို့က အဲဒီဘဝဆိုးနဲ့တောင် မိသားစုအဝန်းအဝိုင်း
စောင့်ရှောက်နေကြသေးသကွယ်။ ဒါ မင်းတို့ အစောင့်ရှောက်ခံရ
မှာ ကောင်းပေမယ့် စောင့်ရှောက်နေသူ သူတို့ (မကျွတ်မလွတ်
ဘဝကတော့ အလွန်ကံဆိုးကြရသပေါ့ကွယ်။ ဒါ မရှိကောင်း။
ကောင်းဘူး။ မနှစ်မြို့ကံကောင်းဘူး။

သူ့ရဲ့ (မင်းတို့အဖေ ပေါက်ရွှန်းရဲ့) ကျေးဇူးမေတ္တာ
လည်ရင်၊ စာနာရင်၊ သဘောပေါက်ရင် သူ့ကို အဲဒီဘဝဆိုးက
ပြောက်အောင် ကောင်းမှုကုသိုလ် ဒါန ပြုလုပ်ပေးရမယ်။ သူ့
မှန်းဖိတ်ခေါ်ပြီး ဒီကုသိုလ်အဖို့ဘဝကို အမျှပေးဝေရမယ်။ ဒီ
သီလဝတ္တ သီလစင်ကြယ်သော ရဟန်း သံဃာများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး
သက်နိုး၊ သိမ်၊ ကျောင်းအတွက် ဝတ္ထုငွေ စသည်ကို တစ်နိုင်
မယ်။ အဲဒီကုရင် သူ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး မြင့်မြတ်သော၊ ကော
သာလွန်သော ဘဝကောင်းကို ကူးပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။

အဲဒါ သူ့အတွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ ကျန်ရစ်သူ
လည်း ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်ပြီး ကုသိုလ်ရတယ် ဒကာကြီး။

ဆို

“မှန်ပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး ဖြစ်မြောက်အောင်
အားပေးပါမယ် ဘုရား။”

(၆)

ကိုပေါက်ရွှန်း ကွယ်လွန်သည့်နေ့ ရောက်သောအခါ မနီမီ
နှင့်အတူ ကျွန်တော်ကပါ ငွေကြေးထည့်ဝင်၍ သက်တော်ရှည်
နှင့် ဆံရာတော်ဘုရားကြီး အမှူးပြုသည့် သံဃာတော် အရှင်
ဦးဦးတို့ကို ဆွမ်းသက်နိုး၊ သပိတ်၊ နဝကမ္မအလှူငွေများ
အလှူအနိမ်းပေးသည်။

“ဤအဖို့တာဝန်အား ကွယ်လွန်သူ ကိုပေါက်ရွှန်းကို ရည်ရွယ်
တော်မူ၍ ဟု ပြောပြီး ကိုပေါက်ရွှန်း စိညာဉ်ကိုပါ ဖိတ်ခေါ်၍ တရားဝင်
အလှူပြုကြသည်။

ရေစက်ချပြီးနောက် မနီလာမှ ရှိုက်သံနှင့် အမျှပေးသော

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက (သူ့သူငယ်ချင်း ဘဝတူဆိုက်ကား သူများပါ ပါဝင်သည်) အမျှပေးဝေလိုက်ကြသည်။

“ကျေးဇူးရှင်ကြီး အစ်ကိုပေါက်ချွန်းရေ... ကျွန်မတို့မိသားစုနှင့်အတူ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းများ၊ ဆရာသမားများက ယနေ့ပြန်ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖွဲ့ဘာကို အစ်ကိုအား ရည်စူးအမျှပေးဝေပါလား။”

“အမျှ အမျှ အမျှ”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

သာဓုခေါ်သံများ စည်စည်လှိုင်သွားခဲ့၏။ သာဓုသံ ဆုံးသွားသောအခါ အားလုံး အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်စဉ်နှစ်ခုကို ကြုံလိုက်ကြရသည်။

တစ်ခုက မွေးကြိုင်လှသည့် စံပယ်ပန်းရနံ့များ။ စံပယ်ပန်းများသည် မကြုံစဖူး မွှေးအိနေ၏။ အိမ်မှာ စံပယ်ပန်း မရှိ။ ဆိုက်ကားမှာပဲ စံပယ်ပန်း သုံးကုံးရှိသည်။ ခုတကာ စံပယ်တော တစ်တော အိမ်ထဲရောက်နေသလား မှတ်ရ၏။ အံ့ဩစရာပါတကား။

ဒုတိယမြောက် အံ့ဩစရာကား အိမ်ရှေ့မြေပြင်မှာ ရုပ်တုသည် ဆိုက်ကားမှ ဘဲလ်မြည်သံပဲ ဖြစ်သည်။

“ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်”

“ဟာ”

“ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်”

အားလုံးသော မျက်လုံးများသည် ဆိုက်ကားဘဲလ်မြည်ကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သဖြေနှင့် စံပယ်တိုးထားသော ကိုပေါက်ချွန်း အချစ်တော်ဆိုက်ကားမှ ဘဲလ်မြည်သံ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသည့်ကား ဆိုက်ကားပေါ်မှာ လူတစ်ဦးမှ မရှိ။ ကလေးလည်း မရှိကြီးလည်း မရှိ။

လူမရှိပါဘဲလျက် ဆိုက်ကားဘဲလ်က အတန်ကြာ မြည်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားသည်ကို အားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်။

“ဆိုက်ကားရသောအခါ ဒီမှာ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးက-

“ဒကာမလေး”

“ဘုရား”

“ဒကာမလေးတို့အားလုံး ဝမ်းသာကြတော့”

“ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်ပါလဲ ဘုရား”

“ဒကာမရဲ့ ခင်ပွန်း၊ မင်းတို့ရဲ့ဖခင်၊ ဒကာတို့ရဲ့ လုပ်ဖော်

အဖွဲ့က သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ မောင်ပေါက်ချွန်း ကျွတ်လွတ်ပြီး မြင့်မြင့်တင့်တင့်ဘဝကို ကူးသွားပြီ။ ဒါ နှုတ်ဆက်တာ” တဲ့။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာလိုက်ရတာရယ်လေ။ မနီလာမြိုင်ရဲ့ ပါးပြင်မှာတော့ ဝမ်းသာကျေနပ် ပီတိမျက်ရည်

များ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာလို့။

◆ ဖောင်ညှိပိုင် (သန်လျင်)

...ကို။ ။ ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါက်ချွန်းသို့ အမှတ်တရ။

သူရဇ၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

ကျောက်စိမ်းရာအင်္ဂါ

ကပ်ညသင့် . . .

ကျောက်စိမ်းကျေးရွာအပိုင် ရာမထီ (ရာမထီ) တောနက်ကြီး
ထဲ၌ ဝါးကျောင်းလေးနှင့် တောရကျောင်းဆောက်တည်နေသော
အိမ်တော်ရှည် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးတိဿသည် အိမ်မက်တစ်ခုကို
အောက်ယံကာလ၌ မြင်မက်တော်မူလေသည်။

အိမ်မက်ထဲ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် အင်္ကျီပုဆိုးကိုဝတ်ပြီး ခေါင်း
ပေါင်းအဖြူ ပေါင်းထားသည် အသက်ကြီးကြီး အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်
လာပြီး ဘုန်းတော်ကြီးဦးတိဿအား ရိုသေစွာ ဝတ်ဖြည့်ကန်တော့၏။

“တကာကြီးက ဘယ်သူတုံး”

“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ရုက္ခစိုးကြီး ဦးကွန်ကလေး၏
အကြောင်းပါဘုရား”

“ရုက္ခစိုးကြီး ဦးကွန်ကလေး၏ ဒါဆို တကာကြီးက ဘယ်
အထက်ထဲက ဂဝံရုပ်ပွားတော်များ တည်ခဲ့သူ ဘုရားတကာကြီးလဲ”

“မှန်ပါဘုရား၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များစွာက ၎င်းဂဝံရုပ်ပွားတော်၏

www.burmeseclassic.com

ကြီးများကို တပည့်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တည်ခဲ့ဖူးပါသည် ဘုရားကွယ်လွန်ပြီးနောက် တပည့်တော် ရာမဏီအင်းနဲ့တောထဲမှာ ရုက္ခခြစ်နေကြောင်းပါဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု ရုက္ခစိုးဘဝဆိုတာ ရခဲလှပါသိကြပြီ ရုက္ခစိုးဘဝရောက်ပြီဆိုရင် ဘုန်းကံကြီးမားခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ထူးထူး တရားမြတ်များကို ကိုယ်တိုင်ကြားနာ သိရှိရခြင်း၊ နောင်ပွင့်တက်တရားရှင်ကို အကြောင်းသင့်စွာ ဖူးမြော်ခွင့်ရနိုင်ခြင်း၊ ဘုန်းကံတော် အကျိုးကျေးဇူးများ ရနိုင်သကွယ် ရုက္ခစိုးကြီး၊ ဒါ လူ့ဘဝက သီလ ဘာဝနာ၊ ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်ခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး တစ်ဖန်ပြန်ခံစားရခြင်းပေပဲ။ အခု လာရင်းကိစ္စကရော ရုက္ခစိုးကြီး”

“မှန်ပါဘုရား... ယခုလာရောက်ဖူးမြော်ရခြင်းရဲ့ အကျိုးရင်းကတော့ လွန်ခဲ့သည့် သက္ကရာဇ် (၂၀၀၀) ကျော်က ဒီသန်လျင်ကို... ‘မြသန်လျင်မင်းသမီး’ ဦးစွာ အုပ်စိုးခဲ့ပါသည်ဘုရား။ အဲဒီအခါက ပါဒနိင်တော်ကို မြသန်လျင်မင်းသမီးရဲ့ ခမည်းတော် နရသေ့မင်းက အုပ်ချုပ်ပါသည်ဘုရား။ နရသေ့မင်းကြီးသည် သားတော် ‘မြစောနောင်’ မင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာပေး၍ သမီးတော် မြသန်လျင်မင်းသမီးကိုတော့ အကောက်အစား သုံးရပ်နှင့်ပြည့်စုံသော တရိယာန်ပစ္စည်း မွန်း၊ ကရိုး၊ တေလဂူ၊ ယိုးဒယား၊ ရှမ်းတို့ကို အုပ်ချုပ်၍ မြို့အဖြစ် အုပ်စိုးခဲ့ကြောင်းပါဘုရား (မှတ်ချက် ။ ၎င်းတရိယာန်ကုန်ပစ္စည်း မြသန်လျင်မင်းသမီးကို အစွဲပြု၍ ယနေ့တိုင် သန်လျင်မြို့ဟုလည်း ခေါ်လေသည်။) မဟာသက္ကရာဇ် (၁၂၆) ခုနှစ်၊ နန်းစံ (၂၀) နှစ်၊ နရသေ့မင်းကြီး နတ်ရွာစံတော့ သားတော် မြစောနောင်မင်းသား ပါဒလီးနန်းကို စိုးစံပါသည်ဘုရား။

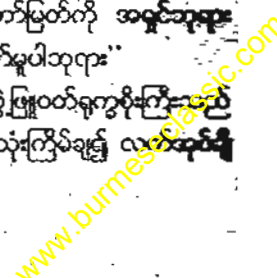
အဲဒီအခါမှာ နရသေ့မင်းကြီး၏ညီတော် နရသီဟမင်းသားသည် ပါဒပထမနန်းတည် နောင်တော်ကြီး ဘောဂသေ့မင်း လက်ထက် နန်းတော်ကောင်း၊ နောင်တော်လတ် နရသေ့မင်းလက်ထက်၌ စည်းစိမ်အား ထီးနန်းစည်းစိမ် မစိုးစံရသဖြင့် အမျက်ထွက်ကာ နောက်ပါ နန်းတော်အား (၃၀၀၀) ကျော်နှင့် တူမတော် မြသန်လျင်မင်းသမီးအား အိမ်အန်ခြားနားခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီလိုနဲ့ နရသီဟမင်းဟာ (၃)နှစ်ခန့် ခြားနားနေရာက ပြန်လာသုံး ပါဒမင်းတူတော်သူ မြစောနောင်မင်း တိုက်ခိုက်ပြီး တရားရပြန်ပါတယ် ဘုရား။ မြစောနောင်မင်းက အိမ်မပေဟာ မြသမီးကို သန်လျင်မြို့အား အပိုင်စားပေးအပ်ပြီး ရှေးကအခါ... နေပြည်တော် နိုင်မာအောင် စီရင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

မြသန်လျင်မင်းသမီးဟာ ထီးရေးနန်းရေးကြောင့် နရစဉ် သစ်ကျားရဲများ ပေါများသည့် ယခု ရာမဏီခေတ် နန်းရင်း ဂေါတမဘုရားရှင်အား ရည်စူး၍ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရွှေတင်ဆောင်မှုကို ဂဝံကျောက်လိုဏ်ဂူမှာ တည်ငြာပန်းပြီး စေတီအမှတ်နှင့် တွယ်ကောင်းမှုပြုပြီး နောက်ပိုင်း အဖမ်းခံရလို့ ရေမှာ အလျောက်ပစ်ချခဲ့ရပါသည် ဘုရား။

ယခုအခါ ၎င်းရွှေသားရုပ်ပွားတော်သည် ရာမဏီအင်းအစစ်အတော်တောအလယ် ဂဝံနှင့် မြေသားတောင်ပို၌ ပေါ်တော်မူသည့် အခြေအနေ ရောက်နေပါပြီ ဘုရား။ ၎င်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို အရှင်ဘုရား မြတ်တော်တိုင်ပင်၍ စေတီအသစ် တည်တော်မူပါဘုရား”

သို့ကလို့ လျှောက်ထားပြီးနောက် ဘွဲ့ဖြူဝတ်ရုက္ခစိုးကြီးသည် မြတ်တော်ရှည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဦးသုံးကြိမ်ခန့် လှူဒါန်း

နောက်ဆုတ် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ တောရကျောက် သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးသည် ၎င်းအိပ်မက်ကို အနုလုံပဋိပက္ခ စဉ်းစားသုံးသပ်တော်မူ၏။ ၎င်းနောက် ကျမ်းပေစာ ရှေးစာအုပ်ဟောင်း များကိုလှန်၍ ဝါဒရာဇဝင်နှင့် သန်လျင်ရာဇဝင် ပြန်လေ့လာ ဖတ်လိုက်သောအခါ...

ဘောဂဿနမင်း နရသီဟမင်း ပြသန်လျင်မင်းသမီး မြစောနော် အကျိုးဆင့် ဟံသာသေနမင်းတို့၏ ရာဇဝင် သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကို တိတိဆီလ ဘာသိရှိခဲ့သော်လည်း ရာမထီတောထဲမှ ဗုဒ္ဓ ဆင်းတုတော်ကို တစ်ဖန်ပြန်ချော မရေရာ၍ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်ခဲ့ပီလေသည်။

နေ့ဆွမ်းစားပြီး ခေတ္တ စကြဲလျှောက် တရားမှတ်နေစဉ် ကပ္ပိယ ဘိုးသူတော်ကြီး ဦးရာကျော်သည် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး၏ ရောက်ရှိလာပြီး ရှိသေ့စွာ ဝတ်ဖြည့်လာ၏။

"အကြောင်းထူး ရှိလို့လား ကပ္ပိယကြီး"

"မှန်ပါဘုရား၊ ညဉ့်မိုးသောက်ယံက အိပ်မက်ဆန်းတစ် နှစ် မြင်မက်၍ ဘုန်းဘုရားအား လျှောက်ထားရန် ရောက်ရှိပါသည်ဘုရား"

"အိပ်မက်ဆန်း... ဘယ်လိုအိပ်မက်ဆန်းလဲ ကပ္ပိယကြီးရဲ့"

"မှန်ပါ ဒီလိုပါဘုရား။ ဘွဲ့ဖြူးပုဆိုးအင်္ကျီအပြားနှင့် ဦးကွန်ကလေး အမည်ရှိ ရုက္ခစိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ဦးစွာ ပါဒသမိုင်းနှင့် နှစ်သန်လျင်မင်းသမီး အကြောင်းကို စ၍ ပြောပြပါသည် ဘုရား"

"ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ဆိုစမ်းပါဦး ကပ္ပိယကြီးရယ်"

ဒီတင် ကပ္ပိယဘိုးသူတော်ကြီး ဘဦးရာကျော်က အိပ်မက်ဆန်း ဆို အစမှအဆုံး ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ...

၎င်းအိပ်မက်သည် လွန်ခဲ့သည် လပြည့်နေ့ညဉ့် မိုးသောက်ယံ ထုန်းက သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး မြင်မက်ကြားသိရသော အိပ်မက် နှင့် တစ်ထပ်တည်းတူနေသည်ကို အံ့သြစွာကြားသိရသောအခါ...

"ကပ္ပိယကြီး"

"ဘုရား"

"ဘုန်းကြီးလည်း ကပ္ပိယကြီးမြင်မက်တဲ့အိပ်မက်ကို ထပ်ထူ နက်ခဲ့တယ်ဗျား၊ ဘုန်းကြီးကိုလည်း ရုက္ခစိုးကြီး ဦးကွန်ကလေးဇာက တိုယ်တိုင်မိုးသောက်ယံမှာ လာလျှောက်သွားတာပဲဗျား"

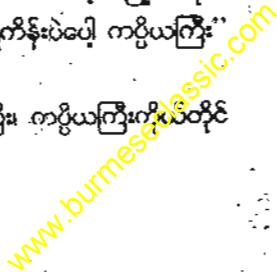
"ဒါဆို အတော်ကို ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်မှုရှိနေပါပြီ ဘုရား။ အဲဒါ တပည့်တော် ဘယ်လိုစီရင်ရင် ကောင်းပါမည်လဲဘုရား"

ဆရာတော်ကြီးသည် စကြဲလျှောက်ရင်းမှ...

"ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ အဲဒီနေရာကို သွားရောက် လေ့လာကြည့်ရှုချင်တာပဲ။ ရုက္ခစိုးကြီး အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်အတိုင်း အသေအချာ မှန်ကန်ခဲ့ရင်တော့ သာသနာပြုရက်န်းပေါ့ ကပ္ပိယကြီး"

"မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါဘုရား"

"ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါလား ကပ္ပိယကြီး၊ ကပ္ပိယကြီးကိုယ်တိုင်"

၁၂၈ * မင်္ဂလာ(သံသရာ)

ဦးဆောင်ပြီး ရွာက လူမယုံလူကြီးအချို့နဲ့ လမ်းပြမှဆိုးများခေါ်လို့ အနေရာကို သွားကြည့်ကြ”

“မှန်ပါ၊ တပည့်တော် ဒီကိစ္စ ခုချက်ချင်းပဲ ဆောင်ရွက်မည်ဘုရား”

ကပ္ပိယဘိုးသူတော်ကြီး ဘရာကျော်သည် ဆရာတော်ကြီး ဦးချိုပြီးနောက် ကျွဲကံအင်းရွာထဲသို့ ရှေးရှုထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ လူသူဝေး တရားကျင့်လိမ့် ရာမဏီတောစပ်မှာ နေကြသည်မို့ ရွာရောက်အောင် အတော်လျှောက်ခဲ့ရ၏။

ကျွဲကံအင်းရွာထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်...

ရွာလူကြီး ဦးဒါလီ ဖထီးမှဆိုးကြီး ဦးထော်ပိုင်နှင့် လူမတပည့်များဖြစ်ကြသော ဦးသောမန၊ ကိုလူချောတို့ကို အကျိုးအကြော်ပြောပြပြီးနောက်...

နောက်တစ်နေ့ စားသောက်ပြီးချိန်မှာ ရာမဏီတောထဲ ကပ္ပိယကြီး ဦးသူတော် (ဘရာကျော်)တို့ လူစု ခရီးဆက်ကြ၏။

လူဆိုး ဓားပြ တောကြောင်များ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ခိုလှုံသောင်းကျန်း နေချိန်လည်းဖြစ်၏။

သူတို့ (၆)ဦးသည် တူရှင်း၊ ဓား မှုသာမက လမ်းပြမှဆိုကရင်အဘိုးကြီး ဖိုးထော်ပိုင်က ဒူးလေးနှင့် လှံညှပ်ကိုပါကိုင်၍ အရွက်ချက်ကိုင်ချင်းယှက်နေသည့် ဝါးတော၊ သစ်တောများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းတိုးဝှေ့၍ လာခဲ့ကြရာက လူအားလုံး ခြစ်ရာ၊ ရှုရာ၊ ရူးရာများနဲ့ ချွေးသံရွဲရွဲ သွေးရဲရဲ ဖြစ်နေကြ၏။

တောကို ခုတ်ထွင်သွားလာနေရသောကြောင့် အချိန် (၆)နာရီကျော်ခန့် ကြာသွား၏။ မကြာခင် ရောက်အုပ်များ အော်ဟစ်

သည် ညောင်ပင်ကြီးများရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး-

“ဒီဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“ဟုတ်မယ်ထင်ရင် ရှာကြည့်လေ ဆရာကျော်ရဲ့”

“အိမ်း-လူခွဲရှာကြဦးပေါ့ကွာ။ ဘိုးထော်ပိုင်-ရန်သူနဲ့ သားရဲ

ဦးချိုများ အန္တရာယ်ကို ကြည့်နော်...”

“စိတ်ချပါ ဘသူတော်ရဲ့”

မှဆိုးကြီးက ဒူးလေးလေးညှို့ကို ဆွဲစာင်၍ မြားတစ်ချောင်း

ထုကာ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်လုပ်နေစဉ် သူတို့ ကုန် (၆) ဦးက မှတ်

ပျက်များ၊ အုတ်ဂူပျက်များ၊ ချုံများ၊ မြေပြန့်များ၊ တောင်ပူစာ

ပေါ်မှာ ခုတ်ထွင်တူးဆွ၍ ရှာကြ၏။

အားလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ နေကြပြီး...

“ဘရာကျော်-ခင်းပျားဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

“အိမ်မက်အရ လာရတာကိုးကွာ။ ဇွဲမလျှော့ကြပါနဲ့ကွ”

“ကြည့်လုပ်ပါ ဦးသူတော်ရာ။ တော်ကြာ မြွေကိုက်လို့ ပြေး

ထွက်မှာနေပါဦးမယ်ဗျ”

“ဟူး... အေးပါကွာ”

“နေဦးဗျာ၊ ကျွပ်တစ်ခု စိစဉ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြန်မှာမို့လား”

“နေပါဦး ဘိုးဒါလီရာ။ ခဏလေးပါကွာ”

သည်နေောက် ဘိုးသူတော် (ဘရာကျော်) သည် လူနှစ်ရပ်သုံး

ဦးသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး၊ တောင်ကုန်း

ပေါ်၌ အော်လိုက်၏။

“ရုက္ခစိုးကြီး ဘိုးကွန်ကလေစာ ခင်ဗျာ၊ ရုက္ခစိုးကြီး ဘိုးကွန်

ကလေးစာခင်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မှုကွစိုးကြီး အိပ်မက်ပေးသည့် နေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်နေပါပြီ ခင်ဗျ။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ရှိရာ အလင်းညွှန်ကူညီပေးမတော်မူပါဦး ရွှေကွစိုးကြီး ခင်ဗျား”

ဘိုးသူတော် (ဘရာကျော်) က ၎င်းစကားကို သုံးကြိမ် အော်၍ဟစ်လိုက်၏။ သို့ကလိုမျိုး ဟစ်၍ပြောပြီးမကြာမီ တော် ချဲ့တိုးသံများ တဖြည်းဖြည်းလိုက်ရပြီး...

တောဝက်များ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံ၊ မြေဆိုးကြီးများ ကျ ကို ကြားလိုက်ရပြီး လူအားလုံး နိုးပါး သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်စု ရခဲ့လေ၏။

ရွာလူကြီး ဦးဒီပါကား ဘိုးသူတော်ကြီး သူတို့အား တောဝက်ပက်၍ သေအောင်ကြံစည်သည်ဟုဆိုကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကြီးဝါးပြစ်တင် မောင်းခဲရေရွတ်တော့၏။

မကြာခင် ရာမဏီတောကြီးသည် တောပြိုတော့၏။ ဘုရား များ၊ မြေးလွှားအော်ဟစ်သံ၊ ဝါးပင်ကြီးများလေတိုး၍ အသံမြင့် လေကြီးခိုးကြီးကျသံ၊ လူရယ်သံလို မြေးလွှားသံလိုမျိုးများ ကြီး နောက် အားလုံး သည်းထိတ်ရင်ဖို ကြောက်လန့်နေစဉ်မှာပင် တော တောလန့်သံများ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ကြ၏။

ဘိုးသူတော် (ဘရာကျော်)သည် ထူးဆန်းလှစွာသော ချစ် ပြောင်းလဲမှုများကို အံ့သြပြီး ရှေ့နောက်ဝဲယာ မျက်စိကစား၍ ကြည့် စဉ် မျက်စိတပြင်ကုန်းကလေးမှ နေရောင်နှင့်ဟစ်၍ အလင်းများ နေသည်ကို မမြေ့လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပြီး လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားခဲ့ သည်နောက် ၎င်းနေရာသို့ အလျင်စလို ပြေးချလာပြီး

လိုက်သောအခါ ပြိုကျပျက်စီးနေသော ဝတ်ကျောက်တုံးများကြ

ညီနေသော အလင်းရောင်များကို အံ့သြဖွယ် မြင်လိုက်ရသော

“ဝေး... ဒီပါတို့၊ ထော်ပိုင်တို့၊ သောမနတို့ ဒီကို အမြန်လာ အမြန်လာခဲ့ကြ”

ဘိုးသူတော် (ဘရာကျော်)ရဲ့ အော်ဟစ်သံကြောင့် သူတို့ သစ်ပင်များပေါ်မှ မဝံ့မရဲ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

“ဦးသူတော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ဦးသူတော်ကို စပါးကြီးမျိုးနေပြီနဲ့ တူတယ်ဗျ”

“မြွေကိုက်လို့ အော်တာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ”

“ဗျို-ဦးသူတော်၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူးလားဟေ့”

“ကောင်းတယ်... အမြန်လာကြ၊ မြန်မြန်လာကြပါကွာ... ကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုံးများ အော်လိုက်တာ ကျွန်ကျွန်ကိုညံနေတာပဲ”

“ဒီ ဒီနေရာကို ကြည့်ကြစမ်း”

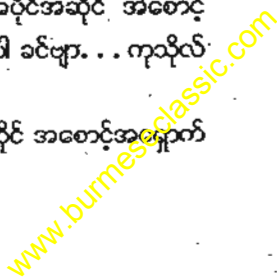
“ဟာ”

“အလို-အရောင်တွေဖြာလို့ပါလားဗျ”

“အဲဒါ ဘာလဲ ဦးသူတော်”

“ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူး။ ထူးတော့ ထူးနေတာပဲ။ ကိုင်း- နှစ်ပြစ်၊ အဲဒီနေရာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တူးကြ၊ ရွှေကြ၊ ရှင်းကြ၊ မြင်းနဲ့တကွ တောစောင့် တောင်စောင့် အပိုင်အဆိုင် အစောင့် စောင့်များ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါ ခင်ဗျား... ကုသိုလ် ကိုစွာမှာ ပါဝင်ကူညီကြပါ ခင်ဗျား”

ဦးသူတော် (ဘရာကျော်) က အပိုင်အဆိုင် အစောင့်အရှောက်

များကို ပြောဆိုမေတ္တာပို့ မေတ္တာရပ်ခံနေချိန်မှာ ဦးဒီပါတို့က နေသည် ဂံကျောက်ခါကြီးများကို တစ်ခုချင်းမရွံ့ ရွှေကြ၏။ သော အလင်းရောင်များက ဤကျောက်တုံးအောက်မှဖြာ၍ တစ်ခုချင်းဖြာသည်ကိုး။

ထိုစဉ် ဦးခေါင်းလုံးသည် အုန်းသီးလုံးခန့် ကျောက်ပျဉ်ကျောက်တုံး ကျောက်ပြားများကို အတန်ကြာ ဖယ်ရှားလိုအခါ...

“ဟာ-မြွေကြီးဟ”

“ပြေး ပြေး ပြေး”

“မြွေကြီး မြွေကြီး အမလေးဗျ”

ရွာလူကြီး ဦးဒီပါသည် ကျောက်တုံးများအောက်မှ မြွေများမြွေကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ အသံတစ်ချပ် ပြေးတော့၏။ ဦးသောမနနှင့် ကိုလူချောတို့လည်း ကယ်ပါ ‘အဖေရေကယ်ပါ’ ဟု အော်ရင်း ပြေးတော့၏။

လေ
နေ
ငေ

မှဆိုးကြီး ဦးထော်ပိုင်က လုံးဝမပြေး။

အဆိပ်လူးမြားတပ်ထားသည် ဒူးလေးနှင့် မြွေကြီးတို့ ချိန်လိုက်၏။ ဒီမှာ ဦးသူတော် (ဘရာကျော်)က လက်ဝါးကာ အမြန် တားလိုက်၏။

“မှဆိုးကြီး မ... ပစ်... နဲ့”

“ဦးသူတော် နောက်ဆုတ်နေပါ။ အန္တရာယ်များတာကြည့်နေဆဲမှာပင် ရောမမြွေကြီးသည် ခေါင်းတောင်ကို ခွက်လိုက်ရာ ဦးသူတော်တို့အားလုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း တာ၏။

မြွေကြီး၏ ပါးပျဉ်းမှုများသက်ရောက်မှု ဖြစ်ရန် ကြိုးကြိုးကြားကြား နှစ်လုံးကား မှတ်တမ်းများ များမကြာခင် ကိုယ်လုံး

သူကား နှစ်တောင်ခန့်ပြင်၏။ ထိုနေ့ရက်တွင် လက်အုပ်ချီ၍ သော ဦးသူတော် (ဘရာကျော်)၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးနောက် ပါးပျဉ်းမှုကိုပြည့်ပြီး ကျောက်တုံးများကြားမှ ထွက်ကာ လွန်စွာနက်ရှိုင်းလှသော ရာမဏီတောထဲသို့ ပြေးဝင်

ထွက်ကွယ်သွားပြီး သောအခါ...

“ဟယ်”

“ဟာ”

“အလိုလေး”

အားလုံးတွေ့လိုက်ရသည်က ကျောက်သားပလ္လင်ထက်မှ ထွက်ပြေးပြန် လက်နေသည် ဝင်းဝါထိန်နေသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ၊ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်ယုက်၍ မျက်နှာချဲ့ တရားမှတ် ညဏ်တော်သုံးလက်မခန့် ရှိမည်ထင်ရ၏။

သူတို့အားလုံး ရွှေအဆင်းနှင့် ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူး သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အား ရိုသေစွာ ဦးကုန်းချလိုက်ကြ၏။ အိပ်မက်ထဲမှ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ဘိုးကွန်ကလေစာ ပေးခဲ့ပြောခဲ့ ညီ အိပ်မက်သည် ဝေကန်အမှန်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ဒါ သူတို့ သာသနာပြုထိုက်၍ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များက ညွှန်ကူညီကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးသူတော် (ဘရာကျော်) သည် ကျောက်ပလ္လင်ထက်မှ ရွှေသား ဦးသူတော်ကို ရိုသေစွာ လက်နှင့်ပင့်၍ မလိုက်၏။ ဒီမှာတင်ပုံ ရုပ် တော်၏ ဦးထိပ်အလယ် ဦးခေါင်းပေါ်မှာ မြှုပ်ထားသည့် ကျောက်တစ်လုံး

www.burmeseclassic.com

ကို မြင်ရုံနဲ့ လိုမေတ္တာပို့ မေတ္တာရပ်နက်
တော်ကောင်းကြောင်းကို မှတ်ဖျတ် တောက်ထ
သော လက်ခတ်ခြင်းကို မိန့်သော်ပင်ဖြစ်သည်။

တောရဝါးကျောင်းလေးမှာ အခေတ်က သန်လျင်
မင်းသမီး မြသန်လျင်ရဲ့ ကောင်းမှုတော်... စိန်ဦးထိပ်ပန်
ဆင်းတုတော် ပေါ်တော်မူ ကြွရောက်သည့် သတင်းသည် ရွာ
ဦးဒီပါတို့၏ နှုတ်စောင်မမှုနှင့် ယုံသွားရကား ဖူးမြော်သူများ မရ
ရောက်ရှိလာကြ၏။

သို့နှင့် ဝါးကျောင်းလေးပြိုမှာစိုး၍ ဝါးကျောင်းရှေ့
သစ်တုံးမြတ်ပလ္လင်လုပ်ပြီး သက်န်းတော်ခင်းပြီးတင်ကာ အ
ရတော့၏။ ကျိုက်အင်း၊ ယှဉ်တော်ကျောင်း၊ ဘုရားကုန်း၊ နေ
ပင်၊ လက်ယက်စမ်း၊ မြယာရိုး စသည်ရွာမှ ဘုရားဖူးများ
ညပါ လာကြ၏။

တစ်ချိန်တစ်ခါက ဤဝန်းကျင်မှာ လူမြင်ရခဲသော
ကျောင်းဝင်းသည် ဘုရားဖူး ပရိသတ်များဖြင့် စည်ကားနေ၏။

ပန်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီး အလှူငွေများဖြင့် ဖွေးနေ၏။
ပိုင်းရောက်သည့်နှင့် သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးက
သီးသန့်ဟော၍ ဒီအရပ်မှာ မြသန်လျင် မင်းသမီးကောင်းမှု
ဘုရားဖူးကာ တရားနာကြွချောက်လာသော ပရိသတ်များ
ဒါနနှင့်တွဲဖက်၍ စေတီသစ်တည်မည်ဟု မိန့်ကြားပြီး တရား
များကို တိုက်ကျွေး၏။ သာဓုခေါ်သံများဖြင့် ကျက်သရေ
ပေသည်။

ထိုသို့ အိပ်မက်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်
သတ်တွေအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီး များမကြာခင်မှာပင်...

တောရဝါးကျောင်းရှိရာသို့ အနက်ရောင်ရှိကြောင်များ အလှို
ရောက်ရှိ၍ လာကြလေသည်။ စုစုပေါင်း ကြောင်နက် ကောင်ရေ
ကျောက်ခန်းကို အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဦးသူတော်တို့ တွေ့ရှိကြရလေ၏။
ထူးခြားသည်ကား...

ကြောင်နက်ကြီး အကောင်တစ်ရာကျော်ခန့်သည် ကြောင်
မြတ်လျက် ကြောင်လို မအော်ကြခြင်းဘဲ ဖြစ်သည်။

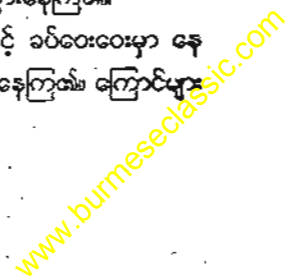
ငင်းအဖြစ်ဆန်းကို ရွာသူရွာသား ဘုရားဖူးများ မြင်ကြ၊ ကြား
အခါ ထူးဆန်းလွန်း၍ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆိုဆန္ဒပြုကြလေ၏။

“ဘုရား အစောင့်အရှောက်တွေလား မသိဘူး”
“တောစောင့်နတ်များ ကြောင်ယောင်ဆောင်လာကြတာလား

“အစာလည်း စားတာ မတွေ့ရဘူးဟ”
“အော်သံလုံးဝမကြားရတာ အံ့သြစရာပဲ”
“အချင်းချင်းလည်း မကိုက်ကြဘူးနော်”
“ဟုတ်ပတော်”

မှန်ပေ၏။ ကြောင်နက် အကောင်တစ်ရာကျော်သည် ဦးလင်း
ရောက်လာ၏။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ဝန်းကျင်မှာ လျှောက်သွား၏။
စိတ်လည်း ကျောင်းဝန်းကျင်မှာ လျှောက်သွားနေကြ၏။

သူတို့ကို ကိုင်လို့ ဖမ်းလို့မရ၊ လူများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေ
ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြော်သလို လုပ်၍နေကြ၏။ ကြောင်များ
အုပ်စုစွဲ၍ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ရှိကြ၏။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရန်မမူကြ။ ကြွက်ခတ်၊ ကြက်ခတ်လဲ
မရှိကြ။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးသူတော် (ဘရာကျော်)တို့က ထူးဆန်း
တောထဲမှ ရောက်ရှိလာသည့် အော်သံမကြားရသော ကြောင်များ
ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိုတညိုခင်းနင်း

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံရောက်လျှင် ၎င်းကြောင်နက်ကြီးများ
တောထဲသို့ တန်းစီ၍ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်ကို
အံ့ဖွယ်မြင်ကြရ၏။

တစ်နေ့ညမှာတော့ ဆိုးဝါးလှသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရ
၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်မှာ လက်နက်ကိုင်လူဆိုးသုံးဦး တေ
များကို နားများ အဝတ်စည်း၍ ရောက်လာကြတော့၏။

သူတို့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီနှင့်၊

သူတို့ ဝါးကျောင်းပေါ် အမွေတက်လာကြပြီး ဆရာတော်
နှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ငြိမ်ငြိမ်နေကြရန် ပြောပြီးနောက် ရွှေဆင်း
စိန်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို အမွေပင်သွားကြ၏။

ဆရာတော်ကြီးက “အပြစ်ကြီးသည် မလုပ်ကြပါနှင့် တာတာ
တို့” ဟု အမျိုးမျိုး မေတ္တာရပ်ခံသည်တိုင် လူဆိုးလူမိုက် သုံးဦး
လုံးဝနားမထောင်ဘဲ မြသန်လျှင်မင်းသမီးကောင်းပူတော် ရှေးတော်
ရွှေဆင်းတုတော်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်၍ ယူဆောင်သွားကြ၏။

လူဆိုးများ ပြန်ထွက်သွားကြသောအခါ...

“အရှင်ဘုရား... ဒီ... ဒီကိစ္စ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ အရှင်”

“တတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူတို့ ငရဲမကြောက်လို့ လုပ်ကြမလဲ
သင်းတို့ထိုက်နဲ့ သင်းတို့ကံပေါ့... ကပ္ပိယကြီး”

“ဘုရား”

“ခု ညတွင်းချင်း ရွာလူကြီးကို သွားအကြောင်းကြား
ရွှေဆင်းတု စိန်ဆင်းတုကို ဘုန်းကြီးနဲ့ ကပ္ပိယကြွက်ကြီးရဲ့
ဗျာဏ်ဖျက်ပစ်တယ်လို့ သံသယဝင်ကြမယ်။ အမြန်သွား
မိတ် ကပ္ပိယကြီး”

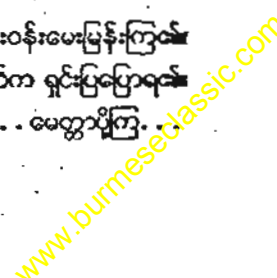
“မှန်ပါဘုရား”

ကပ္ပိယ ဦးသူတော် (ဘရာကျော်)သည် မျက်ရည်မျှ
ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ကြီး ဖီးတုတ်ကိုင်၍ ရွာလူကြီး ဦးဒီပဲယုနှင့်
ဆရာအကြောင်းကြားလိုက်ရ၏။ ရွှေဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်ကို
အမွေပင်သွားအကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်နှင့် ရွာလူကြီး
အဖွဲ့ ချက်ချင်း ကျောင်းသို့လိုက်လာပြီး လူဆိုးများ သွားရာ
သို့ လိုက်ကြ၏။

သို့သော် အချည်းနှီးတည်း...
လူဆိုးများ ဘယ်အရပ်သို့ ထွက်သွားကြသည်ကို ဘယ်လိုမှ
ရှာမရ။ သို့နှင့် မိုးလင်းသည်နှင့် လူစုခွဲ၍ စုံစမ်းကြရန် ဆုံးဖြတ်
ထဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။
နံနက် မိုးသောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း သက်တော်ရှည်
တော်ကြီးက သပိတ်ပိုက်၍ ဆွမ်းခံကြ၏။ ဦးသူတော်က ဆွမ်းချိုင့်နှင့်
ဆက်တက် လိုက်၏။ ရွာထဲရပ်ထဲမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေ

ဆရာတော်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ၏။
ဆရာတော် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်စား ဦးသူတော်က ရှင်းပြပြောရင်း
ဆုန်း စိတ်မကောင်းကြ... တောက်ခတ်ကြ... မေတ္တာပို့ကြ...

ဆရာတော်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ၏။
ဆရာတော် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်စား ဦးသူတော်က ရှင်းပြပြောရင်း
ဆုန်း စိတ်မကောင်းကြ... တောက်ခတ်ကြ... မေတ္တာပို့ကြ...

❖ ဘယ်လို (သို့မဟုတ်)

မရှိကြ။ ဆရာတော်ကြီးက ဦးသူတော်တို့ ဆွမ်းခံကြပြီး ကျောင်းသို့ တောထဲမှ ရောက် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို မကြုံစဖူး ကြုံတွေ့

ညည်းညမ်း...

တောထဲသို့ ဦးကျောင်းလေးရှေ့ သစ်တုံးပလ္လင်ပေါ်မှာ မြသန်လျှင် မင်း အံ့ဖွယ်မြင့်တက် ရွှေနှင့်စိန် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်သည် ရောင်ခြည် နေရောင်နှင့်လင်းလက်၍ စံပယ်တော်မူနေသည်ကို အံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရသည်။

သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးသည် လွယ်လာသည် သပိတ်ကို ရွှေတုရားရှေ့မှောက် သစ်တုံးပလ္လင်ပေါ်တင်၍ ဝမ်းသာအကြိမ်ကြိမ် ဦးခိုက်တော်မူသကဲ့သို့။

ဘိုးသူတော် (ဘရာကျော်)လည်း ဝမ်းသာအားရ မျက်စိရွံ့နှင့် ဦးကုန်း၍ ချလိုက်သည်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းပင် မသိတော့ပဲ ခို၍ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကား-

ရွှေဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်စံရာ သစ်တုံးပလ္လင်ဝန်းတ ကြောင်နက်ကြီး တစ်ရာကျော်တို့သည် ဝိုင်းပတ်၍ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော် လက်ထောက်၍ စိုက်ကြည့် ကြည့်ညှိနေကြသည်ကား 'ဘယ်ဘယ်ဘယ်အရပ်မှာမှ ရှာလို့မရသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိလေသတည်း။

ထိုအံ့ဖွယ်မင်္ဂလာသံတင်းကောင်းကိုကျွန်ုပ်အင်းကျေးရွာမှ များသိဦးသူတော်က ပြေး၍ ပြောလိုက်သောအခါ တစ်ရွာလုံး သာအားရ အော်ဟစ်၍ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဖူးမြော်ကြ၏။ ဝါးတော်

ဝန်းကျင်တွင် ဝမ်းသာပီဇာ သဒ္ဓါစာများနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက် ပြန်လေ၏။

"ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာတာလဲ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့"

"မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်နဲ့ဆရာတော် ဒီပြန်ရောက်ရော ကြောင်နက် ကျော့ကို ဝိုင်းနေတဲ့ကြားထဲမှာ ဒီရွှေသား ဗုဒ္ဓဆင်းတုကို သလွန် အခန့်သင့် ဖူးတွေ့ရတာပဲခင်ဗျာ"

"အံ့ဩစရာ ကောင်းလှချည်လားဟင်"

"နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေများ ပြန်ပို့တာလား မသိဘူးနော်"

"ဟို လူဆိုးတွေ ပြန်လာဖို့သွားတာလဲ ဖြစ်မှာပဲ"

"အေးကွာ စဉ်းစားလို့ ကျပ်ရပါ။ ဆန်းပြားလိုက်ပါဘိသနဲ့။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက် တာ၏။ ရွာဖျား အရက်ဆိုင်မှာ လူသုံးဦး သောက်ရင်းစားရင်း ခြံ၍ စားခုတ်ရာအသီးသီးနှင့် လဲနေသည့်သတင်း။

သို့နှင့် ရွာလူကြီး အချင်းချင်းဆက်သွယ်ပြီး စစ်ဆေး ပေးပြန် ပြီးသောအခါ ၎င်းလူဆိုးသုံးဦးကား မြသန်လျှင်မင်းသမီးကောင်းမူ ဆွမ်းပေါ်မှ ဗုဒ္ဓဆင်းတု ခိုးသူများ ဖြစ်ကြလေသည် ဟူသတည်း။ ၎င်းတို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်အရ...

၎င်းရွှေဆင်းတုကို နယ်စပ်သို့ရောင်းရန် စီစဉ်နေစဉ် သျှောင် ဆင်းနှင့် လူကြီးရောက်လာပြီး ကြိုက်ဈေးပေး၍ ဝမ်းကြောင်း

ကြိုက်ဈေးရ၍ ရောင်းပြီး ၎င်းသျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီး ခိုးပွားတော်ကို ယူငင်၍ ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာခင် လူကြီးလေး သည် ငွေပုံ ရွှေပုံကြီးသည် စက္ကူစုတ်နှင့် ခဲပြားစေ့များ ထူးဆန်းစွာ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သွားခဲ့ရာမှ အလိမ်အညာ အလှည့်စား ခံလိုက်ရမှန်းသိပြီး သူ့ကြောင့် ကိုယ်ကြောင့် အပြစ်ပုံချရာမှ အချင်းချင်း စကားများ ခုတ်ထစ် ရန်ဖြစ်ကြ ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

သို့နှင့် လူပိုက်သုံးယောက်ကို ရဲစခန်းမှသည် ဆေးပုံပိုက်ပိုက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာမှ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု သိလေသည်။

□

သည်နောက်ပိုင်း လုံခြုံရေးအရ မြသန်လျှင်ကောင်းမှု ရွှေထုတ်တုကို စေတီတည်၍ ဌာပနာရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရရှိအလှူငွေများကို အုတ်၊ သဲ၊ ဘိယံပြေများဝယ်၍ ကုန်ကုန်အင်းအရှေ့မြောက်ဘက် “ရွာလယ်ခေါင် ခေါ်ပြင်ကွင်း သိမ်အဆင်းမှာ ငွေကိုးထောင်” ဟု တစ်ပေးခဲ့သော မြေနေရာဝန်းကျင်မှာ စေတီတည်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြတော့၏။

လောတသားတို့၏ လောထဇောကား အတောမသတ်နိုင်ပါဘဲ ဝါတလား။

ဉာဏ်တော်အမြင့် သုံးလက်မခန့်မြင့်သော ရွှေဆင်းတုနှင့် တော် စိန်၏တန်ဖိုးကို သွားရေယို မျက်စိကျနေသော လူဆိုးတို့ထံ ငါးဦးတို့သည် ရှေ့လူဆိုးလူပိုက်သုံးဦးနည်းတူ သန်းခေါင်ယံ နှစ်မှာ စားလုံလက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာပြီး ဘုရားကို အဓမ္မပူဇော်

“တကာတို့ မလုပ်နဲ့၊ မပြစ်မှားနဲ့၊ အပြစ်ကြီးခံရလိမ့်မယ်”
“ဘာမှ ဝင်မပြောပါနဲ့ဘုရား”
“တကာတို့ ရှေ့နေအတွက် ပြောတာပါ တကာတို့ရယ်”
“တော် တိတ်”

မိုက်ခိုင်းစုတ်ပဲ့လိုက်ပါသိ။ ရဟန်းမှန်းမသိ၊ သံဃာမှန်းမသိ။ များမှန်းမသိ၊ တရားမှန်းမသိကြပါတကာ။ နောက်ဆုံး ဆရာတော် ဦးသုတော်တို့ မျက်စိပုံတို့ပြီး တရားပုဂံ၌သာ နေထိုင်ကြတော့သည်။

လူဆိုးငါးဦးလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ရွှေဆင်းတုကိုပိုက်ပြီး ဆွတ်ပေါ့မှ ဆင်းသွားကြ၏။ ဘာမှ မကြာလိုက်၊ ထူးဆန်းအံ့ခွယ် နှစ်များကို ဦးသုတော်တို့ ကြားလိုက်ရတော့၏။

‘ညောင် ညောင်’
‘ညောင် ညောင် ညောင်’
* အလို-ကြောင်အော်သံများပါကလား၊ ကြောင်အော်သံများတား၊ မဆောင်နစ်ကောင်က အော်သံမဟုတ်၊ ကြောင်အကောင်ပေါင်းများ၊ အော်သံအသံများ၊ ထူးဆန်းလှချေကလား။
“ညောင်...ညောင်...ညောင်”
“ညောင်...ညောင်...ညောင်”

“ခွီး... ခွီး”

“ဝီးရား ဝီးရား ခွီး”

‘ညောင်... ညောင်... ညောင်’

ကြောင်အကောင်ပေါင်းများစွာ၏ အော်သံများသည် ကျောင်းရှေ့မှာ ဆူညံနေ၏။ ဒါနှင့်အတူ လူငါးဦး၏ အသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။

“ရိုက်လေကွာ”

“ဘစိန် ဘေးနဲ့ဝင်ခုတ်”

“ဇော်ဖေ လှဲနဲ့ရိုက် ထိုး”

“ကိုင်းကွာ ကိုင်းကွာ”

“ခွီး”

“ဝီး”

“ကိုင်းဟ”

“ခွီး... ခွီး... ဝရား”

“ဝုန်း... ဝုန်း”

“အား... အား... အမလေးဗျ”

“အား... လုကြပါဦး အား... အား”

“ဝိုင်းလာကြတယ်ဟ ပြေး ပြေး အား”

ကြောင်အော်သံများ၊ ကုတ်ခြစ်သံများ၊ ထိုးခုတ်သံများ။

ကျင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများနှင့်အတူ ပြေးလွှားလဲကျ လူးလွှားများ ကမ္ဘာပျက်နေသကဲ့သို့ ကြားနေရ၍ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဘရာတော်တို့ မီးတုတ်များ ကိုင်ထွန်းပြီး ကျောင်းရှေ့မြေပြင်သို့ ဆင်းကြည့်လိုသောအခါ-

“ဟာ ဘုရား ဘုရား”

“အလိုလေး”

“ကယ်တော်မူပါဦး ဘုရား အား အား”

“ဦး... သူ... တော် လာကြပါဦး။ လာကြပါဦး။ ဟဲ့ ကြောင်

ကြောင် အား အမလေးဗျာ အား”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား...

ကြောင်နက်ကြီးများ အကောင်တစ်ရာကျော်သည် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံပြု၍ လူဆိုးငါးဦးကို စက်ပိုင်းပုံပိုင်းပြီး ဝင်ရောက်ကုတ်ခြစ်ထိုးပဲ့လိုက်နေကာ၊ ကြောင်နက်ကြီးများရဲ့ လွှားခနဲ ဝဲခနဲ တိုက်ခိုက်မှုအကြားမှာ လူဆိုးငါးဦးသည် နောက်လန်လျက် လူးလွန်းအော်ဟစ်ကြ၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

“ဟဲ့... ကောင်တွေ ရပ်... ရပ်”

“ဟဲ့ ကြောင်နက်ကြီးတို့ ရပ်ကြ ရပ်ကြ”

ဆရာတော်နှင့် ဦးသူတော်တို့သည် ကပျာကယာ ပြေးလွှားတော်မူလာပြီး ဒေါသကြီးနေသည့် ကြောင်နက်ကြီးများကို အော်ဟစ်အော်ဟစ်လှန်တားမြစ်ကြရတော့၏။

ဒီအချိန်မှာပဲ...

ကျောင်းဝိုင်း ဧဝိယာထဲသို့ မီးတုတ်နှင့် လက်နက်များကိုင်လာသည့် လူအုပ်ကြီးလည်း ရောက်ရှိလာ၏။

“အရှင်ဘုရား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဘုရား”

“ဘုရားသူခိုး လူဆိုးတွေကို ကြောင်ကိုက်လို့”

“ဟင် ဘုရားသူခိုး”

မီးရောင်နှင့် လူဆုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသထဲ
အပြုံးကြီးကြီး အော်ဟစ်တိုက်ခိုက် ကုတ်ဖဲ့နေသော ကြောင်နတ်
တစ်ကောင်ခန့်သည် တညောင်ညောင်အသံများပြုပြီး လူဆုပ်
ဝန်းကျင်မှဖယ်ကာ တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

လူဆိုးငါးဦးကား ကြောင်နတ်ကြီးများ ကုတ်ဖဲ့ကိုက်စား
မျက်နှာရော ကိုယ်ခန္ဓာပါ သွေးသံရဲခဲနှင့် ရစရာမရှိ။ မြင်လို့မထွေး
ပြားများ ကွာကွာ လူးလွန်နေကြ၏။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ခြံသန်လျင်မင်း
ကောင်းမှု ရွှေပုဒ်ဆင်းတုတော် လဲလျောင်းလျက်။

ဆရာတော်ကြီးက ဗုဒ္ဓရွှေဆင်းတုကို ကောက်ပင်၌ ရင်
မြတ်နိုးစွာ ဝိုက်ထား၏။ ရွာလူကြီး ဦးဒီပါနှင့် အဖွဲ့က လူဆိုး
ကြီးနှင့်ချီ၍ ပွေ့ထမ်းခေါ်ကြ၏။

“ရွာဖျားကနေ မသံကာစရာ လူငါးဦး ဒီဘက်ကိုသွား
လို့ သတင်းရတာနဲ့ ကင်းလှည့်သမားတွေ ခေါ်လာပြီး လိုက်လာ
ပါဘုရား။ လက်စသတ်တော့ ဝိုက်ပြီးရင်ဝိုက် ဝိုက်တွင်းနက်တဲ့
သွားမယ့်ကောင်တွေနဲ့ လာကြရတာပဲ။ ကိုင်း-လူတိရစ္ဆာန်တွေ ထား
ကျိုက်အင်းတစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး အံ့ သြမခံ
သက်တော် ရှည် ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးသူတော်(ဘရာကျော်)
အံ့သြလို့မဆုံး။

တစ်ခါမျှ အော်သံမကြားရသည့် ကြောင်နတ်ကြီးအ
ကျော်က ဘုရား၊ ဓားပြသူခိုးငါးယောက်ကို အော်ဟစ်၍ အရှင်လတ်
လက်ရဖမ်းပေးလိုက်သည့် သတင်းသည် ထူးဆန်းလွန်း၍ မယုံစား
အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

သြော်-

ဘဝပါရမီ ထူးခြားရင့်သန်သည့် တိရစ္ဆာန်များပေပဲလား။ ဘဝ
အကြောင်းကြောင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေကြသည်တိုင်
သူများမှန်း၊ သံဃာမှန်း၊ ဓမ္မမှန်း အဓမ္မမှန်း သိနေကြသေးပါတကား။
အင်း-ဒီတစ်ဘဝ သူတို့ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။
နှောက်ဘဝမှာတော့ သူတို့ မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝမှာ မြတ်
သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြမှာ ကေနိမလ္လဟု ပါရမီဉာဏ် ရင့်သန်ထူး
ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဦးသူတော်တို့က မှတ်ယူလိုက်လေသည်။
တန်ခူးလပြည့်နေ့ဆို ရောက်သောအခါ စေတီတော်ကြီး ဌာနာ
စိတ်ကို စည်ကာစေရန် ဦးသူတော်တို့က မှတ်ယူလိုက်လေသည်။
မြဲသန်လျှင်မင်းက အော်ဟစ်၍ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်ပြီး ရွာလူကြီး
တို့ကလေဇာနှင့် အဖွဲ့ကလေး အစောင့်အရှောက်များ ကြောင်-လူ
တစ်ကောင်များကို ဟိုင်း-ရွှေဆင်းတုတော်ကို ဌာပနာ ထည့်ခဲ့ကြ၏။
အောင်စည် အော်ဟစ်ပေးပြီး တိရစ္ဆာန်သံများကား ထို
ရွာရွာ လယ်ကွင်းစပ်မှာ တည်းလဲနေ၏။
“ဟေ့... ဟိုမှာကြောင်တွေဟ”
“ဟာ... အများကြီးပဲဟ”
“အမေရေ-ကြောင်နတ်ကြီးတွေတော့”
“ဘုရားတကာတွေ လာကြပြီဟေ့”
“လာကြ... လာကြ...”

ကြောင်နတ်ကြီးများသည် ပြူးထူးခန့်ပေါက်၍ စေတီတော်
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ၏။ အသံက နာပျော်ဖွယ်အသံ
အော်ဟစ်နေကြ၏။ ဘုရားစေတီကို လှည့်ပတ်ကြ၏။

၁၄၆ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လှိုင်)

လူတွေကလည်း ကြောင်သူတော်ကောင်းများကို ကြည့်
အမျှပေးဝေကြ၏။

မကြာခင် ကြောင်နက်တစ်ရာကျော်ခန့်သည် ဒီ့သာ
အသံများဖြင့် တောတက်ရှိရာသို့ ခုန်ပေါက်ပြူးတူး၍ ဝင်သွားကြ
ကို ဖြင်လိုက်ကြရသောအခါ...

ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဦးသူတော် (သုရှာကျော်)
သာခူခေါ်၍ မဆုံးကြချေ တကား။

* မောင်ညိုပိုင် (သန်လှိုင်)
ဂန္ထီရလောက ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်

မောင်ညိုပိုင်
သန်လှိုင်

ကောင်းမွန်အိပ်မက်

(၁)

အိပ်မက်ဆိုတာ အတော်ကို ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်စဉ်ပဲဗျ... ခင်ဗျားတို့လည်း အိပ်မက်တွေ မကြာခဏ မြင်မက်ဖူးမှာပါ။ ဝေ ဖြစ်လာရင် အိပ်မက်နဲ့ ကင်းကွာလို့ကို မရဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာ အချို့က အိပ်မက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည် အလေးအနက် ပြီး အချို့က သာမန်ကာလျှံကာ သဘောထားကြတာများတာပဲ ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်လား... ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မက်က နည်းက သိပ်အလေးအနက် မထားခဲ့ပေမယ့်၊ နောင်ကြာတော့ အိပ်မက်အချို့ရဲ့ ကြိုတင်နိမိတ်ပုံက အမှန်တကယ်လက်တွေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရဖန် များလာတော့... အိပ်

အိပ်မက်သတိပြုတာ ရှိလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသီလ နည်းတော်တော် ပြောပြချင်တယ်ဗျာ။

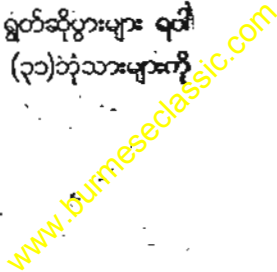
“ဒကာကြီး၊ အိပ်မက်ရဲ့ အကျိုးပေးလက္ခဏာ သုံးမျိုးသုံးကြိမ် ညဉ့်ဦးယံ အိပ်မက်၊ ညဉ့်လယ်သန်းခေါင်ယံ အိပ်မက်နဲ့ ဖိုးသောက် အိပ်မက်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ် ဒကာကြီး၊ အိပ်မက်တိတ္ထိကျမ်းအလိုအရ နည်းတော်တော်များ မှာကြားချက်အရ ပြောရရင် ညဉ့်ဦးယံမက်တဲ့ အိပ်မက် အကျိုးပေးနည်းတယ်။

ညဉ့်လယ်ယံအိပ်မက်က တစ်လအတွင်း သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ အိပ်မက်အိပ်မက်က ရက်ပိုင်းအတွင်း ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး ရောက်မှု ပေးလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်ကွဲ့။”

“ဒါဆို... ဘုန်းဘုန်းဘုရားရယ်... ညဉ့်လယ်ယံအိပ်မက်နဲ့ အိပ်မက်အိပ်မက်ပုံ ဆိုးဝါးမကောင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်ကာကွယ် ဘုရား”

“မကောင်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့လို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချက် ဖြစ်ရင် ဖိုးလင်းတာနဲ့ တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ ဦးခေါင်းလျှော်ပါ။ ကိုယ်တို့ နည်းတော်တော် ရေချိုးပါ။ အဝတ်အစားသန့်သန့်ကို ဝတ်ပါ။ အိပ်မှာရှိတဲ့ အိပ်မက်တော်ကို ရေသက်စေ သပ္ပာယ်ပါ။

ပြီးရင် ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ သီမီး ကပ်လျှူပါ။ နည်းတော်တော် သရဏဂုံ (၃၀) ရွတ်ဆိုပါ။ မေတ္တာသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ နေသုတ်၊ ဓမ္မသုတ်၊ မောရသုတ် စသည်တို့ကို ရွတ်ဆိုပွားများ ရပါ။ အဆိုင်အဆိုင်၊ အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်များ (၃၁)ဘုံသားများကို နည်းတော်တော် အမှုပေးဝေ ပြုရပါမယ်။

၁၅၀ * မာင်ညို(အိမ်မက်)

အဲဒီလို အမျှပေးဝေရာမှာ မရထမင်းကိုလည်း ချန်ပေး
ဘူးနော်၊ ပြီးတာနဲ့... ငါ့မှာ မကောင်းသော အိမ်မက်ညွှန်း၊ မကောင်း
လုံးဝ သက်ရောက်မှု မရှိတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်မှတ်ယူပြီး ပျော်
နေပြီတတ်ရမယ် ဒကာ”

“အိမ်မက် ကောင်းခဲ့ရင်ရော... ဘုရား”

“ပြောရရင် အိမ်မက်ဆိုတာ ယူတတ်ရင် နိမိတ်ပဲ။ ရှေး
မင်းများလက်ထက်က အိမ်မက်နိမိတ်ကို ပညာရှိ ပုရောဟိတ်ပု
များက အယူတော်မော်လာအဖြစ် ဖတ်ကြားရတယ်။ ကောင်းရင်
သလို၊ မကောင်းရင် မကောင်းသလို ယတြာ၊ ဂြိုဟ်ပြေ၊ နံစား
တယ်။

အိမ်မက်ကောင်းရင် လက်ခမောင်း ခတ်ဖို့သာပြင်ပေါ့
အိမ်မက်ကောင်းရင် အိမ်မက်ရှင်ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရတာ ထင်
အတန်းသက်ရောက်မှုပဲလေး ပိုပြီး အကျိုးသက်ရောက်ချင်ရင်
စွာ ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုး၊ ဘုရားရှင်ကို ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး
ပူဇော်။

ပြီးရင် မေတ္တာသုတ်၊ ရှင်သီဝလ်ဂါတာ၊ ဒီဝါတပတိဂါတာ၊
ဇေယ မန္တန် စသည်တို့ကို အကြိမ်များများ ရွတ်ပေး။ ပြီး...
အဆိုင် အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို အမျှပေး၊ မေတ္တာ
ပေးလိုက်။ ရက်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းအတွင်း အကျိုးပေးလှရောကဲ့
ပညာရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်မှာချက်များ အလွန်
ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်အလုပ်က တံငါပါ။ ရေပြင်ကျယ်မှာ လှေထဲ
ပိုက်တစ်ခုနဲ့ ငါးရှာတဲ့ တံငါပါ။

ဒီမှာ ဘာထူးခြားလဲဆိုတော့... အိမ်မက်ပဲ။

တစ်ည... အိမ်မက်ထဲမှာ ငါးအကြီးကြီး တစ်ကောင် မိရ
အိမ်မက်ပြီး ပျော်နေလိုက်ရတာ။ အိမ်မက်က နိုးတော့ အိမ်ရာ
ပစ်စလက်ခတ် အိမ်မောကျနေတဲ့ ဇနီးမယားကို တွေ့ရတယ်။
တေးတယ်။ ငါလိုချင်တာ စွဲလမ်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက် မက်တာ
အဲဒီလို။

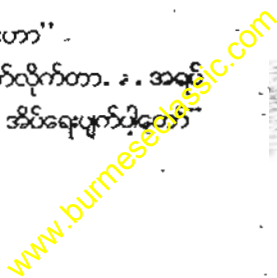
ဟော... အိမ်မက်နိမိတ် အကျိုးပေးချင်တော့... ကြည့်စမ်း
အကုန်တုန်းက ဖြစ်သုံးဆိုင်ရေပြင်မှာ ပိုက်တားတား လူတစ်ယောက်စာရှိတဲ့
အင်းငါးကြီးတစ်ကောင် မိပါလေရောများ။ တစ်ယောက်တည်း ဆွဲ
အိမ်မက်နိမိတ် နဲ့ဘေးဝန်းကျင်က ဘဝတူတံငါလှေသားများ အကူအညီနဲ့
တို့ ဆွဲတင်ဖမ်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အိမ်မက်မိန်းမ မတော့ကို
ထပ် ဝယ်ပန်ပေးနိုင်ခဲ့ရခဲ့ခင်ဗျ။

အဲဒီလို အသွင်သဏ္ဍာန် အိမ်မက်ကောင်းမျိုး၊ လေးငါးခြောက်
ကျွန်တော် မက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အကျိုးပေး တယ်ကောင်းပဲ။ (ကုသိုလ်
ပေးပေါ့ဗျာ) တစ်နေ့လည်းကျရော... အိမ်မက်ဆိုတစ်ခု မက်ပါ
ခင်ဗျ။

အိမ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်လှေကို ရေဝဲစုပ်ပြီး လူပါ ဝဲထဲနစ်တဲ့
အကျိုးနည်း လန့်ပြီးအော်လိုက်ရတာများ နိုးတော့... လူ
ပျံသုံး ချွေးကို ရွှဲနစ်လို့၊ မိန်းမက... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လန့်အော်
တယ်တဲ့။ အချိန်က လင်ကြက် အော်နေတဲ့အချိန်... မိုးသောက်

“ဘာ... ဘာ... မှ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူးသာ ပြောတယ်။ အော်လိုက်တာ... အခု
အိမ်မက်ပဲ... ငယ်သံကို ပါနေတာပဲ။ ဟွန်း၊ အိမ်ရေးပျက်ပြီတော့”

၁၅၂ * အင်္ဂါ (အင်္ဂါ)

မတောက အိပ်နေပျက်တော့ ပြည်တွန်တောက်တီးလုပ်
အဲဒါနဲ့... လန့်ထဲစိတ်ကို ပြန်ထိန်ပြီး မတောကို ချောရတယ်။ မတော
ပြန်အိပ်မရတော့ ပါးစပ်က ပွစိပွစိ လုပ်နေရော။

အဲဒါနဲ့... မတော့ရဲ့ ရှင်မတောင်လက်ကျန် ပါးလေး
နမ်းပြီး သူမရဲ့ခါးလေးဖက်... ကိုယ့်ဘက်ဆွဲလှည့် လိုက်တော့

“ရှင်... နော်... ရှင်”

“အဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဘာ... အဟဲ... ဟဲလဲ... လွတ်... ထမင်းချက်
မယ်... ဖယ်”

“ချစ်လို့ပါ... မတော့ရာ”

“အို... ကဲ... ကဲ... ကဲ”

“အဟတ်... အဟတ်... ဟား ဟား ဟား ဟား”

(၂)

အဲဒီနေ့က ငါးဖမ်းထွက်တော့... ကောင်းကင်မှာ မိုးခိုက်
... ကမ်းခြေနဲ့ အလှမ်းဝေးဝေးမှာ... ကျန်ကျန်နဲ့
... လှေတုန်း ရှိသေးဖျား... ရုတ်ချည်းလိုလိုပါပဲ... ကောင်းကင်
... လှေပြား လေပြင်းများ ကျလာလိုက်တာ ချေပြင်ဟာ လှိုင်းလုံးတွေ
... သွားပါရော။

ကျွန်တော်တို့ တံငါလှေငါးစီး ကျောက်ကြီးများ ပြတ်ပြီး မျော
... လိုက်တာ...

ကျွန်တော့်လှေလည်း ရေထဲနစ်၊ လူလည်း ရေအောက်ဆွဲချခံ
... လိုက်၊ ငရာမလှိုင်းလုံးထိပ်ဖျားပေါ် ရောက်သွားလိုက်နဲ့...
... ခါတော့ ငါတော့သေပြီဟာလို့ မှတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးထဲမှာ မိမိ
... မျှော်နေတဲ့ မတော့ရဲ့စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်ရပါ

အနီးဝန်းကျင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့... မည်းမှောင်နေ
... ကောင်းကင်၊ မိုးသီးမိုးပေါက်၊ ငရာမလှိုင်းလုံးနဲ့ တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်

သံ၊ လေကြီးမိုးကြီးကျသံများကို ကြားနေရတယ်။ ပါးစပ်က အလေး
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များရဲ့ အမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်
ကိုယ့်အသံလည်း သူမကြား၊ သူ့အသံလည်း ကိုယ်မကြား။

လှိုင်းလုံးဖိအားအောက်ကို ရောက်သွားရင် လူက အပိတ်
သွားသလို ခံစားရပြီး အောက်ရေဝဲလွှာ ပင့်၊ အပေါ်က စုပ်ထိ
မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ်နဲ့ သွားခနဲ ပေါ်လာလိုက်၊ နောက်ဆုံး ပါးစပ်
'ဘုရား' 'ဘုရား' 'ဘုရား' လို့ တ၊ အဘရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးတို့
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ကြောင်းပဲ အော်ပြီး ရွတ်နေလိုက်တာ၊ ရေစီးလှိုင်းထဲ ပျော်ရင်း မ
ရာ၊ မိုးရော၊ လှိုင်းရော တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားပါရော

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ လူသူနဲ့ဝေးတဲ့ မြစ်သဲ
ထဲ လတာပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းပုတ်တင်ခံရပြီး သတိလစ်လို့...
သေးရဲ့... အဲဒီဝန်းကျင်က လှေသမားအချို့ ရေပျောက်မင်းတင်
လိုက်ရှာရင်း တွေ့သွားကြလို့ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့်ရပြီး မတော့နဲ့
ရတာ။

အဲဒီနေ့က လှေဆုံးသွားတယ်။ ပိုက်ပြန်ရတယ်။ စုတ်တဲ့
တံငါ လှေခစ်ကြီးနဲ့ ကံပေါ်ဆို အလောင်းပြန်မရဘူး။
ဟူး... အိပ်မက်ကတော့ ကြိုတင်နိမိတ်ပြသားဗျာ...
အိပ်မက်နိမိတ်ကို အလေးထားပြီး အလုပ်တစ်ရက် နားလိုက်ရင်
ကြောက်မက်ဆိုးဝါးလှတဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ဆုံးရှုံးနစ်နာစရာ အခြေအ
ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ခုတော့၊ ဟူး... တော်သေးတာပေါ့။ ဘုရား မ၊ လို့

(၃)

အိပ်မက်ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုအကြောင်းကို ပြောရရင်
မအေးခင်စိန်တို့ မြေးအဘွားအဖြစ်က အရမ်းအံ့ဩစရာပဲဗျာ။
ဖွားမအေးခင်စိန်က အသက် (၇၀)ကျော် မှုဆိုးမကြီး။ အပျိုမော်
မိန်းမလေး လှယဉ်နဲ့ ရွာထိပ်က တံငါလှေဆိပ်မှာ အကြော်ပုံရောင်း
ထက်ပွေးနေကြတာ ဆင်းရဲလှပါဗျာ။ မိုးရာသီရောက်ရင် အိမ်ကလေး
ပျိုးနိုင်ရှာဘူး။ သူများတွေ အိမ်သစ်မိုးပြီးလို့ မလိုလို့ခွင့်တဲ့ ခေါ်
အောင်းလေးများ တောင်းရမ်းပြီး မနေနိုင်တဲ့လူက ဝိုင်းအိမ်မိုးလေး
ပဲ။

သို့သော်...။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်စလုံး ဘုရားတရား မြဲမြဲကြတယ်။
ကျွန်ုပ်သိလ ကောင်းကြတယ်။ ဥပုသ်၊ လပြည့်၊ လကွယ်နေတိုင်း
ကျွန်ုပ်ကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်ကြတယ်။ ရဟန်းသံဃာများမှာ ရှိရဲ့။

နဲ့ ဆွမ်း နေ့တိုင်း လောင်းလျှာတယ်။ ဒုက္ခသည် သူတောင်းစားများ ရောင်းနေတဲ့ အကြော်များ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတယ်။

ပြီးတော့...။

ရွာထဲပင်က သောင်ပင်ကြီးက အဘိုးရုက္ခစိုးနတ်ကွန် ညတိုင်း ဆီမီးနဲ့ ရေချမ်း ကုသိုလ်ကောင်းပူပြုတယ်။ အိပ်ရာထဲ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြတယ်။

နံနက်စောစော ဖွားမဒေါင်းစိန်ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ မေတ္တာ အမျှထေသံဟာ တံငါရွာထဲမှာ နားထောင်လို့ အကောင်းဆုံး၊ ကျက်ထ အရှိဆုံး မဟာမင်္ဂလာကံတသံပဲ။

ကြည့်စမ်း... သီလကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချင်တော့ တစ်ည အိပ်မက်ထဲမှာ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် အဘိုးအိုတို့ ရောက်လာသတဲ့။

“ဟဲ့... မိဒေါင်းစိန်”

“ရှင်... မောင်ကြီး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲတော်၊ အိမ်ပေါ်တစ် နားပါ။ ရေခွေးများသောက်လှည့်ပါ... မောင်ကြီး”

“သောက်ဘူးဟဲ့... နင်တို့ပြေးအသွားကို ပြောစရာ လာခဲ့တာ”

“ဘာများ ပြောချင်လို့ပါလဲ... မောင်ကြီးရှင်”

“လပြည့်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်ရင်... ရွာတောင်ဖျား တန်းနားက ကသစ်ပင်အောက်ကိုသွား၊ အရှေ့ဘက်ထွက်နေတဲ့ မြစ်ရဲ့ အမြစ်ဆုံးအပွေးအောက်ကို သွားတု။ နင်တို့... ဒီတန်း မပူရတော့ဘူး။ လျှာကြ၊ တန်းကြ... ဒါ လာပြောတာ ပြန်မယ်” “မောင်ကြီး... မောင်... ကြီး... နေ... နေပါ... ဦး... ရှင်”

ပိတ်ဖြူဝတ်အဘိုးအိုက ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် လုံးဝ လှည့် မြည့်ဘူးတဲ့။ ခြံထဲကနေ ထွက်သွားပါရော။ အဲဒီအိပ်မက်က မိုးသောက် မောင်းပိုင်းမှာမက်တဲ့ အိပ်မက်ဗျ။

အိပ်မက်ကနီးတော့... ဒီအိပ်မက်အကြောင်း ပြေးမလေး မလှ တို့ကို ပြန်ပြောပြပြီး ဘာသိဘာသာပဲ နေလိုက်တာပေါ့။ အဘိုးအိုပြော ခဲ့တဲ့ လပြည့်နေ့ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ဥပုသ်ပဲစောင့်နေ တဲ့တယ်။ အဘိုးအိုညွှန်တဲ့နေရာကို မသွားခဲ့ကြဘူး။

ဟော... အဲဒီနေ့ည မိုးသောက်ယံမှာပဲ အဘိုးအိုက အိပ်မက် ပြန်ပါရောတဲ့ခင်ဗျာ။

“ဟဲ့... မိဒေါင်းစိန်... အခိုက်မ”

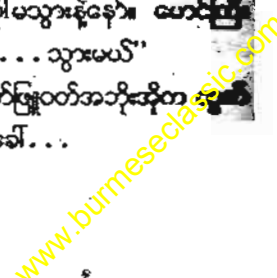
“ဟော... မောင်ကြီး... မောင်ကြီးပါလား... ကြွပါရှင်... ”

“နေ... နေ... ငါ စားဖို့သောက်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည့်နေ့တုန်းက ငါသွားဖော်ခိုင်းတဲ့နေရာကို ဘာလို့ နင်တို့ပြေးအသွား ခြင်းမဟော်တာလဲ”

“ဥပုသ်စောင့်... သွား... သွားနေ... လို့ပါ... မောင်ကြီးရှင်”

“တယ်အ၊ တာကီး၊ ဥပုသ်စောင့်ပြီး မွန်းတည့်ရင် သွားဖော်လို့ ခေါ်ခဲ့တာ။ ကိုင်း... ကိုင်း... ဒီမှာ နှမကြီး... လဆုတ်(စ)ရက်နေ တိုင်း မွန်းတည့်ချိန်ရောက်ရင် မောင်ကြီးပြောတဲ့နေရာရောက်အောင် ခြင်းကြ၊ ဖော်ယူကြ။ သူတစ်မိအဖော် ခေါ်မသွားနဲ့နော်။ မောင်ကြီး အဖို့ ဆင်းရဲတာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒါပဲ... သွားမယ်”

ထုံးစံအတိုင်းပဲ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပိတ်ဖြူဝတ်အဘိုးအိုက မွန်းတည့် ပါရော။ ဖွားမဒေါင်းစိန်က လှမ်းအော်ခေါ်...

အဲဒါ... သုံးကြိမ်သုံးခါ အိပ်မက်ပေးတယ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ...
မှာ...

“ဟဲ့... မိဒေါင်းစိန်၊ နင်တော်တော်ညှပ်ပါလားဟင်။ ပေးချင်ကြီးပွားစေချင်လို့ အခါခါလာပြောနေတာတောင် နင်က မယုံသလို ဒီမှာ... ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ။ လကွယ်နေ့... မွန်းတည့်မှာ တွေ ဖော်ပြစ်အောင် လာတူးဖော်လှည့်။ ဒီတစ်ခါမှ လာမဖော်ရင်... နေ့... နင်တို့ ဘာမှမရတော့ဘူး။ အကြော်ရောင်း၊ ညှော်မိရင်း... ဝိုက်မိမယ်... ဂန်းတာမရဲ့”

အဲဒီလို အဘိုးအိုက ကရုဏာဒေါသောနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပေါင်းပြောဆိုသွားတာတဲ့။ နောက်ဆုံး... ပြေးအသွားနှစ်ယောက် ချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြတယ်။

“သုံးကြိမ်သုံးခါတောင် ဒီအတိုင်း အိပ်မက်ပေးနေပုံရရင် ခြားတာပဲ အဘွား”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ် အေ”

“လဲကွယ်နေ့ကျရင် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ သွားတယ်... အဘွားရယ်”

“ဒီလိုဆို... ဟိုကောင်စံမောင့်ကို အဖော်ခေါ်သွားရင် အမလားကွယ် လှယဉ်”

“အို... အဘွားကလည်း အဘိုးအိုက ပြောတယ်ဆို... တစ်ခါအဖော် မခေါ်နဲ့လို့”

“ဘာကောင်ညာကောင် တစ္ဆေသရဲ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ စိုးလို့အေ”

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူး အဘွားရယ်... အဘွားနဲ့အတူ”

...တယ်။ သူစိမ်းမခေါ်ပါနဲ့”

ဒါနဲ့... လကွယ်နေ့ ဥပုသ်စောင့်ပြီး မွန်းတည့်ချိန်မှာ ပြေးအသွားနှစ်ယောက် ဓားမတစ်လက်ယူပြီး ခမောက်ကိုယ်စီနဲ့ ရွာတောင်က လမုတောကမ်းစပ်ကို လှမ်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ အညိုလို့၊ ဒီနေရာကို သူတို့ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့တယ်။ စိမ်းစပ်မှာ ရေတိုက်၊ မြေပြို၊ ဘုရားငုတ်တစ်ခုနဲ့ ခနီတော၊ လမုတောပဲ အဘိုး။

သရဲခြောက်သလိုလို၊ ဥစ္စာစောင့်ရှိသလိုလို၊ ကျွဲရိုင်းရှိသလိုလို ခြောက်ကြီးနေတဲ့ နေရာကြမ်း၊ နှစ်ယောက်သား အပိုင်အဆိုင် အစောင့်အရှောက်များကို မေတ္တာပျိုးပြီး အရဲစွန့်လာခဲ့ကြတာ...။

ဒါနဲ့... မကြာခင် ဧရာမသစ်ပင်ကြီးကို တွေ့ရော။ သည့်အတိုင်း အိပ်မက်ထဲက အဘိုးပြောတဲ့ အရှေ့ဘက်ထွက်တဲ့ ကသစ်မြစ်က ချောင်းတယ်။ တွေ့ပြီ... အမြစ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ။ မြေပေါ်ထိုးထွက်တာ၊ ဒီမှာ ကသစ်မြစ်ဆုံအပွေးကြီး အဆွေးကြီးကို တန်းတွေ့တော့

“မှန်တော့ မှန်နေတာပဲ ပြေးရေ...”

“ဒီအဖုအောက်ကို တူးလို့ ပြောတာမဟုတ်လား အဘွား”

“အေးကွဲ့၊ ကိုင်း... တူးစမ်းကွယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဘာဖြစ်သုံးပါး ကျေးဇူး။ အိပ်မက်ထဲက စေတနာရှင်၊ မေတ္တာ၊ နှစ်ယောက်နဲ့ ကြောင့် သမ္မာဒေဝနတ်များ၊ တောပိုင်တောင်ပိုင်၊ ကွင်းအရှင်သခင်များ စောင့်ရှောက်စောင့်မတော်မူကြပါ”

“စွပ်... စွပ်... စွပ်”

“စွပ်... စွပ်... စွပ်”

လှယဉ်က ဓားမဦးနဲ့ မြေကြီးကို တူးလိုက်တယ်။ မြေကြီးက
ကျောက်သားရောပြီး မာနေတယ်။ နဖူးက ချွေးကိုသုတ်ပြီး မြေကြီး
ကို ဖယ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဘွားမဒေါင်းစိန်က ရှင်သီလီလီ
ကို ပါးစပ်က ရွတ်နေလိုက်တယ်။

“သီလီလီ မဟာနာမံ၊ သဗ္ဗလောဘံ ဘဝိဿတိ။ ဝေထာ
အာနဘာဝေန၊ သဗ္ဗေဟောန္တု ပိယံ မေ”

“ဒုတ်... ဒုတ်”

“ဂုတ်... ဂုတ်”

“ရွပ်... ရွပ်... ရွပ်... ရွပ်”

“ဒုတ်”

“ဟော...”

လှယဉ်က မြေကြီးသား ကျောက်ခဲသားများကို ဖယ်ပြီး
ခံထိသံ ကြားလိုက်ရလို့ ဓားနဲ့ အသာခြစ်ဖော်လိုက်တယ်။

“သီလီလီ မဟာထေရော၊ ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော၊ သောရော
ပစ္စယာဒီနံ၊ မဟာလောဘံ ကရောတုမေ”

“အဘွားရေ... တွေ့ပြီဗျို့”

“ဟေ... တွေ့ပြီ ဘာ... ဘာ... တွေ့... တာလဲ... ”

“အိုးတော့... အိုး၊ ဘာအိုးလဲ မသိဘူး”

“ဟင်...”

လှယဉ်က အိုးနှုတ်ခမ်းမြေသားကို ဓားမဦးနဲ့ချဲ့ပြီး
လက်နဲ့ အသာမယူလိုက်တယ်။ အိုးနှုတ်ခမ်းမှာ မြေသားမည်းမည်း
ပေကပ်လို့၊ အိုးက စဉ့်သုတ်မြေအိုးလေး၊ ငါးခိရည်ကျိုသည့်အိုးလေး
ရှိမယ်။ အဖုံးက အဖုံးလို စွပ်လို့၊ အံ့စွပ်အဖုံးတံ့ခင်ဗျ။

“အလို... စဉ့်အိုးလေးပါလား”

“အဘွား...”

“မြေး...”

“အ... အထဲမှာ... ဘာ... ဘာ... ရှိ... ရှိ... မလဲ
အဘွားတော့”

လှယဉ် မြေကြီးသားများကို ဖယ်ပွတ်လိုက်တော့ မြေအိုးကို
မြေသား ပိတ်ပြင်ပြင် မြှင်လိုက်ရပြီ။ အံ့ဩလွန်းလို့... အသံတွေ
ကျလာတယ်။ ငါကပ်ရာကလည်း ရှေးဆန်ဆန်လှပါသတဲ့ ခင်ဗျ။

“အဘွား... သမီး... အဖိုး... ကို... ဖွင့်လိုက်... မယ်

“အေး... ဖွင့်... ဖွင့်၊ ဘုရားတပည့်တော်မ လျှာရတန်းရပါလို့
အဘွား”

“ဝွပ်”

“ဟယ်...”

“အလို...”

“အဘွား... ဒါ... ဒါ... ငွေ... ငွေ... ဒဂါး... တွေ
အဘွားတော့...”

လှယဉ်ရော၊ ဖွားမဒေါင်းစိန်ရော... အိုးဖုံးလည်း ပွင့်သွားရော
အသံလက်နေတဲ့ ငွေဒဂါးတွေ ထွက်ကျလာပါရော။ သမ်းသာလွန်း

လှယဉ်က ထခုန်ကလိုက်သေးဆိုပဲ။

“အဘွား...၊ သမီးတို့ ချမ်း... ချမ်းသာပြီ... အဘွားရဲ့
...ဟီး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ချမ်းသာပြီ၊ ဒါ... ဒါ... အိမ်ကထဲ

၁၆၂ * ဖော်ပြချက် (သန့်စင်)

က ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်မောင်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပဲ... သမီး... အား အိုးထဲပြန်ထည့်”

လှယဉ်က ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငွေဒင်္ဂါးများကို စဉ့်အိုးထဲထည့်ပြန်ထည့်ပြီး ပုဆိုးပိုင်းနဲ့ အိုးကို သေသေချာချာ ထုပ်လိုက်တယ်။ မြေများကိုလည်း နေသားတကျ ပြန်ခိုလိုက်တယ်။ ပြီး... ရွာတော်ရှင်ကွင်းပိုင်များကို ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောပြီး အမျှပေးဝေ ကတိပြုလို့ ရွာဘဝဝမ်းသာအားရ ခြေလှမ်းများနဲ့ အမြန်ပြန်ခဲ့လိုက်ကြတယ်။

(၄)

ပြောရရင်... အဲဒီအချိန်ကစပြီး လှယဉ်တို့မြေးအဘွားတောင်းတင့်တယ် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါ... ရုက္ခစိုက်ကွန်း ရွှေညောင်က အဘိုးရုက္ခစိုက်ရဲ့ ကျေးဇူး၊ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ကျေးဇူး၊ သီလဝင်ကြဒါနနဲ့ ဘာဝနာကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးလို့ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ကြတယ်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ဝမ်းသာအံ့ဩလို့ မဆုံးကြဘူး။

ဒါနဲ့... ရွှေညောင်ပင်က ရုက္ခစိုက်ကွန်းကို ကျကျနန လိုက်တယ်။ ခိုင်ခံ့တဲ့အိမ်သစ်တစ်လုံးကိုလည်း ဆောက်လိုက်တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရွာမှာ သိမ်ထပ် ရဟန်းခံလုပ်တယ်။

တစ်ရွာလုံးကိုလည်း အကျွေးအမွှေး အလှူကြီးလုပ်ပြီး ကုသိုလ်အိမ်မှာ ရဟန်းရှိသမျှအားလုံးကို သင်တန်းပရိက္ခရာတစ်စုံစီ လှူဒါန်းရေအမျှ ပေးဝေခဲ့တယ်။

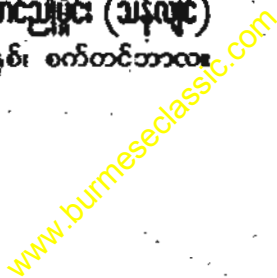
အဲဒါ... အိပ်မက်တစ်ခုရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ။ ဖွားမဒေါင်းစိန်တို့ ကသစ်ပင်အောက်က ငွေအိုးရတယ်လို့ သိကြ... ရွာထဲက လူတွေနယ် အဲဒီနေရာကို သွားပြီး တူးလိုက်ကြ... တွေ့ကြတာ နည်းရောလားဗျား။ မြေအိုး၊ စဉ့်အိုး၊ ငွေအိုးတွေ... မြေငန်းစောင်းနဲ့ ငန်းပုတ်များလိုက်လို့ မနည်းကို အသက်လှူခဲ့ရတယ်။

ပြောရရင်... အိပ်မက်ကောင်း၊ အိပ်မက်ဆိုးဆိုတာကလည်း မြေအိုးတို့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတာပဲဗျ။ မြေအိုး အဆိုးအကောင်းကလည်း အစဉ် အားပြိုင်နေတာပဲ။ အင်းအိပ်မက်... အိပ်မက်... ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှတဲ့ အိပ်မက်... :

အိပ်မက်ကြောင့် ကြီးပွား၊ အိပ်မက်ကြောင့် ဘဝပျက်၊ အိပ်မက်ကြောင့် အမြင်မှန်ကြော့ သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်ကြ၊ သက်ရောက်မှု အံ့ဩစရာ ကောင်းလေစွ။

◆ ဖော်ပြချက် (သန့်စင်)

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

အဝိဇ္ဇာပိတ်ကာဆိုမိစ္ဆာမြို့ဝင်ပိုင်

“ဖေဖေရေဖေဖေ”

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေ”

ကျွန်တော် နောက်ဘက် ပီးဖိုချောင်မှာ ထမင်းချက်နေစဉ် မှု့မှ အသံစာစာနှင့် အဆက်မပြတ် တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသံ နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ အမှတ်မထင် ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမငယ်

အသက်(၇)နှစ်ခန့်ရှိမည်။ ဂါဝန်တိုအဖြူ၊ အင်္ကျီနီနီရဲရဲလေးနှင့် ဆွဲကလေးများက နဖူးပေါ်ဖြာကျလို့။ ကလေးမကလေးက သံဆန်ခါတံခါးကို လက်နှင့်ပုတ်၍ တကြော် အော်ခေါ်နေဆဲ။

“ဖေဖေ . . .”

“ဖေကြီး၊ ဖေကြီး”

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ကလေးမကလေး ကျွန်တော့်ကို တအားပြေးဖက်၍ ဖေဖေဟုဆိုပြီး ဝမ်းသာဝမ်းသာ တော့သည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

ဒါနှင့်အတူ ဘယ်ကမုန်း မသိရသော ကလေးမကလေး ကျွန်တော်သမီးအရင်းကလေးအလား တအား ပွေ့ဖက်ထားမိသလို

“ကလေး၊ ကလေးက ဘယ်သူတုံး။ ဘယ်ကတုံးကွယ်”

ဒီမှာတင် ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် ကလေး

ကျွန်တော်လက်အစုံကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်ရည် နှင့်-

“ကလေးက ဘယ်ကတုံး”

“သမီး... သမီး ဖေဖေသမီးလေ”

“ဟင်... ဖေဖေသမီး”

အလို ကလေးက ဖေဖေသမီးဟု ဖွတ်ပြောနေ၏။ ကျွန်တော် ဒီအရွယ်သမီး မရှိ။ အပျိုပေါက်သမီးပဲ ရှိသည်။ သူမက အဖေ နေသည်။

တစ်ချိန်ကတော့ (လွန်ခဲ့သည့်ခြောက်နှစ်ကျော်ခန့်က) မိမိမှာ ဒီကလေးအရွယ် သမီးလေးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် အသည်းမျှ ချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်ဆုံးသမီးလေး။

နာမည်က ‘ဖွေးဇွန်သင်’ ဟု ခေါ်သည်။

ထိုအချစ်ဆုံးသမီးလေးသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံပေါ်မှာ အမြှေးရောင်ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၍ ခေဝေးသူသားမှာ ခဲ့ကြီးပြီ။

“ဖေကြီး၊ ဖေကြီး သမီးကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“က... ကလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူ”

“သမီး... သမီး ဖေကြီးရဲ့သမီး ဖွေးဇွန်သင်လေ”

“ဟင်... ဖွေးဇွန်သင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး ဖွေးဇွန်သင်”

“ဖွေး... ဇွန်... သင်... သမီး”

ဘာရယ်လို့ မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော် ကွယ်လွန်သူ သမီးလေး

အသွား၍ ရှုသွပ်နေသည်မှာ (၇)နှစ်နီးပါးခန့် ရှိပြီဆို ကလေးမလေးက

အသွား၍ ဖွေးဇွန်သင်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သမီးလေး ကျွန်တော်သည်

အလေးကို အားရပါးရ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ-

အိမ်ထဲသို့ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းမတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၏။

အဖေသမီးတို့ကြည့်၍ ကျွန်တော် အံ့သြသွားရပြန်သည်။ အသက်

နှစ်သို့သော ခုံခုံညားညား အမျိုးသားကြီးကား သျှောင်တစောင်းနှင့်

အကျီနှင့်။ တောင်ရှည်ကဲ့သို့သော ပုဆိုးအချိတ်ကိုဝတ်လျက်။

အမျိုးသမီးကား အသက်(၃၅)နှစ်ခန့် ရှိမည်။ အသားဖြူဖြူ

အညိုညိုသန်သန်။ ဘီးကျောပတ်ကြီးနှင့်၊ ရှုသွားအကျီလက်ပွ ရှေးပုံစံ

အကျီနှင့်၊ ချိတ်ထဘီ အထက်ဆင်အကြီးကြီး ပတ်ဝတ်၍ ကျွန်တော်

ပြုံးပြုံးကြီးရုံနေကြ၏။

“သမီး ချွေဝိုးတီ”

“ရှင်-အဘ”

“တွေ့ပြီလားဟေ့”

“တွေ့ပြီ-ဘာ၊ ဒါ... ဒါ သမီးဖေဖေ ဦးညိုမှိုင်း”

ဟယ်-သျှောင်တစောင်း သျှောင်ထုံးနှင့် လူရွယ်ကြီးက
 လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ
 သူ ဖွေးဖွန်သင်ဟု ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော်သမီးအမည်ကို ပြော
 ကလေးမက ကျွန်တော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး 'ဖေဖေ ဦးညို
 ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို တစ်ဖ
 လိုက်ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေစဉ် ဒါနှင့်အတူ ရင်တွေ့ခန့်နေ၏။

"ဦးညိုမိန်း ဆိုတာလား"
 "ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါ... ဒါနဲ့"
 "စာရေးဆရာပဲနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် နောင်ကြီး ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ နောင်ကြီး
 ဒီ... ဒီကလေးမလေး၊ သမီးလေးက..."
 "ဒီလိုပါ ကိုညိုမိန်း၊ ကျွန်ုပ်နာမည်က ကိုမြတ်ကျော်
 ဒါက ကျွန်တော်ဇနီး မခင်စပယ်လှိုင်ပါ။ ဟောဒီ ကလေးမလေးက
 ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့သမီး၊ နာမည်က ရွှေစိုးတီတဲ့"

"ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာကလည်း သမီးက ဖွေး..."
 ဒီမှာ ကိုမြတ်ကျော်ခေါင်ဆိုသော ရှေးဆန်ဆန်
 ကလေးကို ပြုံးကြည့်ပြီး လက်ထိုးကာ ဟန်တားလျက်မှ-
 "ဖြစ်ရပ်တွေ အရမ်းကို အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ကိုညို
 "ပြောပါ နောင်ကြီးရယ်၊ ဒီမှာထိုင်ကြပါ ခင်ဗျား"

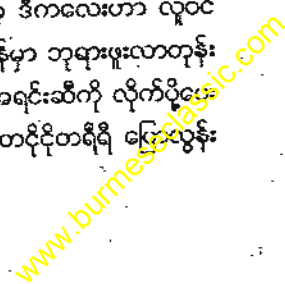
သူတို့ဇနီးမောင်နှံက အိမ်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ကြ
 သူတို့မောင်နှံကိုယ်မှ မွေးကြိုင်သော ဆောင်တော်ကူးရနံ့မျိုး
 "အိမ်ထောင်သက် (၁၅)နှစ်ကျော်မှာ ကျွန်ုပ်တို့
 ခွဲခြား အဖတ်မတင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ည ကျွန်ုပ်ဇနီး ဟောဒီ မခင်စပယ်

တစ်ခု မက်ခဲ့တယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာ အကျီနီနီရဲရဲနဲ့
 လေးလေး တစ်ယောက်က ကြီးကြီးတို့ဆီမှာ ခဏနေပါရစေလို့
 ကျွန်ုပ်မိန်းမ ကို ဖက်ငိုခဲ့တယ်။
 အိမ်မက်မက်ပြီးလို့ များမကြာခင်မှာ ကျွန်ုပ်ဇနီး ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့
 နောက် မိန်းကလေးတစ်ဦး မွေးဖွားလာခဲ့တယ်။ ကလေးရဲ့ ရင်
 မှာ ပန်းပွင့်လို စာအမှတ်ကြီးနဲ့

"ဗျာ... ပန်းပွင့်လို စာအမှတ်ကြီးနဲ့"
 "ဟုတ်ပါဗျား။ အဲဒီ ကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့
 အမည်ပေးပြီး နာမည်ပေး ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာကို ခမ်းခမ်း
 လုပ်ခဲ့သလိုဗျာ"

"နေ... နေပါဦး နောင်ကြီးနဲ့ အစ်မကြီး ခင်ဗျား။ နောင်ကြီး
 ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကပါလဲ ခင်ဗျာ"
 "ရွှေမင်းဝံတောင်ခြေကပါ။ ကလေး (၆)နှစ်သမီး အရွယ်ရောက်
 ကျွန်ုပ်တို့ကို 'ဘကြီး'လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ အဖေ အဖေလို့ မခေါ်ဘူး။
 သားက ပြောတယ်။ သူ့မှာ အဖေအဖေရင်း ရှိတယ်တဲ့။ နာမည်က
 ဦးစား စာရေးဆရာ။ သန့်လျင်မှာ နေတယ်လို့ နေရပ်လိပ်စာ အတိ
 ထူးဆန်းစွာ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့အတူ သူဟာ ဆေးရုံမှာ ခေါင်း
 ကိုက်တဲ့ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တာလို့ ပြောပြီး သူ့နာမည် အစစ်
 သ ဖွေးဖွန်သင်လို့ ပြောပြတော့တာပဲ။

အဲဒါ အကြိမ်များစွာ ပြောပြနေတော့မှ ဒီကလေးဟာ လူဝင်
 ကျွန်ုပ်တို့ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဘုရားဖူးလာတုန်း
 နိုင်ခဲ့တာလို့ သူက ပြောတယ်။ သူ့အဖေအဖေရင်းဆီကို လိုက်ပို့ပေး
 နာမည်မှာ အစ်မတွေ၊ အစ်ကိုတွေ ရှိတယ်လို့ တင်ငိုတင်ရီရီ ပြောလွန်း

တာနဲ့ အခု ဒီကို လိုက်ပို့ခဲ့တာပဲ။ ဒီရောက်ရော သူ့အိမ်ရှိရာ ခပ်ပျော်ပျော် ကို တန်းပြေးသွားတော့တာပဲဗျာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်သမီး၊ ကျွန်တော့်သမီး ဝင်စားတာ၊ ငွေးဖွန်သင် ပြန်ဝင်စားတာ ဟုတ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သမီး ငွေးဖွန်သင်မဲ”

“သမီး... သမီး၊ ဟီး ဟီး ဟီး သမီး”

ကျွန်တော် လူဝင်စားသမီးငယ်ကို ဝမ်းသာအားရ လှိုက်လှိုက် ကြီးစွာနဲ့ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ပြီး လွတ်မသွားအောင် ဖက်ထားလိုက်မိတဲ့ ကျွန်တော့်ပါးပေါ်က မျက်ရည်များနှင့် သူမပါးပေါ်က မျက်ရည်များ မျက်ရည်ဖြစ်နှစ်စင်း ပူးပြီး ပင်လယ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။

ကိုမြတ်ကျော်ခေါင်နှင့် ဒေါ်ခင်စပယ်လှိုင်တို့ကလည်း အံ့အံ့ မဆုံးကြဘူး။

ကျွန်တော့်မှာ ပိုပြီး အံ့ဩဝမ်းသာမဆုံးဘဲပေါ့ဗျာ။

လွန်ခဲ့သည့် (၆)နှစ်ကျော်ခန့်က သမီးလေး ဆေးရုံပေါ်မှာ တော့ ကျွန်တော် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သမီးရက်လှပ ကြာခဏ အိပ်မက်ပေးလွန်းလို့ သမီးရဲ့ပိညာဉ်ကို ရူးမိုက်စွာ ကျွန်တော့်အိပ်ရာနံ့ဘေးမှာ သူ့ခေါင်းအုံ၊ သူ့စောင်နဲ့ ခေါ်သိမ်း

မိုးလင်းရင် သမီး စားနေကျ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ကို ချပေးခဲ့သည်။ နောင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ လူကြီးပိုင်းပြောလို့ သမီးရဲ့ပိညာဉ်ကို ဆိုင်ရာပိုင်ရာမှ စောင့်ရှောက် ပြန်ဝင်စားအောင် ကူညီကြပါလို့ ကန်တော့ပွဲနဲ့ တောင်းပန် ပြန်ရ၏။

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် သူ့ရုဇွန်မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ

ကျွန်ုပ်အကျော် နာမည်နဲ့ ဝတ္ထုရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး (၆)နှစ်ကျော်လုံးလုံး သမီးကလေး မပျော်ခဲ့ရတာ။ သမီးကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေကို အရူးလို ညည်းခဲ့ရတာ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

အခု ကြည့်စမ်း...

ကျွန်တော့်သမီးလေး လူသားစင်စစ်ဘဝနဲ့ (၆)နှစ်ကျော်အကြာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းပုံများကို ကြည့်စမ်းဗျာ...။

ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ပါးကို နမ်းပြီး သူ့ရဲ့ပိနပ်စင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ဟောဒါက ဖေဖေ ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ပိနပ်၊ ဒါက မေမေ ဝယ်

ပိနပ်တန်းလေး”

“သမီး ဟိုဓာတ်ပုံက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်က လူဝင်စားပိုပြီး ဒိုင်မာအောင် နံရံမှ ဓာတ်ပုံ ကျွန်ုပ်လိုက်သောအခါ...

“အဲဒီဓာတ်ပုံကြီးက သမီးမေမေ”

“နာမည်ကရော”

“ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်”

အို-မုန်လိုက်တာ။

“ဟိုဓာတ်ပုံကရောကွာ”

“ဒီဘက်က မမပိုင်စာ၊ အလယ်က ကိုကို၊ ဟိုဘက်က နိုင်စာ”

“ဘုရား... ဘုရား”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်ပါပြီ။ သူ့ဇာတ်ပုံများကို ကြည့်ရင် အားလုံးကို အတိအကျ ပြောနိုင်နေသည့် ခိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေဖန်သည့် အရပ်မှ ဒီနေ့ပဲ ရောက်ပြီး အတိတ်က ဇာတ်ပုံရှင်နှင့် သူ့ဇာတ်ပုံများကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်နေသောအခါ ဒါ ကျွန်တော်သမီး ဝေပြန်ဝင်စားတာ။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“သမီးအင်္ကျီအနီလေး ရှိသေးလားဟင်”

သူက သူ့အစ်မ ခိုင်မာလင်းနှင့် ဟိုဘဝက မတည့်ကြ။ အစ်မ ‘အစ်မ’ လို့ မခေါ်၊ ‘ခိုင်မာလင်း’ ဟုပဲ ခေါ်သည်။ သူ့ကြိုက်သည့် အနီနီရဲ့ရဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန်လေးတစ်ထည် ရှိသည်။ ထိုအင်္ကျီကို မေးမိလျှင် ကျွန်တော် ပြောရခက်နေ၏။ သူ ကွယ်လွန်တော့ သူ့ အရမ်းနှစ်ခြိုက်သည့် အင်္ကျီကို ထည့်ပေးလိုက်သည်ကိုး။

“ရှိတယ် မဟုတ်လားဟင် ဖေဖေ”

“မ... မရှိတော့ဘူး သမီးရယ်”

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဖေဖေ”

“ဟို... ဟို ပျောက်... ပျောက်သွားလို့”

“ဟာ... ဖေကြီးကလည်း သမီးက အခု ဝတ်မလို့တာ”

သူက ဝိရိကိုဖွင့်၍ သူ့ပစ္စည်းများအား ချုပ်ပြီး ထုတ်ကျွေးပေးမိဘနှစ်ပါးကို ထုတ်၍ ကြားပြနေရာ ကျွန်တော်တို့အား ဝမ်းသာအံ့သြလို့မဆုံး။

ပြီး- ကျွန်တော် သိမ်းဆည်းထားသည့် ကစားစရာ ဆေးပစ္စည်း ဖွင့်၍ ဝမ်းသာအားရ သူ့ကစားစရာပစ္စည်းများကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး

ကျွန်တော် ကျွန်တော်ရင်သည် သောကအလွမ်းမီးငြိမ်းမိုးတွေ ဒေသတော့

“ကိုညိုခိုင်း”

“ဗျာ... နောင်ကြီး”

“ကျုပ်တို့လည်း အစကနဦးက မယုံမရဲနဲ့ ဒီကို လိုက်ပို့ခဲ့တာ အခုတော့ အားလုံးကို အထင်ကရဖြစ်နေရသလို ယုံလိုက်ပါပြီဗျာ။ ဝင်ဗျားသမီး ဝင်စားတာ အစစ်အမှန်ပါပဲဗျာ”

“ကျွန်... ကျွန်တော် အရမ်းကို ဝမ်းသာတာပဲ နောင်ကြီးနဲ့

အတူကြီးရာ။ ဘယ်လိုကို ဝမ်းသာနေမှန်း မသိဘူး”

“ရွှေပိုးတီ”

“ရှင်... ကြီး”

“အင်္ကျီရင်ဘတ် လှန်ပြလိုက် သမီး”

ဒီမှာ သမီးကလေးက သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လှန်ပြလိုက်သော်လည်း ညာဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ စံပယ်ပန်းပွင့်လို ပွေးရာပါ အမှတ်အသား မပါဘဲ အင်အား ကျွန်တော် ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဒီအမှတ်သားဆန်းဟာ ဟိုတစ်ဘဝကလည်း သူမရဲ့ ညာဘတ် အုံပေါ်မှာ။

“ရွှေပိုးတီ”

“ရှင်... ဘ”

“သမီး ဘတို့ ကြီးတို့နဲ့ ပြန်လိုက်မှာလား”

“ဟင်အင်။ သမီး ဖေဖေကြီးနဲ့ နေမှာ။ ပျော်သလောက်တို့နေ

အတို့ ကြီးတို့ ပြန်တော့၊ ပျင်းမှလာခေါ်နော်”

“ဟင်း... ”

“ဒုက္ခပဲ”

နီးမောင်နှံနှစ်ဦး သက်ပြင်းအမောများကို ပြိုင်တူချ၍ အလုပ်သူကို စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ဪ... သူတို့ဘက်ကကြည့်လျှင် ရင်နဲ့လွယ်ပွေးခဲ့ရသလို သမီးအရင်း။

ကျွန်တော်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ဘဝဟောင်းက အပေအမော သမီးအရင်း အချစ်များ၊ သမုဒယများ ချစ်ချင်းများ စိမ်းစိုနေရတာ

“ကိုညိုမှိုင်း”

“ဗျာ... နောင်ကြီး”

“သမီးကို ထားခဲ့ရတော့မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း သူ့အဖေအရင်းပါပဲ။ ကျွန်တို့ နေရပ်ကို ပြန်မယ်။ သမီး ရွှေပိုးတီ”

“ရှင်... ဘ”

“သမီး မပျော်ရင် ဘကို လှမ်းခေါ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်”

“သမီးလေး”

“ကြီး”

“မေမေတို့ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ခင်စပယ်လှိုင် ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥများ ခိုစီး၍ ရာ သူမသည် မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ပြီး ကလေးအားရပါးရ နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ နှစ်ဦးသား ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လူဝင်စားသမီးကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထွတ်စေ

အောင် ပွေ့ဖက်ရင်း လက်ပြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာဘူးအောင် ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည် ဖြစ်ရပ်ဆန်းမို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩနေ၏။

ကျွန်တော် ရယ်မြူးပျော်ရွှင်နေသည် သမီးကိုကြည့်၍ သမီးပါးကို ကိုင်ကြည့်၏။

နှုတ်ခမ်းလေးကို တို့ကြည့်၏။

ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်နေ၏။

လက်ဖဝါးလေးများကို ဆုပ်နယ်ယုယနေမိ၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားခဲ့သည် မသိ။ နောက်ဖေးမှ ဟင်းအိုး

ကျွန်တော့မှ-

“အလို... ဟင်းအိုးတူးနေပြီ သမီးရေ”

“ဟောတော့”

“သမီး အိမ်ရှေ့မှာ ကစားနေဦးနော်၊ အောက်ကိုမဆင်းနဲ့နော်”

“ဗေဗေ၊ ဂျူးဂျူးရော”

ဂျူးဂျူးကား သမီးအချစ်ဆုံး တယ်ရီယာ ခွေးမလေး ဖြစ်သည်။ ခွေးမလေး ဂျူးဂျူးသည် သမီးကွယ်လွန်ပြီး မကြာခင် သေဆုံးခဲ့သည်။ သမီး သူ့ခွေးမလေးကို မှတ်မိသေးသည်ကိုး။

“ဂျူးဂျူးရောလို့”

“မရှိတော့ဘူး သမီးရဲ့”

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ ဟင်”

“သေသွားပြီ”

“အို... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

သမီး သူ့အချစ်ဆုံး ခွေးမလေးကို သတိရ၍ မျက်နှာလေး

၁၄၆ * မင်္ဂလာ(မင်္ဂလာ)

ညီသွားသည်။

“ဟိုထဲမှာ သမီးရဲ့ ကစားစရာတွေ အများကြီးပါကွာ၊ အဲဒါနဲ့ ကစားနဲ့နော်။ အပြင်ကို မထွက်နဲ့၊ ဟင်းကျက်ရင် သမီးနဲ့အတူတူ ထမင်းစားမယ်”

“ခွဲကျွေးရမှာပဲနော်”

“အေးပါ သမီးရား၊ စိတ်ချွဲ ခွဲကျွေးမယ်များ”

ဟိုတုန်းကတည်းက ခွဲကျွေးရသည်။ အိပ်ရာဝင်လျှင် အများကြီး ပြောပြရသည်။ ဒါမှမဟုတ် ပုခက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး သိချင်လေးငါးပုခက်ဆို၍ သိပ်ရသည်။ အဲဒီတော့မှ အိပ်ပျော်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လာလိုက်ပြီး ဟိုကို ရေထိုး၍ ယွေလိုက်သည်။

ဟန်ကျလိုက်တာ။ ဒီနေ့ကျမှ အိမ်မှာ ဝက်သားဟင်းချက် ဝက်သားကို သမီး အလွန်ကြိုက်၏။ ဝက်သားတုတ်ထိုးကို ကြိုက်

သူ့အစ်မနှင့် အစ်ကိုများ အလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာလို့ စား သူတို့ညီမလေးကိုများ မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြမြင်ကြ ပြန်ဆိုကြ ထ၍ ခုန်ကြကကြမှာ ကေနမလွဲ။

အိမ်နီးနားချင်းများ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ကြားကြမြင်ကြ အကြီးအကျယ်ကို အံ့ဩကြတော့မည်။

ခု မပြောသေး။

ညနေ လူစုံမှ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားအောင်ကို လိုက်မည်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မျက်ရည်ကျပြီး လွမ်းဆွတ်ခဲ့ရသည် သမီး။

ခယ်မတွေ ကလေးမီးဖွားလျှင် ငါ့သမီးလေးများ ပြန်ဝင်စားလားဟု သွားကြည့်မေးရသည်မှာ အမော။

အမျိုးတွေ မျက်နှာပြင်လျှင် ငါ့သမီးလေးများ ဝင်စားလေမှာ ပြေးကြည့် စူးစမ်းရသည်မှာ အမော။

ဒီအမောတွေ၊ သောကတွေ ဒီနေ့ငြိမ်းပြီ။

သေသူတို့ ပြန်ရှင်လာရိုးထုံးစံ မရှိမှန်းကို ကျွန်တော် သိပါသော် ကွယ်လွန်သူတို့ ပြန်ဝင်စားလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရပ်များကို အကြောင်းမဲ့ ထည့်ထားသည့် ကျွန်တော်။

(၆)နှစ်ကျော် တောင်းခဲ့ရသည့် ဆုတောင်း ပြည်ပြီ။

သမီးကို အကျိုးလှလှကလေးတွေ ဝယ်ပေးမည်။

ကျောင်းသွားရင် စီးဖို့ ဖိနပ်လေး ဝယ်ပေးမည်။

မိတ်ကပ်တွေ၊ ခေတ်ပေါ်အသွင်ပြင် ပစ္စည်းတွေ အားလုံး လိုလေ ဝယ်ပေးမည်။

ညဘက် အိပ်ရာဝင်လျှင် သမီးကြိုက်သည့် ရွှေယုန်နှင့် ပုံပြင်၊ တစ္ဆေမကြီးပုံပြင်များကို ပြောပြ၍ ဖက်အိပ်ကြမည်။ ပုခက်ကို အသစ်ပြန်လုပ်မည်။

သမီး ကြိုက်သည့် ‘ဖေဖေကြီးကို ချစ်တယ်’ သိချင်တို ကုန်ဟစ်၍ ပုခက်ကို တအားလွှဲပြီး ပျော်ကြမည်။

ဒီနောက်၌ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဟင်းထမင်း အစုံပြင်ပြီးနောက် သူ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာလိုက်သောအခါ အိမ်ရှေ့မှာ သမီး

“သမီးရေ၊ သမီး...”

“သမီးရေ၊ ဖွေးဖွန်သင်”

အလန်တကြား အော်ခေါ်ရင်းက ဝိရိအကြား၊ အိမ်ခြံ
လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့။

သို့နှင့် အိမ်အောက်သို့ ဆင်း၍ရှာသည်။

“သမီးရေ သမီး”

“ဖွေးဖွန်သင်ရေ သမီးလေး”

အလို... ပြန်ထူးသံ မကြားပါလား။ အိမ်ရှေ့ လမ်းမဝါ
၍ အော်ခေါ်သည်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ထူးထူးဆန်း
စိုင်းကြည့်နေကြသည်။

လမ်းထိပ်ရေခိုင်းသို့ အမောတကော ပြေး၍ သမီးဖွေး
မလာဘူးလားဟု မေးလိုက်တော့ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ကြောက်
ထကြား ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ပါးစပ် ဟ.သွား၏။

သို့နှင့် အိမ်ပြန်ပြေးလာပြီး တစ်အိမ်လုံးအနှံ့၊ တစ်ခြံ
ရွေးဒီးဒီးကျ လိုက်ရှာရင်း အသည်းကွဲမတတ် အော်ခေါ်နေသော

“သမီးရေ...”

“ဖွေးဖွန်သင်၊ သမီး ဘယ်မှာလဲ”

“သမီးရေ...”

“ဖွေးဖွန်သင်...”

“သမီး၊ သမီးလေး”

“ဖွေးဖွေးရေ...”

“အဖေ၊ အဖေ”

“သမီး... သမီး ဘယ်သွားနေတာလဲ။ အဖေ ဝိုင်း

တာ သမီးရယ်၊ သမီး ဖွေးလေး”

“အဖေ”

“ဟင်... ဟင်”

“အဖေ ဘာတွေအော်နေတာလဲ”

“ဖွေးဖွန်သင်လေ၊ သမီး... အဖေသမီး”

ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှ ကလေးကို တအားဖက်ထားလိုက်သည်။

“အဖေ၊ အဖေ”

“ဟင်... ဟင်... ဟင်”

“သမီး... သမီး... ဖွေးဖွန်သင် မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်ဇာလင်း”

“ဟင်”

ခိုင်ဇာလင်းက ကျွန်တော့်ကို လှုပ်၍မေးနေသည်။ ပြောနေ

ကျွန်တော် မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မီး

ဘက်မှာ သမီးနို့ညာမ ခိုင်ဇာလင်း အိပ်မှုနံရံပွားနှင့်။

“ဖွေးဖွန်သင်ရေ၊ ငါ့သမီးရော”

“အဖေ၊ စိတ်ကိုထိန်းပါ အဖေရယ်...”

“ဟင်... ဘာလို့ ထိန်းရမှာလဲ၊ ခုပဲ ငါ့သမီး ပြန်ရောက်လာ

...”

“အဖေ၊ ဖွေးဖွန်သင် မရှိဘူးလေ၊ သူ... သူ ဆုံးသွားတာ

လေ ယောင်နေတာ၊ အဖေ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေတာ”

“ဟေ... ငါ... ငါ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေတာ။ ဘုရား

အဖေ၊ ငါ့သမီးလေးမှ ငါ့သမီးလေးအစစ်”

“အဖေ”

“အဖေ”

“ဟင်... ဟင်”

“သမီး အတန်တန် ပြောတယ်၊ အဖေစိတ်ကို အဖေထံ
လို့။ ဆရာဝန် ပြောထားတာလည်း အဖေအသိဥစ္စာ။ ဒီလိုသာဆို
ကြာရင် ရှားသွားလိမ့်မယ်။ စိတ်ဝေဒနာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သေတံ
ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရှင်လာမှာလဲ အဖေရယ်။ အသက်လည်း ခြ
တရားနဲ့ဖြေမှပေါ့။ အဖေ ညတုန်းက ဆေးသောက်အိပ်ရဲ့လား။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

“ရော... အခြန်သောက်လိုက်”

ခိုင်မာလင်းက ဆေးနှစ်လုံး၊ ရေတစ်ခွက် ပေး၍ ကျွန်
ကတုန်းကယင်နှင့် သောက်ချပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။
ကျွန်တော်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များ လိမ့်မီး၍ ကျလာ
သမီး...
သမီး...

ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးသမီး။

အိပ်မက်တဲ့... အိပ်မက်တဲ့ဗျာ။

တကယ်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား ဘဝကံရယ်။

ကျွန်တော် မျက်ရည်များကြားမှ ကြိတ်၍ ရှိုက်လိုက်အ
ရင်သည် ပူလောင်နေသည်။

သမီးအငွေ့ကို ကျွန်တော် ရနေဆဲ။

သမီးရနံ့ကို ကျွန်တော် ရနေဆဲ။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေး။

မျက်ရည်များ တားမရဆီးမရ ကျလွန်းမက ကျလာသော
လက်အုပ်ချီ၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား... သမုဒယကြောင့် ဖြစ်ရသော

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရွမ်းမီးတောက်များ ငြိမ်းရန်အတွက် အပူငြိမ်းမိုး မျက်ရည်သိမ်းမိုး
များတယူတော်၏ နှလုံးသားပေါ်သို့ ပြိုင်ပြိုင်ရွာချပေးတော်မူပါ အရှင်
ဘုရား”

◆ မောင်ညိုမိုး (သန်းစု)
သူရဋ္ဌ၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

(အသိတရား နှံ့နွံစွာဖြင့် အလွမ်းမီးတောက်ပေါက်ကွဲနေသော
အဆုတ်နှင့် ကျွန်တော်လို ဘဝတူ ရင်နှင့်ကြောကွဲမိဘများသို့)

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနှင့်လုံခြုံရေး

ဒီကောင်သုံးကောင်က ကြက်ခေါင်းတစ်ခုနဲ့ ကြောက်စရာကောင်း
နာမည်ကြီးမီးပြတော့ပေါ့ဗျာ။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးမှာ အလွန်
တတ် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းတဲ့ လူဆိုးများပေါ့။

ဟံသာဝတီ အရှေ့ခြမ်းမှာ ငမဲ၊ ကျောက်ဖြူနဲ့ ကျောက်နဲ့
ပြောင်ခေါင်းဆိုရင် တစ်နယ်လုံး ကြားရုံနဲ့ ဖိနှိပ်တုန်ပေါ့။

ကျားရိုင်း ကျားဆိုးတစ်ကောင်နောက်ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်လံ
ဖိနှိပ်ပယ်။ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ဖို့ ဆိုတာ
ပင်လယ်လွယ်။ သူတို့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ရင်း မျက်စေ့လည်
ပျောက်ပြီး နောက်ဆုံး ပင်လယ်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် တောစပ်မှာဖြစ်ဖြစ်
ပျက်စီးဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်းမပါဘဲ မျော့ဖို့၊ ရင်ပွင့် ဦးနှောက်ပွင့်ပြီး
ဆုံးရှုံးဖို့ဟာ နောက်ဆုံးရလဒ်ပဲ။

မိမိပြသာ ပြောတာ

လူလည်းသတ်တာပဲ

မှဒီနိုးလည်း ကျင့်တာပဲ... ပြန်ပေးလည်း ဆွဲတာပဲ

နေရာအိမ်ခြေ အတည်ကကျမရှိဘူး။ သားမယား သံတူယ်တာစရာ လုံးဝမရှိဘူး။ သူ့ဘိုးသုံးယောက် ဘယ်အရပ်ဒေသလည်း ပြောရခက်တယ်။ မိဘဆွေမျိုးလည်းမရှိ။ ကြုံရာအရပ်ကြုံရာခွင်ကောင်းကို ရှာတိုက်။ ကြုံရာအိမ်မှာ ပျော်ပါး စားသုံးဖြန်းပြီး တိုက်ခိုက် မိုက်ဆိုး သောင်းကျန်းနေတာ။

ဟံသာဝတီခရိုင် အရှေ့ခြမ်းက ပိုက်ဆံရှိ လှယ်သမား၊ သမား၊ ပွဲစား၊ ကုန်သည်၊ အတိုးခေးစား၊ သူဌေးဆိုသူများဆို ကြောင့် စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ဖြစ်ရတာ ကြာခဲ့ပေါ့ဗျ။

ဒီကောင်သုံးကောင်ကို အမိဖမ်းဖို့ ဆေးလုံးကြီး ချောင်းစောက်သူကြီး၊ ခရမ်းသုံးခွ၊ ကျောက်တန်း စသည့် ပြီးက သူကြီးများ စိုင်းပြင်းကြတာပဲ။

သို့သော်...

ဒီကောင်သုံးယောက်မှာ လက်နက်ကောင်းက ရှိနေတာ သင်းတို့လက်ထဲမှာ ဂျပန်စစ်သုံး (. ၃၀၃) ရိုင်ဖယ် စတင်းဂန်းကတစ်လက်၊ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် သွားဆိုပဲ။ ရွာခံသူကြီးများမှာ ရှိတာက အင်္ဂလိပ်မင်းအုပ်ချုပ်စဉ်ကာလ အမှုတော်ထမ်းကောင်းလို့ ခိုးမြှင့်ခဲ့တဲ့ သူကြီးထံမှာမှ နှစ်လုံး ပြူးတစ်လက်တလေပဲ ရှိနေဥစ္စာ။

အဲဒါ သူကြီးတိုင်းမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။

သူပုန်သူကန်က ဆူလွန်းတဲ့အချိန်မို့ ရွာတွေမှာ တိုနဲ့ကိုယ် ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဆိုပြီး ရွာခံလူတွေနဲ့ လုံခြုံရေးဖွဲ့လို့

...နေရတဲ့အချိန်၊ လက်နက်ကရှိလှမှ လက်နက်ပုန်းတစ်ခု တလေနဲ့ လင်းလေး၊ ဒါ၊ လုံး၊ ဝါးချွန်၊ မှတ်ပြောင်း ဒါလောက်ပဲ။ နင်လား၊ ငါလား၊ ဝိုင်းဟ၊ ဆီးဟ၊ ချဟ၊ တိုက်ဟ ဆို ဟိုက နန်းနဲ့ တစ်ချက်ရွေလိုက်ရင် ကန်သင်းရိုးမှာ ခေါင်းမဖော်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့... ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ ဂျပန်စစ်သုံး ဒဿမ (၃၀၃) ဆိုတာ ပေါက်ကွဲအားရော၊ ထိမှန်အားရော၊ ပြင်းထန်တယ်။ တူညီဝင်ပေါက်သေးပြီး နောက်က ကျည်ထွက်က ပွင့်တာ။ ဆံပြေးအား ရှည်လျားတယ်။ ဆင်တောင်သေတာပဲ။ ဒါကြောင့် အိမ်ကို ဒီကောင်တွေ ဝါးပြု ထုတ်နေမှ... ဒီသည့်တိုင် တာရော အနားမကပ်ခဲ့ဘူး။ ဒီကောင်တွေ လက်ချက်ကြောင့် နှိပ်ပြီး သူဌေး ဦးသာဟန် ရှိသမျှ ပြောင်သွားပြီ။

ချောင်းစောက်ကျေးရွာ သူဌေး ဦးတလုတ်ကြီး စုသမျှ ရှိသမျှ ကျောက်တန်း ပုတ္တလုတ် ကျေးရွာက ဘုရားတကာ ကျောင်း ဦးကျောက်ဆူးလည်း မွဲသွားပြီး သုံးခွမြို့ အပျိုကြီးပထုတ် ရွာမှာ မုဆိုးမသူဌေးမကြီး ဒေါ်အိမ်ခေါင်းလည်း ရူးမလိုလို ဖြစ်နေရဲ့။ သူဌေးထွင်းကျေးရွာက ချစ်တီးကုလားသူဌေး မှုတူးဆာမိ နတ်တီပဲ ကျန်တယ်။ ကင်မွန်းမြို့ကျေးရွာက ငါးရွဲသူဌေး ဦးချစ်မြို့ အကုန်ပါသွားလို့ တပည့်တွေက ရှာဖွေ ကျွေးနေရတယ်။ ခရမ်းက ငါးတန်သူမ... လူကြီးဆို အိမ်အောက်က တိုက် သွားလို့ တောက်တ... ခပ်တံ။

ပြောရရင်တော့ဗျာ ဒီ...ယောက် ဝါးပြဂိုဏ်းဟာ သေနတ်ထိ လို အစီအရင် ကောင်းသလိုလို အစောင့်အရှောက် ကောင်း နာမည်က ကျော်လိုက်သေးသကဲ့။

ကြည့်လေဗျာ...

ဒီကောင်တွေ ရွာထဲဝင်လာရင် လူမသိလိုက်ဘူး။ နွေး
ဘူး။ ကျီးမလန့်ဘူး။ ဟောင်းနေတဲ့ခွေး အမြီးကုတ်သွားသတဲ့

စိုင်ကော်ရွာမှာ သူ့ကြီးဦးဂေါ်ဇီလာဆိုတာ ရှိတယ်။
လည်း အတော်ကို ကောင်းတာ။ သရဲနဲ့ တစ္ဆေနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ
သူ့ကြီး။ ဗလကလည်း ကောင်းမှကောင်း။ သရဲတစ္ဆေ အခြောက်
အိမ်မှာ ညအိပ်ပြီး အရက်သောက် စိန်ခေါ်တဲ့သူကြီး။

ဦးဂေါ်ဇီလာကလည်း သူ့ဆရာဘုန်းကြီး စိန်ပေးတဲ့
ခါးပတ်စလွယ်နဲ့ ကျည်လွဲ ဆိုပြီး နာမည်ကျော်နေတာ။

တစ်နေ့ ဦးကော်ရွာမှ သူ့ဌေးဦးပေါ်ပြုလာအိမ်
ဝင်တိုက်ပါရော့ဗျာ။ တိုက်ပြီးလို့ ခါးပြသုံးယောက် ပြန်အထွက်
ဦးဂေါ်ဇီလာက စလွယ်သိုင်း အင်းခါးပတ်စလွယ်ပြီး သူ နှစ်လုံး
နဲ့ ဒိုင်ခံ လိုက်ပစ်တာ။

ရွာပြင်မှာ သေနတ်သံကို ညံ့နေတာပဲ။ သူပစ် ကိုယ်
“သူကြီး ဂေါ်ဇီလာတဲ့ကွ”

‘ဖောင်း’

အဲဒီလို အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး မိုက်မိုက်ကန်
တစ်ယောက်ထဲစွန့်စား လိုက်ပစ်တာ။ ကျန်ရွာခံလူတွေ မသိ
ဟိုကလည်း ပြန်ဆော်အံ့မယ်။

‘ဂေါ်ဇီလာကို မီးဖုတ်ပေးမယ်။ လိုက်ခဲ့ ငမဲကွ’

‘ဒိုင်း... ဒိုင်း’

‘ဒက်... ဒက်... ဒက်’

‘ဖောင်း’

“ဖောင်း”

သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်နေသလား မှတ်ရ
မယ်။ ညအမှောင်ထဲမှာ ရွာခံလူများ ရင်တမမပေါ့ဗျာ။ သူ့ကြီး ကြူပြီ
ဆဲနေတာ။ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဗျာ။ ငမဲတို့ ပစ်သမျှ ကျည်ဆံ
လည်းရော့လား။

နောက်ဆုံး ငမဲတို့အုပ်စု ပစ္စည်းအပါသယ်ပြီး အလွတ်ပြေးကြရ
ဗျာ။ အချို့ ပစ္စည်းကျကျန်ရစ်ခဲ့လို့ မီးလင်းတော့ ပြန်ရတယ်တဲ့။

သူ့ကြီး ဦးဂေါ်ဇီလာလည်း မောဟိုက်နေပြီ။ ပြန်ရောက်လာ
တော့ အကျိုးနဲ့ ပုဆိုးမှာ အပေါက်ကြီးပဲ။ ကျည်ဆံရာလို့ မပြောကြတာပဲ။
သူတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။

တစ်ရွာလုံး ကိုယ်တွေ့ဖို့ အံ့ဩလို့ မဆုံးကြဲဘူးဗျာ။ သူ့ကြီး
ဂေါ်ဇီလာကို သတ္တိကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး ပြိုဂါတ် (ရဲခခန်း)ကရော၊
ဒိုင်မင်းကရော သူ့ကောင်းပြု လက်မှတ်ထုတ်ပေးပြီး ကျည်ဆံနဲ့
သွားများပါ ဆုချီးမြှင့်ခဲ့တာလား။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး “စိုင်ကော်” သူ့ကြီး ဦးဂေါ်ဇီလာရဲ့ရွာကို
အတိုအုပ်စု လုံးဝမတိုက်ခဲ့တော့ဘူး။ ဦးဂေါ်ဇီလာကလည်း နယ်တုန်
အင် ကြိမ်းဝါးထားတယ်။

ငမဲရယ်၊ ကျောက်ဖြူနဲ့၊ ငကျက်နဲ့၊ လက်ပြတ်၊ ငဒေါင်းကို
အရှင်လတ်လတ် ရင်ခွဲပြီး အသည်းကို အရက်နဲ့မြည်းမယ်။
အတိုသွေးစက်နဲ့ ရွာစည်းရိုးကာမယ်လို့ ကြိုးဝါးကြိမ်းဝါး ထားတယ်။
ဒီစကားကြားတော့ တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး ဝမ်းသာလို့ မဆုံး

(၂)

ငမဲတို့ အုပ်စုကလည်း သူကြီးဦးဂေါ်လောရဲ့ ရာသေကို ပြီးနှောက် အဲဒီရွာဝန်းကျင်ကို ရှောင်ခဲ့တယ်။ သေနတ်သုံးလာ ကျည်ဆံ (၅၀)တောင့်လောက် ကုန်အောင်ပစ်တာ၊ ဒီသူကြီး မသေ အဲဒါကို အံ့သြလို့မခံ။

ခုလည်း ငမဲတို့ အောင်ချမ်းသာရွာ သူဌေးဦးစိန်ကတို့ ကိုတိုက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ။ လက်ထောက်ချသူက 'ရောင်ကြီးဗွေ'

သူဌေးဦးစိန်ကတုံးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာမနည်းဘူးတဲ့။ ဦးစိန် ကံကောင်းချင်တော့ လယ်ထွန်ရင်း သူ့လယ်ရဲ့ မြေကွက်က အိုးထဲ ရသွားခဲ့တယ်။ ထွန်ခြစ်နဲ့ တိုက်ပြီးပေါ်လာတာ။ ကြည့်လိုက်ရင် ရေဆေးလိုက်တော့ မြေအိုးမဟုတ်ဘူး။ ရွှေအိုး။

အထဲမှာ ကျောက်မျက်ရတနာမနည်းဘူး။ ရွှေခွဲကြိုး၊ ရွှေကြယ်သီး၊ ရွှေလက်ကောက်၊ စိန်ရတနာ

ရှင်ထိုမှ နားသွဲ့၊ လက်စွမ်း၊ ခြေကျင်း၊ ကျောက်အပျိုးမျိုးရယ်။ အဲဒါ သူ့လယ်သူရင်းငှား ပေါက်ကျိုင်းက စတွေ့ရတာ၊ တွေ့တွေ့ ပြင်း ကန်သင်းရိုးမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်ကတုံးကို ချစ်ပြောပြီးအပ်တာ။

ဒီမှာ ဦးစိန်ကတုံးက ရိုးသားလွန်းလှတဲ့ လယ်သူရင်းငှား ပေါက်ကျိုင်းကို ကျေးဇူးတင်သဘောကျလွန်းလို့ သူ့သမီး အကြီးမ အပြင်နဲ့ ပေးစားလိုက်တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ငြိမ်ငြိမ်သဲသဲ ဆောင် ခဲ့တာ။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အငြိမ်ပါထည့်ခဲ့တယ်။ မြို့ဂါတ်ကို အကူ ညီတောင်းလို့ လာစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျေးတာကလည်း နတ်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ လုံးတီး၊ ရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်ပဲ။ စိန်ခွဲတောင် မခံဘူး။ ရှားရော။

အလှူအတန်းမှာလည်း ရက်ရောသလား မပေးနဲ့။ ရဟန်းသံဃာကုန် သက်န်းဒွိစုံ လှူတယ်။ ကျောင်းဆောက် ဆောက်တယ်။ ရွာကန်ကြီးကို ပြင်တယ်။ ရွာထိပ် ညောင်မင်ကြီး ဆောက်က ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းကို အကျအနပြင်ပြီး ပန်းရေချမ်း သစ်သီး လှူလှူဒါန်းပူဇော်တယ်။

အဲဒါ ရောင်ကြီးဗွေက မကြည်ဘူး။ ရောင်ကြီးဗွေကလည်း ဦးစိန်ကတုံးရဲ့ လယ်သူရင်းငှားပဲ။ သူတို့ အဘ ထိုက်ထိုက်တန်တန် မချီးမြှောက်လို့ မကျေနပ်ဘူးလေ။ သူနဲ့ အဘ ဟိုကောင်ပေါက်ကျိုင်းကျတော့ ပစ္စည်းမျက်နှာမက်ပြီး၊ ငွေကြေး ချောမောလှပတဲ့ သမီးနဲ့ပေးစား၊ ဟိုကောင်ကလည်း လယ်ပိုင်ရှင် နဲ့ အသီးနဲ့ညားပြီး သူတို့ကိုပြန်ခိုင်းနေလို့ ဘဝင်မကျ မကျေနပ်

www.burmeseclassic.com

၁၉၀ ❀ မင်္ဂလာဒုံ(အန်စာ)

ဖြစ်ပေါ်ပျား။ ကျွန်လယ်သူရင်းငှားများကတော့ ရောင်ကြီးငွေလို စိတ်မရှိဘူး။ သူလို ကိုယ်လိုပါပဲ။

ပေါက်ကျိုင်းကလည်း သူ့ငွေးသမက်ဖြစ်သွားလို့ အပါဘူး။ ဘဝတူများကို ဥပေက္ခာ မပြုပါဘူး။ ကြည့်တန်တာကြည့်ပါ။

ဒါပေမယ့် ရောင်ကြီးငွေက လုံးဝမရှုစိမ့်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် မီးပြင်ဖဲတို့ဆီမှာ လက်ထောက်ချ သတိလိုက်တယ်။ မီးပြင် ဖဲတို့အုပ်စုကလည်း ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ ဦးစိန်ကတုံးသတင်းလည်း ကြားရော။ ဒီတစ်ချိအောင်ပြိုကွဲ သူ့ရွှေအိုး ငါတို့ ရွှေအိုးဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး လက်ညှညသန်းခေါင်ယံမှာ ဝင်တိုက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြယ်။ သည်နောက် က သူတို့ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အစီအရင်များကို စီရင်လိုက်ကြတယ်။ ပြောခဲ့ပြီးသလိုပေါ့ဗျာ...။

အောင်ချမ်းသာရွာထိပ်မှာ အဓိကရသောင်ပင်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ သူ့ငွေးဦးစိန်ကတုံးရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် သွပ်မိုးနဲ့ နတ်ကွန်းဟာ ထည်ဝါခဲညားလျှက် ရှိနေတယ်။ သောင်ပင်ရဲ့ ပင်လည်လည်း စွန့်ပစ်နတ်ရုပ် အမျိုးမျိုး ဘောင်းတော်အဖုံဖုံနဲ့ အဖုံကြီးလှပျံ့ပျား။

ဖဲတို့ သုံးယောက်ကလည်း မီးပြတိုက်စားပေမယ့် ဘိုးဘွား မီးပြများရဲ့ သိုသုံးမအစီအရင်ကို မမေ့ကြဘူး။

မီးပြတိုက်ခင် တစ်ရက်အလိုကျရင် ကွင်းပိုင်ကြီး ဦးကြား ရွာဆို ရွာကွင်းပိုင်ကို အရက်နဲ့ကြက် မ၊စတင်မြှောက်ပြီး တထမင်းစား တောင်းတယ်။ မီးပြတစ်ကြိမ် တိုက်ခွင့်ပြုပါ။ ပိုမတိုက်လူမသတ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စ အဘိုးက ခွင့်ပြုစောင့်ရှောက်ပါ။

တိုက်တာ။

အဲဒါကြောင့်ပဲလား...

ဒါမှမဟုတ် သူတို့လက်နက်ကောင်းတွေကို ယှဉ်မတူခံလိ-

တိုက်တိုင်းအောင်မြင် အဆင်ပြေနေတာ ကာလကြာတော့ ဘယ်လိုပဲရှိစေ၊ ဖဲတို့က ယုံကြည်နေတယ်။

အပိုင်အဆိုင် ပုဂ္ဂိုလ်များက သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ

ဒီနေ့ အဖိတ်နေ့။

ည (၁၀) နာရီလောက်ရှိပြီ။ ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်း သောင်ပင်ကြီး

မှာ ဘယ်သူမှ မလာကြတော့ဘူး။ ရွာပြင်မှာဆိုတော့ ရွာနဲ့

နည်းနည်းလှမ်းသလို ရွာထဲက မရိပ်မိနိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီနောက်

ထောင့်က နတ်တော့ပွဲကို တင်လိုက်ပြီး အဘိုးရုက္ခစိုး ရုပ်တုလေး

အမွှေးတိုင်း၊ ဆီမီးများ ထွန်းညှိလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သေနတ်

တို့လည်း သောင်ပင်မှာမှိုပြီး ထောင်ထားလိုက်ကြတယ်။

'အဘိုး ရုက္ခစိုး'

'အဘိုး ရုက္ခစိုး'

'အဘိုး ရုက္ခစိုး ကြီးခင်ဗျား၊ သားဖတ်ကြီးတို့သုံးဦး ကန်တော့ပွဲ

အမွှေးနဲ့သာ ဆီမီးများဖြင့် ပူဇော်ပသပါတယ် ခင်ဗျား။

အဲဒါတယ် ခင်ဗျား။ သားတော်ကြီးတို့ ငွေကြေးကိစ္စ ကျပ်တည်း

ပြီး နက်ဖြန်လကွယ်နေည သန်းခေါင်ယံမှာ အောင်ချမ်းသာရွာ

နတ်တော်အိမ်ကို ဟင်စားထမင်းစား အလိုမှာ မီးပြဝင်တိုက်ပါ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပစ္စည်းဥစ္စာပဲ ယူပါမယ်။ အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်မရှိအောင် ရန်သူ
 ၇၅ ဦးပါရန်မှ ကင်းဝေးအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ အန္တရာယ်လုံခြုံ
 မရှိဘဲ အမှန်တကယ် အောင်မြင်မည်ဆိုပါက ထောင်ထား
 သည့်သေနတ်များ မြေပြင်သို့ လဲမကျပါစေနှင့်။ အန္တရာယ်ရှိ
 ပါဘူး။ ခွင့်မပြုနိုင်ပါက သေနတ်များကို မြေပြင်သို့ လှဲချလိုက်
 ရှုကွစိုးကြီးခင်များ။

သို့ကလိုပြောပြီး ထောင်ထားသည့် သေနတ်သုံးလက်ကို
 ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

'ဘုတ်'
 'ဟာ'

ငမဲရဲ့ စစ်သုံးကျပ်နီရိုင်ဖယ်သေနတ် မြေပြင်သို့ ဦးစွာ
 သွားတယ်။ ဒီမှာ ငမဲ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရော။

'လေတိုက်လို့ နေမှာပါကွာ'

ကျောက်ဖြုန်းက ဝင်ပြောရော။ ဒီအချိန်မှာ လေက
 တိုက်ခတ်နေတာကို။ ဒါနဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပြန်ထောင်လိုက်တယ်။

ဒုတိယပွဲ ဝါးပြတိုက်ခွင့်ပြုဖို့ အန္တရာယ်မရှိအောင်
 စောင့်ရှောက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပြန်တယ်။

'ဘုတ်'
 'ဂွမ်း'
 'ဟယ်'
 'ဟာ'

'ဘယ်နှယ့်လဲ... ဟ'

ဒီတစ်ခါ ရိုင်ဖယ်တင်မဟုတ်ဘူး အလယ်က စစ်

နတ်ပါ နှစ်လက်စလုံး ပြိုင်တူလဲကျသွားတာ။ ဒါနဲ့ မင်္ဂလာဒုံလို့
 ထောင်တယ်။ တတိယအကြိမ် ခွင့်ပန်ပြန်တယ်။ တတိယအကြိမ်
 သည်း ရိုင်ဖယ်နဲ့ စတင်ကမ်း လဲကျပြန်ပြီ။ နှစ်လုံးပူးသေနတ်က
 သွားရော။

သုံးယောက်စလုံး မျက်စေ့ပျက်နာပျက်လွန်းမက ပျက်နေကြ
 နှော့စေးများ ပြန်လာတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးလေ။

'ဘယ်လို လုပ်မလဲ ငမဲ'
 'ဟူး'

'နောက်ပြန်ဆုတ်ကြမလား'

ကျောက်ဖြုန်း ကျော်က ငမဲကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

'မဆုတ်ဘူး'

ဒီမှာ လက်ပြတ်ငေါင်းက ဝင်ပြောရာ...

'ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဖေရဲ့ သုံးကြိမ်သုံးခါစလုံး ခင်ဗျား

ငြုန်းသေနတ်ရော လဲကျသွားတာ ဥစ္စာ'

'ကျ ကျ မ ကျ ကျ ကွာ မင်းသေနတ် မလဲဘူးမဟုတ်

ဟေ့ကောင်တွေ ရှေးထုံးစံ ပြောရိုးအတိုင်း လုပ်ကြည့်တာကွာ။

ပြန်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ လဲ လဲ မလဲ လဲ မနက်ပြန်ည အဲဒီ

တိုက်ဖြစ်အောင်တိုက်မယ်။ သေနတ်တွေ ပြန်ကောက်လိုက်ကြ
 ...ဟင်း'

ခေါင်းဆောင်ငမဲက သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရှုကွစိုး
 ကို မကျေမနပ် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လို့ ခပ်ပြင်းပြင်း တောက်
 ခတ်တယ်။ ကျန်လူများကလည်း မဒီမသာနဲ့ ကိုယ့်သေနတ်ကိုယ်
 ကိုင်ဆောင်လိုက်ကြတယ်။

'ဟင်း နက်ဖြန် မအောင်မြင်ခဲ့ရင် ငါ့အကြောင်း သိရမှာပေါ့ကွာ' သို့ကလို့ ပါးစပ်က ကြိမ်းဝါးလိုက်ရော။

'ဖြောင်း'

'ကျွတ် ကျွတ်'

'ငမဲ ရှောင်'

'ဝုန်း'

'ဝုန်း... ဝုန်း'

'ဟော'

'ဟင်'

'အမိမယ်လေး'

လလည်းမတိုက်ပါဘဲ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်က ပေါင်လုံးထဲ
ညောင်ကိုင်းခြောက်ကြီးတစ်ခု ကျိုးကျလာလိုက်တာ အရှေ့
ခေါင်းဆောင်ငမဲ ညောင်ကိုင်းပိပြီး ခေါင်းကွဲလို့ ကိစ္စ
ရယ်။

ထို့နောက် ငမဲဟာ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲနေတိုင်းထွာ ကြိမ်း
ပြီး သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်လို့ လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်းရာ ကိုင်းတောထဲ
တန်းဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ပြီး ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်ပုလင်းများကို ဖွင့်လို့ ထိုင်သောက်
ကာ နက်ဖြန်ညကို စောမောမော ရင်တုန်တုန်နဲ့ စောင့်မျှော်နေလိုက်
တယ်။

(၃)

လကွယ်နေ့ည...

ညဟာ မဟာရာဇာင်ပိန်းထလို့ ကောင်းကင်မှာ မိုတ်တုတ်
ဆုတ် ကြယ်ရောင်ပဲရှိနေတယ်။ အချိန်က ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်။

'လူသုံးယောက်...'

ရွာစည်းရိုးကိုဖောက်လို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်လာလိုက်တယ်။
သူတို့လက်စွဲမှာ သေနတ် လက်နက် ကိုယ်စီနဲ့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူသံက
အူအူ စတင်ကြီးဆိုလိုက်တယ်။ ရွာကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့

အများကတော့ အိပ်မောကျနေကျထင်ရဲ့။ ကံအောင်းလိုက်ပါဘိ
နောက် သုံးယောက်သား သေနတ်များကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး

ဦးစိန်ကတုံးရဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရံကို လှမ်းခဲ့လိုက်ကြတယ်။

'ဂီး... ဂီး... ဂီး'

'ဂစ်... ဂစ်... ဂစ်'

'ဂီး'

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

‘အလိုလေး’

ဒီအချိန်မှာပဲ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ဟာ သူတို့ခေါင်းပေါ်က
မရသေး အကြိုသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံဆိုး သံပြတ်နဲ့ ဟစ်အော်ဆို
ပျံ့သွားရာ သုံးယောက်သား ခေါင်းနဘန်းကြီး ကြက်သီးမွေးညင်း
ထောင်ထသွားကြရော။

ဒီလိုနဲ့ ခြံဝကိုရောက်ခဲ့တယ်။ ခြံတံခါးကို ကလန်ပြီး ဖွင့်လို့
လို့ ခြံထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်က ဆီးကြီးပြေးလာပြီး ဟော
ပါလေရောဗျား။ ဒီမှာ ကျောက်ဖြုန်းက သေနတ်နဲ့ ရိုက်သလိုထု
ခွေးနှစ်ကောင် ပြေးတော့တယ်။

ခွေးဟောင်သံကြားတော့ အထဲက လူနိုးသံကြားရရော။

‘ဦးလေး... စိန်ကတုံး’

‘ဗျို့ ဦးလေး စိန်ကတုံး’

‘ဝေ ဘယ်သူလဲကွ’

‘ကျုပ်တို့ပါ ကြွက်သိုးတို့ပါ... တံခါး အမြန်ဖွင့်ပါဦးဗျ’

‘အချိန်မတော် ဘာကိစ္စလဲကွ’

‘ဦးလေး စိန်ကတုံးရဲ့ သူရင်းငှား ရောင်ကြီးဗွေ ပိုးထိလို့’

‘ဟေ... ရောင်ကြီးဗွေ ပိုးထိလို့ ဟဲ့ ဟဲ့ ပေါက်ကျွင်း’

နီလာတို့ ထကြစမ်း မြန်မြန်ထကြစမ်း၊ ရောင်ကြီးဗွေ ပိုးထိလို့တဲ့

ဒီမှာ တံခါးလည်း ပွင့်ရော မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထား
ငမဲတို့ သုံးဦးကလည်း ‘ဝုန်း’ ခနဲပြေးဝင်ပြီး ဦးစိန်ကတုံးနဲ့ ပေါက်ကျွင်း
ရင်ဝကို သေနတ်နဲ့ တွေ့ချိန်ထားလိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ဝါးပြေ
သိလိုက်ရပြီး နီလာမြင့်က အမလေး ထအော်လို့ တုန်နေပါရော။

‘ဟိတ် မအော်နဲ့။ ဒီမှာ ဦးစိန်ကတုံး၊ ခင်ဗျား လယ်ထဲ’

‘...တဲ့ ရွှေအိုးနဲ့ ရတနာတွေ အကုန်ထုတ်ပေးစမ်း’

‘ဟင်’

‘ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထုတ်ပေးလို့ ပြောနေတာ သေချင်လို့လား’

‘မြို့ မြို့ပေါ်မှာ အပ် အပ်’

‘ဖောင်း’

‘အင့်’

‘ခွပ်’

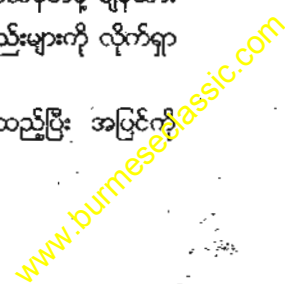
‘အမလေး အဖေ’

ဗဲက ရိုင်ဖယ်ဒင်နဲ့ ဦးစိန်ကတုံးရဲ့ ရင်ဝကို လက်ပြန် ဆောင့်
တာ အဘိုးကြီး ‘အင့်’ ခနဲ အသံထွက်ပြီး လဲကျအသွား ဒီမှာ
ထုတ်သူက ဝင်အပွေ့ ငမဲက သေနတ်ပြောင်းနဲ့ နီလာမြင့် ခေါင်းကို
ရိုက်လိုက်တာ သွေးဖြာခနဲကျပြီး ဖခင်လုပ်သူဘေး မှောက်လျက်
အသွားရော။

ပေါက်ကျွင်းဟာ ယောက္ခမနဲ့ မယားရဲ့ အဖြစ်ကိုမြင်လို့
နားမယ်လုပ်ချိန်မှာပဲ ကျောက်ဖြုန်းငကျွတ်ရဲ့ စတင်းကနီး သေနတ်
ပေါက်ကျွင်းရဲ့ ခေါင်းခံပါ နှစ်ချက်ဆင့်ကျသွားပြီး သွေးသံရဲ့ရနံ့နှင့်
ယောက်သပ်သွားတော့တာပဲ။

ကျန်ဖိသားစုံများကိုတော့ ကြမ်းပြင်မှာ မှောက်လှဲခိုင်းပြီး
ပေါက်နေ စောင်တွေ ဝှမ်းကပ်တွေနဲ့ အုပ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီ
ဖိသားအားလုံးကို လက်ပြတ်ငဒေါင်းက နှစ်လုံးပူးသေနတ်နဲ့ ချိန်ထား
ပြီး ထဲနဲ့ကျောက်ဖြုန်းက အပေါ်အောက်အနဲ့ ပစ္စည်းများကို လိုက်ရှာ
တယ်။ မကြာဘူး ပစ္စည်းအားလုံး ရပေါ်ရော။

အဲဒီပစ္စည်းအားလုံးကို လွယ်အိတ်ထဲ စုထည့်ပြီး အပြင်ကို

အထွက်...

'ဝတ် ဝတ် ဝတ် ဝတ်'
 'ဝတ် ဝတ် ဝတ်'
 'တယ်... ဒီ ခွေး'
 'ဟေ့ အားလုံး ရပ် လက်နက်ချ'
 'ဟင်'
 'ဘယ်သူလဲကွ'
 'လက်နက်ချဆိုတာ မကြားဘူးလား၊ သူ့ကြီးဂေါ်ဖီလာ
 'ဟာ ဂေါ်ဖီလာဆိုပါလားဟာ ပစ်... ပစ်... ပစ်'
 'ဒိုင်း ဒိုင်း'
 'ဖောင်း ဖောင်း'
 'ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်'
 'ဖောင်း ဖောင်း'
 ငမဲတို့က သိလိုက်ပြီ၊ သူ့ကြီးဂေါ်ဖီလာတဲ့ ဂေါ်ဖီလာ အ
 လုပ်ပြီး ဒီရွာကို ရောက်လာပါလိမ့် ရောင်ကြီးဗွေများ သစ္စာ
 ရော့လား။
 'ပစ်'
 'ပြေး ပစ် ပြေး'
 'ရွာပြင်ကို ရအောင်ထွက်ကြ'
 'ဒိုင်း ဒိုင်း'
 'ဖောင်း'
 'ဖောင်း'
 'ငမဲကွ'

'ဒိုင်း'
 'ဂေါ်ဖီလာကွ ကိုင်း'
 'ဖောင်း'
 ငမဲတို့ သုတ်ခြေတင်ပြီး ရွာပြင်ကို အရထွက်ကြတယ်။ ပြေးသမှ
 ပြေးရတာ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာလယ်က သံချောင်း ခေါက်သံ
 ခေါက်သံများ ကြားရပြီး ရွာလူအုပ်ကြီးရဲ့ အော်ဟစ် ညာသံပေး
 ချီက်သံများကို ကြားရရော။
 'မလွတ်စေနဲ့ဟေ့'
 'ဝိုင်းထား'
 'ဒူးလေးနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြဟေ့'
 'လိုက်ဟ... ဝိုင်ဟ'
 'ဒိုင်း'
 'ရွှီ'
 'ရွှီ'
 'ဝီ... ဝီ'
 'အား... အ... အ'
 'ဝရော ဘုန်း'
 'ဟာ ငမဲကို ထိ ထိ သွားပီ ငမဲ ငမဲ'
 'အား... ငါ့ကို တွဲကြ... ပါ အုံး ဟ အား... ကျွတ် ကျွတ်'
 ဒါနဲ့ ငဒေါင်းက ငမဲကိုတွဲပြီး ရွာပြင်ကိုအထွက် ကျောက်ဖြန်း
 စတင်ကန်းနဲ့ ပြန်ပစ်ချင်လိုက်တယ်။
 ဂေါ်ဖီလာဆိုတဲ့ သူ့ကြီးကလည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ရဲရဲ
 နှစ်လုံးပြူးနဲ့ နောက်ကနေ လိုက်ကို ပစ်နေတာ။

www.burmeseclassic.com

ရွာပြင်လည်းရောက် ဒုက္ခရောက်ရော...

ရွာပြင်ကွင်းရှေ့မှာ မည်းမည်း လူ့မြင့်မြင့်ကြီး သုံးဦး ခါးထောက်ကြီးနဲ့ လုံကြီးတွေ မြောက်ပြီး ရွှေကနေ တားနေတာကို မမြင်လိုက်ပါရော။

'ပစ် ရန်သူ'

'ဒက်... ဒက်... ဒက်'

'ဖောင်း'

လူမည်း မြင့်မြင့်ကြီးသုံးဦးကို ကျည်ဆံများမှန်သလို သူတို့ဟာ လုံးဝလဲကျသွားဘဲ လုံများကိုမြှောက်လို့ ရှေ့ကို တိုးလာနေတာကို အံ့ဖွယ်ပြင်နေရရော သုံးယောက်သား ခြေဦးတည့်စွတ်ပြေးရရော။

'ဖောင်း'

ဒီမှာ ကျောက်ဖြုန်းငကျစက်ရဲ့ နောက်ကျောက်ကို နှစ်လုံးဝင်ပြီး ငဖြုန်း မှောက်လျက်လဲကျလို့ လူးလွန်းနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ငမဲရဲ့နောက်ကျောက်ကို လုံရိုးနဲ့ အစိုက်လဲအကျမှာ ရင်ဝကာ ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး အပြေး...

'ဂေါ်ဖီလာကွ'

'ဖောင်း'

'အမလေးဗျ'

ငမဲ ခေါင်းလည်ပြီး ကန်သင်းရိုးနဲ့ဘေးမှာ လဲကျသွားဒါနဲ့အတူ သူဦးခေါင်းနောက်စေ့လည်း ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ နောက်အခြေအနေ မဟန်မှန်းရိပ်မိရော လက်ပြတ်ငခေါင်း နှစ်လုံးပြူးပိုက်ပြီးအပြေး...

'ဝိုး ဝိုး'

'စွပ်...'

'အစ် မယ် လေး ဗျ အား... အ... အ'

ကြည့်စမ်း လုံပုံတစ်ချောင်းက ပြေးနေတဲ့ ငခေါင်းရဲ့ ပေါင်ကို

အစိုက်ပြီး ငခေါင်း မှောက်လျက် လဲကျသွားခဲ့တယ်။

'ဝိုင်းထား... ဝိုင်းထား'

'ဂေါ်ဖီလာကွ'

'အောင်ချမ်းသာ ရွာသားတဲ့ဟေ့ ချ... ချ'

'ဖောင်း'

'ခွပ်'

'အမလေးဗျ'

'ဘုန်း'

'အင့်... အင့် အီး'

'ဟေ့ ဟေ့ တော်ကြ တော်ကြ၊ အသေမလုပ်နဲ့ အရှင် လိုချင်

သံကွ'

သူကြီးဦးဂေါ်ဖီလာရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် လက်ပြတ်

ခေါင်း အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားခဲ့ကာ။ ငမဲနှင့် ကျောက်ဖြုန်း ကတော့

နီသင်းရိုးပေါ်မှာ ပွဲချင်းပြီးသေလို့။

ငမဲက သေတာတောင် ရတနာလွယ်အိတ်ကို ညာဘက်နှင့်

နှစ်တိုင်ရင်း သေနေတာ။ မနည်းကို ဖြတ်ပြီး လွယ်အိတ်ကို ချွတ်ယူ

တယ်။

အောင်ချမ်းသာရွာကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရတာလဲ' နီလိုကွ ရောင်ကြီးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ဂဏ္ဍာမငြိမ် ဖြစ်နေမှုနဲ့ အချောင်မှုကို မသကာလို့ သူနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူရင်းငှား ကြီးကြီးက စောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီတဲ့။ ဒီအိမ်မတိုက်ခင် အကြီး အဖုန်းက ရွာထိပ်က ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်း သောင်ပင်ကြီးမှာ အချိန်မတော် အချောင်နဲ့ လူသုံးဦး လှုပ်ရှားတာကို ကံကောင်းချင်တော့ ဟို ကညင်ကုန်း မှာ လူပျိုလှည့်ပြန်လာတဲ့ ငန္ဒားကြီးက မပျော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ပါရော

(၄)

အဲဒါ ချောင်းကြည့် ပုန်းလျှိုး နားထောင်လိုက်တော့ နက်ဖြန် တွေ ဦးစိန်ကတုံးအိမ် ဓါးပြတိုက်ဖို့ မဟုတ်မဟတ် မလုပ်ကောင်းရာ ကြည့်နေတာကို သိပြီး၊ နေမဝင်မီ ငါ့ရွာလာ ငါ့အကြောင်းကြား သင်တာနဲ့ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ လိုက်လာရင်း ရွာခံလူယုံအချို့နဲ့ နှိပ်စပ် စောင့်နေတာ။ အဲကိုက်ပါ ပဲကွာ သုံးယောက်စလုံး မိတာပဲ။ မိလာပဲကွာ ဟင်း... ဘယ်ရမလဲ'

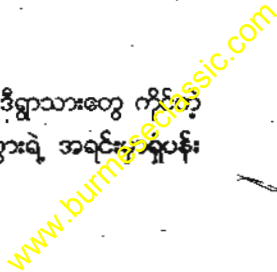
ဇာတ်လမ်းကို ချုံ့ရရင် အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငဒေါင်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ ဒီစနက်ရဲ့ အခြေခံက အောင်ချမ်းသာရွာ သူဌေးဦးစိန်ကတုံးရဲ့ လယ်သူရင်းငှား ရောင်ကြီးတွေရဲ့ လက်ထောက် အကြံပက်စက်မှုကြောင့်ဆိုတာ ပေါ်ရော။

ဆေးရုံမှာ ဒဏ်ရာသက်သာစပြုလို့ ရဲကစစ်ချက်ယူနေ လူမည်းမည်း မြင့်မြင့်ကြီးသုံးဦး ရှေ့က လှံကိုယ်စီနဲ့ ပိတ်ပိုင်းလိုက် သူတို့ ပြေးပေါက်ပိတ်သွားတာတဲ့။

အဲဒီလို အရေးပေါ်ဝင်ကူညီလိုက်သူ လူမည်းကြီးသုံးယောက် ဘယ်သူလဲဆိုတာ တစ်ရွာလုံး မသိကြဘူး။ အောင်ချမ်းသာထဲကထဲ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ငဒေါင်းရဲ့ ပေါင်မှာစိုက်နေတဲ့ လှံပျံကထဲ အောင်ချမ်းသာရွာသားများ ကိုင်တဲ့ လှံပျံမဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မေးရော... 'အဘ သူကြီး ဦးဂေါ်ဖီလာကရော စိုင်ကော်ရွာကရော

'အဘ ဂေါ်ဖီလာ'
'ဘာတုံးကွ မောင်မိုင်းရ'
'ဟို လှံကိုင် လူကြီး သုံးယောက်ကရော ဘယ်ကလဲဗျ'
'အေးကွ အဲဒါ ငါတို့ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူးကွာ။ စုံစမ်းလို့ မရဘူးကွာ။ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လွန်းလို့ပါ။ ဒါထက် ပိုထူးဆန်း သေး...'
'ဘာ ဘာလဲဟင် အဘ'
'ငဒေါင်းရဲ့ပေါင်မှာ စိုက်နေတဲ့ လှံပျံဟာ ဒီရွာသားတွေ ကိုင်တဲ့ မဟုတ်သလို၊ အထူးဆန်းဆုံးက လှံပျံလှံသွားရဲ့ အရင်းမှာ ရှိပုန်း

၂၀၄ * မောင်ညိုမိုး (သန်းစင်)

ထည် အနိစ္စတစ်ခု ချည်နှောင်ထားတာပဲ ကိုယ့်လူရဲ့

အံ့ဩစရာပဲနော်

နောက်ဆုံး ထူးခြားချက်ကတော့ သူ့ဌေးဦးစိန်ကတည်းပဲ။ အဲဒီ
အဲဒီ လုံပျံနဲ့ လူမည်း လူထူးဆန်းသုံးယောက်အကြောင်း၊ ဇာတ်
အုတ်ရှာမရ ဖြစ်တဲ့အချိန်ကစပြီး အထူးသဖြင့် ရွာထိပ်ညောင်
ရှုကွမ်း နတ်ကွန်းက ရှုကွမ်းကြီးကို ရည်မှန်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်း
တာမှ အသက်ထက်ဆုံးပါပဲလား စာရေးဆရာရေး...။

* မောင်ညိုမိုး (သန်းစင်)

သူရဇာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ

ခရီးသွားဖော်မခင်ပြုချစ်

သင်္ဘောတံခါးဆိုက်ကာနီးကျမှ မိုးရေလေရေ သည်ပြန်
မည်းကြီး တဖြည်း ဂျာချတော့ကာ တော်ပေသေးရဲ့လို့ပဲ ကောက်ချ
ချလိုက်ရတယ်။

အကယ်၍သာ မြစ်သုံးဆိုင်အကွေ့မှာဖြစ်စေ၊ ရေလယ်မှာဖြစ်
ဒီလေ၊ ဒီမိုးမျိုး ညကိုးနာရီလေးဆယ်ငါး သင်္ဘောခေါက်နဲ့များ ကြည့်
တော့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်ပါပဲ။ သန်လျင် ဗောတံတားကို သင်္ဘော
ဆိုက်တော့ ည(၁၁)နာရီ ထိုးနေပြီ။ နောက်ဆုံး မှီလိုက်သည်ကား
ခြေနင်းက တွဲလွဲခဲ့ပြီး လိုက်ခဲ့ရတော့တယ်။

ဒီလိုမှ မလိုက်ရင်လည်း ကားက မရှိတော့...။

သွားရမည့် ခရီးက အတော်ဝေးသည်။ ဒီခရီးကို တစ်ခေါ်

တော့ ရောက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကာလ ကြာခဲ့ပြီဗျ...။

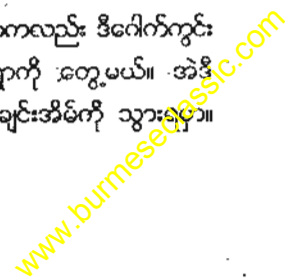
နေရာက ယခင်အခေါ် 'ဆန်စိမ်းကုန်း'။ နောက်အခေါ်က
'ရောင်စုံ'တဲ့။ အတန်ကြာတော့ ဘတ်စ်ကားက ဆေးရုံအောက်ကွေ့ ရင်ခွဲ
နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်တယ်။ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ မိုးကာ
က မလုံလို့ မျက်နှာမှာ ရေက ရွဲရွဲစိုနေပြီ။ လေရော မိုးရောက ညဉ့်
အမှောင်ကို ပိုပြီး သိပ်သည်းမည်းမှောင်လို့။ လူတောင် ရှေ့တိုးလျှောက်
မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

လူခြေက ဝန်းကျင်မှာ တိတ်နေပြီ...။

သည်နေောက် ဆေးရုံအနောက်ဘက် အမှတ်(၄) ကျောင်းလမ်း
ကြီးအတိုင်း တောင်စုစု ဂေါက်ကွင်းအဝင်ရှိရာကို မှန်းဆပြီး မိုးလေထဲ
ချမ်းချမ်းနဲ့ လှမ်းလာလိုက်ရင်းက အသင့်ဆောင်နေကျ ဘရန်ဒီပုလင်း
ကို လွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး တစ်ငုံမော့ပစ်လိုက်တယ်။ ပူလောင်ခါး
နောက်ဘက် ဘရန်ဒီအရက် လည်ချောင်းကတစ်ဆင့် ရင်ခေါင်းထဲ စီးလိမ့်ကျ
ရမှာမှ အချမ်းရော အမှောင်ကို မိုးရွံ့စိတ်ရော ပေါသွားသလို ခံစားလိုက်
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ စက်ကန်(ရေကန်)ကြီးများကို ဖြတ်
ဂေါက်ကွင်းကို ဝင်လိုက်တယ်။ ယူကလစ်ပင်ကြီးများဟာ ဟီးဟီး
အော်ပြီး တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေပြင်းနဲ့ မိုးပေါက်ကြားမှာ ဘယ်ညာ
အောင်မြောက် လူးလွန်ပြီး အရပ်ရှည်ရှည် တစ္ဆေသရဲများ တန်းစီအုပ်ဖွဲ့
နေသလိုပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ရှေ့ဆက်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ သွားရုာကလည်း ဒီဂေါက်ကွင်း
ကြီးကို ဖြတ်ရဦးမယ်။ ပြီးမှ ရခိုင်စုဆိုတဲ့ရွာကို တွေ့မယ်။ အဲဒီ
ရွာကို ဖြတ်ပြီး ဟိုးရွာတောင်ဘက်က သူငယ်ချင်းအိမ်ကို သွားရမှာ။

မသွားလို့ကလည်း မပြစ်။ အရေးကြီးသော ငွေကြေးကိစ္စ အပေးအရမ်း ချိန်းဆိုထားပြီးသား။

ကနဦးက စောစောသင်္ဘောခေါက်နှင့် လာခဲ့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် ရုံးလုပ်ငန်းက မပြတ်သည့်အပြင် ဌာနမှူးက အစည်းအဝေးပါ လုပ်ပေးသောကြောင့် အချိန်က လင်သွားခဲ့ရပြီး ဒီနောက်ဆုံး သင်္ဘောခေါက်မှာ လိုက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

နောက်ကြောင်း လှည့်ပြန်ဖို့ကလည်း ဒီပြိုင်ပွဲကောင်မှာ ညာဘက် လှည့်ရသည်အထိ အိမ်ကလည်း တစ်အိမ်မျှ မရှိ။ ဒီနားမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိသည့်ဟု ဟိုးအရင်တစ်ခေါက်တုန်းက သိခဲ့ရသော်လည်း မှာမှောင်မည်းမည်း မိုးလေထဲမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို လုံးဝ မပြင်

“ရိုမ်း”

“ဘုရား”

“ဂျိုင်း”

“...”

“ဂျိုး ဂျိုး ဂျိုး ဂျိုး”

အရေးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်ပြီး မိုးကြိုးများက ဆက်တိုက် လိုက်သောအခါ လန့်၍ အော်လိုက်ရ။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ မိုးကြိုးရင် ဖြေပြင်မှာ လှဲအိပ်ချ ဝပ်ချဆိုလို့ လျှပ်စီးလက်လိုက်တိုင်း မြေမှာ ဝပ်ရတဲ့ အကြိမ်ကလည်း မနည်း။ မထူးပါဘူး။ ငါ့ ယောကျ်ား ငါ့မှာ ရဲဆေးပုလင်းပါတယ်။ ဒီည မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်ကို မရောက်ရော့အောင် သွားမယ်လို့ အားမာန်တင်းပြီး ယိမ်းထိုးလှူးလှန် အော်ဟစ်ပူကာလစ်ပင်တန်းများ အောက်ကနေ အရဲကိုးလို လျှောက်ခဲ့လိုက်တာ။

ဒီလိုနဲ့ ဂေါက်ကွင်းရဲ့ အလယ်လောက်လည်း ရောက်ရော့

“ဒီ ဒီမှာ ရှင့်”

“အလိုလေး”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်လိုက်သံပါလား။ ဟုတ်ရဲ့လား။ နားထောင်ပြီး ကြားနေတာလား။

“ဒီ... မှာ... ဒီမှာ”

လူသံမှ လူသံအစစ်။ အသံက မိုးလေထဲမှာ စူးအစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အားကိုးတံကြီး ခေါ်သံ။ ဘုရားအချိန်က သန်းခေါင်ယံအနား။ နေရာက လူသူကင်းပဲ့နေသည့် နေထဲ။ အခု လူခေါ်သံ ကြားနေရပြီး ခေါ်နေတာက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ။ ဒုက္ခသည်လား။ မသမာသူလား။ ခရီးသွားလား။

“မင်း... ဇင်... ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန် မ ကျွန် မ မိုးတွေ လေတွေကြောင့် အိမ် အိမ် မပြန်ဖို့ပါ”

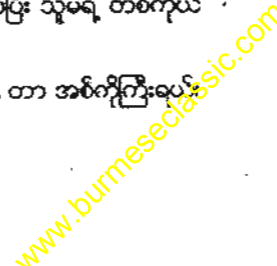
အသံရှင် မိန်းကလေးမှန်း ကျိန်းသေသွားပြီ။ အသံကို ခန့်မှန်းအားဖြင့် အရွယ်ခပ်ငယ်ငယ်။

“ဂျိုမ်း”

“အမလေး”

မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံကြောင့် ညောင်ပင်အောက်မှာ မိုးခိုကြောက်နေသည့် မိန်းကလေးက ပါးစပ်မှ အလန်တံကြား အော်ပြီး ကျွန်တော်ကို အားကိုးတံကြီး ပြေးလာလိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာလည်း မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် ကျိုးကျပ်ပြီး သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းရဲ့ ခြေခံရဲ့လို။

“လန့်... လိုက်... ကြောက်လိုက်... တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

အိး ဟီး ဟီး”

ခရာ ချမ်းလို့ တုန်နေတယ်။

“ညည်းက ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲ”

“ရခိုင်စု အဝင်တင်ပါ”

“ဟေ... ဒါဆို ငါနဲ့ လမ်းခရီးတူပဲ။ အချိန်မဆွဲနဲ့

ညည်းရော ငါရော ခိုက်တုန်ချမ်းနေပြီ။ လာ... သွားကြစို့”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသလို သူမလည်း ချက်ချင်း ဝမ်း

အားထက်သွားပြီး ထီးကျိုးကို လေကွယ်အောင် ရှေ့ငိုက်ဆော

မိုးသံလေသံကြား အော်ပြောရင်း အတူးလျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

ဘာပဲပြောပြော လူသူကင်းချိပြီး အသည်းထိတ်စရာ မိုးသံ

သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ လူသူချင်း အဖော်ရပြီး စကားပြောသွား

လောက် ကြောက်စိတ်အားပျောစရာ ရှိပါဦးမလားဗျာ နေနာ။

“ဒီနေရာက သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ခြေ

စရာကောင်းတာလဲဟင်”

“ဒီနေရာဝန်းကျင်က သရဲသိပ်ခြောက်တာပဲ”

“ဟေ... ဘယ်လို ခြောက်လို့လဲ ညီမရဲ့၊ ငါ

သရဲတစ္ဆေဆို လုံးဝ မကြောက်ဘူးဟာ။ ငါ ကြောက်တာ လူပဲ။

အချိန်မတော်ရင် လက်နက်နဲ့ ဒုက္ခပေးနိုင်သမို့လား”

“အစ်ကိုကြီးက သရဲတစ္ဆေ မကြောက်ဘူး... သတ္တိ

လိုက်တာ။ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီနေရာဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လို ခြောက်

ဆိုတော့ မိန်းမ ခပ်ရွယ်ရွယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အသက် (၃၀)ဝ

လောက် ရှိမယ်။ ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ။ ရှည်လိုက်သရာ

တာ ခြေဖနောင့်ရောက်ရော။ နှုတ်ခမ်းကွဲ ချုပ်ရာကြီးနဲ့

တစ်ခါတစ်ခါ အချိန်မတော်မှာတွေ့ရင် ငိုပြီး လိုက်အကူအညီ

အင်းသလို တစ်ခါတလေကွဲရင် ဆံပင်ဖားလျှားနဲ့ ပါးစပ်ကြီးဖြူလို့

တစ်ဖက်ရယ်မောလို့ ကိုယ်ထင်ပြလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာ

တစ် အရပ်ကြီးရှည်ပြလိုက်၊ လျှာတန်းလန်းထုတ်ပြီး လိုက် လိုက်တာ”

“အမယ်လေး... ညည်းပြောမှ သရဲတစ္ဆေ မကြောက်တဲ့ ငါ

အင် ကြက်သီးထလာပြီဟာ...။ တော်ပါတော့။ မပြောပါနဲ့။ ဒါနဲ့

ညည်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့”

“မခင်မြို့ချစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး နာမည်ကရောဟင်”

“မခင်မြို့ချစ်... တယ်ခမ်းနားတဲ့ နာမည်ပါလားကွယ်။ ဒီမှာ

ဘာ ကြားပြီလား”

“ကြားပြီ... မရှိဘူးဆို အနှစ်တစ်ရာကျော်ပြီ”

“ဟင်”

“ဟား ဟား ဟား ဟီး ဟီး ဟီး မအံ့ဩပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။

ခရီးသွားများပါ နေခဲ့တဲ့ နှစ်ကို ပေါင်းပြောတာပါ။ ဒီနေရာရောက်

ခင်မြို့ချစ်လို့သာ မေးလိုက်။ အားလုံး သိတယ် ဟီး ဟီး ဟီး”

သူမဟာ မိုးသံလေသံကြားကနေ အသည်းချောက်ချားစရာ

အကြီးနဲ့ အော်ဟစ်အသံပြုရင်း လေအတိုး မိုးအညိုမိုးမှာ ကျွန်တော်

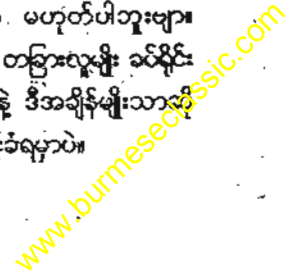
တို့ ထိုးတိုက်ရင်း ကပ်ပါယှဉ်တွဲလိုက်ပါလို့ လာနေတယ်။

အင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကို စန်းတင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

အတိုလို လူရိုလူကောင်းနဲ့ တွေ့ပေလို့သာပေါ့။ တခြားလူမျိုး ခပ်ခိုင်း

ခပ်သွတ်ယုတ်နဲ့များ တွေ့ရင် ဒီအပြုအမူမျိုးနဲ့ ဒီအချိန်မျိုးသာဆို

ဒီလိုနေရာမှာ မတော်မတရား အပြုအကျင့်ခံရမှာပဲ။

၂၁၂ * နတ်ကြီးကြီး(အိမ်ထောင်)

“အစ်ကိုကြီးနားမည်ကရောဟင်”

“ကောင်းမြတ်ရွှေ တဲ့”

“ဘယ်အိမ်ကို သွားမှာလဲ”

“ရခိုင်စုရွာမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကိုလွင်”

ရည်တဲ့။ အဲဒီကို သွားမလို့”

“အစ်ကိုကြီး ကြည့်ရတာ ဒီအရပ်၊ ဒီနယ်သား မဟုတ်

ပဲနော်”

“ဂိုဏ်း”

“အမလေး လန့်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

မိုးဦးသံကြောင့် သူမရဲ့ပခုံးက ကျွန်တော့်ပခုံးကို လာ

တယ်။ တကယ်ကို အေးစက်စက်ကြီးပဲဗျာ။ အေးလေ... သူမ

တို့ယလုံးလည်း ရှိခဲ့တာကိုး။

“မှန်တာပေါ့ကွာ။ ငါက ရန်ကုန်က လာခဲ့တာပါ”

“ရန်ကုန်ကလား။ ဒီဝန်းကျင် ဒီလို သန်းခေါင်ယံဆို သ

သွား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အခုတော့ မင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် အ

တာ ဥစ္စာ မကြောက်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က သွေးတိုးစမ်းသည့်အနေနဲ့ သို့ကလို

တော့ သူမက ရယ်ရှာတယ်။

“အသားတဲ့၊ ငါးတွဲများ နေဝင်ရီတရော ဆွဲလာဝယ်

လာရင် အဲဒီတစ္ဆေမက အတင်းလိုက်လုတာ။ ဒါကြောင့်

ညဘက် ညဉ့်နက်ရင် ဘယ်သူမှ မသွားကြ မလာကြဘူး”

“ဒါဆို... ညည်းကရော”

“ကျွန်မက ဆေးရုံကြီးမှာ လူနာသွားစောင့်ရင်း ပြန်ခဲ့တာပါ။

နောက် သူငယ်ချင်းမရဲ့ အမေ နေမကောင်းလို့ ဝင်သတင်းမေးရင်း

အိမ်မှာ စားရင်းသောက်ရင် အချိန်ကုန်သွားတာ။ ကျွန်မ ကိုယ်နို့က

ညည်း အစ်ကိုကြီးလိုပဲ။ သရဲတစ္ဆေဆို လုံးဝ မကြောက်ဘူး။ လူပ

တော်တာ”

“ဒါဖြင့်... အခု ငါ့ကို မကြောက်ဘူးလား”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

“ပြောလေ”

“အစ်ကိုကြီးကို မကြောက်ပါဘူး။ ပိုတောင် ခင်လာသေးရဲ့

ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

ဘုရား... ဘုရား။ လူကောင်းသူကောင်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့တာ။

တင်းတဲ့ မိန်းမများ ဖြစ်နေမလား။

“ဒီည အစ်ကို ကျွန်မနဲ့ မကြုံဘဲ အဲဒီ သရဲတစ္ဆေမနဲ့ ကြုံရင်

ဆိုလုပ်မလဲ ဟင်”

“နောက်ဆုံးတော့ မခိုင်ရင် နုပမ်းလုံးနေရမှာပေါ့ဟာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား။ အစ်ကို ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“တွေ့ချင်လိုက်ပါဘိဟာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟီး ဟီး အိီး ဟီး အဟစ် ဟစ်”

သွားရင်း အတူတူ ရင်းနှီးစပြုလာပြီမို့ မစိုးရဲ့တော့

ဟင် က သူမ အကြောက်ပြေသွားအောင် သို့ကလို ပြောလိုက်တော့

ကြားမှာ သူမက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အော်ဟစ်ရယ်မောပစ်လိုက်

မိုးကလည်း အရေးထဲ ပိုသည်းလာသလို ပစ်လိုက်တဲ့ ခြိမ်းခြောက်

များကလည်း တစ်လုံးနဲ့ တစ်လုံး ဆက်နေတာပဲ။ ဤခရီးသွားမှုကို
မိုးကြိုးမပစ်တာ အလွန်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရ မှတ်ရမှာပဲ။ ကျွန်ုပ်
မည်းမှောင်သည်းနေလို့ လမ်းကို မမှတ်မိတော့ဘူး။

သူမ ရှေ့ဆောင်ရာအတိုင်း အသာမှေးလိုက်ခဲ့ရတယ်။
ဝင်းလက်လိုက်တိုင်း ရေခဲခွံနေတဲ့ သူမရဲ့ ရေခဲအသားကပ်ကိုယ်
အတိုင်းသား ပြင်နေရတယ်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အလွန်လှတာပဲ။ အိပ်တင်နေ

“ဟော... ရောက်ပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ဘယ်ကို ရောက်တာလဲဟေ့၊ ငါ လမ်း မမှတ်မိတော့ဘူး
ကလည်း သည်းလိုက်တာ”

“ကျွန်မ အိမ်ကို ရောက်ပြီ။ လာ... ဝင်နားဦး၊ မိုးစဲမှ

“ငါသွားရမဲ့ ရခိုင်စုက ဝေးသေးလို့လား”

“ဝေးတယ်။ နာရီဝက်လောက် လျှောက်ရလိမ့်ဦးမယ်။

ခဏနား တက်ရခို စားပြီးမှ မိုးစဲမှသွား။ အစ်ကိုကြီးက ဒီညမှာ
ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖော်ပဲ။ ဧည့်သည်ပဲ... လာ... အစ်ကိုကြီး”

ကျွန်တော်လည်း အရမ်းကို ချမ်းနေလို့ ပင်ပန်းနေပြီ
သူမ ဦးဆောင်ရာအတိုင်း သူမ အိမ်ဆိုသည့်နေရာကို ဝင်လိုက်
လိုက်တယ်။

အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ သူမက မီးခြစ်နဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို
ထိုက်တယ်။ အခန်းက အုတ်ပတ်ကားခံ ထိုက်အိုကြီးပဲ။ အထဲမှာ
အတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မရှိဘူး။ အလွန်ကို ရှေးကျလှတဲ့
မီးခိုတစ်လုံးကို ခေါင်းရင်းမှာ တွေ့ရတယ်။

ထူးဆန်းနေတာက သူမရဲ့ အိမ်မှာ ဘုရားစင် မရှိတာပဲ။
အဘ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူးတော့ရဲ့။ ကျွန်တော်က မိုးကာအင်္ကျီ
အပြား အတက်အဆင်းနေရာက လက်တန်းမှာ ချိတ်လိုက်တယ်။
သူမကတော့ အတွင်းခန်းကို ဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲနေတယ်။
အိမ်ထဲမှာ စားစရာအချို့ကို ကြေးလင်ပန်းတစ်ချပ်နဲ့ ထည့်ယူလာပြီး
အစားအသောက် ချပေးရှာတယ်။

“ဟေ့... အစ်ကိုကြီး၊ မိုးစဲမှ ပြန်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီည ဒီမှာပဲ
အသားနာနဲ့နော်”

မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ အတော့်ကို ဆာ

လောင်နေသလို ငှက်ဖျားအခံကလည်း ဝမ်းဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် ချင်ပြီး စိမ့်စိမ့်ချမ်းလို့ တုန်နေပြီ။

“ဒီမှာ မခင်မြို့ချစ်”

“ရှင် အစ်ကိုကြီး”

ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် မီးရောင်က အခန်းထဲ ခပ်ထေးထွန်းထားတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခပ်ဝါးဝါးပဲ မြင်နေသလိုသော် မီးအလင်းရောင်ရဲ့ မြင်ကွင်းအရ သူမဟာ အလွန်ထက်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်သိရှိလိုက်တယ်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ညီမ တစ်ယောက်တည်း နေတာ”

“အမေရှိသေးတယ်။ ရွာကို ခဏသွားနေလို့။ အဖေစားလေ စားပါ”

“ညီမထံက အစ်ကို အခွင့်တစ်ခု တောင်းချင်တယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“အစ်ကို အရက်သောက်ချင်တယ်။ ဆေးဖြစ်ပါးဖြစ်ပါ”

ငှက်ဖျားတက်ချင်သလို ဖြစ်နေလို့”

“ဒီ... ဒီ... မှာ အရက် မရှိဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အစ်ကိုမှာ ပါပါတယ်။ ညီမ ခွင့်ပြုရင်သာ”

“အို... သောက်ပါ အစ်ကို၊ သောက်ပါ။ နေဦး”

သောက်ရေယူပေးမယ်”

သူမဟာ တုန်အိနေတဲ့ တင်ပါးကြီးနှစ်ခုကို လှုပ်ယှက်အောင် အပြေးလေး ထသွားပြီး သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ယူလာပြန်တယ်။ အလိုက်သိလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သတ္တိလည်း

ထိသည့် မိန်းကလေး။ အချိန်မတော် အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးထဲမှာ သီရတဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ နေရမှာပဲ။ အိမ်ထဲမှာ မဟုတ်ပါဘဲလားဗျာနော်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်ထဲက ဘရန်ဒီဖုလင်းကို ထုတ်ပြီး နှစ်ခွက် မော့ချလို့ ရေနဲ့ မျှောချလိုက်တယ်။ သည့်နေ့က ချပေးထားတဲ့ ဘဲဥကြော်ကို ကောက်ပါးလိုက်တယ်။ ဘရန်ဒီ ရင်ထဲ ဝင်သွားမှ သွေးက ပူလာပြီး နေသာသလို ရှိသွားတယ်။ အာလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော် အရက်သောက်ခြင်းစားနေတာကို ခပ်တည်တည် ထိုင်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စကားမပြောနိုင်ဘူး။ အရက်ကို သောက်လိုက်ခြင်းကို စားလိုက်နဲ့ အရက်တစ်ပိုင်းခန့်လည်း ဝင်သွားရော လူက ချစ်အိမ်ပျောက်ပြီး အရက်ရှိနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ရိုဝေဝေ ဖြစ်လာတယ်။

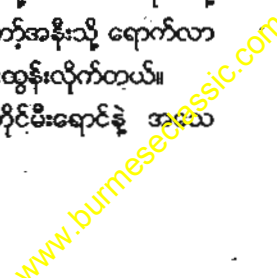
“အစ်ကိုကြီး... ထမင်းတွေ စားဦးလေ”

“အေး... စားမယ်၊ စားမယ်”

သည့်နေ့က ကြေးလင်ဝန်းနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတို့ အားရပါးရ စားပစ်လိုက်ပြီး လက်စသတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူမက ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပြီး ဝှမ်းကပ်အောက်ခံ

လို့ စောင်ခေါင်းအုံးများနဲ့ အိပ်ရာကို ပြင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာတော့ ဘရန်ဒီ အရှိန်က ယစ်စိစိ ဖြစ်နေပြီ။ သူမက စားပြီးသား လင်ဖန်းကို သိမ်းလို့၊ ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ အိပ်ရာပေးကို ဝင်သွားတယ်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာ

အိမ်ထဲသားတုံးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ကို တင်ထွန်းလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်နဲ့ အသေ

အချာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် အံ့သြသွားရတယ်။
လိုက်ရတာက မခင်မြို့ချစ်ရဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းပဲဗျာ။

နှုတ်ခမ်းဟာ ချုပ်ရိုးရာကြီးနဲ့ပါလား။ စောစောက သတိ
ခဲပေမယ့် ခုမှ မီးရောင်နဲ့ သေသေချာချာ တွေ့ရတာကိုး။ ဘုရား
သူမက နှုတ်ခမ်းကဲ့ချုပ်ရိုးရာကြီးနဲ့ ဒဏ်ရာက အကြီးကြီး။

“အစ်ကိုကြီး ဘာတွေ ကြည့်ပြီး အံ့သြနေတာလဲ ဟင်”
သူမဟာ ပြေရင်းက ကျွန်တော်လက်ကို ရဲရဲတင်းတင်း ကိုင်
လို့ မေးလိုက်ပါရောဗျာ။ အချိန်က သန်းခေါင်ယံ နှစ်ယောက်ထပ်
ရှိနေတဲ့ ကာလ။ အရက်ရှိန်နဲ့ လူက နွေးခနဲ ခဲခနဲ။

“ဟင်း ဟင်း နှုတ်ခမ်းမှာ ချုပ်ရိုးကြီးနဲ့နော်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း အစ်ကိုကြီးကလည်း ဒါများ အဆန်း
လို့ အိပ်တော့မလားဟင်”

“အိပ်ပါ့မယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာတုန်းက မင်း ခြေခံ
ကို သွားသတိရလို့ပါ”

“ဘာများပါလိမ့်ရှင်”

“ဟို... တစ္ဆေသရဲမက နှုတ်ခမ်းကဲ့ ချုပ်ရိုးရာကြီးနဲ့နော်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ပြီးတော့ရှော”

“မင်းပြောတော့ အဲဒီသရဲတစ္ဆေ ဆံပင်ဖြည့်ချင် ခြေဖောက်
အထိ ရောက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက မယုံလို့လား။ မယုံရင်
ကြည့်”

ဒီမှာပဲ ခင်မြို့ချစ်ဟာ ပါးစပ်က ပြောရင်းတန်းလန်း
ခေါင်းမှာ အုံ့ဖွဲ့တင်ထားတဲ့ သူမရဲ့ ဆံပင် ဆံထုံးကြီးကို မတ်တတ်

လိုက်ကာ...။

အလိုလေး...။

ရှည်လျားနက်မှောင် ဆံပင်ရှည်များဟာ သူမရဲ့ ခြေဖောက်ကို
ထောက်လှိုပါလား။

“ဟာ... ဒါ... ဒါ... ဒါ... ဆို မင်း မင်း ခင် မြို့ချစ် မင်း
ဟာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“အီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

“ခင် မြို့ချစ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

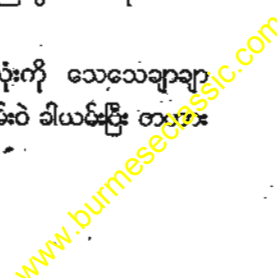
“မင်း... မင်း”

“ခစ် ခစ် ခစ် အဟတ် ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူမက ကျွန်တော်ရှေ့မီးရောင်မှာ နှုတ်ခမ်းကဲ့ချုပ်ရိုးပြု ထွက်မ
ရင်နဲ့ အော်ဟစ်ရယ်မောနေလိုက်တာ သောသောကို ညံ့နေတာပဲ။
ရင်ကနေ သူမရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ မီးကွဲခဲလို ရဲရဲနီလာနေပြီး
လုံးက အခိုးတွေထွက်သလို ဖြစ်လာနေတာ။

ကျွန်တော်ပဲ အရက်မူးလို့ ဖြစ်နေရတာလား မသိဘူး။ မျက်လုံး
သူ့ရဲ့အရပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ရှည်ရှည်လာသလို မြင်နေရတယ်။
အောက်ရဲ့လားလို့ စိုးရိမ်အံ့သြစိတ်နဲ့ မျက်လုံးကို အားစိုက်ကြည့်လိုက်
ကျွန်တော်ရှေ့က ခင်မြို့ချစ်ရဲ့အရပ်ဟာ ရှည်ထွက်လာလိုက်...
သွားလိုက်။

သူမကတော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သေသေချာချာ
ကြည့်ပြီး ဆံပင်ဖားလျားကြီးကို ဘယ်ညာယိမ်းဝဲ ခါယမ်းပြီး တဟား

တဟား ဟားဟား တဟစ်ဟစ် ရယ်မောလို့ အနားကို တညွှတ်တိုးကပ်လာ နေတယ်။

တစ်ချစ်တစ်ချက်မှာလည်း သူမရဲ့ လျှာကို ထုတ်ပြလိုက်၊ လျှာကိုခေါက်ပြီး သွားနဲ့ ကိုက်ပြလိုက်၊ လျှာကို ဆန့်ထုတ်ပြီး သွားကိုက်ပြီး မျက်လုံးကို ပြုံးပြလိုက်၊ ခေါင်းကို ရမ်းပြလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကြီးနဲ့ သွားတွေ ခြုံပြလိုက်...။

ကျွန်တော် သူမရဲ့ အပြုအမူများကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတုန်လှုပ်ချောက်ချားစပြုလာပြီး သူမဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စောစောခရီးသွားဖော် လူသားစင်စစ် မခင်မြို့ချစ်ပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ခရီးသွားဖော် အားကိုးရာခွဲသူ မခင်မြို့ချစ် ပြောတာတွေသရဲမ စင်စစ်ပဲလား။ စဉ်းစားရင်း ကြောက်လန့်လို့ နောက်ထပ်ရွှေဆုတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ သူမဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့အေးစက်စက် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ဆုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပက်လက်ချလိုက်သည့် အချိန်။ မိုးကြိုးပစ်သံများကလည်း နားကွဲမခန်း ဖော်တာ။

ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တံကြား ရုန်းကန်ပြီး အသံကုန်ပစ်လိုက်တယ်။

“ခင် မြို့ ချစ် လွတ်... လွတ်”

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

“ခင် မြို့ ချစ် နင် သွားသွား လွတ်နော် လွတ်။ မင်းမင်း မင်း”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်က မူးမူးနဲ့ ရုန်း။ စူးစိုက်အံ့သြစွာနဲ့ ရုန်းကန်တာ။

အော်ဟစ်။ သူမကလည်း တဟီးဟီး တဟားဟား နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလို တကယ်လိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ တွန်းပို့နေတယ်။ အိပ်ရာပေါ်အရောက်မှာ သူမဟာ ကျွန်တော့်ခင်ဘတ်ပေါ်ကို ပစ်လွဲမှောက်ချလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ကြောက်တာလား။ အံ့သြတာလား။ အရက်မူးသွားတာလား။ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ ချာချာလည်ပြီး ရေဝဲတစ်ခုထဲကို နှစ်စုပ်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်နိုးသည့်အချိန်က ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက အော်ဟစ်လှုပ်နှိုးနေသည့် အချိန်ပဲ။ လှုပ်နှိုးလို့ နိုးလည်းနိုးရော ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တွေ့လိုက်ရတာက ကျွဲကျောင်းသားနဲ့ နွားကျောင်းသားများ။

“ဦးလေး... ဦးလေး သတိရပြီလားဗျ”

“ဟေ ငါ ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး ကုန်းထလိုက်တော့ ကျွန်တော်

၂၂၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ရောက်နေတာ ရှိနေတာ ညှိညှစ်ဆွေးပဲ့နေတဲ့ အုတ်ခဲပုံဟောင်း တံတို
ပေါ်မှာ။ ဘုရားရေး၊ ထူးဆန်းလှချည်ကလား။

“ဦးလေး ခင်မြို့ချစ် ခင်မြို့ချစ်နဲ့ ယောင်ဦး အော်နေတာ
ကြာပြီဗျ”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ခင်မြို့ချစ်ရော... အဲဒီ ခင်မြို့ချစ်ရော”

“ဦးလေး၊ မသိလို့ မေးပါရစေဗျာ၊ ဦးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ
ကျွဲကျောင်းသားနဲ့ နွားကျောင်းသား လေးဦးက ကျွန်တော်ရဲ့
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အူကြောင်ကြောင် ကယောင်ချောက်ချား အဖြစ်ကို
ကြည့်ပြီး မသက်သာလို့ ဝိုင်းမေးကြပါရော။

“မင်း မင်းတို့ မ ခင် မြို့ ချစ်ကို သိ သိကြလား ဟင်”

“သိပါတယ်ဗျ။ ဦးလေးဖြစ်ပုံသဘာ အရင်ပြောပါဦး”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က နွားကျောင်းသားလေးများကို ညီတာ
ကျွန်တော် ကြည့်ရတဲ့အဖြစ်ကို အစမှ အဆုံး ပြန်ပြောလိုက်တော့ ကောင်
လေးတွေ အံ့သြပြီး ဘေးဘီဝန်းကျင်ကို လောက်လေးဝှေ့များနဲ့ တန်း
ဝိုင်းပစ်ကြပါရော။

“ဦးလေး...”

“ပြောပါ ငါတို့ဘာလဲဟင်”

“ဦးလေး ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားတော့။ ဟိုးရှေ့က ရွာတန်း
ဟာ ဦးလေးသူငယ်ချင်း ရခိုင်ကိုလွန်းမောင်ရွှည်တို့ နေတဲ့ ရွာပဲ။ ဒီနေ
ရာမှာ မနေနဲ့ မြန်မြန်သွားတော့”

* မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်

အချိန်ကာလက အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းများ အုပ်စိုးနေသည်
ကာလဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်၏အလုပ်မှာ လယ်သမားဖြစ်၏။ အထူး
သဖြင့် လယ်သမားများကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ပုလိပ်စုံထောက်များက
ထက်ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေချိန်လည်း
ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ . . .

ဂဠုန်ဆရာစံ ဦးဆောင်သည့် တောင်သူလယ်သမား၊ တော်လှန်
ရေးသမား (သူတို့အခေါ် လယ်သမားသူပုန်) များ အရေးကို ရစ်ရက်
အထက် နှိပ်ကွပ်ပြီးစ အချိန်ဖြစ်၍ လယ်သမား၊ ယာသမား၊ လေးငါး
ယယ်ယောက် စုဝေးစကားပြောနေလျှင်ပင် သူကြီးကသော်လည်း
အိမ်ကသော်လည်းကောင်း၊ ခေါ်ယူခမ်းမြန်း ဟိန်းဟောစဉ်
အချိန်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ အုပ်စုမခွဲရဲ၊ လူစု၍ စကားမပြောရဲ၊

ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ကပ်ခဲ့၏။ ညည်သည်လာမှာကို စိုးရွံ့နေ၏။

အဖို့ သုတ်ကောင်းနှင့် ကြောင်ထောင်ချောက်များယူ၍ တာဝတောထဲမှာပင်
ထွက်ကြ၏။ တောကြောင်၊ မြွေပါ စသည်များကိုထောင်၍ မုဆိုးကပ်စိုင်း
အုပ်ကို လုပ်နေခဲ့သည်မှာ ကာလအတန်ကြာ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်ထောင်ထားသည့် သံညှပ်ထောင်
အတွင်း ဝေးမမြေ့ကြီးတစ်ကောင် မိနေ၏။ မြေ့ကြီး၏ ခါးကို
မိနေရကား မြေ့ကြီးသည် နာကျင်လွန်း၍ တဖူးဖူး နှာမှုတ်ရမ်းကန်
နေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်တော့ ပိုမိုဒေါသများ ပေါက်ကွဲပြီး ဦးခေါင်း

အခြမ်းကို မြှောက်၍ ထောင်ရပ်လိုက်သည်မှာ ခုဦးနည်းသွန်း

မေတ္တာစွမ်းအားရှင်ဘုရားသုတော်စင်အဘိုး

ကျွန်ုပ်သူတို့နှစ်ဦးကို ကြိုတင်၍ ပြောပြထားသကဲ့သို့၊ ကြိုတင်
၍ပဲလည်း တားမြစ်သတိပေးခဲ့၏။ သို့သော် ဒီလူအန္တရာယ်ကောင်က စာ
ပြောစကားများကို ပြက်ရယ်ပြု၍ ဥပက္ခာပြု၍ မိုက်မိုက်ကန်းတန်း
ထင်ရာစွတ်ရွတ် လုပ်ကြံသောအခါ ကိုယ့်အကုသိုလ်ကံက ကိုယ်
ချက်ချင်းအကျိုးပေးခဲ့ပြန်လေပြီ။

ကျွန်ုပ် မည်သို့ တုံ့ညီရတော့အံ့နည်း။ ဒါပေမည် မနေ့

လွန်းမဟုတ်။

ခက်ပြီ၊ အနားလည်း မကပ်ရဲ။ မည်သို့ လုပ်ရမည်လဲ။

လုပ်စရာက တစ်ချက်ပဲရှိသည်။ သံညှပ်ကို အဆုံးခံလို့

ဒီမြွေကြီးကို သတ်မှပဲ ရမည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် လှံရှည် တစ်စိုင်းရင်ပြီး ယိမ်းခါနေသော ငန်းမြွေကြီးကို ပစ်ရန် လှံကို လှိုက်စဉ်-

“လူကလေး”

“ဟင်”

နောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

ခက်ကောင်ကလေး ဖားလျားကျ။ ယောဂီလည်ဝိုက်အင်္ကျီရှည်နှင့် ကုတ်တိုကြီးအစုံနဲ့ လည်ပင်းပေါ်မှာ ရောမပုတီးကြီးဆွဲလို့ မျက်ဆိတ်နက်ခမ်းမွေးဖြူဖြူများကလည်း မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အပြိုင်အပိုင် ရှိတည်ကြည့်သော မျက်လုံးအစုံ အရောင်များ တလက်လက်နှစ်

အသက်က အတန်ငယ် ကြီးပုံရ၏။

ကုလားယောဂီအဘိုးကြီး...။

တစ်နည်း... ဆာဒူးကြီး...။

“လူကလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီမြွေကြီးကို သတ်ပစ်မှ ကျွန်တော့် ထောင်ချောက် ပြန်ရမှာ ဆာဒူးကြီး”

သူ့ကို ကျွန်ုပ် အခုမှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဒီခရီးဝန်းကျင်က မြေအောက်လိုဏ်ဂူများမှာ တရားကျင့်နေသည့် ဘိုးတော်များ၊ ကုလားဆာဒူးများ၊ မြန်မာသူတော်စင်များ ရှိပုံနဲ့ကို သူပြော၍ ကြားဖူးနေ၏။

“မသတ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်”

“မသတ်ရင် ကျွန်တော့် ထောင်ချောက် ဆုံးရှုံးသွားမှာပေါ့”

“ကျွန်ုပ် ကူညီပါ့မယ် လူကလေး။ မြွေကြီးကို မသတ်လိုက်

မို့”

“ဆာဒူး လုပ်ပေးလို့ရရင် လုပ်ပါ။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းပြန်ရရင်

ထောက်ပြီ”

ဒီမှာပဲ ဆာဒူးအဘိုးအိုကြီးသည် ဒေါသရဲရဲ မျက်လုံးနှင့် မျက်ကြည့်နေသည့် ငန်းမြွေကြီးရှိရာသို့ မကြောက်မရွံ တန်းနှံသွားလိုက်၏။

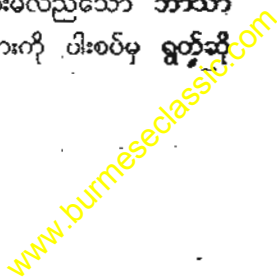
ကျွန်ုပ်ကား သူ့လုပ်ပုံကိုကြည့်၍ ဒီဆာဒူးအဘိုးကြီးတော့ ငန်းမြွေကြီး ပေါက်လို့ သေတော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်နေ၏။ ငန်းမြွေတို့သည် အပြီးအတေးကြီး၏။ ငန်းမြွေ၊ ငန်းစောင်း၊ ငန်းပုပ်ကြီးများသည် သူတို့အသား၊ သူတို့ဥနှင့် သူတို့အသိုက်အမြှိုကို မျက်ဆီးလျှင် ဖျက်ဆီးသူ နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ပြီး အသက်ဆုံးသည်အထိ ရန်ပြုတော့မိ၏။

ကြည့်နေဆဲမှာပင်...

ဆာဒူးကြီးက မြွေကြီးရဲ့ မျက်စိရှိရာသို့ ညာလက်တို့ကို ထောင်ပြလိုက်သောအခါ မြွေကြီးသည် ကျောက်ရုပ်လို့ ငြိမ်ပြီး တောင်သွားသလို ဖြစ်ကာ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ဆာဒူးအဘိုးအိုကို မျက်ကြည့်နေ၏။

ဒီမှာ ဆာဒူးအဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်နားမလည်သော ဘာသာစကားများနှင့် မန္တန်ကဲ့သို့သော စကားလုံးများကို ပါးစပ်မှ ရွတ်ဆိုနေ၏။ ပြီးနောက်-

“ပုစ်ဆဲ ဆရဏံ ဂစ်ချာမိ”

“စမန် ဆရဏံ ဂစ်ချာမိ”

“ဆံဃံ ဆရဏံ ဂစ်ချာမိ”

အလို-အခု သူ့ရွတ်နေတာ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သရဏဂုံသုံးပါးပါကလား။ သူသည် သရဏဂုံကို ကုလားစေ ရွတ်လိုက်ပြီး လက်ကို မြွေကြီးရှိရာသို့ ဆန့်တန်းမိုးပြလိုက်အေး ရောမ ငန်းမြွေကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ဂပ်၍ကျသွားပြီးနောက် နှစ်လုံးကိုမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို အံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရသည်။

၎င်းနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် သံညှပ်စောင်းကို မ၍ ကိုယ်လုံးကို မထုတ်လိုက်၏။ ၎င်းနောက် သံညှပ်ဒဏ်ရာကြောင့် နေသည့် မြွေကြီးခါးမှ ဒဏ်ရာကို သူ့ညာလက်ဝါးနှင့် သုံးကြိမ် သိ သောအခါ ငန်းမြွေကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းသည် လူ လာနေရကား ကျွန်ုပ် လွန်စွာ အသည်းတယားယားဖြစ်နေ၏။

ပြီးသည်နှင့် ငန်းမြွေကြီးဦးခေါင်းကို မကြောက်မရွံ နှင့်အုပ်ပြီး ပါးစပ်မှ တာတွတ်တွတ်ရွတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်နားထောင် ပြန်ကြားရလျှင် မေတ္တာစကားများ ဆိုနေ၏။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ဗြဲန်းခနဲ ခေါင်းထောင်ခါးဆန့်ရပ်ကာ ဆာဒု ခေါင်းညိတ်ခေါင်းညိတ် သုံးကြိမ်အရိုအသေပြုသလို လုပ်ပြီး တောထဲသို့ လူးကာလွန်ကာ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

“လူကလေး”

“ခင်ဗျာ ဆာဒူးအဘိုး”

“လူကလေးက မုဆိုးလုပ်စားသလား”

“ဟုတ် ဟုတ် ပါတယ် ဆာဒူးအဘိုး”

“နောင်ကို ဒီဝန်းကျင်မှာ ဘာသားကောင်မှ လာမဖမ်းကြပါနဲ့”

အဘို့ အန္တရာယ်များစွာ စိုးလို့”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်များမှာလဲ ဆာဒူးအဘိုး”

“ဒီဝန်းကျင်မှာ အချို့အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများဟာ သူတို့ကို နှိပ်စက်ဦးက ရန်ပြုရင် သိပ်အမြီးကြီးတယ်။ မယုံရင် လူကလေး နက်ကိရိယာမပါဘဲနဲ့ လျှောက်သွားကြည့်ပါ။ ဘာမှ မဖြစ်စေရ နဲ့”

“ခါ ခါ က တကယ်ပဲလား ဆာဒူးအဘိုး”

“လာ လိုက်ခဲ့ လူလေး။ လူလေးရဲ့ လက်နက်တွေ ဒီနေရာမှာ မရှိပါ”

ဆာဒူးကြီးပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ်သိချင်၍ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုလည်းကောင်း ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုလည်းကောင်း သံညှပ် ကြားမှာ ပစ်ချထားခဲ့ကာ ဆာဒူးကြီးရှေ့ဆောင်ရာနောက်သို့ မဝံ့မရဲနှင့် နှိပ်လိုက်၏။

ဆာဒူးကြီးရဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ပညာရပ်တစ်ကွက်ကို ကိုယ်တိုင် ဆိုက်ရပြီမို့ ဆာဒူးသုတော်စင်ကြီးရဲ့ အဖွဲ့ကို အထင်သေး၍ မရုန်း နှိပ် သဘောပေါက်သွား၏။

ထက်ခွေ၍ နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို မြင်လိုက်သောအခါ မြွေကြီးများသည် ခေါင်းကြည့်နေကြ၏။ စပါးကြီး၊ စပါးဘုံ၊ ငန်းတော်ကြား၊ ငန်းပုပ်ကြီးများသည်။

သူတို့ကို သူတော်စင် ဆာဒူးကြီးက လက်မြှောက်ပြပြီး ကုလားနှင့် အော်၍ ပြောလိုက်သောအခါ လူစကားကို နားလည်သိသလို သို့မဟုတ်၊ ဆာဒူးကြီးရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အလားအတိုင်း ဘာသိဘာသာ ပြန်ပြန်၍ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နေရကား-

ဆာဒူးကြီးနောက်မှ လိုက်သာလိုက်နေရသည်။ ရင်က

ဒီလိုနှင့် ချုံကြီးများ၊ တောင်ကုန်းများ၊ လျှို့ဝှက်မှုများကို တွေ့ကြုံရကား။ တောင်ကြီးတစ်ခုရှိရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။

“အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါ လူကလေး”
“ဟာ မြေ မြေတွေ”

အမလေး မြွေကျင်းကြီးပါလားဗျာ။ ကျင်းထဲမှာ မြွေတွေမှ ကျွန်ုပ်အထင် မြွေအကောင်ပေါင်း ထောင်နှင့်ချီလိမ့်မည်။ သုံးထောင်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ အသည်းယားစရာ အကောင်းလိုက်တာ။ သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှ များပြား မြွေအုပ်ကြီး မြွေကျင်းကြီးကို မမြင်ဖူး။

အရောင်စုံလှသော မြွေများသည် တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ချီတတ်ပြီး အိမ်သာကျင်းထဲမှ လောကကောင်များလို လှုပ်ရှားနေ

မကြာခင် ဂူပျက်များ၊ ရှေးဟောင်းစေတီပျက်များ၊ ရစ်သိုင်းနေသော ဂဝံဘုရားကျီးများကို ကျော်၍လာခဲ့၏။ တစ်နေရာများသို့ တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးခဲ့။ တစ္ဆေသရဲခြောက်သည်၊ ဥက္ကဋ္ဌာရီသည်၊ ကျွတ်များ ရှိသည်ဟု လူပြောများ၍ ဖြစ်၏။

ဆာဒူးအဘိုးကြီးသည် သေးငယ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုရှိရာသို့ လက်နှင့်ဖယ်၍ သွားလိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပင်-

“ဟိုမှာကြည့် လူကလေး”
“အမယ်လေး”

မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် တစ်အော်ပြီး ဆာဒူးအဘိုးကြီးရဲ့နောက်မှာ ပြေးကပ်လိုက်၏။ မြင်ကွင်းကား-

သစ်ပင်များအေါ်မှာ ပတ်ခွေနေသည့် မြွေကြီးများ၊ အချို့သော မြွေကြီးများသည် လက်မောင်းလုံးခန့် က ပေါင်လုံးခန့်ရှိပြီး အချို့မြွေများကား ကြသောင်းဝါးလုံး ခြေသလုံးခန့်အထိ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးရှိပြီး သစ်ကိုင်းများ

“ဒါ ဒါ မြွေသိုက်လားဟင် ဆာဒူးအဘိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ညဘက်ကျရင် ဒီတောထဲမှာ အစာရှာပြန်
ဒါကြောင့် ဒီစခန်းကျင်မှာ လူကလေးကို အမဲမလိုက်နဲ့လို့ ပြော
ဒီမှာကြည့်နေ”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ဝေး ဟေး ဟေး”

“ဝေး ဟေး ဟေး”

“ဆာဒူးကြီးက လက်ရပ်သုံးချက်တီးပြီး ဝေး ဟေး
အသံထဲမှာ သာအခါ ထောင်နှင်ချီ လူးလှိုင်းနေသည့် မြွေအုပ်ကြီး
မြွေအုပ်ကြီးထဲ ခဲကျသည့်အလား ဝရုန်းသုန်းကား လူးလွန်နိုးထကာ
ပေါ်အသံလာရာသို့ ခေါင်းများကို ထောင်၍ ကြည့်နေပုံကား ခြေ
စိပ်နေအောင် ထောင်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။

“သူ သူတို့ အပေါ်ကို တက်မလာဘူးလား”

“လာစေချင်လို့လား”

“ဗျာ...”

“လာစေချင်ရင် လာရမှာပေါ့၊ လူကလေး ကြည့်နေ
ကျွန်ုပ်တားလိုက်ခင်မှာပင် ဆာဒူးကြီးသည် မျိုးခြား
စကားနှင့်မိန့်၍ သီချင်းလိုလို မန္တန်လိုလို ရွတ်လိုက်သည်နှင့် မြွေ
သည် အပြေးပြိုင်ပန်းဝင်တော့မည့်အလား သူထက်ငါတိုး၍ ကျွန်
အပြိုင်တက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ-

“အဘိုး အဘိုး ဆာဒူးကြီး၊ မြွေ မြွေတွေ တက်လာ
အမလေး လုပ်ပါဦး၊ တားပါဦးဗျ၊ အဘိုး အဘိုး”

ကျွန်ုပ်က ကြောက်လန့်လွန်း၍ တအားကျိုး၍

အခါ ဆာဒူးကြီးက တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်ရင်းမှ-

“မကြောက်ပါနဲ့ လူကလေး ကြည့်စမ်းပါ”

“ဥုံ ဆရီ(သူရီ)... မြန်ဆင်းကြပါ။ သားတို့ သမီးတို့
အက်ကို ပြန်ဆင်းကြ။ သင်တို့ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ”

ချက်ချင်း ဆာဒူးကြီးက (ဥုံ ဆရီ) ဟု အသံတိန်း၍ ရွတ်ပြီး
ထို အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ကျင်းနုတ်ခမ်းရောက်နေသည့် မြွေ
အုပ်ကြီးသည် ချက်ချင်းပဲ ကျင်းထဲသို့ ပြန်ခုန်ချကာ စောစောက
ပိုင်း လုံးထွေးရစ်ပတ်ပြီး တွန်သံများ နှာမူတ်သံများပေး၍ လှိုင်းထ
လို လူးလွန်နေသည့် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့ရသောအခါ-

ဤဆာဒူးအဘိုးအို သူတော်စင်ကြီးသည် တန်ခိုးစွမ်းအင်
စွမ်းအင်လည်းကောင်း၊ ဂမ္ဘီရကျင့်စဉ် စွမ်းအင်သော်လည်းကောင်း
ဤစွမ်းအင်သော်လည်းကောင်း ထူးဆန်းစွာ ပိုင်ဆိုင်ရရှိနေသည်
သူတော်စင်ကြီးမှန်း သိရှိနားလည်ခဲ့ရလေတော့သည်။

မိမိရဲ့ရာသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဒီနေရာကို သူများပြော၍ ကြားဖူး
မိလည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့။

အထဲမှာ ဥမင်ဂူများ အများကြီး၊ အဝင်ဝမှ အထဲထဲ ပေတစ်ရာ
ရှိနိုင်၏။ ရှေ့ဘက်ဆက်လျှင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ခြေတော်ရင်း
ရောက်သည်ဟု သိရ၏။ အန္တရာယ်များသည်။ ရှေ့ ဆက်သွားလို့
မရဘူးဟု မြေသားဂူများ ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်ထိုင်များ ဖြစ်၏။
အများသည် ပဆစ်အိမ်လို ပျက်နေ ဆက်နေရကား တစ်ယောက်ဝင်
လျှင် ရှာဖွေမလွယ်။ မီးတုတ်အလင်းရောင်နှင့် ဝင်ရ၏။ အထဲမှာ
အိမ်လည်း ရှိနေ၏။ တစ်နေရာမှာ ဆာဒူးကဲ့သို့ ဆံပင်ရှည်များ
အိတ်ဖုံးလျားနှင့် သူတော်စင်များ တရားထိုင်နေ၏။

အဝင်ဝကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတစ်ဆူ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်
အဖို့ မဝင်ခဲ့တော့။ ဆာဒူးကြီးအဆိုအရ ဒီဥမင်ဂူသည် တစ်နှစ်မှာ
တစ်ကြိမ် ရေပြည့်အောင် တက်လေ့ရှိသည်တဲ့။ တချို့ သူတော်စင်များ
အဖို့မှာ ပေါလောပေါ်ထိုင်၍ တရားကသိုဏ်းရှုနေသည်လည်း ရှိသည်
အဖို့ ဖွယ်ပါကလား။

ဤနေရာသည် သူတော်ကောင်းတို့ တရားရှာဖွေရာအရပ်
အား မေတ္တာဓာတ် ကိန်းအောင်းရာ အရပ်ပါကလား။ အဓမ္မသမား
အင်းပြူး ဓမ္မသမားတို့ စံပျော်ရာ အရပ်ပါကလား။

သူတော်စင် ဆာဒူးကြီးက ကျွန်ုပ်ရောက်သွားတိုင်း တရား
အားကို ဆို၏။

“လူကလေး မကောင်းမှုကို ရှောင်ပါ။ ကောင်းမှုကို ဆောင်ပါ။
သတ္တဝါတိုင်း ကိုယ့်အသက်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြတယ်။ သူတစ်ပါး
အသက်ကို မသတ်ပါနဲ့။ မေတ္တာထားပါ။ ပွားပါ။ လူကလေး အန္တရာယ်

ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ကောင်းလှသော ဆာဒူး သူတော်
စင်ကြီးနှင့် တာဝတောကြီးအတွင်း ရင်းနှီးသိကျွမ်းပြီးနောက်ပိုင်း
ဝန်းကျင်မှာ သားကောင် လုံးဝ မထောင်တော့။ အချိန်အားရအညီ
ငှက်ပျောဖီးလေးအစ ထန်းလျက်ခဲအစလယ် စားဖွယ်သရေစာများ
ဆာဒူးအဘိုးအိုနှင့်တွေ့ရာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သွား
ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးကို ကျောက်ပျဉ်ကြီး
မှာ အသက်မရှူဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ဈာန်ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မြင်ရ
တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိမှိတ်၍ ပုတီးစိပ်ပြီး ဝင်သက်ထွက်သွား
ရှုနေသည်။ အသက်မရှူဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ဈာန်ဝင်စားနေချိန်သည်
အချိန်အတိုင်းအဆမရှိ၊ တစ်ခါတွင် ဆာဒူးကြီးနှင့် အရေးတကြီး
ရှိ၍ ထိုင်စောင့်ရာ တစ်ရက်ကျော်သွားသည်။ ကျောက်ရုပ်အတိုင်း
ရှိနေသည် အံ့ဖွယ်မြင်ခဲ့ရ၏။

အစားအသောက်များ မကြာခဏ ပေးပို့ဖန်များ၍ ကျွန်ုပ်
ယုံကြည်မှုရှိလာသောအခါ သူတို့တရားကျင့်သည် တောထဲရှိ မြေအား

www.burmeseclassic.com

ကင်းပြီး ကြီးပွားချမ်းသာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ဆာဒူးကြီးနှင့် မကြာခဏဆုံပြီးသူ့ အချိန်မှစ၍ သူတော်ကောင်းနားနီး သူတော်ကောင်းဖြစ်လာကာ မှု အလုပ်ကို စွန့်၍ မှီ၊ သစ်သီးသစ်ဖုနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရှာသူ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့၏။

မြွေကြီးများရဲ့ အန္တရာယ်ပြုမှုကို မတွေ့ရ။ တောထဲမှာ မြွေကြီးများနှင့် ကြုံသည်အခါ-

“ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးရဲ့ တပည့်ဖြစ်ပါသည်။ အန္တရာယ်မပြုပါနှင့်။ သင်တို့အားလုံး နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။ မေတ္တာပို့လိုက်လျှင် ပက်ပင်းဆုံနေသည့် စပါးကြီးမြွေများ၊ ငန်းတော်တို့ မြွေကြီးများ၊ လေးငါးလံခန့်ရှည်သော ငန်းပုပ် ငန်းဝါ၊ မြွေကြီးများ၊ အန္တရာယ် လုံးဝမပြုဘဲ ဝေးရာသို့ ရှောင်သွားကြသည်ကို အံ့ဘက် မြင်ကြရသောအခါ မေတ္တာ၏ တန်ခိုးအစွမ်းသတ္တိကို ယုံကြည်နားထောင်ခဲ့ရ၏။

ဒါနှင့်အတူ ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင် နှိုးလေးစားခဲ့ရလေသည်။ သူကများ စောင့်ရှောက်နေသလားဟု မှတ်မိနေပီ၏။

ကျွန်ုပ်နေသည့်ရွာနှင့် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မုဆိုးငထွေ မုဆိုးငှက်ကျားကြီး ဆိုသူတို့ ရှိကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပါဒဲကြီးတောမှာလည်းကောင်း၊ ရာမတောမှာလည်းကောင်း၊ သီယဝါ လမုတော B.O.C (အင်္ဂလိပ်အစိုးရတင်လုပ်ငန်းစနေသည့် ရေနံချက်စက်ရုံဖြစ်သည်။) အနောက်ဆင်ပေါင်း တောနက်ကြီးထဲ၌ အမဲမျိုးစုံလိုက်၍ အသက်မွေးကြ၏။

ကျားမကြောက်၊ သစ်မကြောက်၊ မြွေမကြောက်၊ သရဲတစ္ဆေ ဥစ္စာစောင့် လုံးဝမကြောက်သည့် လူကြမ်းများဖြစ်၏။ ရိုးမတောင်ခြေမှ ပြောင်းလာသူများ ဖြစ်၏။ အရက်သောက်ကြမ်းရာ ရမ်းကားရက်စက်ရာမှာလည်း ကမ်းကုန်၏။

အမဲမရ၍ စားစရာမရှိလျှင် လမ်းပေါ်က ခွေးကိုသတ်ပြီး အရက် နှင့် အမြည်းလုပ်သူများ ဖြစ်၏။ ဘယ်သူမှ မပြောရဲကြ။

တစ်ခါသော် သူတို့ တာဝတောထဲမှ ချေ(ရို)တစ်ကောင်ကို နူးလေးနှင့် ပစ်လိုက်ရာ ချေသည်လည်ပင်းများတန်းလန်းနှင့် ပြေး၏။ အထဲရာရ ချေနောက်မှ လိုက်သည်ရှိသော် ချေသည် ဥပင်တွင်းရှိရာသို့ ဝင်ပြေးတော့၏။

မုဆိုးငထွေးနှင့် ငှက်ကျားကြီးတို့လည်း စာကြမ်းစင်၍ လိုက်၏။ ဒီမှာ ဥမင်ပေါက်များအတွင်း မျက်စိလည်ပြီး ဘယ်ကပြန် ထွက်ရမန်း သေ ရှိနေကြ၏။ တစ်ယောက်အမည် တစ်ယောက် အော်ခေါ် ကြ၏။

သို့ကလို ခေါ်နေစဉ် ဂူထဲဥမင်များထဲမှ ကျားဟိန်းသံများ ကြားရပြီး မြင်ရာ ဆင်ရာ စွတ်ပြေးတော့မှ နောက်ဆုံး ဝင်လာသည် အမဲခေါက်ကိုရောက်ပြီး အပြင်သို့ရောက်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လဲဟု မေးသောအခါ မှောင်မည်းနေကြောင်းနှင့် ကျားဟိန်းသံများ တစ္ဆေညည်းသံများ မြွေတွန်သံများ ကြားရသည်ဟု ဆို၏။

“ဆာဒူး သူတော်စင်တွေ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား ကိုထွေး”

“မတွေ့ဘူး မှောင်မည်းနေတာပဲရှိတယ်”

“အဲဒီဘက်တောထဲကို သိပ်မသွားနဲ့ ကိုထွေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောကြမ်းတယ်”

“မင်းကျတော့ ဘာလို့ သွားလဲ”

“အဲ အဲ”

“မင်းက မင်းတစ်ယောက်တည်း အမဲသားကောင်ရချင်လို့ ငါတို့ကို ခြောက်တာမဟုတ်လား။ ငထွေးနဲ့ ငှက်ကျားကွ၊ ဇိုးမထဲ တောင် ကျားလိုက်ဖူးတာ၊ ဒီတော့စုတ်လောက်များ စာပွဲမလား။ ဟေ့ကောင် ငအောင်စွာ”

“ဘာလဲ ကိုထွေး”

“ကြည့်ထား၊ အဲဒီတောထဲက ဇိုသမ္မုသားကောင် တစ်လအ တွင်း အပြောင်ရှင်းပစ်မယ် သိလား”

“ဟား ဟား ဟား အောင်စွာ အောင်စွာ၊ ငှက်ကျားကိုများ လူလည်လာကုချင်လို့ ရမလားကွ”

ကျွန်ုပ် သူတို့လို လူတစ်ဖောက်ကန်းမျိုးများနှင့် တုပက်၍ မပြောလိုတော့သဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ မုဆိုးငထွေးနှင့် ငှက်ကျားကြီးတို့ အံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်များကို ကြုံရတော့၏။

ချေမကြီးတစ်ကောင်ကို ဒူးလေးနှင့် ပစ်လိုက်သည်။

ချေမကြီးကား ဗိုက်ကားကားကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ အဆိပ်လူးမြား သည် ချေမကြီး လက်ပြင်နောက်ကို မှန်ပြီး အလန်တကြား ပြေးတော့ ၏။ သူတို့ သွေးစက်ကို ခြေရာခံရင်း လိုက်ရှာကြသည်။ အချိန်အတန် ကြာ လိုက်ရှာသည်တိုင် မတွေ့ကြ။ လူတွေလည်း ဆူးရစ်ချုံနွယ်များ စူးငြိ၍ သွေးသံရဲရဲ ရှိနေ၏။

တောထဲမှာ အတန်ကြာပြီးနောက်မှ သူတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ချေမကြီးကို သွားတွေ့ရ၏။ ကြည့်စမ်း ချေမကြီးသည် ကျောက်ဗျာ

တစ်ချပ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ပုတီးလည်ပင်းဆွဲ မုတ်ဆိတ်စားလျား ကုလားအဘိုးကြီးရှေ့မှာ လူးလွန်နေ၏။

ဒီမှာ ကုလားအဘိုးကြီးက အဆိပ်တက်ပြီး လူးလွန်နေသည် ချေမကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ညာလက်နှင့် ပွတ်သပ်လိုက်သောအခါ ချေမကြီး ငြိမ်၍ မျက်ရည်များ မျက်လုံးအိမ်မှ စီးကျကာ အသားများ တုန်နေသည်။

“အဘိုးကြီး”

မုဆိုးငထွေးက ဒူးလေးကို မြှောက်၍ အော်လိုက်သည်။

“ဘာတုံး လူကလေး”

“အဲဒါ ကျွန်ုပ်တို့ အမဲကောင်။ ခင်ဗျားကြီး လူလည်မကျနဲ့ ပြန်ပေး”

ငှက်ကျားကလည်း လှံရှည်ကိုင်၍ မလှမ်းမကမ်းမှ အရိပ် အခြည် ကြည့်နေလိုက်၏။

“လူကလေး-အနီ ချေမကြီးဟာ ဇီး(ကိုယ်ဝန်)ကြီးနဲ့ လူက လေးတို့ ဘာလို့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်တော့လဲဟင်”

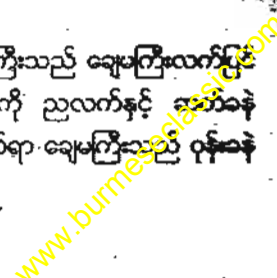
“အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား သွားတော့”

“ကျွန်ုပ်ကို လူကလေးတို့ နှင်နေတာလား”

“ဇီးနဲ့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ဇီးနဲ့ရော ထားခဲ့လို့ မရဘူး ဖယ်ဗျာ၊ ပေးဗျာ၊ မပေးရင် ဒူးလေးနဲ့ ပစ်လိုက်မယ်”

“ဒီလိုလား လူကလေး၊ ကျွန်ုပ်သွားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီချေမကြီး တို့ပါ ကျွန်ုပ် ခေါ်သွားမယ် ကိုင်း”

ဒီမှာပဲ ဆာဒူး(ကုလားအဘိုးအို) ကြီးသည် ချေမကြီးလက်ပြင် နောက်မှာ စူးဝင်နေသည့် အဆိပ်လူးမြားကို ညာလက်နှင့် ခဏခနဲ ဆွဲဖုတ်လိုက်ပြီး ချေမကြီးကျောက်ကို ပုတ်လိုက်ရာ ချေမကြီးသည် ဝုန်းခနဲ

ရေ၍ ပြေးသွားတော့၏။

သည်တင် ငထွေးကလည်း ပြေးသွားသည့် ချေမကြီးရှိရာ
ဒူးလေးကို လှည့်၍ မြောက်လိုက်စဉ်မှာလည်း ဒူးလေးကြီးသည် ထောက်၍
ဒေါင်ခနဲပြတ်၍ သွားရကား အံ့ဩကြီးစွာ ရှိနေခဲ့က-

ပြဿနာလုပ်သည့် ကုလားအဘိုးအဘိုးကြီးအား ဒေါသတဖြင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့။

“ဟာ”

“မရှိတော့ဘူး ငထွေး”

“အေးကွ၊ ဒီကုလားအဘိုးကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“မျက်စိအောက်တင်ပဲကွ၊ ရှာကွာ တွေ့ရင်တော့လား ထ”

သူတို့နှစ်ဦး မျက်စိတစ်လှည့်အတွင်း ကျောက်ချာပေါ်မှ ရုတ်တရက်
ပျောက်သွားသည့် ကုလားအဘိုးကြီးကို ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးထဲ
လိုက်ရှာပါလေသည်။ ချေရာ အဘိုးအဘိုးရော လုံးဝမတွေ့ ကြ

မကျေနပ်၍ နောက်နေ့များမှာ ဒီဝန်းကျင်သို့ ထူးဆန်း
သော အဘိုးအဘိုး လိုက်ရှာပါသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ကြ။

အမဲပေါသည်ဟု သတင်းကြီးလှသော ဤတောမှာ
အမဲတစ်ကောင်မှ မရခဲ့။

“ငထွေး”

“ဘာလဲ၊ ငှက်ကျား”

“ဒီအဘိုးကြီးက ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်ကွ။ မဟုတ်မှန်
ငါတို့ အမဲမရအောင်များ ဒီအဘိုးကြီး နှောင့်ယှက်နေသလား
လူမှဟုတ်ရဲ့လားတင်”

“အေးကွ သုံးရက်ရှိပြီ။ အမဲခွဲတူတာဆိုလို့ ငှက်

သောင် မကြားရတာသိပ်ကို ထူးဆန်းနေတယ်”

“စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

သို့နှင့် လေးရက်မြောက်သောနေ့မှာ သူတို့သားကောင်ကို
ဆန်း၍တွေ့ကြရတော့သည်။

သားကောင်ကား ဒရယ်ချိုကားကြီးတစ်ကောင်။

ကျောက်ဖျာအနီးရှိ မြက်ချိုနုများကို ငုံ့၍စားနေ၏။ ကျောက်
ချာပေါ်မှာတော့ ဟိုတစ်နေ့က ဆံပင်ဖားလျား ယောဂီဝတ်နှင့် ကုလား
အဘိုးကြီး။ သူသည် ကျောက်ချာပေါ်မှာ ကျောက်ရစ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ
နေသည်။

“ရှါ”

ငထွေးက အချက်ပြလိုက်ပြီး လေးညှို့ကိုတင်၍ မြက်ချိုနုများ
စားနေသည့် ဒရယ်ချိုကားကြီးရင်ညွန့်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ရှီ”

“ဟာ”

မြားတံတ လေကိုခွဲ၍ အော်ပြီး (၁၅) ပေခန့်အကွာရှိ ဒရယ်
အဘိုးကြီးလက်ခြေအောက်မှ တိုးဝင်လွဲချော်သွား၏။ လူနဲ့နှင့် မြားသံ
နှင့် ဒရယ်ချိုကားကြီးက မော့အကြည့်မှာ ငှက်ကျားက လှံရှည်နှင့်
ပစ်လိုက်၏။

“ဝိုး”

“စွပ်”

“ဟယ်”

“တောက်”

ဘယ်တုန်းကမှ ပစ်လျှင်လွဲလေ့မရှိသော လှံရှည်အသွားသည်

၂၄၂ * ဇာတ်အိမ် (သုံးပုဒ်)

ဒရယ်ချိုကားကြီးနှင့် နှစ်ပေကွာ သစ်ပင်မှာ ဒုတ်ခနဲ သွားတော့၏။

ဒီမှာပဲ ဒရယ်ချိုကားကြီးက ဈာန်ဝင်စားနေသည့် သူက ကုလားဆာဒူးကြီးနောက်သို့ ကပ်ဝင်လိုက်ပြီး မုဆိုးနှစ်ဦးကို ဝေနေ၏။ ကြည့်စမ်း ဒီဒရယ်ချိုကားကြီးက လုံးဝမပြေး။ ဘယ်လို ဖျိုးပါလိမ့်။

သူတို့ မုဆိုးဘဝအတွေ့အကြုံမှာ ဒီအဖြစ်ဖျိုး တစ်ခါမှ စဖူး။

ဒရယ်ကြီးက အရိုင်းနှင့်မတူ။ အိမ်မွေးဒရယ်အစ အလား။

နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်။ လှလိုက်တဲ့ချိုကားကြီး ဒီကောင်ကြီးများ ရလိုက်လျှင် အသားရော၊ ချိုရောဆို တန်ဖိုး လောဘစိတ်က သူတို့ကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

သည့်နောက် ထူးဆန်းစွာ ထွက်မပြေးဘဲ ကုလားအဘိုး ကျောနောက်မှာ ပေရစ်နေသည့် ဒရယ်ချိုကားကြီးရှိရာသို့ နောက် လှည့်၍ ဒူးလေးနှင့်ချိန်လိုက်၏။ ဒရယ်ကြီးက ဆာဒူးအဘိုး ဝင်လာ၍ ကွယ်ရစ်လိုက်၏။ ငထွေးက နောက်မှ အသာပန်း၍ လိုက်ချိန်လိုက်၏။

ဒရယ်သည် ရန်သူမှန်း သိသွားပြီမို့ အော်၏။ ငထွေးကလည်း ပစ်ကွင်း၌ ရှာ၍ ချိန်နေ၏။ လူနှင့်ပစ်

ပစ်လိုက်လျှင် ဆာဒူးကုလားအဘိုးကြီးကို မှန်သွားနိုင်သည်။

“ဪ-ဘယ်သူလဲလို့ မင်းတို့ပဲကိုး။ ဒီမှာ လူတို့ ဒီဒရယ်ကြီးကို မပစ်ပါနဲ့။ ဒီဒရယ်ကြီးက ယဉ်ပါးနေတဲ့ ဒရယ်

လေး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သားသမီးဆိုလည်း ဟုတ်နိုင်ပါတယ်။ လူကလေး ပြန်ပါ။ ကျွန်ုပ် အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“မလိုဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား အလုပ်လုံးဝ မပါဘူး။ ခင်ဗျား ဖယ်ပါ နှစ်တစ်ခါလည်း ခင်ဗျားကြောင့် သေချာပေါက် ချေ လွတ်သွားခဲ့တယ်။ ခင်ကြိမ် လုံးဝ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဖယ်နေနော် ဖယ်နေနော် ခင်ဗျားကိုပါ ဆိုက်မယ်”

“ဒီလိုလား။ လူကလေးတို့ လောဘဒေါသ ကြီးနေကြပါလား။ ကျွန်ုပ် ဖယ်ပေးမယ်။ ပစ်ကြ”

ဒီမှာလဲ ဆာဒူးကုလားအဘိုးကြီးက ကျောက်ဖျာပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သောအခါ ကျောက်ဖျာနောက်မှာ ဒရယ်ချိုကားကြီး ကျန်တော့ ၏။ ပိုင်ပြီ။

ဒီတော့မှ ငထွေး ဒူးလေး ခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။

“ရွှီ”

“ဝီး”

မြားချက်ကလွဲသွား၏။ ချိုကားကြီးကား မပြေး။ မုဆိုးနှစ်ဦးကို ခြင်၍ကြည့်နေ၏။

နောက်မြားတစ်စင်း လွှတ်လိုက်သည်။ မြားက ချိုကားကြီး ခေါင်းပေါ်မှ ဖြုတ်ကျော်သွားသည်။ အလိုလေး မဖြစ်စဖူး မကြာစဖူး ဘာလို့ လက်က လွဲနေပါလိမ့်။ တတ်ယမြားကို လွှတ်လိုက်ပြန် ၏။ မြားသည် လေထဲမှ အော်မြည်ပြီး ချိုကားကြီးကျောပေါ်မှ ကျော်၍ ကျောက် ကုက္ကိုပင်မှာ သွားစိုက်နေ၏။

ငထွေး မြားပစ်ခြင်းကို ရပ်၍ ဆာဒူးကြီးကို ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ငှက်ကျားကလည်း သစ်ပင်မှာ စိုက်နေသည့်

လုံရှည်ကိုနှုတ်၍ ဆနေ၏။

“ဒါ ဒါ ခင်ဗျား ပြုစားနေလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး လူကလေး။ လူကလေး လက်မတည်လို့”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် အမဲပစ်လိုက်တာ စုံနေပြီ။ ဒါ ဒါ ခင်ဗျား ပြုစားလို့။ နေ့နှင့်ယုက်လို့။ ဒီဝန်းထဲ ခင်ဗျားလို လူရှိနေရင် မုဆိုးတွေ ထမင်းငတ်မယ်။ ဒုက္ခမျိုးစုံ ပေးလှတဲ့ အဘိုးကြီး ကိုင်းဟာ”

မထူးတော့ပြီ။

ငထွေး ဒေါသများက အရှက်နှင့် ပြိုင်တူ လောဘနှင့်

ပေါက်ကွဲခဲ့ပြီ။

သူ ဒူးလေးညှို့ကို အမြန်ဆွဲတင်ပြီး အဆိပ်လူးပြားတစ်ပြားကို ဆာဒူးအဘိုးကြီး ရင်ဝကို ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ဆာဒူးကြီး သွားသည်။

“ခွီ”

“ဖတ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

ငထွေးနှင့် ငှက်ကျား ပို၍ အံ့ဩသွားရ၏။ အကြောက်ရင်ဝသို့ တန်းဝင်လာသည့် အဆိပ်လူးပြားကို ဆာဒူးသူတော်စင် က လျှပ်စီးလက်သော အလျင်မျိုးနှင့် ညာလက်နှင့် ဖမ်းကိုင်လိုက်သောကြောင့်လည်း။

“ကိုင်းဟာ”

“ခွီ”

“ဖတ်”

ဒုတိယမြောက်မြားကိုလည်း ဘယ်လက်နှင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက် မြင်ရသောအခါ-

“ငှက်ကျား ရှင်းကွေး၊ ဒါ နာနာဘာဝတွေ ရှင်းပစ်ဟေ့” ငထွေး ဒေါသထွက်လွန်း၍ ငှက်ကျားရှိရာသို့ လှမ်းအော်

“ကျား”

“ဝီး ဝီး ဝီး”

“ဒုတ်”

“ဂျောက်”

“ဘုရားရေ”

“အလိုလေးဗျာ”

ငှက်ကျားရဲ့ လှံသွားသည် လေကိုခွင်း၍ ဆာဒူးရင်ဝကို တည်မှန်ခဲ့၏။ သို့သော် ချွန်မြဲသည့် လှံသွားသည် ဆာဒူးအဘိုး ရင်ဝမှာ မစိုက်ဘဲ ပြန်ခုန်ထွက်ကာ ကျောက်တုံးများအကြားသို့ ကျသွားသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မကြုံစဖူး မြင်လိုက် တွေ့ကြုံ မိရသောအခါ-

“လူကလေးတို့ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး နောင်တများ ရကြပါစေ” သို့ကလိုပြောပြီး ဆာဒူးကြီးသည် လက်ထဲမှ မြားနှစ်စင်းကို ဖမ်းလိုက်ကာ ဒရယ်ချိုကားကြီးကို ခေါ်၍ ဝါးနက်တောထဲသို့ တိုးဝင် နတ်ကွယ်သွားမှ နှစ်ဦးသားပြန်၍ အသိများ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

“ဆားဒူးကြီး၊ ဆားဒူးကြီး ကယ်ပါ ကယ်ပါ”

“အဘိုးကြီး ဆားဒူးကြီး ကျုပ်တို့ကို ကယ်ပါဦးခင်ဗျ”

ကြောခင် ပါးစပ်များပါ လေးကန်လာပြီး လူကလုံးဝ လှုပ်လို့
ရတော့။ ဒီမှာပဲ စပါးကြီးမြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် ညှို့ရောမှ ရွေ့လာပြီး
သူတို့ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

သွေးပူနေသော ကိုယ်လုံးအတွေ့ကြောင့် သူတို့ သင်္ဘော
ပေါ်သလို ဖြစ်နေပြီ။

ပါးစပ်က ကျွေး၍ ကုန်း၍ အော်သည်။ သို့သော် အသံ
မထွက်။ မြွေကြီးနှစ်ကောင်က သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ခြေလက်နှင့် တိုက်ခတ်
တစ်ရစ်ချင်ရစ်ပတ်ပြီးနောက် စအိုဝိုရာသို့ အငြိမ့်ကို သွင်လိုက်တည်။

သူတို့သေရတော့မည်။ စပါးကြီးမြွေများသည် လူကို ညှို့ပြီတင်
ကိုယ်လုံးနှင့် ရစ်ပတ်မည်။ ၎င်းနောက်အပြီးများကို စအိုတွင် သွင်၍
နှစ်များ ကြောသွားအောင် ညှစ်မည်။ ပြီးလျှင် လူကို ဦးခေါင်းကုန်း၍
နှစ်ဦး

ဒီမှာ သူတို့နှစ်ဦးလန့်၍ ဘုရားကို တ၊လိုက်သည်။

“ဘုရား ဘု ရား ဘုရား”

“ဘုရားရှင် ကယ် တော် မူပါ ဘုရား”

ဘုရားတလိုက်သည်နှင့် မြွေအငြိမ့်သည် လူစတိုဝမှာ ရပ်နေ၏။
သူတို့နှစ်ဦး ကျွန်ုပ်နှင့် သူတော်စင်ဆားဒူးကြီးတို့ ပြိုင်တူ
တော်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်က သူတော်စင်ဆားဒူးကြီးအတွက် စားစရာ
အစဦးသည် အချိန်။

မှဆိုးထွေးနှင့် ငှက်ကျားကို စပါးကြီးမြွေနှစ်ကောင်ညှို့၍
လှုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြေအောက်ဥမင်လဲဘဲ အငြိမ့်

□

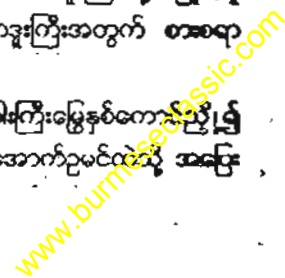
သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

အကြောင်းကား သူတို့ လှုပ်၍မရတော့။ မြွေကြီးမှာ မြွေ
များ သံပိုစွဲသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မျက်တောင်များ စင်းလာ၏။ ထူးထူး
ငိုက်ချင်သလိုဖြစ်။ ရွေ့လို့လည်းမရ၍ ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်
သူတို့ ရွေ့တည်တည်မှာ ပေါင်လုံးခန့်တုတ်သော စပါးကြီးတို့
နှစ်ကောင်။

“အား”

“အမလေးဗျ”

ရောမစပါးကြီးမြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် သူတို့နှစ်ဦးတို့
နေပါကလား။ သူတို့နှစ်ဦး စပါးကြီးမြွေကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ ညှို့ရော
ငိုက်ပြည်းလာ၏။ ဒါနှင့်အတူ ပါးစပ်မှလည်း တအားကုန်အော်
ကြ၏။

အလွှားဝင်ရောက်ပြီး ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးကို အရေးပေါ် အကူအညီ
တောင်းခံလိုက်သဖြင့် ဆာဒူးကြီး ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးသည် ဂျော့မစပါးကြီး မြွေနှစ်ထောင်
ရစ်ပတ်ခြင်းခံနေရသည့် လူမိုက်လူရမ်းကား မုဆိုးနှစ်ဦးရှေ့သို့ ရောက်
ရှိလာပြီးနောက် မြွေကြီးနှစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများကို သူ့ရဲ့
ထက်မြက်ပြီး စွမ်းအားကြီးလှသော သမထမမျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်
ပြီး မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို အသံတိန်နဲ့ ရွတ်လိုက်၏။

“ပုဆံ ဆရထံ ဂစ်ချာမိ”
“စမန် ဆရထံ ဂစ်ချာမိ”
“ဆံယံ ဆရထံ ဂစ်ချာမိ”

သူသည် လက်အုပ်ချီပြီး သရဏဂုံ ရွတ်လိုက်ပြီးနောက်
“မြွေကြီးတို့-တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မိုက်မှားသူများအား ခွင့်ပေး
ကြပါ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် သင်တို့ကို ရန်မူခဲ့ကြပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ခြံ
ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ် သူတို့နှစ်ဦးအား ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ မုဆိုး
အသက်ချမ်းသာရာရပါစေ၊ အသင် မြွေကြီးတို့လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိ
ဘာဝနာကို ခံယူ၍ ဝေးရာသို့ ရှားကြပါလေ”

သို့ကလို့ ဆာဒူးသူတော်စင်ကြီးနှုတ်မှ ပြောဆိုရေရွတ်
သည့် စကားဆုံးသည်နှင့် ရစ်ပတ်ပြီး ညှစ်သတ်ရန် ကြိုးစားနေသော
စပါးကြီးမြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် ထောက်နေသည့်အမြီးများ ပြန်
လျှောက်ကျကာ ရစ်ခွေထားသည့် အဆွေအပတ်များကို ပြေချပြီး ထောင်
လူးကာလွန်ကာ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။ သည်နောက် အထက်
ထောင်ထားသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသော မုဆိုးနှစ်ဦးရဲ့ ဦးခေါင်း
ဆာဒူးကြီးက ညာလက်နှင့် သပ်ချလိုက်သောအခါ-

မုဆိုးငထွေးနှင့် ငှက်ကျား မျက်ချင်း သတိများပြန်ဝင်လာပြီး
နောက် သူတော်စင်ဆာဒူးကြီး၏ ခြေအစုံကို တအားဖက်ပြီး ရှိတ်ငို
အသံပေးပန်ကြတော့၏။

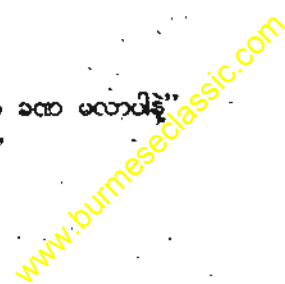
“ကျွန် ကျွန် ကျွန်တော်တို့ မှား မှား ပါတယ် ဆာဒူးကြီး
ခင်ဗျာ”
“ကျွန်ုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သူတော်စင်အဘိုးခင်ဗျာ”

“ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သင်တို့ကိုသာမက သတ္တဝါအားလုံးအပေါ်
ခွင့်လွှတ်ကြင်နာပြီးသားပါ လူကလေးတို့ လူကလေးတို့ နောင်ထကြ
တော့။ အထူးသဖြင့် သူတော်စင်များ တရားအားထုတ်ရာသို့ရာ
တော် ဝန်းကျင်မှာ သားသတ္တဝါများအားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်သော
အတ္တကကို ခံယူ၍ အသက်ရှည်ရှင်သန်နေကြပါတယ်။ သူတို့တို့
တော့ဆင်းရဲ ရောက်အောင် မနိုဝ်စက် မညှဉ်းပန်ကြပါနဲ့၊ သင်တို့
အတိပြုကြပါ လူကလေးတို့”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတောဝန်းကျင်မှာ ဘယ်တော့မှ အဝဲတို့၏
အာဂါဘူး အဘိုးဆာဒူးခင်ဗျာ”

“သာဓု သာဓု သာဓု ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”
မုဆိုးနှစ်ဦးဟာ ဆာဒူးကြီး ပြန်ပေးသည့် အသက်နှင့်အတူ
အကြိမ်ကြိမ် ချပြီးနောက် တောထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွား
ကြလေသည်။

“လူကလေး မောင်အောင်စွာ”
“ခင်ဗျာ ဘိုး ဆာဒူး”
“လူကလေးလည်း ဒီနေရာကို ခဏ ခဏ မလာပါနဲ့”
“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘရယ် ဟင်”

“ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ကို လူသိမခံချင်ဘူး။ လူသိများသွား
အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့ပါ လူကလေး။ လူကလေး
သုံးပါး မြဲပါ။ မြဲဟုဆိုတာများ လက်ကိုင်ထားပါ။ ဒါနသီလမြဲပါ။ လူက
မောင်အောင်စွာ”

“ခင်... ဗျာ အဘိုး”
“သင် ကျွန်ုပ်တို့လို ဖြစ်ချင်ပါသလား”
“ဟုတ် ဟုတ် ကဲ့ ခင်ဗျ”
“မေတ္တာ သမထနဲ့ ကျင့်ကြပါ။ ပွားများပါ လူကလေး။

သင်လည်း မေတ္တာ လွန်ရတာနဲ့နီးကို ရရှိသိရှိနားလည်ပြီး (၃၁)ဘုံ အထိ
သယ်ပိုးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သွားလေရော”

□

ကျွန်ုပ်သည် လေးစားအပ်သော ထူးဆန်းလှသော
သူတော်စင် အဘိုးအိုအား ရိုသေစွာ ဦးချ၍ လှူဖွယ်ပစ္စည်း
ပြီး ပြန်လာခဲ့လေသည်။ နောင်အခါ လပြည့်လကွယ်နေ့မှာ
သွားရောက်ခဲ့၏။ နောက်ပိုင်း ဤဥမင်လိုက်ဂူဝန်းကျင်မှာ သူ

ဆာဒူးကြီးကို လုံးဝမတွေ့တော့။ အခြားသော သူတော်စင်များကို
ကြည့်တော့-

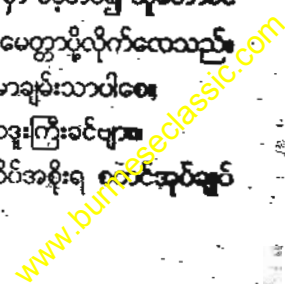
“မေတ္တာဆာဒို့ကို ပြောတာလား။ သူပြန်သွားပြီ လူကလေး”
“ဟင် ပြန်သွားပြီ။ ဘယ်ကို ပြန်သွားတာလဲ အဘိုး”
ဒီမှာ ဟိန္ဒူသူတော်စင်ကြီးက-
“အိန္ဒိယကနေ ဟိမဝန္တာကို ပြန်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။
သူ့ကို ရောက်နေတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းဘူး။ လူကလေးကို မှာသွား
အယ်။ လူကလေးနားမည်က မောင်အောင်စွာ မဟုတ်လား”
“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မေတ္တာသမထကို နေ့စဉ်ကျင့်ပါတဲ့။ သူ လူကလေးကို ဖောက်
ဖျက်ရင်က မေတ္တာသို့သနေပါမယ်တဲ့။ နေဦး ခဏလေး”
ဟိန္ဒူသူတော်စင်ကြီးသည် ဂူထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာ
တော့ ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလာ၏။

“ဟောဒါ သူတော်စင်ဆာဒူးကြီး မေတ္တာဆာဒိ မင်းအတွက်
အသွားတဲ့ လက်ခံတင်ပဲ”

ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်ဖြူသား ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်လေး
တစ်ခု၊ ဉာဏ်တော်အမြင့် တစ်လက်မခန့်သာရှိပေလိမ့်မည်။ ကြည့်ညှိစရာ
အတင်းလိုက်တဲ့ မျက်နှာတော်ရယ်။ ကျွန်ုပ် ဟိန္ဒူဆာဒူးကြီး ပေးသည်
အထောက်အထား ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ပင့်တင်၍ သူတော်စင်
သူထူးဆန်း မေတ္တာရှင်ကြီးရှိရာသို့ ရည်မှန်း၍ မေတ္တာပို့လိုက်လေသည်။

အဘသူတော်စင်ဆာဒူးကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။
ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ဆုံပါရစေ အဘိုးဆာဒူးကြီးခင်ဗျာ။
(မှတ်ချက် ။ ။ ယခုအခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ စတင်အုပ်ချုပ်

၂၅၂ * မောင်ညိုမိုင် (သန်းဖုတ်)

စဉ်က တောကြီးများမည်းဖြစ်ခဲ့သော (တာဝ) ကျေးရွာဝန်းကျင်အတွက်
တက္ကသိုလ်၊ ဘုရားကျောင်းကန်၊ ကျေးရွာသွား လမ်းများဖြင့် ပြုပြင်အရေး
ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ၎င်းတာဝ ဥမင်လိုဏ်ဂူများ အတွင်းမှာလည်း ဟိန္ဒူသူ
စင်များ ယနေ့တိုင် တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံ၍ ကုသိုလ်တောင်းမှု
ပြုနေပါသည်။ ၎င်းလိုဏ်ဂူများအတွင်း တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ဘယ်
နေ့အယ်လိုရေများ ရောက်ရှိလာမှန်းမသိဘဲ ရေတက်လေ့ရှိသည့်
သူတော်စင်ကြီးများမှ ပြောကြားပါသည်။ ဒါနှင့်အတူ ပါဒ
ရာမဏီတောနှင့် (B.O.C) သင်ပေါင်းတောများမှာလည်း စက်ရုံ ကျေး
လူနေရပ်ကွက်များဖြင့် စည်စားလျက်ရှိပြီး ပါဒ ရှေးဟောင်း
စေတီများ ပေါ်တော်မူလျက် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။)

* မောင်ညိုမိုင် (သန်းဖုတ်)

ဝတ္ထုရလောက အမှတ် (၅) အောက်တိုဘာ ၂၀

ဒေါင်းယဉ်လှည့်နဲ့ ဘေးမှာ
တရားလိစားချင်ဖာဖတ်

ဒေါင်းယာဉ်ပျံဘုံနံဘေးမှာ စာရေးလိုထားခဲ့မယ်

ဒေါင်းယာဉ်ပျံ ဘုံနံဘေးမှာ
စာရေးလို့ ထားချင်တယ်။
ကပ္ပဋ္ဌိ ငါးသွယ်မှာ
တစ်ပါးမယ် ဆူလို့က်လို့
ပူခိုက်ကို သူ့သုန်မှုန့်၊
အေးမှရိပ်လို့။
ဘဝတိုင်း သည်ပုံကို၊
နောင်ကြုံမယ်
ကြောက်လွန်းလို့လေး...။

ဒီကဗျာကို ဖတ်လိုက်ရ ကြားလိုက်ရတော့ မခင်ကြော့တောင်

ကျွန်တော် ပြေး၍ သတိရလိုက်သည်။

ဒီကဗျာကိုခံရသူမှာ သီပေါမင်းနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးမှ နိုင်ငံထဲ ခိုဝင်ပြီး ချစ်တေး မသီလိုက်ရသည့် စုစုရာကြီးခါ နှလုံးသား၊ အိမ်ကွဲသံဟု ကြားနာ မှတ်သားခဲ့ရဖူး၏။ စုစုရာကြီး ရေတာမှန်ခဲ့ ဖြစ် (သို့) သူ့မရဲ့ နှလုံးသားအက်ကွဲသံကို ကိုယ်စားပြုခဲ့တာ မှန်ခဲ့ ပြီးနောက် သူတစ်ပါးရင်ခွင်မှာ နှလုံးမွေ့ပျော်စိုက် ရပ်မှန်ခဲ့သော ချစ် ရလွန်းသူ။

တစ်နည်း-

ဖနီးသည်ဟောင်း ခင်ကြော့ဝေကို မျက်ရည်စိစွတ်နှင့် ကျွန် တော် မြင်လိုက်ရသောအခါမှာ နာကြည်းစရာ ကောင်ဆိုခြင်းကို နာ ကြည်းရမှုန်းမသိသော မေ့မိမိမည် ဘဝပုံပြင်ဟောင်းကို ရေရတောင်း မှန်း လုံးဝ မသိသော ကျွန်တော်သည် သူမရဲ့ လွမ်းလွန်းလွှဲ ကိုယ်ထုံး တို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်သောအခါ သူမ ရုတ်ခြည်း ပျောက် ဇွယ်သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ အမည်ကို တကြော်ကြော် အော် ခေါ်၏။ 'ခင်ကြော့ဝေရေ... လို့ ရင်လိုက်လွမ်းပေးကြီးစွာဖြင့် တ ကြော်ကြော် အော်ခေါ်သံသည် ညဉ့်လယ် သန်းခေါင်ယံအကျော်မှာ ခုနစ်သံချီ ဖြစ်လာခဲ့သောအခါ-

သမီးများက ကျွန်တော့်ကို အတင်း လှုပ်နှိုးခဲ့ကြ၏။ အလန် အကြား လှုပ်ပေး ခေါ်ကြ၏။

"အဖေ၊ အဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အော်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခင်... ကြော့... ဝေ၊ ခင်ကြော့ဝေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

တင်"

“အဖေ၊ အဖေ”

“ဟင်...ဟင်”

“အဖေ ဘာတွေ့ယောင်အော်နေတာလဲ၊ ဆူညံနေတာပဲ။ သူတို့ အိပ်လို့ မရဘူး။ လန့်လိုက်တာ အဖေရယ်”

“ဟင်...အဖေ ယောင်အော်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်...အဖေ ဘာတွေ့ဖြစ်နေတာလဲ”

အလို- ကျွန်တော် ယောင်ရမ်းအော်ဟစ်နေတာတဲ့။ ဒါ... ဒါဆို ဒါ အိပ်မက်ပေါ့။ တကယ် မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်အစစ်ပေါ့။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် သူမအဖေ မခင်ကြော့ဝေ အကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ သူမက ယောက်က ချက်ချင်းပင် မျက်နှာညှိုးလျှံ ကျသွားခဲ့ကြသည်။

ဒါနှင့် လွမ်းရိပ်သိဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် လည်းကောင်း၊ လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူမတို့အိပ်ခန်းရှိရာ ဝင်သွားကြ၏။

ကျွန်တော်ရဲ့ ရင်ခန့်သံ သူမတို့ ရင်ညွှန်အောက်သို့ ကူးစီးဝင်သွားခဲ့လေပြီလား။ သူမတို့ အခန်းဘက်မှ သက်ပြင်းချသံ၊ ဘယ်ညလူးလို့မိသံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

လွမ်းဆွတ်သတိချခြင်း ဆိုတာ စိတ်၏ ကူးစက်တတ်သော ရာဇဝင်နှင့်ချီ ရောဂါတစ်မျိုးပေလား။

မခင်ကြော့ဝေနှင့် ကျွန်တော်သည် သင်္ကြန်ထွေထွေသံများ နှစ်နှစ်ခန့်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်က သင်္ကြန်သံချစ် သီချင်းများ ကျွန်ုပ်တို့ကုန်မဟာသင်္ကြန် အလှကားကြီးနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်နေချိန် ဖြစ်၏။

အနုပညာကို ချစ်တတ်သော သူမနှင့် အနုပညာတို့ ချစ်မိသော ကျွန်တော်တို့ များမကြာခင် ချစ်သူများအဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့၏။

မခင်ကြော့ဝေတို့တက်က ငွေကြေးအတန်ရှိ၏။ သူမတို့ ကျွန်တော်က မထင်ရှားသေးသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သော် ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းလည်း ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အာထရစ် သီးယောက် ပွားစီးလာ၏။ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မလောက်ကြိုင်သော ကျွန်တော်တို့ သည်းထန်စွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ အကုသိုလ်ဝင်ချစ်သော အာဇာနည်က ဝန်ထမ်းတိုင်း တစ်ခုက ကျွန်တော်မိသားစုကို ဝင်ငွေလိုက်၏။

မိုက်ရိုင်းလှသော ကျွန်တော့်အထက်က အရာရှိကို မကြိုက်

သော မဟုတ်ရင်မခံတတ်သော ကျွန်တော်က နှစ်တစ်လခန့်မတိုင်မီ အလျောက် ရိုက်ရာ အတော် လက်လွန်သွားသည်။

တိုတိုပြောရလျှင် ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်မှာ ပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရ၏။ စိတ်မှိုက်ကို ဆန္ဒစောစွာ အလိုလိုက်မိခဲ့သော ကျွန်တော် ထောင့်ရံကြား ရောက်မှ မိသားစုရဲ့ဘဝကို ပူပန်စောကြောရမှန်း မိသားစု သည်း။

သူမတို့ ဘဝကို ခက်ခဲကြီးစွာ ရုန်းကန်နေရမှန်း ထောင်ဝင်း လာတွေ့တိုင်း ကျွန်တော် ရင်ခုန်စွာ ကြားရ၍ အုတ်မှိုက်ကို ကျော်ထွက်ဖို့ စိတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပြစ်ဒဏ်က လွတ်ပြောက်သော် အလုပ်အကိုင် ရှားစာရေးခြင်းအလုပ်ကို ဒီမှာ လုပ်ခဲ့သည်။ မရေရာ မသေချာသော စာရေးခြင်းအလုပ်ကို ဒီမှာ လုပ်ခဲ့သည်။ မရေရာ မသေချာသော ဝမ်းစာရှာဘဝအတွက် နောက်ဆုံး ချစ်ဇနီးက အလုပ်ထွက်၍ လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ကလေးထိန်းရင်း စာရေးရသည်။ မရား စာသမား။

မခင်ကြောဝေ လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေလာ၏။ စီးပွားရေးလက်ကို ဝင်ဆုံလာ၏။ ရွှေနှင့် ငွေနှင့် ဖြစ်လာ၏။ သူမရဲ့ အစွမ်းအား ယုံကြည်လာ၏။ ဒါနှင့်အတူ ဘာချည်မှန်းချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ သက်တမ်း ပြန်နိုင်သော ကျွန်တော်ကို အထင်သေးလာ၏။ ကြာတော့ သည်တို့သော ကျွန်တောနှင့်သူမအကြား မိသားစုဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း အားပြိုင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို တဖန်ထိုး ယုံကြည်ပြီး အရွဲတိုက်စားသော သူမနှင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရေး အယူအဆများ ကွဲလွဲထွက် နောက်ဆုံး၍ သူမက မာနစွက်သော ခံစားချက်ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လမ်းခွဲချင်ပြီဟု ပထမဦးဆုံး စိန်ခေါ်လက်ခမောင်သံကို ပြခဲ့သည်။

တောဝန် မကျေပွန်ခဲ့သော ကျွန်တော်ရဲ့ ဘဝနိဂုံးပါးချက်ကို ညာခြေ ဖိနှင်း၍ သူမ အနိုင်ယူသွားခဲ့၏။

သို့နှင့် ဘဝတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ကျဆုံးခဲ့သည်။ သူမနှင့် တော် သူမရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ နှစ်ဦးကြသည်။

သူမကို ကျွန်တော် အပြစ်မမြင်ပါ။

သူမရဲ့ ကျေးဇူးတရားများ၊ ချစ်ခြင်းများ၊ သံယောဇဉ်များ၊ စိတ်ပွားစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် ယုံကြည်နေဆဲပါ။ ကျွန်တော်အားနည်းချက်တာဝန်နှင့် ကျွန်တော်မို့ ဒီအခွံတို အတိုခွံ ခံယူရင်း အလွမ်းကို ပွေ့ပိုက်ခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် သူမနှင့် ကျွန်တော်သမီး အငယ်ဆုံးလေး လိုက်ဒီဗွားနဲ့

အမေ့ကိုလွမ်းသော မျက်ရည်၊

ညီမအငယ်ဆုံးလေးကို လွမ်းတဲ သတိရသော မျက်ရည်တို့ နှစ်သမီးများ အလွမ်းရင် ရှိုက်သံကြွလွန်းသောအခါ ကျွန်တော် လိုက်ရှာ၍ အောက်ကျိုခံပြီး ခေါ်ခဲ့၏။

ထိုအခါ သူမက မျက်ရည်ဖြိုဖြို ရွာသော ငိုချင်းဖြင့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့တော့။

အကြောင်းကား -

သူနဲ့ဘေးမှ အမျိုးသားက စာချုပ်တစ်ခု ကျွန်တော်ကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှန်းမသိ၍ သူပေးသည့် စာချုပ်ကို အလွန် ယုံကြည်လိုက်သည်။

သြော် -

သူနှင့် မခင်ကြော့ဝေတို့ တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ
ထပ်လိုက်ကြပြီကိုး။

အဲဒီနေ့က အိမ်အပြန်လမ်း သန့်လျှင်တံတားပေါ်မှာ ကျွန်
မျက်ဝန်းအစုံက ကျခဲ့သည့် မျက်ရည်စက်များ ပဲခူးမြစ်ရေလှိုင်းများ
သိကြပေလိမ့်မည်ရယ်လော။

□

ဘဝကို ကျွန်တော် မခံချင်စိတ်။ နားကျင်စိတ်နှင့် ရုန်း
နေ့စားကန်ထရိုက်မှာ ရရာအလုပ်မျိုးစုံ အလုပ်ကို လုပ်၍ ဝိ
ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်တစ်
စာရေးသည်။ ပင်ပန်းကြီးခြင်း၊ အလွမ်းရင့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်
လူရုပ်မပေါ်ခဲ့။

ဒီအချိန်မှာ သူ့မက ကျွန်တော်တို့ ဝါးအိမ်လေးသို့
လာရင်း သူ့သာသမီးများကို လာကြည့်သည်။ လိုအပ်တာများ
ခြမ်းဝေးသည်။

ကျွန်တော်ကိုလည်း စကားလာပြောသည်။ ဒီမှာ ကျွန်
သူ့မကို စကားတစ်ခွန်း မေးခဲ့ဖူး၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်သေးရဲ့လား ခင်ကြော့ဝေ”

“ဟင့်အင်း မချစ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် (၁၈)နှစ်တိုင်တိုင်
အိမ်သင်းလာတဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းမို့ သံယောဇဉ်တော့ ရှိတာပေါ့”

အဲဒီစကားလေးကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့မကို နှမြော
သစ္စာ စွန့်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ အချစ်များ စိမ်းစို
သေး။

နေလောင်နွမ်းခြောက် အချစ်အမြစ်မသေဘဲ ရှင်နေဆဲ။

ကြာတော့ သဘောထားသေးသိမ်သည် သူ့မရဲ့ နောက်အိမ်
တောင်နှင့် အချင်းမများလို၍ ကျွန်တော်ရိုဂျား၊ ကျွန်တော်မိသားစု ရိုဂျား
မလာပါနှင့်တော့ဟု မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရသည်။

ဒါနှင့် နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း မေးလိုက်ခဲ့မိသည်။

“ခင်ကြော့ဝေ၊ မင်းယောက်ျားက မင်းကို ကိုယ့်လိုရာ ချစ်ရဲ့
ဟင်”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့။ မျက်စိအောက်က အပျောက်ပင်နိုင်အောင်
လိုချင်တာ အကုန်ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

ဝမ်းသာလိုက်တာ။

ခင်မ...

ပြီးပန်းပွေ့ပိုက် ပျော်ပျော်ပန်နေရသည့် ဘဝအတွက် ကျွန်တော်
လာလိုက်ရတာ။ သူ့မရဲ့ ဘဝ ပြည့်စုံကြွယ်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေထိုင်
သည့် ကျွန်တော်နှလုံးသား နွဲ့နှစ်ပြီး မြေအောက်မှာ ကျောက်ဖြစ်

ဘာအရေးလဲ။

ကျောက်ခဲအဖြစ်နဲ့ ကြည်နူးနေရမှာပါ။

www.burmeseclassic.com

အောင်မျှော်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ထုထည် ကြီးမားနေသည်ကို ကျွန်တော်မှလွဲ၍
ညီသူမျှ မသိ။

သုခချမ်းသာနှင့် နှလုံးမွေ့ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုဘဝ
သစ်လေးကို အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ချင်၏။ တည်ဆောက်ခွင့်
ရရှိရန်အချိန်ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့၏။

သို့သော် မျှော်လင့်ခြင်း သမုဒယတောင်တန်း ခြုံခဲ့ပြီ။
ခင်ကြော့ဝေ အသက်ရှင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ သရဝေန်က ထက်
ညီလိုက်ပြီ။

သို့နှင့် သူမ ကျွန်တော်တို့ အချစ်သမိုင်း စိုက်ထူရာ ခြုံငုံသေဆုံး
ရောက်အိမ်နှင့် ပြောင်းလာခဲ့။ ပြန်ချလာခဲ့ရသတဲ့။
ကျွန်တော် ရင်ခုန်သံများ ငလျင်လှိုင်း ထနေ၏။

သမီးတို့ သွားရောက်ပြုစုပြီး ပြန်လာတိုင်း နှင်အမေ အသိလို
သေးသလဲဟင်ဟု ရင်လှိုက်သံနှင့် မေးရသည်မှာ နေ့ရက်တိုင်း
ညီနှင့်အမျှ။

“အမေ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေပြီ အမေ
မိမိ တရားနာချင်တယ်လို့ သတိရရချင်း ပြောလို ဆရာတော်ကြီးများရဲ့
အမေးခွေ ဖွင့်ပြနေရတယ်။ မလွယ်တော့ပါဘူး အဝေရယ်”

ဒီမှာ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။
သူမရဲ့ သားသမီးများ နောင်အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော်တို့
စိတ်တစ်ခုများ မှာချင်နေရှာမလား။

ကျွန်တော် သွားတွေ့ရင်ရော လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလား။
သူမရဲ့ နောက်ဆုံးစက္ကန့်မှာ သောကနှင့်ဒေါသ၊ ဟောဟော
သွမ်းခြုံစေချင်။

လောကခံမုန်တိုင်းများသည် ရွှေလျားသည် သဘောရှိသည်
မိုးလေဝသအကြောင်း နားမလည်ပဲ ကျွန်တော် သိခဲ့ရ၏။

ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဖွဲ့ပို့က်ပြီး ကြိုးစားရုန်းကန် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ
ကျွန်တော် စာပေလောကမှာ နေရာလေး ရ၍ ကံထလာ၏။ မကြာ
သားသမီးများကို ရွှေနှင့်ငွေနှင့် ထားနိုင်ခဲ့၏။ ဝါးအိမ်မှ သွပ်မိုး
ဆောက်လာနိုင်ခဲ့၏။

ဒီသတင်းကောင်းများ သားသမီးများတစ်ဆင့် သူမ ကြား
သောအခါ ရန်ကုန်ဆေးရုံ လူနာအတတ်ပေါ်မှာ အသက်ကယ်ပိုက်
လန်း ရှိခဲ့လေပြီ။

အစာအိမ်ရောဂါကို ခွဲစိတ်ကုသလိုက်ရ၍ စီးပွားရေးထု
ရွတ်ခြုံကျနေ၏။ ဒီမှာ ကျွန်တော် သမီးများမှတဆင့် တိတ်တတ်
ထောက်ပံ့ခဲ့၏။

ဓာတ်သိသူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကို နွားကြီးဟု အ
ပေးကြ၏။ ဩော်- ဒီနွားကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်မှာ ခင်
ဝေကို မမုန်းနိုင်သေးတဲ့အချစ်၊ ခင်ကြော့ဝေ တစ်နေ့ ပြန်ထား

သို့နှင့် ကျွန်တော် သတင်းလိုက်ရာမှာ သုံးလေ့ရှိသော လက်ခံခန့် အသံပမ်းစက်မှာ ကျွန်တော်အသံနှင့် မေတ္တာသုတ်ကို အသံသွင်းပေးသည်။ ဇောစွမ်းသုတ်ကို အသံသွင်းလိုက်သည်။ ဒါက ကျွန်တော် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သစ္စာ။

“မနက်မိုးလင်းလို့ သမီးတို့ သွားရောက်ပြုစုရင် အဖေအဖေ ပရိတ်ခွေလေး ဖွင့်ပြလိုက်ပါ သမီးရယ်”

လို့ ပြောပြီး အငယ်မလက်ထဲသို့ အသံသွင်းပြီး စက်ကထော အပ်ထားလိုက်ပြီး သားအဖတစ်တွေ လွမ်းမောစွာဖြင့် ဆုတောင်းရာဝင်ခဲ့လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော် အိပ်လို့မပျော်ခဲ့။

ချစ်ခြင်းအစနှင့် ပျော်ခဲ့ကြသော အိမ်ထောင်ရေးအစ အကြောင်းများကို ပြန်သတိရနေသည်။

မိသားစုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ခေါက်ဘုရားမှာ ပွဲသွားကြည့်ကြသည်များကို အမှတ်ရနေသည်။ သားသမီးများနှင့်အတူ ပဲခူးရပ်ကွက် ချောင်းထဲ ရေကစားရင်း၊ အဝတ်လျှော်ရင်း နောက်ပြောင်ကျိတ်ပန်းသည် ဆောင်းနေခင်း၊ နွေနေ့ခင်းများကို ပြန်သတိရနေသည်။

“အူ... အူ... အူ”

“အူ... ဝို... ဝို... ဝို”

“အိန်... အိန်... ဝိန်... ဝိန်”

သို့ကလို တွေမော သတိရနေစဉ်မှာပဲ အိမ်ရှေ့မှ ခွေးအူသံကြား၍ ကျွန်တော် လန့်သွား၏။ ခွေးအူသံများက ပရိညာဉ်အားကို မြင်သည့်အခါ အူကြသည့် အသံမျိုး၊ ခွေးများက အတော်ကို အံ့ဆွဲ၍ အူနေကြ၏။

မကြာခင် ကျွန်တော်အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တပြောက်ပြောက်နှင့် နှိုးလိုလို၊ သဲလုံးလိုလို အရာများ ကျလာ၍ ကျွန်တော် ငုတ်တုတ် ခေါင်လိုက်၏။

နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ကျ၏။

ခွေးအူသံများကြောင့် သမီးတို့ နိုးနေသံလည်း ကြားရ၏။

မသင်္ကာ၍ ထပြီး တံခါး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြံမှာ လူရိပ် မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ”

လူရိပ်က ဝိုးတဝါး ရပ်ကြည့်နေသလိုမျိုး။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲလို့”

ကျွန်တော်က ရှေ့တိုး၍ မေးလိုက်တော့ လူရိပ်သံ ထာန်က နေလို ပြေးသွား၏။

ခွေးများက အူကောင်းနေဆဲ။ ဒီမှာ တံခါးချက်ကို ဖြုတ်ပြီး နှိုးထွက်လာလိုက်သောအခါ မီးရောင်နှင့် လှသုံးဦး လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဦးရွှေတင်လား”

ရှေ့ဆုံးမှ ကလေးမလေးက မီးထိုးပြီး လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အေး... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မပါ။ (---)ပါ။ ဦးရွှေတင် ဦး... ဦး”

“ဘာလဲ၊ ဘာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီဝေ ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင်”

ချဉ်လား”

သို့သော် ကျွန်တော် မမေးရက်။

သူ့လင်အသစ်က အချစ်သစ်နှင့် ပန်းခင်းသောလမ်းမှာ လျှောက်လို့

များမကြာမီ တူးဆန်းသောအဖြစ်များကို ကျွန်တော် ကြုံရ၏။ ညဘက် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာလျှင် နောက်ထက်မှ တစ်စုံ တစ်ဦးလိုက်လာသည့် ခြေသံများ ကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လျှင်ဘာမှမတွေ့ရ။

တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ကျောကို သဲနှင့် အပတ်ခံရ၏။ ဒဲလူးသေး သေးလေးများဖြင့် အပေါက်ခံရ၏။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထဲထဲထဲထဲထဲထဲ ဒေါင်ကြော့ဝေများ မကျွတ်မလွတ်ဘဝနှင့် ကျွန်တော့်အောက်လိုက်နေ တာလား။ သို့ကလို စဉ်းစားမိ၏။

သူမက သားသမီးများကို သိပ်ချစ်သည့် အထဲထဲထဲထဲထဲ ပြီး ကျွန်တော့်ကို မချစ်တော့ပါသော်လည်း (သဲ)နှစ်ခါတိုင်သာ သည့် လင်သားမို့ သံယောဇဉ်တော့ ဘယ်ပြတ်မှာလည်းထင်ချီ” ထု ခြောသွားခဲ့ဖူးသည့် ဇနီးဟောင်းရယ်။

အဲဒီ သံယောဇဉ်စိတ်တွေနဲ့များ လိုက်စ၊ နေရာထဲထဲထဲထဲထဲ ပေးနေသလား။

ပြောရလျှင် သူမသည် ကျွန်တော့်တရားဝင် ဇနီးသော အချစ် တော့။ ကျွန်တော့်နှင့်လည်း မြန်မာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ မြန်မာ့ဥပဒေအရ ဘာမှ မပတ်သက်တော့။ သို့သော် အပျိုရွယ်ကစတင်၍ ချစ်ခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်။

သူမ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်အိမ်မက်ရွာသို့ အထည်

သူမရဲ့အသုဘကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးခရီးစဉ်အဖြစ် ထို သည်။ သမီးများက မိခင်ရဲ့အခေါင်းကို ကန်တော့၍ ငိုကြွသော ကျွန်တော်ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်များစို့နေပါသည်။ ကျွန် ချိုရိုးထားသည့် သမီးငယ်လေးပါးပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်စီးကြော မခြောက်သေး။

တို့တို့ပြောရလျှင် ခင်ကြော့ဝေ၏ အသုဘရက်လည်ပြီး ရက်မြောက်မှာ သူမကို အလွန်ချစ်၊ အလွန်အလိုလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့ယောက်ျားသည် နောက်အိမ်ထောင်သစ်ပြုလိုက်သည်တို့ လောက်ကြီးပြန်လွန်း၍ ကြားရသူတိုင်းက ခင်ကြော့ဝေအတွက် မကောင်းကြ။ ကျွန်တော်က ခင်ကြော့ဝေရဲ့မြေပုံကို လက်နှင့် မေးလိုက်ချင်သည်။

“ခင်ကြော့ဝေ၊ မင်း အချစ်ရဲ့ အရသာကို သိပြီလား။ ခင်

၂၆၈ * ကန်ညိုင်း (သန်စုတ်)

လာ၏။ မျက်ရည်များဖြင့် ငိုနေ၏။ ရွက်သံနှင့် ငေးမော၍ကြည့်နေ၏။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အိမ်မက်မက်ခဲ့ရသောအခါ ကျွန်တော် ချစ်စိတ်။ သံယောဇဉ်စိတ်နှင့် ရူးချင်လာသည်။

အိမ်မက်မှ လန့်နိုးပြီး အော်ခေါ်သည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း။

အဲဒါ သူမကွယ်လွန်သည့်နေ့ရက် အကြံ့နေ့ရောက်တိုင်း ခေါ်နေသည် အိမ်မက်များ။

သူမကို အိမ်မက်ထဲမှာ ပြန်ဆုံရ၍ ဝမ်းသာပါ၏။

သို့သော် သူမကို မျက်ရည်ကြောင်းများဖြင့် မမြင်ရက်။ ရွက်သံ နေသည် ရွက်ချက်ဖြင့် မမြင်ရက်။

သူမကို ပြုံးပြုံးလေး မြင်ချင်သည်။

လှလှပပ ဝတ်စား၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ချင်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ရင်ထဲမှာ သူမဘဝအတွက် ငေးလိုက်တာ။

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုလို ချစ်ခင်ခဲ့သော ဦးပဉ္စင်ကြီး ဦးအောင်စိန်ကို ဒီအကြောင်းမေးကြည့်တော့...

အစွဲအလမ်းပေါ့ ကိုမှိုင်းရယ်၊ နောက်ဆုံးအားကိုးရာ အစစ်ပဲ ယူဆ နောင်တရတော့ မင်းရှိရာကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ မသုံးမသန့်ခံစားနေရရင် သူမအတွက် ရည်စူးပြီး သက်နိုး၊ ဝတ္ထု ဒါနကုသိုလ်ပြု အမှုဝေပေးလိုက်ပါ။ ဂူဖျားစိုက် လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီကုရင် မင်းရဲ့အစွဲအလမ်းရော၊ သူမရဲ့ အစွဲအလမ်း အပြုအမူပါ အမှုဝေ သာဓုခေါ်ပြီး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာ ပေါ့” တဲ့။

သို့နှင့် စာမူများရတော့ သက်နိုးဝယ်၏။ ဆွမ်းချက်၏ဝတ္ထုငွေ နည်း၏။ မဆိုစကောင်း၊ ဆိုစကောင်း သူမ မကျွတ်မလွတ်သောဘဝသို့ ရောက်နေခဲ့ပါလျှင်လည်း ကျွတ်လွတ် လွတ်မြောက်သွားအောင်... သို့မဟုတ်...

အလည်အလတ် ဘုံဘဝရောက်နေပါလျှင်လည်း ပို၍ မြင်မြတ် စကောင်းမွန်သော ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိခံစားနိုင်ရန်အတွက် ဦးပဉ္စင်ကြီးကို ခေါ်၍ သူမရဲ့ဝိညာဉ်ကို ဖိတ်ခေါ်လို့ ကောင်းမှုဒါနပြုခဲ့လိုက်သည်။

သူမရဲ့ အကြင်နာမဲ့ လင်သားက ဒီလိုလုပ်ချင်မှ လုပ်ပေးလိမ့် မည်။ ကိုယ်ကတော့ ငယ်ချစ်ဦးမို့ အနှစ်တစ်ရာ မပေမီသား ရေစက်ချ တရားနာအပြီး သူမကို ရည်စူး၍ အမှုဝေပေးလိုက် တာလည်း။

“ခင်ကြော့ဝေရေ၊ မင်းအတွက်ရည်မှန်းပြီး အစ်ကို သီလဝတ္တု အားကို ဆွမ်း၊ သက်နိုးနဲ့ သိမ်ကျောင်းအတွက် ကုသိုလ်တောင်းပေးပေး ခိုအိတ် ညီမရယ်။ မင်း နှစ်ဦးကိစ္စာ သာဓုခေါ်လိုက်ပါတော့။

အမှု၊ အမှု၊ အမှု ခင်ကြော့ဝေ”
သားသမီးများကလည်း မိခင်ကို ရည်မှန်း၍ အမှုဝေလိုက်ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးသည် အမှုဝေပြီးနောက် ချစ်စိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားခဲ့သည်။

ဒေါင်းယာဉ်ပျံ တုံနံဘေးမှာလ
 စာရေးလို့ 'ထားချင်တယ်။'
 ကပ္ပဋိ ငါးသွယ်မှာ
 တစ်ပါးမယ် ဆူလို့ကလို့
 ပူခိုက်ကို သူ့သုန်မှုန်၊
 အေးမှရိပ်လှူ၊
 ဘဝတိုင်း သည်ပုံကို
 နောင်ကြုံမယ်
 ကြောက်လွန်းလို့လေး... တဲ့။

ဒီကံမှာ ရင်ဖွင့်သံသည် စုဖုရားကြီးရဲ့ ရင်နှလုံးသားကို တိုယ်စား
 ကဗျာလေးပဲ ကေနအမှန် ဖြစ်ပါစေတော့။
 ရင်ထဲမှ နှလုံးသားကွဲအက် ဒဏ်ရာကို နေမင်း(ဒေါင်းယာဉ်ပျံ)
 သည်းရထားဘုံဘီးမှာ အများမြင်အောင် စာရေးဆွဲထားချင်သတဲ့။
 ကျွန်တော်လည်း ချစ်ရပါသော မခင်ကြော့ဝေအတွက် ဒေါင်း
 ယာဉ်ပျံတုံနံဘေးမှာ စာရေး၍ထားခဲ့ပါပြီ။

ဘဝဆက်တိုင်း
 ချစ်ရသူနှင့် ကွေကွင်းရသော ဒုက္ခဆင်းရဲ၊
 မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း ဒုက္ခဆင်းရဲ
 မခင်ကြော့ဝေ ကြုံခဲ့ရသည့် အချစ်တု အချစ်ယောင် ဘဝမျိုး
 နောင်ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း မကြုံလို။

ကြုံရမှာ ကြောက်လွန်းလှသည်။ သံသရာလည်မှာကို ကြောက်
 ဘုရား၊ ရဟန္တာ မဖြစ်ခင်စပ်ကြား သံသရာမှာ မွန်မြင်စွာ

□

သီပေါမင်းရဲ့ မိဖုရားဒေါင်းကြီး စုဖုရားကြီးကဲ့သို့ ကြင်နာတတ်
 နှင့် ကွင်းရှောင်ခဲ့ရသည့်ဘဝ ကျွန်တော် မဖြစ်လို။

သီပေါမင်းကြီးနှင့် စုဖုရားကြီးရဲ့လက်ထပ်ပွဲမှာ သီပေါရဲ့ထက်
 စုဖုရားလတ်က ရဲရဲတင်းတင်းနေရာဝင်ယူပြီး သီပေါမင်းရဲ့အချစ်
 ထာဝစဉ် သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

စုဖုရားကြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။ အရှက်ရခဲ့၏။ ကြေကွဲခဲ့ရ
 မောင်တော်သီပေါမင်း ခန့်ခဲတော်ကြိုလှမ်းလာမည့်သူကို
 ကိုးစောင့်စားခဲ့ပါသော်လည်း...

တစ်ပါးမယ်ရဲ့အလွမ်းကို သူ ဥပက္ခာပြုရက်ခဲ့သည်။

အခုတော့ မောင်ဘုရားက ညီမတော် စုဖုရားလတ်ရဲ့ အ
 ရိပ်ဩဇာအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်ဝပ် ရိုသေခဲ့ပြီး စိမ်းလန်းနုပျိုနေခဲ့ပြီ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်း၍ စာတစ်ပုဒ်ကို ဖွဲ့သိ ရည်ညွှန်းခဲ့ရ
 သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၇၂ ● မောင်ညိုပိုင် (သန်စုစင်)

ပြန်ဆုံခဲ့ကြလျှင်၊ အလွမ်းမဲ့ရင်ခွင်၊ အမှန်းမဲ့ရင်ခွင်နှင့် ရင်ခွင်ချင်း ခေါ်စပ်ချင်ပါသည်။

တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

ခင်ကြော့ဝေအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်များပြုပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ခင်ကြော့ဝေ ကျွန်တော့်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့သမီးများလည်းကောင်း အံ့ဩဖွယ် အိပ်မက်လာပေးခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်ကြော့ဝေက ရောင်စုံပန်းများပန်လို့၊ အဝတ်အစားများကလည်း တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် လှလှပပ။ ကိုယ်လိုကိုယ်ပေါက်ကလည်း ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း၊ လှလှပပ။ သန့်သန့်ခန့်ခန့်ဖြစ်လို့။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာရဆုံးကား-

ဟိုအရင်ကလို ခင်ကြော့ဝေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များ တွဲခဲ့မိခဲ့၊ ရှိုက်သံမရှိ။

သူမရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ တိမ်စင်လအပြုံး၊ လပြည့်ဝန်းတောက် ပသောအပြုံးများဖြင့် ပြည့်ရွှန်းဝန်းစိုလို့။ လှလိုက်ခင်ကြော့ဝေ။

ပြီးတော့...

သူမက အသံလွင်လွင်နှင့်ရယ်၍ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလက်ပြပျော်ရွှင်နေသည်။

အိုး... ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။

အဲဒီလို သူမ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့နေသည်အိပ်မက်မကြာခဏ မြင်မက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်နုလုံးအိမ်သည် ဖရောဖရောဝမ်းဆီအိမ်လို့။

ခင်ကြော့ဝေရေ...။ အစ်ကို အဲဒီ ပိတိုရသ သိပ်လွန်းလှသော်လည်း အကြောင်း ကမ္ဘာတည်အောင် အားလုံးသိစေဖို့ ဒေါင်းယာဉ်ပုံကံနံဘေးမှာ တရားလိုထားခဲ့မယ် အချစ်ရယ်။

◆ မောင်ညိုပိုင် (သန်စုစင်)

(ကွယ်လွန်သူ ဇနီးသည် မစင်စန်းမြင့်သို့ လည်းကောင်း အချစ်ကြီး ချစ်ကြသည့် ကျွန်တော်လို လူစားများအတွက်သို့လည်းကောင်း ရည်ညွှန်းပါသည်)

သေရွာပြန်နိမိတ်ဟောဆရာ

သေရွာပြန်နိမိတ်ဟောဆရာ

(၁)

ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ ရေးသားနေသည့်
ထဲသည် တစ်ကြိမ်မှာ အလွန်ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
မျှော်လင့်မဲ တိုက်ဆိုင်ဆန်းကြယ်စွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

တစ်နေ့ . . .

ကိုက္ခကြီးဆိုသူ ခေါ်သွား၍ ၎င်းလူထူးဆန်းနှင့် မျက်နှာချင်း
တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုလူထူးဆန်း၏အမည်ကား ကိုဒိုးကလေးဟု ခေါ်၏။
အချို့က သူ့ကို သေရွာပြန် ဒိုးကလေးဟု ခေါ်ကြသကဲ့သို့ . . . ။
အချို့က ရှင်သေမင်း ကိုဒိုးကလေးဟု ခေါ်ကြ၏။
သို့နှင့် ဗိတ်ဆွေ ကိုက္ခကြီးအား မေးခဲ့၏။

ဗိတ်ကုသန်စာပေ

“ဘာလို့... သူ့ကို သေခွာပြန် ဒိုးကလေး ခေါ်ရတာကို ကျွဲကြီးရ...”

“ပြောပြချင်တာနီးမှ ခေါင်းထဲက ပြန်ရှင်လာလို့ဗျာ...”

“ဒါဖြင့်... ဘာကြောင့် ရှင်သေမင်း ဒိုးကလေးလို့ ခေါ်တာလဲဗျာ”

“သူ့ပါးစပ်က ထွက်တဲ့ ပြောတဲ့စကား အများစုက နိမိတ်တန်းကိုဖြစ်လို့ဗျာ... အများအားဖြင့် သူ့နှုတ်ဝစ်ကြောင့် ရာ...”

“ဘာ သေဆုံးသွားခဲ့သူချည်း သုံးယောက် ရှိခဲ့ဖူးလို့ ကြားရသမင်းလို့ အမည်သစ် တပ်ပေးလိုက်ကြရောဗျာ”

“သူ့ပြောတာရော... တကယ်မှန်လို့လား ကိုကျွဲကြီးဗျာ”

“တောင်းတာလည်း မှန်တာပဲ၊ ဆိုးတာလည်း မှန်တာပဲ၊ အဆိုးများ ပြောပြဆိုရင် သူ့ပြောသည့်အတိုင်း ရှောင်တာပဲဗျာ... အဲ... ယေ့လို့ ဇွတ်တိုးရင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကြတာပဲ... ကိုညိုကို ဒုနဲ့ တစ်နေ့ တွေ့ပေးပါမယ်”

“ကျုပ်ကိုရော... သူက တွေ့ရင် ဟောမှာ ပြောမှာ တင်”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး... တကယ်လို့ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့လည်း ယုံချင်ယုံ ယယုံချင်နေ၊ ဒါက ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး... တကယ်လို့ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့လည်း ယုံချင်ယုံ ယယုံချင်နေ၊ ဒါက ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး... တကယ်လို့ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့လည်း ယုံချင်ယုံ ယယုံချင်နေ၊ ဒါက ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး... တကယ်လို့ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့လည်း ယုံချင်ယုံ ယယုံချင်နေ၊ ဒါက ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး... တကယ်လို့ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့လည်း ယုံချင်ယုံ ယယုံချင်နေ၊ ဒါက ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး... တကယ်လို့ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့လည်း ယုံချင်ယုံ ယယုံချင်နေ၊ ဒါက ခင်ဗျား သဘောပဲ”

(၂)

သူ့အကြောင်းကို ကိုကျွဲကြီးထံမှာရော ကိုကျွဲကြီး အသိမိတ်များနှင့် လူအချို့ထံမှ ကျွန်ုပ် ကြိုတင်သိရှိထားရ၏။

သူ့လည်း မူလက အရက်သမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မိန်းမရှိ၏။

သို့သော်... ကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိ။ ဝင်ငွေကောင်း၍ အရက်ကို အလျှော့အပယ်ကို သောက်၏။ နေ့သောက်၏။ တစ်နေ့ အကျိုးချွတ်နှင့် အရက်သောက်ပြီး သစ်ပင်ထက်မှာ မူးလဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ နေ့ဝင်တော့ လူက တောင့်နေ၏။

လှုပ်လို့မရ၊ ခေါ်၍မထူး။ အရပ်က သေပြီဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

သို့နှင့် ခေါင်းသွင်း သုံးရက်ထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်သည့် သင်္ချိုင်းမှာ မင်းဖွင့်တော့ အရပ်က ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ မိန်းမလုပ်သူ မဆင်ဘာသားလုပ်သူ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး သူမပါ လိုက်ခဲ့ပြန်တော့

ရင်ထုတ်၍ မနည်းကို ဆွဲထားကြရသည်ဟု သိရ၏။

အရက်သည် ဆေးဖြစ်နေ၍လားတော့ မသိ။

ကိုဒိုးကလေး ရုပ်အလောင်းသည် ပုံမန်းမပျက်။ နဂါးအရိုးရှိ၏။ (ကာလသားဘဝက လွန်မှာ ကျော်ဦးဆိုသူနှင့် ဒိုးတီးသား သိရ၏။ ဒိုးတီးကောင်း၍ ဒိုးကလေးဟု နာမည်ကျော်သည်ဟု ဆို (ဒိုးသမားဝေဇာကမှာ လွန်ဒိုးကလေးနှင့် လွန်ကျော်ဦး ဆိုလျှင် မရှိဟု သိရ၏။ ယခုအခါ လွန်ကျော်ဦး၏ ငယ်ရည်းစား မအေး ခိုးပြေးခဲ့ပြီး အောက်အရပ်(---)မြို့မှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ခြင်း သည်တား လွန်ကျော်ဦး လာလာခြောင်း၍ ခါးကြားမှာ မောင်ဆောင်ပြီး သွားလာနေသည်ဟု ကိုကျွဲကြီးက ပြောဖူး၏။)

ယခု... ဒိုးကလေး သေပြီ။

သုဘရာဇာကြီးက မျက်နှာသစ်ရန် အုန်းသီးကို ခွဲလိုက် အုန်းရေများက သေသူ ဒိုးကလေးမျက်နှာပေါ်သို့ စီးကျပြီး ပဟောပက် မျက်လုံးပေါ်မှာ တင်နေစဉ်...

ဒီမှာပဲ...

အလောင်းကြီးက ပါးစပ်ပေး၍ ညည်းတော့၏။ သူ့အလင်နဲ့သွားသကဲ့သို့ ဝိုင်းကြည့်နေသူများ မျက်လုံး ပြူးကုန်ကြသလို ဒီမှာပဲ မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာပြီး...

“မဆင့်... မ... ဆင့်”

“ဟင်း... ဟင်း... မ... ဆင့်”

သူ့မိန်းမနာမည်ကို အော်ခေါ်ပြီး လူးလွန်လာကာ မျက်လုံးနှစ်ဖက် ပြောက်ကြွလာတော့သည်။

အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေဟု အော်ဟစ်ငိုကြွေးခဲ့သော

ထဲမှ ထ,လာသည့် သူ့လင်ဒိုးကလေးကို မြင်လိုက်ရသော် ငယ်သံအတင် အော်ပြီး သချိုင်းမှ ပြေးတော့၏။

အသုဘပို့လာကြသူများလည်း ‘မသာကြီး ဖုတ်ဝင်၍ ထလာတာ’ ဟု ဆိုကာ ထီးကျန် ဖိနပ်ကျွတ် ပြေးကြတော့၏။

ငယ်ရည်းစားနှင့် ပြန်ပေါင်းရန်ဟူသော အကြံအစည်နှင့် ကြားရင်း အချိန်မီ အသုဘချလာခဲ့သော မဆင့် ငယ်ရည်းစား လွန်ကျော်ဦးလည်း ပုဆိုးမျှ မနိုင်ပဲ ပြေးတော့၏။

တိုတိုဆိုရလျှင်...

ကိုဒိုးကလေး သေရွာမှ ပြန်ရှင်လာခဲ့၏။

မြောနေမှန်း အားလုံး သဘောမပါကံသွားကြသော်လည်း သေရွာပြန် ကိုဒိုးကလေးကို သူ့မိန်းမ မဆင့်က လုံးဝ အိမ်ခြံထဲ အဝင်မလာဘူး။ ‘လူ’ဟု ထင်မှတ်လက်ခံခြင်း မရှိပဲ ‘ဖုတ်ဝင်နေတာဟု’ မှတ်ထိုး ယုံကြည်ကာ ဘယ်လိုမှ ဖြောင်းဖျ၍ မရပဲ လင်သား

ကို မှ လုံးဝကို ရုပ်စိလိုက်တော့၏။

သို့နှင့်...

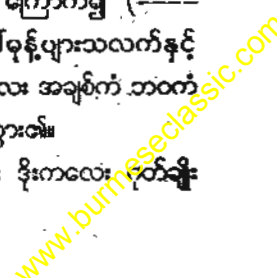
ကိုဒိုးကလေး ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ကပ်၍နေရ၏။ မိတ်ဆွေများကလည်း လမ်းမှာသာ စကားပြောကြသည်။ အိမ်ထဲ၌ အဝင်မခံကြတော့။ လူမသန်ဟု ဆိုပြီး ရှောင်ကြ၏။

လွန်ကျော်ဦးကား ဂုတ်ချိုးသတ်မှာ ကြောက်၍ (---) မှ လုံးဝ ခြေဦးမလှည့်ပဲ ဒေသသူ ဒေါ်မုန့်ပျားသလက်နှင့်

အောင်ကျ သွားခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ကိုဒိုးကလေး အချစ်ကံ ဘဝကံ

အလောက် ကိုကျော်ဦး အချစ်ကံ ကောင်းသွား၏။

အကယ်၍သာ မဆင့်နှင့် ပြန်ညားလျှင် ဒိုးကလေး ဂုတ်ချိုး

သတ်မှာ ကေနိဖြစ်၏။ ကြိမ်းလည်း ကြိမ်းဝါးထား၏။
 ဒေသသူ ဒေါ်မုန့်ပျားသလက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး (၁၀) နှစ်
 ဆု ပေါက်ရကား ကျော်ဦးက ဒိုးကလေးကို ကျေးဇူးထင်နေသလို
 ဆို၏။
 မဆင့်ကား နောက်လင် လိုချင်သော်လည်း မယူရဲရှာ
 သူမကို ကြိုက်နေသူတစ်ဦး ရှိ၏။
 ပိုက်ဆံ အတန်ငယ် ရှိ၏။ သူ့အမည်ကား ကိုကြည်စိန်
 ဟု ခေါ်၏။ နှစ်ဦးစလုံး ကိုဒိုးကလေးကို ကြောက်၍ အိမ်ထောင်
 ရှာကြ။

* * *

(၃)

ဒီမှာ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို အရပ်က ဆင်တူ
 ကဲ ကြုံကြုံရတော့သည်။ ကိုဒိုးကလေးသည် သေရွာမှ ပြန်ရှင်
 နောက် ထူးဆန်းသော မနောအာရုံများ ရရှိလာခဲ့၏။
 လူတစ်ယောက်ကို ရုတ်ချည်း အာရုံကျသွားလျှင် ထူးဆန်း
 နိမိတ်စကားများကို ပြောတော့၏။
 တစ်ကြိမ် ရုံးအုပ်ကြီး ဦးဝင်းသိန်း ဘုန်းကြီးကျေးဇူး

ဆက်လာ၏။ ဒီမှာ ကိုဒိုးကလေးကို နှုတ်ဆက်၏။
 “နေကောင်းလား မောင်ဒိုးကလေး”
 ဒိုးကလေးက နှုတ်ဆက်သူ ရုံးအုပ်ကြီး ဦးဝင်းသိန်းရဲ့ နာ
 ဆင်ကြားကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။
 “ဟေ့ကောင် ဒိုးကလေး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 “ဦးဝင်းသိန်း... ”
 “ဘာလဲကွ... ”
 “ခင်ဗျား နက်ဖြန် ရေလမ်းခရီးနဲ့ ခရီးသွားမှာ မဟုတ်လား”
 “အေးကွ... (—)ကို သွားမလို့ မင်း ဘယ်လိုကြားလို့လဲ”
 “နက်ဖြန်မသွားနဲ့”
 “ဟ... ဘာလို့ မသွားရမှာလည်းကွ၊ အလုပ်တိစ္ဆာ့... ဘာ
 နိုင်လို့လဲ”
 “မသွားနဲ့... အန္တရာယ်ရှိတယ်”
 “ဖို့... ခွေးမသား... ကျက်သရေမရှိ၊ မင်္ဂလာမရှိ၊ နိမိတ်ချေ
 စာမရှိ၊ စကားပြောလို့... သွား... သွား... သွား... သွား”
 ဦးဝင်းသိန်းက စိတ်ဆိုးမဝန်ဆိုးနှင့် ပြန်ဟောကံ၍ အော်ထုတ်
 တတ်တော့ ဒိုးကလေး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဘုရားပျက်များရှိရာသို့ ထွက်
 ကြွခဲ့၏။
 တိုက်ဆိုင်သည်ပဲလား မသိ။
 ရုံးအုပ်ကြီး ဦးဝင်းသိန်း (—)မြို့သို့ ပဲ့တောင်နှင့်အသွား
 တောင်မှောက်ပြီး ရေနစ်ခဲ့ရာ ဆေးရုံမှာ သုံးရက်တက်၍ မသေကော့
 ပျောက်ကောင်း ကုခဲ့ရ၏။ အဲဒီကစ၍ ဒိုးကလေးကို ‘နိမိတ်မရှိကောင်’
 သမုတ်ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ယောက်က...

ဒေါ်နီလာမြင့်ဆိုသည် မုဆိုးမကြီး ဖြစ်၏။

သေချာပြန် ပိုးကလေးကို မြင်ဖူးချင်၍ လာကြည့်သတဲ့။

ဒိုးကလေးက ဒေါ်နီလာမြင့်နဲ့ နာရောင်ကြားကို စိုက်ကြည့်ပြီး ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်းကို လွှတ်ခနဲ ပြောခဲ့လိုက်သည်။

“အစ်မကြီး...”

“ဘာလဲကွယ်”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျရင်... ငွေငါးသိန်း ရလိမ့်မယ်”

၅၇၂ “တကယ်...”

မုဆိုးမကြီး ငွေငါးသိန်း ရမည်ဆို၍ မျက်လုံးနှစ်လုံး ပုစွန်လို

ပြူးသွား၏။

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လိုမျှမှာလဲဟင်... ဟင်... ဟင်လို့”

“အဲဒါကို မသိဘူး... ရကို ရလိမ့်မယ်”

မုဆိုးမကြီးက ဝမ်းသာစကားဟု မှတ်ယူပြီး ငွေတစ်ရာ ချိန်ခြင်း ခဲ့လိုက်၏။

တိုက်ဆိုင်ပုံများနယ်...။

ဆုံးပြီဟု ယူဆထားသည့် ချေးငွေငါးသိန်းကို ချေးယူသွားသူ များက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်မှာ ဒေါ်နီလာမြင့်အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင် လာဆပ်ခဲ့ ၏။ ဒေါ်နီလာမြင့် ဝမ်းသာလွန်း၍ ထ.က.ခဲ့သည်တဲ့။

ညနေရောက်တော့...

ကြိုတင်နိမိတ်ဟောသမားကြီး ဒိုးကလေး ရှိရာသို့ အဖြေ ရောက်လာကာ မုဆိုးအင်္ကျီသမားက ငွေတစ်ထောင်ပါ ချိန်မြှင့်လိုက်သေ

သည်။

ဒီလိုနှင့် ဒိုးကလေး နာမည်ကြီးလာ၏။

ကြိုတင်နိမိတ်ဟောဆရာအဖြစ် လူယုံကြည်မှု များလာ၏။ သို့သော်... လာမေးတိုင်း မဖြေ ကျောင်းထဲမှာ လာရောက်

မေးမြန်းသူများ များလာသည်။

ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ဥစ္စာပျောက်၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊

စွမ်းရည် လာမေးမြန်းကြ၏။ စိတ်လိုလျှင် ပြောချလိုက်၏။

ပြောသည့်အတိုင်း အဖြစ်များ၏။

တစ်နေ့ မိန်းမချောတစ်ယောက် ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးနှင့် ရောက် လာ၏။

“ဆရာကို မေးချင်လို့ပါ”

“မမေးနဲ့... တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်”

“ရှင်...”

“ညည်း... ယောက်ျားကိုစွ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သူ မိုးကုတ်ကို အရောင်း

အဝယ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားနေတာ (၁၀)ရက် ရှိပါပြီ၊ ဘာသံမှ မကြားလို့ပါ”

“ညည်း နာမည်”

“မကျော့ကျော့ရှိန်ပါ ဆရာ”

“မကျော့ကျော့ရှိန်...”

“ရှင် ဆရာ”

“ညည်းယောက်ျား... သေပြီ”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လား... ဆ... ဆ... ရာ”

သို့ကလို ပြန်မေးတော့ ဒိုးကလေးက ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး

ဘုရားပျက်များကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မကျော့ကျော့ရှိန် မိုးကုတ်သို့ လိုက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ သူမယောက်ျားသည် ငွေများ အလှစံရပြီး တားနှင့်တိုးသတ်ခံရကာ ချောင်းထဲမှာ ပုတ်ပွနေသည်ကို သိရှိခဲ့ရသောအခါ...။

(၄)

တစ်ခါလည်း နာမည်ပိုကြီးသွားသေး၏။

ပိုက်ဆံရှိ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မိခင်သားချင်းများနှင့်ရောထွေး

လာ၏။

“အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမေးချင်လို့ပါ ဆရာ”

“ယောက်ျားယူမလို့မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်း ဘာနေသမီးလည်း”

“စနေသမီးပါ ဆရာ”

“ညည်း... အမျိုးသားကရော”

“ကြာသာပတေးသားပါ ဆရာ”

“စေ့စပ်ပြီးပလား”

“ဟုတ်ကဲ့... နွေကောင်းရက်သာလေး”

“မင်းတို့ ဒီတစ်သက်လုံးစေ့စပ်သွားဘူး”

“ရှင်... ဘာ... ဘာကြောင့်ပါလဲ ဆရာ... ဟင်း... ဟင်း ဘယ်လိုယတြာများလုပ်ရင် ရူးလဲဆရာရယ်... သူက သဘောသား မှီပါဆရာ... ကူညီပါ ဆရာရယ်... ကူညီခ...”

“ဘာယတြာမှ မလုပ်ပါနဲ့... ပြန်တော့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆရာ... တစ်ခုခု”

“ဒိုးကလေး ထိုင်ရာမှထသွားခဲ့သည်။ သူမတို့ ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အဲဒီ မင်္ဂလာပွဲရော... အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လား ကိုကျွဲကြီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ ကိုကျွဲကြီးကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“မအောင်မြင်ပါဘူး ကိုညို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

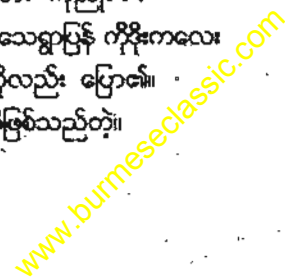
“ကောင်မလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့သဘောသား (---)နိုင်ငံမှာ အရက်မူးလွန်ပြီး ရေထဲပြုတ်ကျလို့ ကွယ်လွန်သွားတယ်လေ...”

“အို... ဖြစ်ရလေရာ”

“အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးကစပြီး... ကိုဒိုးကလေးကို ‘ရှင်သေ မင်း’လို့ အရပ်က ခေါ်လိုက်ပါရောလား ကိုညို...”

ကျွန်ုပ် ကြားသိလေ့လာရာသလောက် သေဓူပြန် ကိုဒိုးကလေး သည် အကောင်းကိုလည်း ဟော၏။ အဆိုးကိုလည်း ပြော၏။

အဆိုးနိမိတ်ကို ဟောလျှင် ကွက်တီဖြစ်သည်တဲ့။

၂၀၆ * သင်္ဘောကြီး (အနောက်)

ဥပမာ... သေကိန်း၊ မျက်ကိန်းကို ဟောလျှင် ပြောလျှင် မှန် နေ၏။ သိပ်ဖြစ်၍ သူ့နှင့် မည်သူမျှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ခဲ့ကြဘဲ မမေးလျှင် လည်း စေတနာစကားလိုလို၊ မေတ္တာစကားလိုလိုနှင့် ခေါ်၍ ဝင်၍ ပြော လေ့ရှိရကား သူ့ကို လူတိုင်းက ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

သူ့ကြောင့် အကျိုးပေးသူများကား သူ့ကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်ကြ၏။ သူ သတိပေးချက်ကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ကင်းကြသူများ ရှိပေရကား ဒိုးကလေးကို ယုံကြည်ခံလေးစားသူများလည်း ရှိကြလေ၏။ တစ်ခါများ... ရပ်ထဲက ပွဲစားကြီး ဦးကြွယ်ဝ နှလုံးရောဂါဖြစ်၍ အထူးကုဆေးရုံမှာ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကုလိုက်ရာ ရောဂါသက်သာ၍ ပြန်ဆင်းလာ၏။

လမ်းလျှောက်၏၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်၏။ ဟောင်စွာဟောင်းစွာ လှုပ်၏။

တစ်နေ့ ကိုဒိုးကလေးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံကြ၏။

လူကြီးကလည်း လူရွတ်ကြီး ဖြစ်၏။

“ဟေ့... ဒိုးကလေး”

“ဗျာ...”

“မင်းက သူများသာ ဘယ်နေ့သေမယ်... ဘယ်နေ့ ဘာဖြစ်မယ် ပြောနေတယ်... မင်းရော ဘယ်နေ့ သေမှာလည်းကွ... ဟေ့”

“သေချင်တဲ့နေ့ သေမှာပေါ့... ဦးလေးရ”

“အစ်မာ... မင်း... က... ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ရှောင်တယ်ပေါ့၊ ကဲ... ဒါဆို ငါ မေးမယ်ကွာ... ငါ ဘယ်နေ့ သေမှာလဲ ပြောစမ်း...”

လူရွတ်ပွဲစားကြီးရဲ့ စကားကြောင့် အဲဒီအချိန် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လူများပါ မျက်လုံးများ ကျယ်ပြီး လှမ်းအာရုံစိုက်လိုက်ကြ၏။

“မပြောပါရစေနဲ့ ဦးလေးရာ”

“ပြောစမ်းပါ... ရဲရဲပြောပါ၊ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့ပါ”

“သိလို့... သေခဲရင်ရော ဦးလေး ဘာလုပ်လို့ ရမှာမို့လဲဗျာ”

“မင်းဟောချက်မှန်ရင်... ‘ချက်’တစ်စောင် ကြီးရေးပေးခဲ့ပြီး

ဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါ။ ဒီစိတ်ဟော ဆရာကြီးရ... အဟတ်... အဟတ်” လူကြီးက ကိုဒိုးကလေးကို ကြည့်၍ လှောင်သလိုလို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... ပြောကွာ... ညဟာကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...”

“မင်း... ညာလှိုင်းပြီးစားနေတာပါ ဒိုးကလေးရာ”

ဒီလိုအပြောခံလိုက်ရတော့ ကိုဒိုးကလေး မျက်နှာပျက်ပြီး နီရဲသွား၏။

“ဦးလေး”

“ဘာတုံး... မောင်ပြီးဒိုး”

“ဦးလေး ဒီပေါက်စားနဲ့”

“အရမ်းကြုတ်ပေါ့ မောင်ရာ... စားရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ ပြီးပါပြီ”

“စားတဲ့နေ့... သေပြီဗျ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူတွေ ကြားတယ်နော်၊ ငါ့ကို ဒီပေါက်စားရင် သေပြီတဲ့ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ပြောရလျှင် အရပ်ကလူများ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိလူများသည် ပွဲစားကြီး ဦးကြွယ်ဝ၏ လှိုက်လှိုက်ထဲထဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရယ်ကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၈၈ * ဇော်ညွန့် (သန့်ဇော်)

ဒါနောက်ဆုံး ကြားရခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

အကြောင်းကား...

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် (၉)နာရီထု ပွဲစားကြီး ဦးကြွယ်ဝ ဦးနှောက်
သွေးကြောပြတ်၍ သေဆုံးသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သေသည်နေရာကား အလှူအိမ်ထမ်းပိုင်းမှာ ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က အလှူအိမ်မှာ ဒံပေါက် ကျွေး၏။ ပွဲစားကြီး ဒံပေါက်
နှစ်ပွဲ စား၏။ စားပြီး ရေခဲမုန့်ကို ဆက်စားနေစဉ် မူးတယ် မူးတယ်
ဆိုပြီး အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျကာ နေရာတင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွား
ခြင်း ဖြစ်သည်တဲ့...။

(၅)

ကျွန်ုပ်နှင့် ကြိုတင်ဖိတ်ဟောဆရာ သေဋ္ဌာပြန် ဒိုးကလေးတို့
ကိုကျွဲကြီး ကောင်းမှုနှင့် ပက်ပင်းဆုံကြ၏။

ကိုဒိုးကလေးသည် အသက်(၅၀)ခန့် ရှိ၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်၏။
ဆံပင်ထက်ခြမ်းခွဲနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေ၏။ အရက်မသောက်တော့ဟု
သိရ၏။

“ကိုဒိုး... ဒါ စာရေးဆရာ ကိုညိုကွန့်တဲ့၊ ကိုဒိုးအကြောင်း

စိတ်ဝင်စားလို့ ခေါ်လာတွေ့တာဗျ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ... ဆရာ သာမဏ္ဍာ သိချင်
လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ကိုဒိုးက... သေဋ္ဌာပြန်လို့ သိရကြားရပါတယ်”

“အမှန်ပါပဲ ဆရာ...”

“ခင်ဗျားရဲ့ ကြိုတင်ဖိတ်ဟောဆရာအဖြစ်များကလည်း ဒက်တီ
ကို မှန်တယ်လို့ ကြားရပါတယ်... ဒါ အမှန်ပဲလား ဟင်”

“မှန်တော့မှန်နေကြတာပဲ ဆရာ”

“သေလို့ မေးပါရစေ ကိုဒိုးကလေးရာ၊ ဘယ်လို ကျင့်စဉ်များ
ကြောင့် ဒီလို အကြားအမြင်များ ရပြီး ဟောပြောနိုင်ရတာလဲ ခင်ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ စကားပိုင်းရှိရာသို့ ရသေ့လို ယောဂီ
ထတ်တစ်ဦး၊ ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ဆံပင်ဝတ်ထောက် တိုက်ပုံရင်ကွဲ
အင်းစမံ ရပ်ဘတ်ပုဆိုးအကွဲ... ညစ်ပေပေ လှူကြီးတစ်ဦး ပေါင်းသုံးဦး
ဝင်ရောက်လာကြ၏။

ညွှန်သည်များဖြစ်၍ ကိုဒိုးကလေးက ထိုင်ရန်နေရာ ပြုလိုက်

၏။

“ညွှန်သည်များလား ခင်ဗျ”

ဒီမှာ ရသေ့လို ယောဂီကြီးက...

“ဟုတ်ပါရဲ့ မောင်ရင်လေးရယ်”

“အချိန်ရရဲ့လား... ဦးရသေ့”

“ရပါတယ်... မောင်ရင်လေးရယ်”

“ရရင် ခဏလေး စောင့်ပါနော်၊ ဒီက စာရေးဆရာကြီးနဲ့
စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောပါ... ပြောပါကွယ်”

ဒီမှာ တိုက်ပုံရင်ကွဲ မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွား ဆံပင်ရှည်ရှည် အင်းကွက်များနှင့် အသက် (၇၀)ခန့် လူကြီးက လွယ်အိတ်ညိုထဲမှ ကွမ်းတူကြီးကို ဖြည့်ပြီး ကွမ်းယာ၍ ဝါးကာ ကျွန်ုပ်တို့ စကားဝိုင်းကို နား၍ နှစ်နေ၏။

“စောစောက စာရေးဆရာကြီး မေးတာကို ပြောရရင် ထူးထူးအလွန် ထူးဆန်းပါစာယ် စာရေးဆရာ၊ ကျွန်တော် အရက်မူးလွန်ပြီး သွားရက် မေ့ပြောနေတယ်။ မိန်းမနဲ့ အရပ်က သေပြီဆိုပြီး ခေါင်းချထားလိုက်ကြပါပြီ... ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကနေခွာပြီး မှောင်မည်းနေတဲ့ နေရာကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကြီးလို့... အဲဒီအောက်က ဖူးရှုနာကျင်ပြီး ကြောက်လန့်ဟကြား အော်သံများကို ကြားနေရတယ်...”

ကျွန်... ကြောက်လွန်းလို့ ‘ဘုရား’ကို တ၊လိုက်ချိန်မှာပဲ ဂုတ်ကိုဆွဲပြီး မ၊တင် ဆွဲထင်လိုက်သလို ခံစားရလို့ မြေကြီးပေါ်ကို ရောက်သွားရော သေ့ရှင်တစ်စောင်းနဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦးနဲ့ ခုတ္တရတာပဲ။ ထပ်ပြန်စင်ကြယ်ဝတ်နဲ့...”

“ဟေ့ကောင် လူမိုက်...”

“ခင်... ခင်... ဖျား... အ... ဘိုး”

“မင်း... သိပ်... ကြောက်... နေပြီလား”

“ကြောက်... ကြောက်... တယ်... အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်ကို ဝယ်ပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းကို ငါကယ်မှာထက်... မင်းကိုယ်မင်း ကယ်ရမှာကွ”

“ဘုရား... ဘုရား”

“အေး... အဲဒီ ဘုရားတ၊သံကြောင်... ဒီကျွမ်းနက် ငရဲတွင်းကို မရောက်သေးတာပဲ။ မင်း အခု ပြန်ဆင်းမလား...”

“မ... မ... ဆင်း... ပါ... ရ... စေနဲ့... အဘရယ်ဟီး”

“အေး... မဆင်းချင်ရင် ဒီနေ့ကစ အရက်မသောက်နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ကဲ့... ခင်ဗျ”

“မင်းနေရာ မင်း ပြန်တော့... ကောင်းသောစကားကို ပြော၊ မကောင်းသောစကားကို မပြောနဲ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်၊ သွားတော့” သို့ကလို့ ပြောပြီး လက်ထဲက တောင်ငွေလို အရာနဲ့ ဦးခေါင်းကို တို့လိုက်တာ မွှက်လုံးထဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်ပြီး ပြန်သတိရလာရော မျက်နှာပေါ် အုန်းရေပက်လို့ မြေမြှုပ်ကာနီး ဖြစ်နေတာပဲဗျာ။

အဲဒီလို သေရွာက ပြန်လာပြီး နောက်ပိုင်း အရက်မသောက်တော့ဘူး။ မိန်းမရော အသိထွေရော ကြောက်လို့ အဝင်မခံတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေပြီး ပုတီးစိပ်နေတာပဲ။ ဒီမှာပဲ ထူးဆန်းတဲ့အာရုံများ ရုတ်ချည်းရလာပြီး ဟောချင်ပြောချင်တာနဲ့ ပြောလိုက်ဟောလိုက်တာ နောက်ခံုံး အကြားအမြင်ဆရာလိုလို ဖြစ်ပြီး အံ့ဩကြ၊ ရွံရှာကြ၊ ကြောက်လန့်ကြနဲ့ သတင်းကြီးခံရတာပါပဲဗျာ”

“ဒါဆို... မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ ကိုဒိုးကလေးရယ်”

“မေးပါ စာရေးဆရာ... မေးပါ”

“သူတစ်ပါးရဲ့ အကောင်းအဆိုးအဖြစ် အနာဂါတ်ကို လည်းကောင်း၊ ယုတ်စွအဆုံး သေဆုံးနိုင်မည့် အခြေအနေထိ ပြောနိုင်တယ်နော်”

“ပြောချင်စိတ်က မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လို့ ပြောရတာပဲ။
“ကောင်းပြီ... ဒါဆို ကိုဒိုးကလေးရဲ့ အနာဂါတ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ကိုဒိုးကလေး ဘယ်နေ့ သေနိုင်မယ်ဆိုတာကိုရော မဟောနိုင်
ဘူးလား။”

“အေးဗျာ... ဘာကြောင့် သူများတွေရဲ့ အနာဂါတ်ကို အ
နီးပါး နိမိတ်စကားကို ပြောနိုင်မှန်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စဉ်းစား
မရဘူး။ ပြောချင်တိုင်းလည်း ပြောလို့မရဘူး... ပြောချင်စိတ် ပြီး
လာရင်လည်း နေလို့ထိုင်လို့ မရဘူး... နောက်ဆုံး ထူးခြားချက်
ကျွန်တော် ဘယ်နေ့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂါတ်
ကျွန်တော် လုံးဝ မသိမမြင် မပြောနိုင်တာပါပဲဗျာ...”

ဒီလို ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေတုန်းမှာ ထိုင်နားထိုင်
နေသည့် လူသုံးယောက် အုပ်စုမှ တိုက်ပုံရင်ကွဲ အင်းစမကွက်များ
ဆံပင်ရှည်ရှည် အဘိုးကြီးက ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်... နည်းနည်းလောက် ဝင်ဆွေးနွေးအကြံပြုလို့ ရမ
ခင်ဗျာ”

“ပြောပါ ဆွေးနွေးပါ ခင်ဗျာ...”

“မောင်ရင်ဟာ သေရွာပြန်ဘဝကနေ ထူးဆန်းတဲ့ အာရုံ
မျိုးကို ကံထူးစွာ ရခဲ့တာပဲ။ ကံကောင်းစွာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ
အကြောင်းကို သိပြီး ကိုယ့်အကြောင်း ပြန်မဟောပြောနိုင်ရင်
ပြောနိုင်တဲ့သူကို မေးသင့်တယ်”

“မေးသင့်တယ်...”

“သိပ်မေးသင့်တာပေါ့... အနိစ္စအမြဲပရှိတဲ့။ ဘယ်နေ့ ကျွန်
ဘယ်လိုသေရမယ်ဆိုတာ အလွန်ကို အာရုံထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ လက္ခ

အင်ပညာရှင်များသာ ရာနှုံးပြည့်နီးပါး ပြောနိုင်တာကို အဲဒါကို ကြည့်
အောင် နောင်ဘဝကူးကောင်းဖို့ ကြိုပြင်ဆင်သင့်တာပေါ့ မောင်ရင်
ကလေးရဲ့”

“ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ ဟင်”

ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ကိုဒိုးကလေးက လေးနက်သော စကားကို
နားထောင်လျှင် လူစိမ်းအဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ငါဟာ... ငါမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဆရာကြီး”

“ငါဟာ ငါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ... လောကမှာ ငါမရှိဘူးလို့
ပြောနေလို့ပဲ။ ‘ငါ’လည်း မပြောဘူး။ ‘သူ’လည်း မပြောဘူး။ မပြောတဲ့ဘဝမှာ
ငါ့သယောင်အသိနဲ့ ရုန်းကန်နေကြတာ... ငါတို့အားလုံး သေလူချည်းပဲ။
အိမ်ကွာ... နာမည်ကျော် နိမိတ်ဟောဆရာ မောင်ဒိုးကလေး။ မင်း
ဘာလက်ဝါး”

“ဒီမှာပဲ ကိုဒိုးကလေးဟာ အမိန့်ပေးခံလိုက်ရသည့်ပမာ သူ
ဘာလက်ဝါးကို ဆံရှည်ဦးတိုက်ပုံကြီး ရှေ့သို့ ဖြန့်ခင်းပြလိုက်၏။

အဘိုးကြီးက လက်ဝါးပြင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။ ပြီး
ထက်ကို မေးပြီး နေ့ကို မေး၏။ လက်ဝါးကို သူ့လက်ညှိုးနှင့် ထောက်
အာရုံပြု၏။

“အင်း... အာယုလည်းပြတ်၊ စန်းလည်းပြတ်၊ ကြင်းလည်း
ပြတ်၊ နင်းလည်း ပြတ်နေပြီကို... မောင်ဒိုးကလေး”

“ခင်ဗျာ...”

“ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ”

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ... ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ည (၇)နာရီခွဲ... ‘သောဓမ္မာဂ္ဂါနိပါတ်’ အချိန်ကစ၍ ဘုရားရှင်ကို နေ့စဉ် ရေသပ္ပယ်ပြီး... ပုထိုးပုထိုး ဂုဏ်တော်များကို ပွားများပါ။ ဘာဝနာပွားပါ။ ရဟန်းသံဃာ၊ ဆင်းနွမ်းပါးသူများကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု ပေးလှူပါ”

“ဘယ်နေ့အထိပါလဲ ခင်ဗျာ”

“မင်းရဲ့မွေးနေ့... စနေအထိ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဆရာကြီး”

“မင်းရဲ့ အနာဂတ်အတွက်ပါ... တို့သွားမယ်”

“နေ... နေ... ပါဠိ ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးတို့ ဦးရသေ့ကြီးတို့”

ဘယ်ကပါလဲ ခင်ဗျာ... အမည်ရော၊ ဘယ်လိုခေါ်ကြပါသလဲ”

“ဒါတွေ မမေးပါနဲ့ဇာ... မင်း ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို သေသေချာချာ ဟောနိုင်မလား... ကြည့်စမ်း”

ကိုဒိုးကလေးက ရသေ့ကြီး၊ ဦးတိုက်ပုံဆံ့ရှည်နှင့် သျှောင်ခဲကလေးငယ်ရဲ့ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်၍ အာရုံခံလိုက်၏။

“ရမလား...”

“ဟင့်အင်း ခင်ဗျ... ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဒီမှာ အဲဒါကလေး လူသတ္တဝါတိုင်း အနိစ္စ အမြဲမရှိဘူးကွ၊ အားလုံး သာသနာ့ကောင်ချင်းပါ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်... မင်း ဘဝကူးကောပြီဟေ့...”

သို့ကလို့ ပြောပြီး ကလေးငယ်ကို လက်ဆွဲ၍ ရေပန်းသုံးယောက်သား ထွက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထူးဆန်းသော လူသုံးဦး အကြောင်း ပိုင်း

ဆွေးနွေး ပြောဆိုပြီးနောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မဂ္ဂဇင်းအလုပ်ကိစ္စများ များပြားနေ၍ ကိုကျွဲကြီး

ဆီသို့ မရောက်ခဲ့တာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိသွား၏။

ဒါပေမယ့် ကိုကျွဲကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရောက်သည့်နေ့

တနင်္ဂနွေနေ့။

“ဆရာညို... ဆရာညို”

“ဟေ... ကိုကျွဲကြီးပါလား... လာဗျာ... လက်ဖက်ရည်

သောက်ဦး”

“မသောက်တော့ဘူး... အရေးကြီးစကား ပြောစရာရှိလို့ လာ

တာ”

“ဘာများလဲ ကိုကျွဲကြီးရ... ”

“ကိုဒိုးကလေး... ဆုံးသွားပြီဗျာ”

“ဟေ... ကိုဒိုးကလေး ဆုံးသွားပြီ၊ ဘယ်နေ့ကလဲဗျာ”

“စနေနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်မှာတဲ့... ပက်လက်လှန်ပုတီးစိပ်

ကွယ်လွန်သွားတာတဲ့ဗျာ...”

“ဟင်... ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဟိုအပတ်ကပဲ အကောင်းကြီးစွာ”

“အင်း... အနိစ္စ အမြဲမရှိပဲကိုး ဆရာရယ်”

ဟုတ်လိုက်လေ... ဟိုအဘိုးကြီးများပြောသလို အနိစ္စ အမြဲ

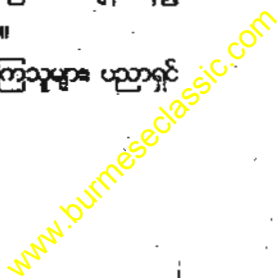
မရှိပါကလား၊ လူသတ္တဝါတိုင်း သင်္ခါရနယ်သားများချည်းပါကလား။

ဘယ်လိုအသိပညာနှင့်ပင် နှစ်ဟောဟောပြောပြော သေချိန်တန်၍

သေနေစေ့လျှင် မုချမသွေ သေကိုသေကြရမည်သာ။

သို့သော် သေခြင်းတရားကို ကြို၍ နိမိတ်ကြောသုများ ပညာရှင်

များကား အံ့ဖွယ် ဆဋ္ဌမအာရုံပိုင်ရှင်များပေလဲလား။

၂၉၆ ❁ မောင်ညိုမင်း (သန်းဖျံ)

ဒါမှမဟုတ်...

စိတ်ပညာရပ်၏ ဆန်းကြယ်ထူးဆန်းသော အာရုံစူးစူး
ဒါဆို ဟိုတိုက်ပုံရင်ကွဲနှင့် အဘိုးကြီးကရော...။

မည်သို့ရှိကြစေ...

ထိုအဘိုးကြီး၏ ကြိုတင်သတိပေး ဆုံးမစကားကြောင့်
အနာဂတ်ကို ကိုယ် ကြိုတင်မသိသော နိမိတ်ဟောဆရာ ကိုဒိုးက
တစ်ယောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများဖြင့် ဘဝကူးကောင်းသွားနိုင်ပေ
တွေးတောရင်း ကိုကွဲကြီးနောက်မှ လိုက်ပါလာချေမိတော့လေသည်။

❖ မောင်ညိုမင်း (သန်းဖျံ)

သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ

နာတို့က်ပိုဦးစုဂေတျာနှင့်

မင်ကောင်းလှစေလှကောင်းလှကယ်

ဘတိုက်ပုံနှိပ်ရာကျော်
မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်

နယ်တစ်နယ်မှာပဲဖြစ်စေ၊ မြို့တစ်မြို့မှာပဲဖြစ်စေ၊ ရွာတစ်ရွာမှာ
ပဲဖြစ်စေ လူတိုင်း အော့နှလုံးနာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရတဲ့ လူဆို
လူသွမ်း၊ လူရမ်းကား၊ လူခိုက်ဟာ အနည်းငယ်တော့ ရှိကြစမြဲဖြစ်
သည်။

မြို့ဂါတ်၊ ရဲစခန်း၊ အုပ်ချုပ်ရေး နီးကပ်သည့် နေရာမှာ ဒီလို
လူစားမျိုး နေဝင်ချိန်မြန်သော်လည်း အုပ်ချုပ်ရေး အလှမ်းဝေးသည့်
ဒေသများမှာမူ သူတို့လို လူစားများသည် မင်းမူရမ်းကားချင်တိုင်း ရမ်း
ကား၍ အနိုင်အထက် ပြုနေကြစမြဲ ဖြစ်၏။

ခုလည်း တံငါရွာလေးမှာ လူခိုက်တစ်ဦး သောင်းကျန်းဆိုးသွမ်း
နေသည်။

သူ့နာမည်က ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်။

အုန်းပေါက်သည် သူ၏ မူလနာမည်ရင်း ဖြစ်၏။ သူကား
သုံးထောင်ပြန်လူခိုက် ဖြစ်၏။ ရွာပုံက အသားမည်းမည်း အရပ်ပြင်
ပြင်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ပါးချိုင်းမွေး၊ ရင်ပတ်မွေးမည်းမည်းနှင့် ခြေဆံ
ကြီး လက်ဆံကြီး လူထွားကြီး။

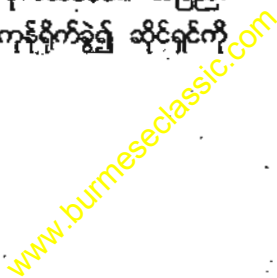
အုန်းသီးအစုံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အုန်းသီးအခြောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြေကြီး
မှာချပြီး လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်လျှင် အုန်းသီး ထက်ခြမ်းကွဲသည်။
အုတ်ခဲတော့ မပြောနှင့်တော့၊ စိတ်မထင်လျှင် အစာစားနေသည့် နွားသိုး
ကို လည်လိမ်ချိုးသတ်ပစ်၏။

ကျောက်ကြီးကုန်း၊ လက်ပံနှစ်ပင်၊ ခရေကုန်း၊ သာဂရ မင်းရွာ
စသည့် ကျေးရွာမှာ လူတိုင်းကြောက်ရသည့် လူခိုက်ဖြစ်သည်။ အသက်
က (၄၀)ခန့် ရှိပြီ။

နွားခိုးမှု၊ လက်ရောက်မှု၊ ဓားခုတ်မှုနှင့် ထောင်အကြိမ်ကြိမ်
ကျခဲ့၏။ ထောင်က ထွက်လာလျှင် ငှက်ကြီးတောင်ဓားတစ်ချောင်း ပြန်
ရှာကိုင်ပြီး တံငါလုပ်သူများ၊ ငါးရွှံ့ခိုင်များ၊ အရက်ရောင်းသူများ၊ ထန်း
ရည်ဆိုင်များ၊ ဖဲဝိုင်းများမှာ ဆက်ကြေးလိုလို ခိုက်ကြေးလိုလို တောင်း
၏။

အရက်ဆိုင်များသည် သူတောင်းသည့် ပိုက်ဆံကို ပေးချင်
သည်။ အရက်ကို မတိုက်နှင့်။ သို့သော် သူက အရက်ပါသောက်သည်။
တစ်ခါသောက်လျှင် သုံးပုလင်း၊ ချက်အရက် သုံးပုလင်းမှ ငါးပုလင်းအထိ
ထိုင်ရာမထ နေကုန်သောက်၏။ သောက်ပြီး ပိုက်ဆံမပေး။ အမြည်း
တောင်း၍ မရလျှင် ဆိုင်ပေါ်ရှိသမျှပစ္စည်း အကုန်ရိုက်ခွဲ၍ ဆိုင်ရှင်ကို
ပါးနားရိုက်သေးသည်။

သူကြီးကို မတိုင်ဘူးလား။

သို့ကြီးပင် သူ့ကို လန့်နေရ၏။ ဘာကြောင့်မှ ဓားကြိမ်း နေ
တိုင်း ကြိမ်းနေ၍ ဖြစ်၏။ ဗြူလတ်မှ တာဝန်ရှိသူများ ရွာရောက်လာလျှင်
ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်တို့က လျင်သည်။ ချက်ချင်း ကိုယ်ယောင်
ဖျောက်၍ လစ်သွား၏။

ရဲအမှုထမ်းများ ပြန်သွားလျှင် သူ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။
သူအကြောင်း ဘယ်သူ သံတော်ဦးတင် ချွန်းတွန်းလုပ်သလဲ စုံစမ်းသည်။
သိလျှင် ရွာလယ်ခေါင် လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကန်ကျောက်ရိုက်နက်၏။

အုန်းပေါက် နှိပ်စက်၍ လက်ကျိုး၊ ခြေကျိုး၊ ထိပ်ပေါက်
ခေါင်း ကွဲ၊ ပစ္စည်းရှုံး၊ ကျွဲနွား သေရသည် အကြိမ်ပေါင်းသည်
ရွာတိုင်းလှိုလှို မှာ ရှိ၏။

သူ့လို လူ့စိုက် ထောင်ထွက်နှင့် ဘယ်သူမှ ယှဉ်ပိုက်ရဲတာ
ကြာပြီ။

တစ်ခါလည်း ရွာအလှူမှာ ဆိုင်းပွဲသွင်းရာ အဆိုတော်မင်း
သမီးနှင့် တွဲကမည်း မက ရလျှင် ဆိုင်းဆရာခေါင်းကို ဓားနှင့် လေးစိတ်
ခွဲပစ်မည်ဆို၍ နောက်ဆုံး က.ခွင့်ပေးရကာ အသက်ငယ်ငယ်ချောချော
မင်းသမီးခမျာ ကြောက်လွန်း၍ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျခဲ့ရ၏။ ဆိုင်း
ဆရာက နောင်များ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးပေး ဒီအရပ်က အလှူနဲ့
မသာဆို လုံးဝ မလိုက်ဘူးဟု ပြောသွားခဲ့၏။

သူ့ကြီးက ချောနေရ၏။ ရာအိမ်မှူးက လန့်နေ၏။
ဆယ်အိမ်ခေါင်းကား ပြောစရာမလိုတော့။ မူးလာလျှင် ပုဆိုး
ကွင်းသိုင်း၍ . . .

“ဟေ့ . . . မင်းတို့တစ်ရွာလုံး သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ထွက်၊ ဓားချင်း
ယှဉ်ခုတ်မယ် . . . ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်ကွ၊ ထွက်စမ်း”

ဘယ်သူမှ မထွက်ရဲ။ အသားထွတ်ဆဲသည်။ ဇေတုရာမြစ်ရာ
အိမ်ခြံတံခါးများကို ဓားနှင့်လိုက်ခုတ်သည်။

အုန်းပေါက် မူးလာတာမြင်လျှင် လူမဆိုထားဘိ ခွေးပါ ထွက်
ပြေး၏။

တစ်ခါတော့ . . .
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က မနေနိုင်၍ အုန်းပေါက်ကို ဆုံးမ
သည်။

“ဒကာကြီး အသက်လည်း ရနေပြီ၊ ဒုက္ခအစုံလည်း ကြုံခဲ့ရဖူး
ပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝတိုယ် ပြင်ပါတော့ ဒကာကြီး”

“ပြင်တော့ရော ဘာထူးမှာခိုလဲ . . . ဘုန်းကြီး ဘုန်းကြီးနေရာ
မှာနေ၊ နေရာတကာ ဝင်မပါနဲ့၊ ကျုပ်က လူရော ဘုန်းကြီးရော ဂရုစိုက်
တာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုအချိန်မှစ၍ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဘာမှ မပြောတော့
ပါ။ မေတ္တာသာ ဝိပေလိက်တော့သည်။

တလောကလည်း လင်သေပြီး မုဆိုးမလေး မကောင်းယဉ်
အိမ်ပေါ် ညထက်တက်၍ မကောင်းယဉ် လန့်အော်ပြီး ပြေးရသည်။

ကောင်းယဉ်အမျိုးများက တောက်တတ်ခတ်။
သူ့ကြီးဦးထွန်းမြက ချောမော့ခေါ်မေးတော့ အိမ်မှူးတက်တာပါ
ဟု ခပ်တည်တည် လှုပ်လိုက်သေး၏။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

□

ကံကောင်းချင်တော့ တစ်နေ့ သူ့လို လူ့ခိုက်တစ်ဦး ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့။ သူကလည်း ဝရမ်းပြေးဟု နောက်ပိုင်း သိရသည်။ နာမည်က ကြီးပြန်ချိန်တံ့။ ကြီးဒဏ်မှ လွတ်သွားပြီး ရဲဘက်စခန်းမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သူဟု နောင်မှ သိရ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ရွာတောင်ဖျားတ ဝက်သိုးတို့ ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ကြုံကြ၏။

ကြီးပြန်ချိန်က ထန်းရည်သောက်နေသည်။ ဒီမှာ ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက် ဝင်လာပြီး ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ထွန်းဝကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။

“ထွန်းဝ”

ထွန်းဝကား ထန်းရည်ခြင်ရောင်းနေ၍ အုန်းပေါက်ခေါ်သည်ကို မကြားခဲ့။

“ဝုန်း”

“ဖြောင်း”

“ခွမ်း”

“ဂလွမ်း... ဝွမ်”

မြူးအိုးများ၊ ပုလင်းများ ကျည်တောက်များကို ဓားရှည်နှင့် ဖွေးယမ်းပစ်လိုက်ရာ အားလုံး အပိုင်းအစ အကွဲအစိတ်များ ဖြစ်ကုန်တော့၏။

“ထွန်းဝ...”

“ဗျာ... ဆ... ရာ... အုန်းပေါက်”

ထွန်းဝ ဓားရှည်ကိုင်ပြီး ခိုက်ကြည့်နေသည့် အုန်းပေါက်ကို ကြောက်ဖူးတုန်လျက် လက်အုပ်ချိပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ ခေါ်တာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အာခံသလို လုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မ... မဟုတ်”

“ဖြန်း...”

“အား... အ... အ”

“အင့်... အွတ်”

သည်နောက် ခွေကျသွားသည့် ထွန်းဝရဲ့ အင်္ကျီရှင်ဘတ်ကို ကိုင်ဆွဲမ... ငြီး...

“မင်းက ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့ ငါခေါ်တာ မကြားရတာလဲ ပြော...”

“ဟို... ဟို... ညည်သည် ထန်းရည်ထပ်မှာလို့... ဆဲ... အဲဒါ”

“ဘယ်ကောင်လဲ...”

“ဟို... ဟို... လူပါ”

ထွန်းဝ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ကာ သူ့လိုဗလမျိုးကို လူတစ်ယောက် မျက်နှာမှာ ဓာမှတ်ရာ ကန်လန်အမာရွတ်နှင့်။ ထန်းရည် သောက်မပျက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထန်းရည်သောက်နေသူများကား ခေါင်း မခတ်ကြ။

“အဲဒီကောင်ကို သောက်ဂရုစိုက်စရာလားကွ။ မင်း ငှက်ကြီး တောင် အုန်းပေါက်လာရင် ဘယ်လိုဂရုစိုက်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်သာနဲ့ သောက်နေမိတဲ့ ကောင်ကိုမှ ဦးစားပေးချင်တော့ ကိုင်းကွာ... ပေဦး”

“ဟောင်း...”

“အမလေးပျ...”

ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိသော လက်သီးမည်းမည်းကြီးက ထန်းရည် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ထွန်းဝ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ကျရောက်ပြီး ထွန်းဝ စိမ်ရေ အိုးနံဘေးမှ ခွေလဲကျသွားတော့သည်။

သည်နောက် အုန်းပေါက်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ထန်းရည် သောက်နေသည့် လူစိမ်းရှိရာသို့ သွား၍ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး-

“ဟေ့ကောင် မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ငချိန်”

ထိုလူကလည်း သိပ်အရေးမစိုက်သလိုပိုက်နှင့် ပြန်ပြောလိုက် တော့ အုန်းပေါက် အံ့ဩသွား၏။

“မင်း ဘယ်နယ်သားလဲ ငချိန်”

“မင်းအလုပ် ဘာပါလို့လဲ ကိုယ့်လူ”

“ဟေ... ဒီလိုလား။ ဟား... ဟား... ဟား။ ဟေ့ကောင် ငချိန် ဒီနယ်တစ်ရိုးမှာ သုံးထောင်ပြန် ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်ဆို တာ မင်းကြားဖူးလား။ မြင်ဖူးလား”

“အဲဒါ၊ ဘယ်ကောင်လဲကွ”

ငချိန်ကလည်း တစ်ခွန်းမခံ။ ထန်းရည်သောက်မပျက်မှ ပမာ မခန့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ အနီးအဝေးရှိ အသောက်သမားများ အားလုံး လူခိုက်လူကြမ်း နှစ်ယောက်တော့ ဆုံကြပြီ။ ဘာဖြစ်မလဲ မသိဘူးဟု ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိနေစဉ်မှာပင်-

“အဲဒါ ငါကွ... ကိုင်းကွာ...”

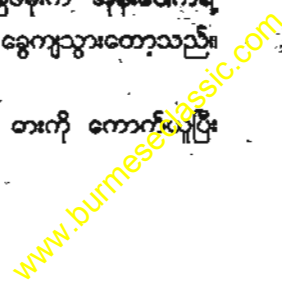
အုန်းပေါက်ဟာ သို့ကလို ပြောရင်းကနေ လက်ထဲက ငှက်ကြီး တောင်တံးနှင့် ငချိန်ဆိုသူရဲ့ ဦးခေါင်းကို ခုတ်အချ၊ ငချိန်ကလည်း သောက်လက်စထန်းရည်နှင့် အုန်းပေါက်ရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းပတ်ပြီး ဟန်ချက်အပျက်မှာ ဓားကိုင်လက်ကို ခြေနှင့်ခတ်လိုက်ရာ ဓား လွင့်သွား သည်။

သည်နောက် ‘ငချိန်ကွ’ ‘အုန်းပေါက်’ ကွနှင့် အောက်ပြီး နှစ် ယောက်သား ချလိုက်ရာ ထန်းရည်ဆိုင်မှ အသောက်သမားများ လန့် ရှုပ်ပြေးကြတော့၏။ လုံးတူ ဒေါက်တုမို့ လက်ရေးက တူနေသည်။

ရှိသမျှစားပွဲများ ခုံများလည်း လွင့်စင်ကျိုးပဲ့ကုန်ပြီ။ ဆိုင်ထဲ မှနေ၍ ဆိုင်ပြင် မြေပြင်မှာ လုံးကြသတ်ကြပြန်သည်။ ငချိန်ပုံစံက မြန်မာလက်ဝှေ့သမားပုံစံမို့ အုန်းပေါက်မျက်နှာမှာ အဖုအသီးများ ထ လာသည်။

အုန်းပေါက်ကလည်း ဓားရည်ကို အရေကောက်သည်။ ဓားရည် ကို လှမ်းအကောက်မှာ ငချိန်ဆိုသူရဲ့ ဝိုက်ခြေဖမ်းက အုန်းပေါက်ရဲ့ နံနံကို ထိပြီး ‘အင့်’ခနဲ မြည်ကာ အုန်းပေါက် ခွေကျသွားတော့သည်။ အုန်းပေါက် နာကျင်လွန်း၍ လူးလွန်နေ၏။

ဒီမှာ ငချိန်ဆိုသူက ငှက်ကြီးတောင် ဓားကို ကောက်ယူပြီး

အုန်းပေါက်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးနှင့် ညာဘက်ပါးကို တားသွားနှင့် နှစ်ချက်
မွန်းလိုက်ရာ သွေးများ ဖျာခနဲ ရဲခနဲ ကျလာပြီး အုန်းပေါက် သတိထင်
မေ့မောသွားတော့သည်။

မြင်ရသူ (၇)ရက်သားသမီးတို့ကား ဝမ်းသာလို့ မဆုံးကြဲ

□

၎င်းကြီးတောင်အုန်းပေါက်လည်း ရက်အတန်ကြာ ရွာမှ
ပျောက်သွားသည်။ အချို့က တစ်နေရာမှာ ဒဏ်ရာကို ဆေးသွားကု
သည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြ၏။ အချို့က သူ့နိုင်လူပေါ်၍ ရွာမှ အပြီးအောင်
ထွက်သွားသည်ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ... ရွာသူရွာသား (၇)ရက် သားသမီးများကို
ကောင်းကျိုးမပေးသည့် လူဆိုး လူမိုက်တစ်ယောက် ရွာမှ ပျောက်ခွင့်
သည်အတွက် ပျော်လို့မဆုံးကြဲ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဒီအကြောင်း၊ အသုဘမှာ ဒီအကြောင်း။

တော့ 'ငချိန်'ဆိုသူ သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းအကြောင်း အားရပါးရ
ပြောကြသည်မှာ ပုဂံရာဇဝင်ထဲက လူစွမ်းကောင်းများအကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓတော်
မင်းသားအကြောင်း၊ သူရဲကောင်း မောင်သန်လျှင် အကြောင်း
ပြောရတ်သကဲ့သို့ ကြုံတိုင်းဆုံတိုင်း ပြောလို့အားမရကြ။

သို့သော် နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကုလားဝဲချောင်းမှာ လူသေ
လောင်း တစ်လောင်း မျောတုံသက်တုံဖြစ်ပြီး ကိုင်းပင်ကြားလာကပ်
ခန့်ရ၍ သွားကြည့်ကြသောအခါ ပွနေသော လူသေအလောင်းတစ်
လောင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြတော့၏။

သူ့ကြီးအပါအဝင် ရွာသားများ လူသေအလောင်းတင်ရာမှ
မွေးဖွေးလှုပ် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ထန်းရည်သမား၊ အရက်သမား၊ ကြက်
ဇမား၊ ဝဲသမားများလည်း ပါကြ၏။ အားလုံးက လူမိုက်၎င်းကြီးတောင်
အုန်းပေါက် ဖြစ်ပါစေဟု ဆိုတောင်းကြ၏။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ သေသူ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ
အနံ့လန့်ဖြတ် တားခုတ်ရာ အမာရွတ်ဟောင်းကြီးနှင့်၊ ဒဏ်ရာအသစ်
အား သူ့ရင်ဝမှာ တားထိုးရာလို အပေါက်ပွကြီး တစ်ချက်။ ထွန်းဝတို့
ဆူမှ မှတ်မိသည်။ ဒါ အုန်းပေါက်အလောင်း မဟုတ်။ အုန်းပေါက်ပါးကို
အားနှင့်မွန်းသွားသည့် 'ငချိန်'ဆိုသူရဲ့ အလောင်း။

များမကြာမီ မြို့ကပ်မှ ရဲအမှုထမ်းများ ရောက်လာစစ်ဆေး
လိုက်သောအခါ သေသူ ငချိန်အကြောင်း သိရတော့သည်။

'ငချိန်'ကား သာမန်ငချိန် မဟုတ်။ ကြီးပြန်၊ ဝရမ်းပြေးငချိန်
ကုသတည်း။ ဒါနှင့်အတူ ကြီးပြန်ငချိန်ကို ဘယ်သူသတ်သလဲ။ ဘယ်သူ
မှ မသိ။ မြင်လည်းမမြင်၊ ကြားလည် မကြား။

နောက်တစ်လကြာသောအခါ ရွာသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်

လာခဲ့သည်။ ထိုသူကား တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ်လုံး ပို့သော မေတ္တာ
ခံယူရင်း သက်ဆိုင်ရည်လှသော လူစိုက် ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်တည်း
သူ့ပါးပေါ်မှာမူ စံပင်တင်ပုံနှင့် လုံးလုံးမတူသော ဓားဖွန်း
အမာရွတ်နှစ်ခုက သေရာပါရှိတော့သတည်း။

□

ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက် ရွာသို့ပြန်ရောက်သောအ
အားလုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်ကြ၏။ သူသည် ယခင်ထက် ပိုဆိုး၏။ သောင်းကျန်
၏။ အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်၏။

မူးရစ်လာလျှင် "ငါ့အကြောင်း သိကြပြီလား" ဟု ကြုံးပါး
အချို့က ကြုံးပြန်ဝရမ်းပြေး ချီန်ကို သူပဲသတ်မှာဟု စေ
ပြောဆိုကြ၏။ ရဲရဲတော့ မပြောရဲ၊ တိုးတိုးရယ်သာ။

ကြားရင် ခေါင်းပြတ်မည်။

ခုလည်း ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို လက်ကမချ။ ဓားကိုလည်း

'မြ'နေ 'မြည့်'နေအောင် သွေး၍ သွားလေရာတက်ကိုင်ကိုင်။
တစ်နေ့ ရွာထိပ်ထန်းရည်ဆိုင်မှာ လူတစ်ဦး ထန်းရည်မူ၍
က,နေ၏။

"သောက်တော်ဘူးရယ်နဲ့ အိုမကွာ... အိုမကွာ"

"မင်းကျော်စွာမို့ မကျော်လား ဝေးရာကရှား"

"ညနေ... ညနေ... စည်တယ်လေ... စည်တယ်လေ"

"ကူနီကြော့နတ်ကွန်း"

"ကိုကြီးကျော် ပလီလွန်းတယ်၊ မောင်မောင်ကျော် ပလီလွန်း
တယ်၊ ဆေးစိုက်တဲ့ကျွန်း၊ ဆေးစိုက်တဲ့ကျွန်း... ကျွန်း... ကျွန်း...
ကျွန်း... ကျွန်း"

အဘိုးကြီးတစ်ဦးရယ် အသက် (၆၀)ကျော် (၇၀)ဆယ်ခန့်
ရှိမည်။ ဆံပင်ရှည်ဖားလျားချနှင့် တိုက်ပုံအဖြူ ညစ်ထေးထေး ရင်ကွဲနှင့်
ရင်းရင်းဘတ်မှာ အင်းစမကွက်များ ပါသေး၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူကုပ်
ကုပ်မှာ ထန်းရည် အမြှုပ်များ ပေကဲ့လို့ ပုဆိုးဖင်ပေါက် အောက်နား
ကွဲကို လက်နှင့်မ၍ မြူအိုးကို မြှောက်ပြီး သီချင်းကို ဟန်ပါပါ မာန်ပါပါ
ဆိုရင်း က,နေရကား...

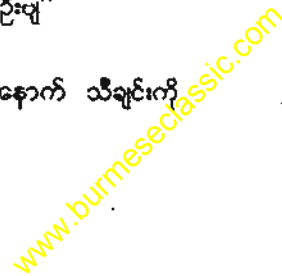
သောက်နေသူ အသောက်သမားတို့ လွန်စွာ ပျော်ကြတော့၏။

"အဘ၊ ရော... တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်ပါဦးဗျ"

"ရတယ်... ရတယ် သောက်မယ်"

အဘိုးကြီးက သောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သီချင်းကို

ဟစ် ပြန်သည်။

“အဘ၊ တစ်ဖလားလောက် မော့လိုက်ပါဦး ခင်ဗျ၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့ အဆိုကောင်း၊ အကကောင်းပဲ၊ အရင် ဘယ်ဇာတ်ကလဲဟဲ့... ဟင်”

အောင်မောင်းတို့၊ ငသိုင်းတို့၊ ရွှေဝင်းတို့က ‘ငချွန်’ ကောင်တွေ
“အရင်က စိန်အောင်မင်းဇာတ်မှာ...”

“အလို... စိန်အောင်မင်းဇာတ်မှာ၊ ဘာလဲ မင်းသားလုပ်
တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကားဆွဲပါ”

“ဝါးဟား... ဟား... ဟား... ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ ချလိုက်ပါဦး
အဘရ”

“ရတယ်... ရတယ် သောက်မယ်”

အဘိုးကြီးက အောင်မောင်း ကမ်းပေးလာတဲ့ခွက်ကို အကုန်ပေး
ချလိုက်သည်။ လုံးဝ မပြင်။

“ညနေ... ညနေ၊ စည်တယ်လေ... စည်တယ်လေ”
“ဒီအချိန်မှ အလုပ်အားကြသကိုး အဘရဲ့၊ အဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

“ကူနီကြော့နတ်ကွန်း”

“ဘာတဲ့တုံး မင်းသားကြီးရဲ့၊ ဆက်ပါဦးကွယ်”

“ကိုကြီးကျော် ပလီလွန်းတယ်”

“ပလီလွန်းတယ်”

ဝိုင်းဆိုကြသည်။ လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“မောင်မောင်ကျော် ပလီလွန်းတယ်။ ဟောဒီ ကိုကိုကျော်
ပလီလွန်းတယ်”

“ချောလွန်းလို့ ကောင်မလေးတွေက ကိုကိုကျော် ခေါ်သကဲ့

အဘရဲ့၊ အဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

“ဆေးစိုက်တဲ့ကျွန်း၊ ဆေးစိုက်တဲ့ကျွန်း... ကျွန်း... ကျွန်း
ကျွန်း... ကျွန်း”

သီချင်းဆုံးတော့ ပါးစပ်က နတ်ဆိုင်းတီးပြီး ကိုယ်ကို ဘယ်ညာ
ယိမ်းထိုးလို့ က၊ လေရဲ့။ ထန်းရည်ဆိုင် ထန်းတောဝန်းကျင်သည် လက်
ခုပ်သံ၊ သီချင်းသံ၊ အကဟန်နှင့် စည်နေ၏။

ထိုစဉ် ထန်းရည်ဆိုင် ရှိရာသို့ လူတစ်ယောက် လာနေ၏။
၎င်းလူကို မြင်ကြသောအခါ စော့စော့က ဝိုင်းဆိုလက်ခုပ်တီးနေသူများ
သည် သောက်လက်စကို သိမ်း၍ အဘိုးကြီးနံဘေးမှ သုတ်ခြေတင်
ပြေးကြလေသည်။

အဘိုးကြီးကား မြူအိုးကို ကိုင်၍ မြောက်၍ က၊ ကောင်းနေ
တုန်း။

“အဘ... အဘ”

“ဗျို... အဘ”

ထန်းရည်ရောင်းသူ ထွန်းဝက အဘိုးကြီးကို အော်ခေါ်သည်။
မကြာ။ ဝိုင်းပတ်၍ က၊ နေဆဲ။ သည့်နောက် အနီးသို့ လှမ်းလာလိုက်
ပြီး...

“အဘ...”

“ဟေ...”

“အဘ အမြန်ပြန်တော့”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ က၊ ကောင်းနေတုန်း ဥစ္စာ”

“ဟိုမှာ ဟိုကောင်လာနေပြီ၊ ပြန်ပါ အဘရဲ့”

“ဘယ်သူမို့တုံးကွ”

“ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်”

“ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်၊ ဒီကောင်က ဘာကောင်လဲ”

“နာမည်ကြီး လေးပြန်လူ့ပိုင်လူ့ဆိုး၊ အော့ကြောထမ်း အဘရဲ့ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာရော၊ ဘုန်းကြီးရဟန်း ကိုရင်ရော သိပ်အလေးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိနောက်ရင် ဒုက္ခပေးရော အဘ ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူးကွာ၊ ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှု ငါသောက်ပြီး က၊တာကွ၊ ဘယ်သူမှ ဆဲနေရန်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အေး... သောက်တော်ဘူးရယ်၊ အိုမကွာ အိုမကွာ၊ မင်းကျော်စွာမို့ မကျော်လား ဝေးရာတရား”

ထွန်းဝလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောမရသည့်အဆုံး အဘိုးကြီး၏ ပစ်ထားပြီး လှိုင်ငှက်ကြီးတောင် အုန်းပေါက်ကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား ခရီးဦးကြိုပြု၍ နေရာချပေးသည်။ ပြီးနောက် ချက်အရစ် ပုလင်းနှစ်လုံး ထန်းရည်ငှက်ခါးတောင် အမြှုပ်စီတစ်ဖိုးနှင့် အမဲခြောက်၊ ဆတ်သားခြောက်ကြော်များကို အသင့်ချပေးလိုက်၏။

“ထွန်းဝ”

“ခင်ဗျာ၊ ဆရာအုန်း”

“ဟိုအဘိုးကြီးက ဘယ်ကလဲ”

“မ... မသိပါဘူး ဆရာအုန်း၊ သောက်ပြီး ကနေတာ ကြာပြီ ခင်ဗျ”

“နာမည်ပြီး မျက်စိနောက်လိုက်တာကွာ”

ထိုစကားကြောင့် ထွန်းဝ အဘိုးကြီးအတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ် သွားခဲ့ပြီး ရင်ထိတ်သွား၏။

“မင်းကျော်စွာရယ်မို့ မကျော်လားဝေးရာတရားဟား... ဟား”

“အဘိုးကြီး”

ငှက်ကြီးတောင်အုန်းပေါက်က မျက်စိနောက်၍ အသံနက်ကြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ညနေ... ညနေ... စည်တယ်လေ... ဟေ... ဟေ”

“ငှန်း”

“အဘိုးကြီး”

အုန်းပေါက်က ခုံကဲ့ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြီး ကျုံးအော်လိုက်ပြန် သော်လည်း အဘိုးကြီးက ဂရုမစိုက်၊ မြူအိုးကို မော့၍သောက်လိုက်၊ သီချင်းဆို၍ ကလိုက်။

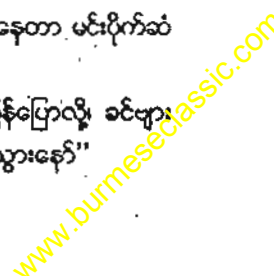
သည်ထင် အုန်းပေါက် နေရာမှ ငှန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ပြေးလာ အံ့၍ အဘိုးကြီးကို ဆွဲပွေ့ယမ်းကာ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါတီ။ သူ့ဘာသာသူ ထန်းရည်သောက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားနေသည့် အဘိုးကြီးသည် အုန်းပေါက်ရဲ့ ပွေ့အားကြောင့် အဝေးသို့ ဆွင့်ကျကာ လူတစ်ခြား မြူအိုးတခြား ဖြစ်သွားပြီး စုတ်သပ်၍ ထလိုက် ၏။

“ဟေ့... သူငယ်၊ မင်း... မင်း... ဘာ... ဘာလုပ်လိုက် တာလဲဟင်”

“လူကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာလေ၊ နားကို ငြီးနေတာပဲ၊ သွား ခု ထွက်သွား”

“နေပါဦး... ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှု ငါသောက်ပြီး ကနေတာ မင်းပိုင်ဆိုင် မှဲ့ သောက်ပြီး မင်းကို ဆဲနေလို့လား”

“အံ့မာ... ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကိုများ ပြန်ပြောလို့ ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း မကြားဖူးဘူးနဲ့တူတယ်၊ သွားဆို သွားနော်”

ဒီမှာအဘိုးကြီးက ထလာပြီး သူ့လွယ်အိတ်ကိုကောက်၍ ရှေ့
လိုက်ရင်း အုန်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“အုန်းပေါက်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား”

“အုန်းပေါက်၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား။ အုန်းပေါက်
ဆိုတာ ကုန်းကောက်စရာမရှိလို့ ပိုးပျောက်နေတဲ့ကောင်ပါကွာ။ တုံးပေါက်
သံကြားရင် ထွက်ပြေးတဲ့ ခွေးလေးကြမ်းပိုးပါကွာ ဟား... ဟား...
ဟား... ဟား”

မြတ်စွာဘုရား အဘိုးကြီးတော် သေတော့မှာပဲ။ ငှက်ကြီးထောင့်
အုန်းပေါက်လို လူမိုက်ကို သရော်တော်တော် စကားတွေပြောလို့ ဒုက္ခရ

ဒီမှာပဲ အုန်းပေါက်သည် ဒေါသများ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲ
အဘိုးကြီးမျက်နှာကို ညာလက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ သည်ထံ
အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ညာလက်ဝါးနှင့် ဖျတ်ခနဲလှမ်းကာထာ
အုန်းပေါက်လက်ကို လိမ်၍ နောက်ကနေ ဆောင်ကန်လိုက်ရာ အုန်းပေါက်
သောက်မည့် အရက်ပုလင်းများပေါ် မှောက်လျက်လဲကျပြီး အရက်ပုလင်း
များရော့ ထန်းရည်၊ အမြည်းများပါ မှောက်ကုန်တော့သည်။

“ကျား”

“ဇီး”

“ဝှစ်”

အုန်းပေါက် ချက်ချင်း စားရှည်ကိုကောက်၍ လက်ပြန်ပိုင်ထွက်
လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ကျားသစ်တစ်ကောင်လို ခုန်၍ နောက်ကွမ်း
ထွက်လိုက်၏။ သည်နှောက် အုန်းပေါက်က စားချက်အမျိုးမျိုးနှင့် သူ့
ခုတ်သည်။ ဖိုခုတ်သည်။ စိုက်ခုတ်သည်။ စင်းခုတ်သည်။ ဘယ်ညာ

ခုတ်သည်။

ရန်ဖြစ်သံကြား၍ ဝန်းပင်တက်သူများ၊ ခရီးသွားများ၊ တောင်
ယာပြန်များ၊ ငါးရှာပြန်သူများ၊ တွေ့သွားပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးချောင်း၍
အခြေအနေကို ကြည့်နေကြ၏။

စားချက်ပေါင်းများစွာနှင့် ခုတ်နေသည့်တိုင် အရှူးလို့၊ အမူးလို့
အဘိုးကြီးကို စားချက်တစ်ချက်မှမထိ။

အဘိုးကြီးက ကြောင်လို့၊ ကျားလို့၊ ကျားသစ်လို့ မျောက်တစ်
ကောင်လို အရောင်အတိမ်းများဖြင့် ရှောင်ပေးနေရကား ဒေါသတကြီး
လိုက်ခုတ်လေ ဟေလေနှင့် ကြာတော့ အုန်းပေါက် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ
ကျပြီး မောဟိုက်၍ လျှာထွက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် အုန်းပေါက်၊ ဒီနေ့ နေဝင်အောင်ခုတ်လေည်း
ငါ့ကို မင်းစားချက်ထိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ လောင်းကြေးစားကြေး
ပြိုင်မယ်။ မင်းရှုံးရင် မင်း ဒီဝန်းကျင်က ထွက်သွား။ ငါရှုံးရင် ငါ ဒီက
ထွက်သွားမယ်။ ဘယ်နှယ်”

အုန်းပေါက် မျက်လုံးထဲဝင်လာသည့် ချွေးသီးများကို ငိုက်ခုံနှင့်
သုတ်လိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကို အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ့စားချက်
အချက်တစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးကို ပွတ်၍ ယိမ်း၍ တိမ်း၍ ခုန်၍
ကျွမ်းပစ်၍ ရှောင်ပြီး သူ့ကို သရော်တော်တော်လုပ်နေသည့် လူထူးဆန်း
သက်ကြားအိုအဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩချင်သလို ရှိလာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြိုင်ချင်လို့လဲ”

“ပထမအကြိမ် အရက်သောက်ပြိုင်မယ်”

“ပြီးတော့ကော”

“ဟောဟိုက ကွင်းပြင်ထဲမှာ ဟိုချောင်းကြည့်နေတဲ့ ဖိုခိုတ်သတ်

ရှေ့မှောက်မှာ နပန်းသတ်မယ်။ ရှုံးတဲ့လူ ဒီရွာက ထွက်သွားကြေး”

“စိန်လိုက်ဗျာ... လုပ်”

အရက်ပြိုင်သောက်လို့ကတော့ အုန်းပေါက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်၊ ဒီအဘိုးကြီးမှူးမှ သူ့ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပြီး ထန်းပင်မှာ ရှားသားနှင့် တံစို့ ထိုး၍ ကားစင်တင်မည်။

“ဟေ့... မောင်ထွန်းဝ”

“ဗျာ... အ... အဘ”

“မင်းဆိုင်မှာရှိသမျှ အရက်ပုလင်း အကုန်တန်းစီလိုက်”

“ခင်ဗျာ”

“ကုန်ကျစရိတ် ငါ ရှင်းမယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

အဘိုးကြီးက သို့တလိုပြောရင်း သူ့လှလှအိတ်ကြီးကို သွန်ချ ပြုလိုက်ရာ ငွေစက္ကူများ ဖွေးခနဲ မြေပြင်သို့ ကျလာရကား ထွန်းဝ သာမက အုန်းပေါက်ပါ အံ့ဩသွား၏။

အုန်းပေါက်ကား ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ အရက်လည်း အဝ အလ ကား အမေ့သောက်ရမည်။ ဒီအဘိုးကြီး သောက်နိုင်ရင် နှစ်ပုလင်းသုံး ပုလင်းပေါ့။ မှူးရင် သူ့ကိုသတ်ပြီး ငွေများယူ၍ အဝေသို့ ရှောင်သွားလို့ ရမည်။

မသတ်ဘဲ အနိုင်ရသည်တန်ဖိုးအဖြစ် အားလုံးကို သိမ်းဆည်း ရမည်။ ထွန်းဝက အရက်ပုလင်းများကို တန်းစီ၍ ချပေးလိုက်သည်။ ဟိုဘက်ငါးလုံး ဒီဘက်ငါးလုံး။

“ခွက်နဲ့သောက်မလား၊ ပုလင်းလိုက် မော့မှာလား”

“ဟင်...”

ကြည့်စမ်း။ သူ့လိုလူကို ခွက်နဲ့သောက်မှာလား၊ ပုလင်းလိုက်

မော့မှာလားတဲ့။ မေးပုံရယ်။

“ပုလင်းလိုက်”

“ကြီးကြီး... ဝ”

ဦးစွာ အုန်းပေါက်က ချက်အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ကောက်ကိုင် ပြီး မော့ချလိုက်သည်။ ပုလင်းတစ်ဝက်ကုန်တော့ ပါးစပ်မှ ‘ဟဟ’ လို့ အော်ပြီး နားလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို အင်း ရှုပ်ထိုးထားသည့် ညာလက်ဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ပုလင်းကို မြှောက် ပြီး တဝှပ်ဝှပ် မော့ချလိုက်ရာ တစ်ပုလင်းလုံး ပြောင်သွားသည်။

အကျွန်းနည်း။ အာက အဘိုးကြီးပါလား။

ထွန်းဝ အံ့ဩသွား၏။

သည်မှာ အုန်းပေါက်ကလည်း အားကျမခံ ပုလင်းလိုက် မော့ ချလိုက်ရာ အဘိုးကြီး ကြည့်ရယ်ပြုံးနေ၏။

“သောက်လေ... ခင်ဗျား အလှည့်”

“ရတယ်... ရတယ် သောက်မယ်၊ ရေသောက်တာများကွာ”

“ဘာဗျ”

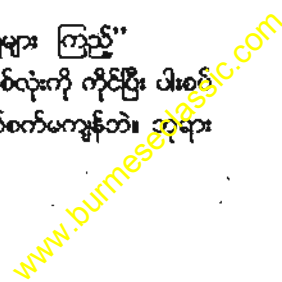
“အဟား... ဟား... ဟား ရေလို့ပြောတာပါ”

ဒီမှာ အုန်းပေါက်က အဘိုးကြီးရှေ့က အရက်ပုလင်းငါးလုံးကို နမ်း၍ တို၍ စစ်ဆေးလိုက်၏။ အရက်မှ ချက်အရက်စစ်စစ်။ ဒါများ ရေတဲ့။ ထိုး... လူကြောင်ကြီး။

“သောက်ပါဗျ... ကြာတယ်”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရေများ ကြည့်”

သည်မှာ အဘိုးကြီးက အရက်ပုလင်းနှစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး ပါးစပ် မှာမော့လို့ တဝှပ်ဝှပ်နဲ့ သောက်ချလိုက်တာ တစ်စက်မကျန်ဘဲ။ ဘုရား

ရေ ဘယ်လိုလှူကြီးပါလိမ့်။ အရက်ချိုးကြီးနဲ့တူရဲ့။
အုန်းပေါက် ဖြဲသွားပြီ။
သူ နောက်အရက်တစ်လုံးကို မနည်းကုန်အောင် မော့ရသည်။
မကြာခင် အဘိုးကြီးက လက်ကျန်နှစ်လုံးကို ကိုင်၍ ငါးပုလင်းပြောစီ
အဖြစ် မော့ချလိုက်သည်။

“စိုး... ရေကလည်း စပ်သဟ၊ အဟတ်... မင်းအလှည့်”

“ကျုပ်... အရှုံးပေးပြီ အဘိုးကြီး”

အုန်းပေါက်က လူပါး။ အရက်ကို ဆက်မသောက်စော့။ အဘိုး
ကြီး ငါးပုလင်းဆို အူတွေပြုတ်ထားသလို ရှိလောက်ပြီ။ မူးလောက်ပြီ။
ဒါမှ အပိုင်လုပ်လုပ်ရမည်။

“အရှုံးပေးပြီလား”

“အရက်သောက်ရမှာ အရှုံးပေးတာ၊ နပန်းလုံးရမယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ငါက မဝသေးဘူး
ပေးစမ်း မင်းရေပုလင်း”

သို့ကလိုပြောပြီး အုန်းပေါက်ရှေ့က အရက်နှစ်လုံးကို ဆွဲယူလို့
တစ်ရိုက်ထိုး မော့ချပြန်ပါရော။ ထွန်းဝ အံ့ဩလို့မဆုံး။ ဒီလို အသောက်
ကြမ်းသူ၊ ပက်စက်သူမျိုး သူ အရက်ရောင်းသမားမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။
အုန်းပေါက်ကား အကြသမားပီပီ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး။

“ထွက်... နပန်းချကြစို့”

ပြောရင်း အဘိုးကြီးက ဒယ်ဒယ်နှင့် ထလိုက်သည်။ အုန်း
ပေါက်ကား အရက်နည်းနည်း ကြိုသောက်ထားသမို့ ယိုင်တောင်မယိုင်။
ဆိုင်ရှေ့တလင်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီးက ခါး
တောင်းကျွတ်လိုက်သည်။ ထိုးကွင်းမင်းကြောင်များက မြှင်နှစ်ဖက်က

ဒူးဖုံးအပြည့်။

သည်နောက် သူတို့နှစ်ဦး ‘ကျင်’ ကိုင်သကဲ့သို့ ပခုံးချင်းကိုင်
ပြီးသာအခါ

“စ... တိုက်”

“စိုး”

အုန်းပေါက်က အဘိုးကြီးကို ဆွဲယူပြီး ပင့်၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဗုန်း...”

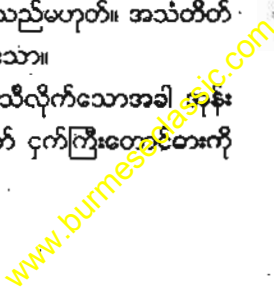
“ရွှမ်း...”

မြေကြီးကို အကျမှာ လက်ထောက်၍ ကျွမ်းပစ်လိုက်သည်။
သူ့ကို ကိုင်ပေါက်သည့်အားသည် မသေး။ နွားမတမ်းပင် ပွဲချင်ပြီး
သေနိုင်သည်။ အဘိုးကြီးက အာဂပါလား။ ကြည့်ရတာ နပန်းရော၊
လက်ဝှေ့ရော၊ သိုင်းရော၊ ‘ကျင်’ (ရခိုင်ကျင်) ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။
နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာ အုန်းပေါက် ကိုင်ကိုင် အပေါက်ခံရကာ မြေပြင်မှာ
တပုန်းပုန်း တအင်အင် ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးကြီးလည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ရန်ကြံတိုင်း ငါးရှည်ဖမ်းရသလို
ဖြစ်ပြီး သူပဲ ခွေးတစ်ကောင် လှောင်ပစ်ခံရသလို ရှိနေသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲ ပွန်းပဲ့ရာများဖြင့် နာကျင်နေပြီ။
ဒီအဘိုးကြီး သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တော့ မဖြစ်တန်ရာ။ သူလည်း မောလွန်း၍
လျှာထွက်နေပြီ။ ပိုင်းကြည့်သည့်လူအုပ်ကလည်း ပို၍ များလာသည်။
ဟိုဘက်ဒီဘက်အော်၍ အားပေးကြသည်မဟုတ်။ အသံတိတ်
ဖျက်လုံးပြု။ ပါးစပ်ဟ အံ့ဩအားပေးနေခြင်းသာ။

နောက်ဆုံး အခြေအနေ မဟန်မုန်း သီလိုက်သောအခါ အုန်း
ပေါက် ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး သူ့ဖွားဘက်တော် ငှက်ကြီးတောင်တားကို

ပြေးဝင်ယူ၍ အပြင် ပြန်ထွက်လိုက်၏။

“မင်းက... စားကိုင်းမှာလား?”

“ဒီမှာအဘိုးကြီး ကျုပ်အရှက်ကိုခွဲပြီး ကျုပ်ဒေါသကို လာဆွေ ကျုပ်ကိုမောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသူနှစ်ယောက်မှာ ခင်ဗျားက ဒုတိယလူပဲ။ ပထမလူတော့ ကုလားဝဲရောင်းမှာ ပေါလောပေါ်သွားခဲ့ပြီး ခင်ဗျားလည်း သူ့နောက်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ပေရော... ကျား...”

“ဝီး...”

“ဝီး...”

“ဝိုး...”

“ရွမ်း...”

“ရွမ်း...”

“ဝှစ်...”

“ဝှစ်...”

စကြာလည်စားချက်များသည် ရေပက်မဝင်အောင် ဝင်နေ၏။ ကြည့်နေသူများ အဘိုးကြီးအတွက် ဘုရားတ၊ နေကြသည်။ စားချက်မြန်လွန်း၍ ရင်တမမ။ ဒီမှာပဲ အဘိုးကြီးက ရှောင်တိမ်းခုန်လွှားနေရာမှ ခြေဖျားနှင့် သဲကိုကော်ပြီး အုန်းပေါက်မျက်နှာသို့ ပက်လိုက်ရာ...

“ဖူး... ဖူး... အဟက်... အဟွတ်... ဖူး”

“အား... အား”

မျက်စိထဲ သဲများဝင်၍ စားနှင့်လေကို ရမ်းသမ်းလိုက်ခတ်နေစဉ် အဘိုးကြီးက နောက်ကျောမှ လွှားဆနဲ ခုန်ဝင်ပြီး လက်မောင်းရင်းကြောနှင့် လည်ပင်းမေ့ကြောကို ကိုင်လိုက်ရာ အုန်းပေါက် ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ကျ၍ မြေကြီးပေါ်မှာ မေ့လဲကျသွားတော့သည်။

“ထွန်းဝ”

“ဗျာ... အဘ... အဘ”

“သူ့ကြီးကို သွားခေါ်လိုက်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ထွန်းဝ သူ့ကြီးကို ပြေးခေါ်လိုက်ရာ မကြာခင် သူ့ကြီးရော ရာအိမ်မှူး၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းများပါ ရောက်ချလာပြီး မြေပြင်မှာ မေ့မြောနေသည့် ရာဇဝင်လူမိုက်ကြီး ငှက်ကြီးတောင်အုန်းပေါက်ရဲ့အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားခဲ့ကြတော့၏။

“သူ့ကြီး”

“ခင်ဗျ ဘကြီး”

“ဒီတောင်ကို နို့ငါ့ထွက်ကို ဝိုလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဘကြီး ခင်ဗျာ”

“ဒီကောင် ကြီးပြန်ချိန်ကို သတ်ခဲ့တယ်လို့ စောစောကပဲ ဟောဒီ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီးပြီ။ ဒါ သက်သေတွေပဲ။ ဒီကောင် ဆိုးလွန်းတာ နှာမည်ကြီးလို့ လာတွေ့တာ။ ရဟန်းသံဃာမှန်းမသိ၊ လူကြီးသူကြီးမှန်း မသိ၊ မိန်းမသား အားနွဲ့သူမှန်း မသိ၊ ဥပဒေ ဥပဒေမှန်းမသိတဲ့ လူစားကို ဆုံးမခွင့်ရလိုက်တာ ကျေနပ်တယ်ဗျာ”

“အဘ”

“ဘာတုံး”

“ဒီကောင်နီးလာရင် ဆိုးမှာ အဘရဲ့ အဲဒါ... အဲဒါ”

“ခေါ်ထမ်းသွား ကြိုးတုပ်စရာ မလိုဘူး ဒီကောင် တစ်နေကုန် မေ့နေလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ သူ့ကြီး ရဲစခန်းရောက်ရင် အကြောဖွင့်ဆရာ တစ်ယောက် ရှာပြီး မေ့ကြောနှစ်နေရာ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါလို့ပြော”

“ဘာသာဘောကြောင့်ပါလဲ အဘ ခင်ဗျာ”

“မေ့ကြော့ပြန်မဖွင့်ပေးချင်း ဒီကောင် တစ်နေ့လုံး လူသေလို့ စန့်စန့်ကြီး ဖြစ်နေမှာ၊ မကြောက်နဲ့”

ဒီလိုပြောလိုက်ကော့မှ ရာအိမ်မှူးများက ဝမ်းသာသွားကြတာ လိုရမည်ရ ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး မ.ခေါ်သွားကြတော့သည်။ လူ့အုပ်ကြီးကား ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ ပျော်လို့မဆုံး။ အဘိုးကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး အုန်း ပေါက် ဆိုးသွမ်းသည့် အကြောင်းများကို ဝိုင်းပြောပြကြသည်။ သူကြီး ကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဘကြီး ခင်ဗျာ”

“ဘကြီးနာမည် တယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ”

“နေရပ်ကရော ခင်ဗျာ”

“မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ”

“အခုနေတော့ရော အဘရဲ့”

“မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က နေရာအတည်တကျ မရှိဘူး။ လျှောက်သွားနေတာ သူကြီး”

“ခင်ဗျာ ဘကြီး”

“ခင်ဗျားတို့အရပ်မှာ စေတီရှိသလား”

“ဟိုဘက်ရွာမှာပဲ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီရွာမှာ မရှိပါဘူး ဘကြီး”

“ကျုပ် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ တည်ချင်တယ်”

“လုပ်ပါ၊ ဘကြီး၊ လုပ်ပါ... ဘယ်တော့လုပ်ချင်ပါသလဲ”

“ကျုပ် ဗိုက်ဆံစုံရင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့စိုက်ပြီး အကုန်ခံပါ့မယ် ဘကြီးရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ယက်သဲကြား ငါးတင် တင်တဲ့ငါး ကြောင် ဘေး ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားမ.တဲ့ဗျာ၊ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေနဲ့ ဘဝကို အဆုံးမသတ်ကြပါနဲ့။ ရတနာသုံးပါး မြဲကြပါ။ ဗြဟ္မစိုရ်စာရား လက်ကိုင် အားကြပါ။ စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိကြပါ။ ငုဒ္ဒသာသနာ ရောင်ဝါ နေလို့ လင်းတော့မယ်ဗျာ၊ ခေတ်က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် ခေတ်။ အားလုံး ပြန်ကြတော့”

“အဘ... ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဝင်ခဲ့ပါဦး အဘရယ်နော်”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ၊ သွားကြ... သွားကြ”

အားလုံး လူထူးဆန်းအဘိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်မျှက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်၍ အရိုအသေ ပေးကြသည်။ ကန်တော့ကြသည်။ အဘိုးကြီးက ဆုပေးစကားများ ပြောကြားလိုက်၏။

အားလုံးပြန်သွားတော့ ထန်းရည်ဆိုင်မှာ အဘိုးကြီးနှင့် ထွန်း
 ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“အဘ”

“ဘာတုံး မောင်ထွန်းဝ”

“အဘကို ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာများ အံ့ဩလို့တုံး မောင်ထွန်းဝရဲ့”

“အဘ အရက်ခြောက်လုံးကျော်သောက်တာ ဘာလို့မူးတာလဲ”

“ဟာ... ဟား... ဟား... ဟား... ဒါလား၊ ဒီပစ္စည်း
 ကြောင့်ပါကွာ”

အဘိုးကြီးကပြောရင်း ပါးစောင်းကြားမှ လက်တစ်ဆစ်ခန့်နှိ
 သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်၍ ပြလိုက်၏။

“ဒါ... ဘာလဲ အဘ”

“အရက်အမူးပြေဆေးမြစ်”

“ဟင်... ဘာဆေးမြစ်လဲ အဘရယ်၊ သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ အနှစ်ငါးဆယ်ကေရာစ်မြစ်ကွ၊ အရက်သောက်လို့
 အဲဒါငုံထားရင် မူးတော့ဘူး”

“ဒါလောက်နဲ့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး အဘရာ၊ အဘက အရက်
 ကို ရေရေနဲ့ ပြောပြီး သောက်နေတာ ဥစ္စာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက နပ်တဲ့ကောင်
 ပဲ၊ ဒါက ငါ့ရဲ့ စေတလုံး အမိန့်ကြောင့်ပါကွာ၊ ကျင့်စဉ်ပေါ့ ကျင့်စဉ်ပေါ့”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့်ထင်နေတာ ဥစ္စာ”

“ထွန်းဝ”

“ဗျာ... အဘ”

“ငါ့သားက လူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ မင်းလည်း မကောင်းမူ
 လုပ်ငန်းက ကျွတ်ချိန်တန်ပါပြီ၊ လူလေး အရက်၊ ထန်းရည် မရောင်းနဲ့
 တော့”

“ခင်ဗျာ... ဒီအလုပ်မလုပ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်ဟာနဲ့ ထမင်း
 စားရမှာလဲ အဘရဲ့... ဟင်း”

“ဈေးရောင်းစား၊ ဆန်ဆီ ရောင်းစား၊ ရှေ့... ဒီဆယ်ပြား
 စေ့ကို ခေဆောင်ထား... ဈေးရောင်းစား မောင်ထွန်းဝ၊ မင်းတစ်သက်
 ထမင်းမငတ်စေရဘူး၊ အဓိကက ရတနာသုံးပါး မပေးနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်း
 မှု အမြဲပြု၊ အဘ သွားမယ်”

“အဘ”

“ဘာတုံး”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး အဘရာ... အဘတော်
 လည်း နားထောင်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပြုပါတယ်၊ အဘနားလည်းလေး

၃၂၆ * မောင်ညိုမိုင် (သန်းလှိုင်)

တော့ ပြောခဲ့ပါနော် အဘ"

"မှတ်ထား"

"ဟုတ်ကို"

"ငါနာမည် ရာကျော်၊ ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်"

"ဟင်"

(မှတ်ချက်။ ။ နောင်အခါ ဦးထွန်းဝသည် အရက်သိုင်း

လုပ်ငန်းကို စွန့်၍ အဘဦးရာကျော် ပြောသည့်အတိုင်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ များမကြာမီ စီးပွားဖြစ်ထွန်း၍ လာခဲ့၏။ အသက် (၉၀)ကျော်အရွယ် သူနှင့် ကျွန်တော် ဆုံသောအခါ သူ့လည်ပင်း မှာ အဘဦးရာကျော် ပေးသွားသည့် ဆယ်ပြားစေ့လေးကို မဲကြိုနှင့်နီ၍ ဆွဲထားဆောင်ထားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။)

◆ မောင်ညိုမိုင် (သန်းလှိုင်)

ကမ္ဘီရုထောက၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

အရက်ကြောင့်ကြောင့်လား၊ ဖခင်၊ ဖခင်၊ ဘာ

ဆရက်ကြောင်ကြောင်တာပဲဖြစ်ပါစေတော့

တစ်ညကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းမှာ ပရဝိညာဉ်လောကသားများအကြောင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့မိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲမှာ စာရေးကြီး ဦးမိုးညွန့်၊ ကဗျာဆရာကိုယန္တရား သိချင်းရေးဆရာ ဝိတ စာဆို သောင်းညွန့်ဦးနှင့် ရုပ်ဝါဒစာပေများကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးသဖွယ် လေ့လာဖတ်ရှု ကိုးကွယ်လျက်ရှိသော ဒဿန အတွေးအခေါ်ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်ဝိုင်းတို့ ပါဝင်ကြသည်။

ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်ဝိုင်း၏ အမည်ရင်းကား 'ကုလားဒိန်ဇော်ပီ' ဖြစ်၏။ လူကား မြန်မာဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် အရပ်ပုပု နို့ကုလားနားခေါင်း၊ ခေါ်တော့ကုလား မျက်ဝန်းနှင့် အသားညိုရကား ကျွန်တော် မြန်မာပါဟု ဘုရားစူးမိုးကြီး၊ အကြိမ်တစ်ရာပင် ကျိန်ဖြော်သည့်တိုင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ညီသူမျှ မယုံကြဲ။ အရက်သောက်ကြမ်းလွန်း၊ ပေလွန်း တောလွန်း၍ ဆည်းကောင်း တစ်ပတ်မှာတစ်ခါ မနည်းတိုက်တွန်းမှ ရေချိုးသည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ ပွေးဝဲများ၊ ဒက်များ သူ့ကိုယ်မှာ မှီခိုဝိုင်းဆင့်နေ၍ 'ဇော်ပီ'အမည်ပျောက်ပြီး 'ဦးပွေးဆင့်ဝိုင်း' အမည်ပေးခဲ့ကြရလေသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းသည် ယမကာဝိုင်းလေးနှင့် အူစိုနေကြ၏။ နှုတ်စအာစရွှင်နေကြ၏။

"ပရဝိညာဉ်လောကသားဆိုတာ တကယ်ရှိသလား"

ကိုပွေးဆင့်ဝိုင်းက စ၍ဖွင့်လိုက်၏။

"မရှိဘူး ... အေ့ ... အေ့"

ဒါက ကဗျာဆရာ ကိုယန္တရားရဲ့ ဖြေချက်။

"ရှိတယ်ကွ ... အေ့"

ဒါက စာရေးကြီး ဦးမိုးညွန့်ရဲ့ ပြန်ပြောချက်။

"မြင်ဖူးလို့လား စာရေးကြီးရ"

ဒါက ဝိတစာဆို ကိုသောင်းညွန့်ဦးရဲ့ ကောက်ချက်။

"မမြင်ဖူးပေမဲ့ ဘုရားဟော တရားသဘော သီလအဟော ရှိတယ် ဥစ္စာ"

"အဲဒီလိုပြောတိုင်း စာရေးကြီးက ဇွတ်မှိတ်ယုံတယ်ပေါ့"

ကိုပွေးဆင့်ဝိုင်းကား ရုပ်ဝါဒ စာပေများကို အလေးဂရုပြုဖတ်ရှုလေ့လာသူပီပီ သူ့က သိပ္ပံနည်းကျ ပြောချင်သူ၊ ပြမှယုံသူဖြစ်ရကား ရိ၏။ ထေ့၏။ ငေါ့၏။

'ဟ ပွေးဆင့်ရ တို့ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက (၃၁)ဘုံ

လို့ ဟောထားသလိုလားဟ'

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မရှိုးပါနဲ့ဗျား၊ အဲဒီ (၃၁)ဘုံ ခင်ဗျားရွတ်ပြပါဦး စာရေးကြီးရဲ့
“ရွတ်ပြပါမယ် မောင်ရာ . . . ဒီလိုကွ၊ ဗြဟ္မာ (၂၅) ဘုံ၊
ပြည်(၆)ထပ်၊ လူ့ဘုံ(၁)ဘုံနဲ့ အပါယ်က (၄)ဘုံ၊ မင်း (၃၁)ဘုံ
ကွာ”

“ဒါဆို အခု ခင်ဗျား၊ ဘယ်ဘုံမှာ ရောက်နေလဲ”
“ငါ့ရော မင်းတို့ရော အခုလောလောဆယ် လူ့ဘုံမှာ ဤ
“ဗြဟ္မာဘုံရောက်ဖူးလား”

“ကောင်းမှုကုသိုလ် ကံကောင်းရင် သီလ၊ သမာဓိ အရှိန်
ကောင်းလို့က သေပြီးရင် အဲဒီဗြဟ္မာဘုံရောက်မှာပါ”

“ဒါဆို အခုခင်ဗျား ဘာလုပ်နေသလဲ”
“အဲ အဲ အခု ငါ အဲ”
“ဟား ဟား ဟား အရက်သောက်နေသလိုလား”
“မင်းတို့လည်းပါတာ ဥစ္စာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား၊ သေဖော်ညိုလိုက်သေးသတို့
ယန္တရားရ၊ ဒါဆို အရက်သောက်သည့်အတွက် ခင်ဗျားသေရင် ဘယ်တို
ရောက်မှာလဲဗျ စာရေးကြီးရာ”

“အဲ အဲ ငရဲတော့ ရောက်မှာပဲ”
“ဘယ်အထပ်လဲဗျ၊ လုပ်ပါဦး အေ့ . . . အေ့ နောက်တစ်လုံး
လုပ်ဟေ့”

ဒီမှာ စာရေးကြီး ဦးစိုးညွန့် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်သေး
“ပြေညီထပ်နေမှာပေါ့ဗျာ”
ကဗျာဆရာက ဝင်နောက်လိုက်၏။
“ပြေညီထပ်ကတော့ ရန်ကုန်ပန်းဆိုးတန်းနဲ့ ဆိပ်ကမ်းသာ

လမ်းမှာတော့ သိန်း(၅၀)အထက် အငှားရေးရှိတယ်။ အပိုင်ဝယ်ဆို
သိန်း(၁၀၀၀)အထက်ဗျ၊ ငရဲပြည်မှာ အုတ်၊ဘီလပ်မြေပေါရင်တော့ ရေး
ကုမလား မသိဘူး”

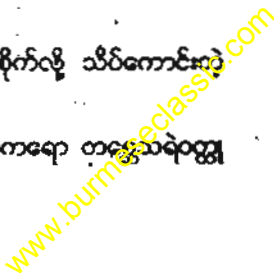
“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဒီမှာဗျာ စာရေးကြီးရဲ့
ခင်ဗျား လူ့ဘုံကလွဲပြီး ဘယ်ဘုံကို မျက်စိနဲ့ တစ်အပ်မြင်ရသလဲ။
ကား၊ သင်္ဘော၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ဒုံးပျံ၊ ဂြိုဟ်တုနဲ့ ရောက်ဖူးသလဲ။ ခင်ဗျား
ပြောတဲ့ ငရဲ၊ ဗြိတ္တု၊ တိရစ္ဆာန်၊ အသုရကာယ်ဆိုတာရော ဘယ်မြို့
ဘယ်ရပ်ကွက် အိမ်နဲ့ပါတ် ဘယ်လောက်မှာ နေသလဲ ပြောဗျား၊ ပြော
အေ့”

အချက်ကုကျ မေးလိုက်သည့် ရုပ်ဝါဒသမားကြီး ပွေးဆင့်
ဝိုင်းရဲ့ မေးခွန်းများကြောင့် စာရေးကြီး ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။
အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။

“ခုတော့ မတွေ့ရသေးဘူးပေါ့ကွာ၊ သေပြီးရင် မင်းတို့ ငါတို့
ကို မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များများ လုပ်သူတွေဆိုရင် အပါယ်လေးဘုံ
တစ်ဘုံဘုံတော့ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ ကျိန်းသေပဲ”

“တော်စမ်းဗျား ဘုံခန်းနဲ့ပြောကပြပြီး ငရဲခန်းနဲ့ ကြောက်တဲ့ကိစ္စ
ကို အလေးအထားစမ်းပါနဲ့၊ လူဟာ သေပြီးရင် မြေကြီးပဲ။ နတ်ပြည်
လည်း မရောက်ဘူး။ ငရဲပြည်လည်း မရောက်ဘူး။ ဓာတ္တသရဲလည်း
မဖြစ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်ရမှာဘာလဲ သိလား”

“လုပ်ပါ ရုပ်ဝါဒဆရာကြီးရဲ့”
“ပြေညီဇာ ဗျ မြေညီဇာ၊ သစ်ပင်စိုက်လို့ သိပ်ကောင်းတဲ့
မြေညီဇာ ဟား ဟား ဟား ဟား”
“ဟိုဆရာ ကိုရင်မောင်မိုင်း ကိုယ့်လူကရော ဓာတ္တသရဲဝတ္ထု

တွေ ဖတ်ရေးပြီးရင် ပုတီးစိတ်၊ ရသမျှ မနှိမ့်ရွတ်နေတော့ ကိုယ့်လူဆရာ တစ္ဆေသရဲ ပရိတ်ညာဉ်နဲ့ ငရဲပြည် အသူရကာယရွာဆိုတာရော ယုံလို့ လား။ ရောက်လို့လား။ တွေ့ဖူးလို့လား။ စာရေးကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ စာရေး 'အီး' ဆရာကြီးရဲ့ အဟတ်”

အင်း ငရဲသားများကား ကျွန်တော့်ဘက်ကိုပါ မြားဦးလှည့် လာချေပြီ။

“လုပ်ပါဗျာ၊ ဂန္တီရဆရာကြီးလား။ ဆရာလေးလားရ၊ ပြောမိ အော့ ... အော့”

“ဒီမှာ ကိုပွေးဆင့်ပိုင်း”

“ဖော်ဖီလို့ပဲ ခေါ်စမ်းပါကွာ ချီးမှာပဲ။ ငါ့ရည်စားမူမူ ကြားရင် ခွဲပြီး ချိန်းတွေ့လို့ မရပဲ။ နေပါမယ်။ အော့... အော့... အော့... ဖွီ”

“ဒီမှာ ကိုပွေးရဲ့ ကိုယ်တွေ့ကြုံရင် ယုံမလား”

“အစ်မယ်၊ ကိုလူရဲ့ ဘော်ဒါ တစ္ဆေသရဲများက ငါ့ကို ကိုယ် ထင်ပြမှာတဲ့လားကွ ဟော့ ဟော့”

“ကိုထင်ပြမပြတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လက်ခံချင်အောင်တော့ သဘောပေါက်သွားရပါစေမယ်”

“လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့ ကြာမယ် ထင်ရင် ဇွန်း တောင် မကိုင်းဘူးကွ။ ကု... လား... ဒိန်... ဇော်... ဖိ အဲ... အဲ... ဇာတ်မင်းသား ... လေး ... ဇော်ဖီတဲ့။ ခုပဲ ကြုံလိုက် ချင်စမ်းပါကွာ အော့။ သရဲထီးနဲ့ တွေ့ရင်ပြိုင်သောက်မယ်။ သရဲမ တစ္ဆေမနဲ့တွေ့ရင် လှမ်းကြွပါဖို့ ပြည်တော်ဘုံကို သီချင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ လျှပ်မန်းလေးခွေခွဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ပါးသွားကပစ်မယ်။ ကဗျာဆရာ ရော ဂီ ... တ ... ဆရာ ... ရော ... ကျုပ် ... ကျုပ်... အဆို

မြချက်ကို ... လက်ခံ ... သလား”

ဒီမှာ ကျန်နှစ်ယောက်က မူးယစ်ယစ်နဲ့ အော်လိုက်ကြသည်။

“လက် ... ခံ ... တယ်”

“လက် ... ခံ ... ခံ ... တယ် ... အယ်”

“အေး ... လက်မခံရင် ... အဲ ... အဲ ... ဘာတဲ့။

ခြေ ... ခံ”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဒါနဲ့ လုပ်ပါဦး မောင်ရင်ရဲ့ ပရိတ်ညာဉ်သား။

အ အ စလေးများ ... ပြောပါ... ပြော... ပါ ... အော့

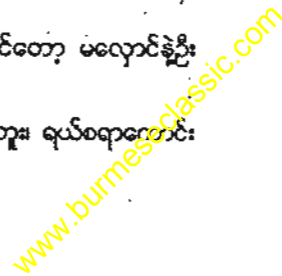
နက်ဖြန်ကို ကျွန်တော်တို့ရွာ () သို့ သူတို့လိုက်

ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ရွာသည် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်စေတီရှိသော ရွာကြီးဖြစ်၏။ ရွာခြေသို့အရောက် ကားစီးသွားရ၏။ ရွာခြေရောက်သည် နှင့် ကုန်းကြောင်းလျှောက်လျှင်တစ်နာရီခန့်လျှောက်ရ၏။ လှည်းနှင့်သွား လည်းရ၏။ (နောက်ပိုင်းဆိုင်ကယ် ကယ်ရိများပင် ဆွဲနေပြီးဖြစ်၏။) ရွာမှာ ထန်းရည်ကောင်းကောင်းရ၏။

ညဘက်ရွာဝါးရုံများမှာ ချိုးငှက်ပစ်ရန် လေသေနှုတ်များလည်း ပါမည်ဖြစ်၏။ ချိုးကြော်နှင့် ထန်းရည်ကောင်းကောင်းသောက်ပြီး ရွာသူ များရဲ့အချောအလှကို ရှုစားရန် အစီအစဉ်လည်းပါလေ၏။ စာဖို့ကြ မည် လည်းဖြစ်၏။

“ပြောပြမယ် နားထောင်ကြဗျာ။ လျှောင်တော့ မလျှောင်နဲ့ဦး နော်”

“ယုံလောက်အောင်ပြောရင် မလျှောင်ပါဘူး။ ရယ်စရာအောင်

အောင်ပြောရင်တော့ ပုဆိုးကွဲအောင် မေးခွဲအောင် ရယ်မှာပဲ ကိုယ့်ထူ
သို့နှင့် ကျွန်တော်က အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း
ကိုချက်ကောင်း အကြောင်းကို သူတို့အား အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြရဦး
သည်။

□
ကျွန်တော်မှာ သောက်ဖော်သောက်ဖော် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
တယ်ဗျ။ တစ်ယောက်ဆိုအမည်က ကိုမိုးတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က
ကိုချက်ကောင်းတဲ့။

နှစ်ယောက်လုံး လယ်သမားပဲ။ သောက်သလားလည်း မစား
နဲ့။ ရွာလည်သောက်၊ ရွာကျန်သောက်ပဲ။ သောက်စရာမရှိရင် ကိုချက်
ကောင်းက ထန်းလျက်တစ်ပိုယ်ပေးပြီး အကြိုက်မီးတောက်ကို အော်ခါ
မှာချက်ပြီး သောက်တာ။

ဘယ်လောက် အရက်သောက်ကြမ်းလည်းဆို အရက်သမားကြီး

ဘဝလုံးလုံးရောက်ပြီး လယ်အလုပ်ကို လုံးဝ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုမှ
တရားချလို့မရဘူး။ ကျုပ်တို့ ငယ်ဆရာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဘဂိန်
ကလည်း ဆုံးမတာပဲ။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးဇင်းကျောက်အိုး
ကလည်း ဆုံးမတာပဲ။ ဆုံးမလို့မရတဲ့အပြင် သူကတောင် အရက်တရား
ပြန်ပြနေလို့ သူတော်ကောင်းများ မနည်းရှောင်ပြေးရတယ်။

သူက မယုံရင် နည်းနည်းမြည်းကြည့်က စတာကို
အချို့သူ ပြောသည့်အတိုင်း မြည်းကြည့်ရာက အရက်သောက်
တတ် ကြိုက်တတ်သွားလို့ ကိုချက်ကောင်းနဲ့ စကားပြောဝိုင်းဖွဲ့တာကို
လူငယ်လူရွယ်မိဘများ မကြိုက်ကြဘူးဗျ။

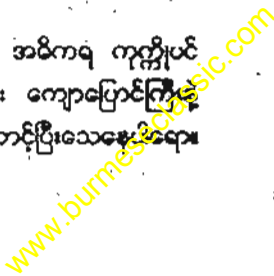
အဲဒါ ကိုချက်ကောင်းရည်းစား မထားသွဲ့က အရက်ကို ဖြတ်ဖို့
ပြောတယ်။ ချက်ကောင်းက ဘာပြောမှတ်လို့လဲ။

“ထားသွဲ့၊ မနေ့က အရက်ထက် နင့်ကို ငါပိုချစ်ခဲ့တယ်။
ဒီနေ့ နင့်ထက်အရက်ကို ငါ ပိုချစ်တယ်။ နင် ကြိုက်ရာ ယောက်ျား
ယူတော့”

ဒီလိုပြောပြီး အရက်ကို နေ့ရောညရော သောက်နေလို့ နောက်
ဆုံးမထားသွဲ့တစ်ယောက် ဘုန်းကြီးလူထွက်အောင်ဘုနဲ့ ခိုးရာ လိုက်သွား
လိုက်တာ အခုတလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ။

အဲဒီလည်းကျရော သူက လုပ်ပြန်ချေ၊ မထားသွဲ့က သူ
အသည်းကိုခွဲသွားလို့တဲ့။ မစိမ်းကားကြီး ရက်စက်တယ်ဆိုပြီး အရက်ကို
ပိုသောက်ပြန်ရောဗျာ။ ရမယ်ရာပုံပြောပါတယ်။

တစ်နေ့ ရွာပြင်ဘိုးလေးအုတ်ရိုးနားက အဓိကရ ကုက္ကိုပင်
ကြီးအောက်မှာ အရက်နှစ်ပုလင်းထိုင်သောက်ပြီး ကျောပြောင်ကြီး
မှလို့အိပ်ပျော်သွားတော့ ဦးလည်းလင်းရော တောင်ပြီးသေနေဖူးရော။

အဲဒါ လမ်းသွားလမ်းလာများမြင်ပြီး ရွာပြန်လာပြောတဲ့ သွားကြည့်တော့ မျက်နှာကြီးအနီးရောင်ပြီး သံချောင်းလို ရေခဲရိုက်ထားသလို မာတောင့်နေပြီး နောက်ဆုံးသူ့အသုဘကို ကျွပ်တို့အားထုပိုင်းသင်္ဂြိုဟ် လုပ်ကိုင်ပေးရတယ်။

ဒီမှာ ထူးတာက ဒီကောင်ချက်ကောင်းကြီး သေပြီးနောက် အစွဲအလမ်းကြီးလို့ မကျွတ်မလွတ်ရှာဘူး။ ညဘက်ရွာပြန်သူများ နောက်ကနေ ခြေသံပေးလိုက်တယ်။ နောက်ကျောကို ခဲနဲ့ပစ်တယ်။ အရက်လိုလို ရေလိုလိုအရည်နဲ့ပက်ပြီး နောက်ပြောင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူကို မမြင်ကြရဘူး။

အရက်ပုလင်းပါရင် အရက်နဲ့ရရင်လိုက်ဆွဲတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ညည်းသံပေးလိုက် ရယ်သံပေးလိုက်နဲ့ ပုလင်းဖန်ခွက်သံအေး မြောက်လိုက်တာ ရွာကလူတွေ မနည်းလားဗျာ။

အဲဒါသူ့အတွက် ရည်စူးပြီး အမျှပေးဝေလည်းသာဝခေါ်နိုင်ခွင့် မကြုံသေးလို့လား မသိဘူး။ ဒီကောင် မကျွတ်ဘူး။

သူ မှီခိုနေတဲ့ သေတဲ့ တူကွဲပင်ဝန်းကျင်မှာ အရက်သောက် ထန်းရည်သောက်ရင်း သူ့အတွက် တစ်ခွက်တစ်ဖလားစွန့်မှရတယ်။ ရှိဖို့ သောင်းကျန်းနောက်ယှက်ရော။ နောင်တော့ သူငယ်ချင်းလည်းငြိမ်း အရက်ထန်းရည်ကြိုက်သူလည်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီကူကွဲပင်ဝန်းကျင်ပေါ် အဲဒီနားမှာ ရိုးကလေး ရေစီးမြောင်းကျယ်ရှိလို့ 'ချက်ကောင်းရိုးကလေး' လို့ ခေါ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ အရက်ထန်းရည်သောက်တိုင်း စတိသဘောနဲ့ ချက်ကောင်း၊ ဒါမင်းအတွက်လို့ အသောက်သမားများက အရက်တစ်ခွက် ထန်းရည်တစ်ခွက် မြေကြီးပေါ် လောင်းချပေးရတယ်။ စတိပေါ့ဗျာ။

အဲဒီလို မလုပ်ရင် အမျိုးမျိုးနောင်ယှက်ရော၊ ကြောက်လန့်

ချောက်များအောင်လုပ်ရော။ နောင်တော့ ကျွပ်တို့ ဓာတ်သီသူများလွဲလို့ တယ်သူမျှ အဲဒီဝန်းကျင်မှာ အရက် ထန်းရည် မသောက်ကြတော့ဘူး။

"ဒါဖြင့် ငါတို့သွားရင် ချက်ကောင်းနဲ့ ကြုံရမယ်ပေါ့"

ကိုပွေးဆင့်ပိုင်းက မေးလိုက်သည်။

"အခန့်သင့်ရင် တွေ့ရကောင်းပါတယ်ဗျာ"

"တွေ့ချင်တယ်ကွာ... အဟေ့"

"တွေ့ရင်တိုက်မှာလားဗျာ ကိုပွေးရ"

"ဟ ဒီကောင်က ဘာကောင်မို့ တိုက်ရမှာလဲကွာ၊ လုံးဝ ပါပဲကွာ။

ငါသိချင်တာက သေပြီးနောက် ပရိညာဉ်အဖြစ်ရှိမရှိကို သိချင်စမ်းချင် လို့ပါကွ။ ကိုသောင်းရ အော့"

"အေးဗျာ... နက်ဖြန် ကံကောင်းရင် ဒါမှမဟုတ် ကံသင့်

ရင် ကြုံရကောင်းရဲ့ဗျာ။ ကိုင်း ညဉ့်နက်ပြီး လက်စသတ်လိုက်ပြီး အိပ်ကြပါစို့"

မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တန်းမြို့သွား ကားထိုးစီးခဲ့ကြ၏။ ရွာမှာမရှိသည့် ရပ်အရက်၊ ဝီကီအရက်နှင့် အခြောက်အခြမ်းစားဖွယ် အမြည်းများလည်း ယူသယ်ခဲ့ကြ၏။ လေသေနတ်များလည်း ပါကြသည်။

ဝီတဆရာက ရွာရောက်ရင် ကျေးလက်သီချင်းစပ်မည်တဲ့ ကဗျာဆရာက “ဖိုးမောင်လာပြီ” လို့ ကဗျာမျိုးရေးမည်တဲ့ စာမတ်သမားကြီး ရုပ်ဝါဒသမားကြီးကတော့ မင်းတို့ရွာထန်းရည် နာမည်ကြီးတော့ သောက်ချင်စမ်းပါဘိဟု ကားပေါ်မှာ ပြောဆိုကြိုးဝါးလာခဲ့ကြ၏။ နာရီဝက်သာသာ တစ်နာရီခန့်ကြာသော် ‘ထားမတို’ ကျေးရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို လွယ်ပိုးပြီး ထန်းပင်ဆိပ်ကုလားဘုရားကျောင်းမှ ဖြတ်ကာ ရွာရှိ ကွင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ရွံ့ဆိုပြီး ပျော်ရွှင်စွာ လာခဲ့ကြပြီ။

စပါးပင်များ ပူညှပ်ဝင်းနေ၏။ ငွေချိုင်းဖြူများက လယ်ကွင်း

ပြန်ခင်းပေါ်မှ အုပ်ဖွဲ့ချလျက်။ ချိုးအုပ်များကလည်း စပါးခင်းမှာကျ လျက်။

တစ်နေရာမှ လွှမ်းသွဲ့သွဲ့ ပလွေကျူသံကို ကြားရ၏။ ကဗျာဆရာနှင့် သီချင်းရေးဆရာတို့က ဒါကို နားထောင်ရင်း သဘောကျနေ၏။ ရုပ်ဝါဒဆရာကြီးက ကွင်းထဲမှ တဲအိမ်များ ကိုယ်အိမ်ဖြစ်ရေးကိုဟောပြောလာ၏။ နာရီဝက်သာသာခန့်ကြာသော် ချွေးများ ဖိုလာ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာ ဆွေးမျိုးများက ကျွန်တော်ကို မြင်တိုင်း ရွာမလှေအတိုင်း အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြ၏။

လှည်းလမ်းကြောင်းမှာလည်း ရွာလှည်းများ သွားနေ၍ ဖန်ထောင်းထောင်းထလို့ လှည်းပေါ်က အသိများက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြပြန်၏။

“မောင်မိုင်း”

“ဘာလဲဗျ ကိုဖွေးရ”

“မင်းပြောတဲ့နေရာ မရောက်သေးဘူးလား”

“ရွာကိုပြောတာလား။ ငရု မိုင်းပျံပျံက ရွာပဲဗျ။ ရောက်ခါနီးပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ချက်ကောင်းရိုးကို ပြောတာကွ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုဖွေးရ”

“ဟ ဟုတ်မဟုတ် လက်တွေ့စမ်းရမှာပေါ့ကွ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ရွာကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပဲ့ဗျာ။ တော်ကြာ မဟုတ်တယုတ် ဖြစ်နေမှ”

“ခေါက်ထားစမ်းပါ။ မင်း ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့”

ပါကွ"

"ခက်တာပဲဗျ"

"ငါတို့က လူအုပ်နဲ့ပါကွ။ မင်းကလဲ"

"ဟူး"

ဒီလိုနဲ့ ကိုရက်ကောင်မို့လေးနားအို့ ရောက်လာအံ့ နဲ့

ဆိုင်းဆိုင်းအရွက်များ မြေထဲနမ်းနေသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးကို တွေ့ရ

"ဒါလားကွ။ မောင်မိုင်းရ။ ခဏနားကြရအောင်ကွာ

နေပြီ"

"ဒီရိုးကျွန်းမှ နားပေါ့ဗျား။ လာပါ"

"ဟင့်အင်းကွာ"

ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်သို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဝင်သွားကြ၏။
ကုက္ကိုပင်ကြီးနံ့ဘေးမှ ကန်ငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ရေခမ်းနေပြီ။ ဒီနေရာမှာ
ကိုချက်ကောင်းအရက်များသေသည့် နေရာဖြစ်၏။

သူတို့ကို ပြောလို့မဖြစ်။ သို့ဖြစ်၍ တားတော့ တားဖြစ်၏။
သို့သော်မရ။

ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ လှဲသူလှဲကြ၏။ သီချင်းဆိုသူဆိုကြ၏။
သေနတ်များ ထောင်ထားလျက်။

"မင်းတို့ရွာ ဟိုရွာလား"

"ဟုတ်တယ်။ ရွာရောက်မှ"

"စကားမများနဲ့ကွာ မောင်မိုင်းရား ယန္တရားကြီးတို့"

"ဗျာ"

"တစ်လုံးဖွင့်ကွာ"

"အိုကေ"

ကဗျာဆရာက ရပ်တစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မြေပဲလှော် နှစ်
ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်၏။ ကျန်လူများက ဝမ်းသာအားရဝိုင်းလိုက်ကြ၏။
ရေပုလင်းနှင့် အရက်ရော၍သောက်ရန်ပြင်ကြ၏။ ဒီမှာ ကျွန်တော်က
အရက်ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဟို ဟို နည်းနည်းစတီ သွန်ချင်လို့ပါ"

"ဘုရားရေ ငမိုင်း။ ဒါ ပိုက်ဆံ အများကြီး ပေးဝယ်လာတဲ့
ရပ် နေ့။ အရက် ကောင်းစား။ ချက်အရက် မဟုတ်ဘူး။ နေပါဦး။
ဘာလို့ စတီသွန်ရမှာလဲ"

"ဟိုဗျာ ဟို ဟို ဒီနေရာက ဟိုဒင်း"

"ဒီမှာ မောင်မိုင်း။ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့။ ရွာကို
ငါတို့မြင်နေပြီ။ မင်းသွားနှင့် ငါတို့ စားဖို့ကြက်သားကလသားချက်
ကြိုချက်ထား။ ဒီလမ်းအတိုင်း ငါတို့ တစ်ပုလင်း ကုန်ရင်လာခဲ့မယ်။
သွားပါကွာ သွား သွား"

"စောင့်နေပါမယ်ကွာ"

"မလိုပါဘူးကွာ။ ဒါရွာပါ။ ရန်ကုန် မန္တလေး မဟုတ်ပါဘူး။
မျက်စိလည်စရာဘာမျှမရှိဘူး။ ရွာရောက်ရင် ငါတို့ 'ဗျီး'ဟစ်လိုက်
မယ်။ သွားတော့။ ထမင်းဟင်းပဲ ချက်ထား။ ကြာလှရင် တစ်နာရီ
ပေါ့ကွာ။ နေ့ ကိုသောင်းညွန့်"

"ဒါပေါ့ ဒါပေါ့"

"သွားလေကွာ။ ငမိုင်းရ"

"ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ"

"အမ်မာ ငါလေ"

သို့နှင့် ကျွန်တော် ရွာရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ရွာထဲ အဖေတို့အိမ်မှာ သူတို့အတွက် ထမင်းဟင်းကိစ္စ ကြို၍ စီစဉ် ရမည် သည်တင် ကုက္ကိုရိပ် အောက်မှအတွက် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲထသွားခဲ့၏ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။

မကြာခင် နောက်ကျောကို ခဲလုံးလေးများ၊ မြေကြီးခဲများနှင့် အပေါက်ခဲလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငနဲသားလေးယောက်ထ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီးရယ်နေကြ၏။ သင်းတို့များ ပေါက်ရောသလား၊ နောက် ရောသလား။

မကြာခင် ခြေသံလိုလို ကြားရပြန်၏။ လှည့်ကြည့်သော် ဘာမျှမရှိ။ သို့နှင့်ပါးစပ်မှ တောင်းပန်ပြောဆို အမျှဝေပြီး ရွာဆီသို့ လှည့်ခဲ့လိုက်၏။ ရွာရောက်တော့ အဖေနှင့် နှမများကို ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ဆီးကြိုပြီး ပါလာသည် ပစ္စည်းများကို လှမ်းယူကြသည်။ ဧည့်သည်များပါလာသည်အကြောင်း၊ နောက်မှာ နားနေကြကြောင်း သူတို့အတွက် ထမင်းဟင်း အမြန်ချက်ရန် စီစဉ်ကြရ၏။

ဒီလိုနှင့်အချိန် တစ်နာကျော်ကြာသွား၏။

ကြက်သားဟင်းကျက်ပြီး ထမင်းအိုးကြီး ကျက်ပြီး။

ချဉ်ရေမောင်း ဘဲဥကြော်နှင့် ငါးပိရည်တို့စရာများ ဖြစ်၍ ထမင်းပိုင်းနှင့် အသင့်စောင့်နေကြ၏။

ကိုပွေးဆင့်တို့ အုပ်စု ခုချိန်ထိ ပေါ်မလာသေး။ ကြည့်ရတာ

တစ်ပုလင်းမဝ၍ နောက်တစ်ပုလင်း ဖွင့်နေကြရောလား။

သို့နှင့်ရွာပြင်သို့ ကြိုဆိုခေါ်ယူရန် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဗျို ကိုတလုတ်”

“မောင်မိုင်းပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်သတုန်းကွ”

“ခု မနက်ပဲဗျ။ ဒါနဲ့ကိုတလုတ်၊ လမ်းမှာ ဧည့်သည်လေး ယောက်များ တွေ့သေးလားဗျ”

“ဧည့်သည်လေးယောက်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ၊ မြို့ကဗျ၊ ဟိုနေရာမှာ ခဏနားနေကြတာ”

“မောင်မိုင်း၊ မင်းလူတွေပဲလား ဘယ်က လူတွေလည်း မသိဘူး။ လူလေးယောက်တော့ ချက်ကောင်းရိုးနားမှာ ချာလည်လည် ပြီးနေကြရဲ့ဟ”

“ဟင် ဒုက္ခပါပဲ”

သို့နှင့် ကိုတလုတ်ကိုမျှ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့တဲ့ကိုချက်ကောင်း ရိုးကလေးရှိရာသို့ ပြေးလာလိုက်သောအခါ ငနဲသားလေးကောင်ရဲ့ အဖြစ်ကို သေသေချာချာမြင်လိုက်ရတော့သည်။

လေးယောက်သားသည် ရိုးကလေးရှိရာသို့ ပြေးလာလိုက်၊ ပြန်လှည့်သွားလိုက် သီချင်းများဆို၍ ကနေကြ၏။

အဲဒါ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။

သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွှဲနှစ်စီးနေကြ၏။

ရွံ့များ ဖုန်များ ပေကျဲနေကြ၏။ လူ့ရှုပ်ပင် မပေါ်ကြတော့။

အရက်နဲ့များကလည်း တထောင်းထောင်း။ အနီးမှာ အရက်ပုလင်း များ ကျကွဲပြီး အရက်များ မြေကြီးပေါ် စီးကျနေ၏။ သေနတ်များလည်း လဲကျလို့။

ကျွန်တော် ရောက်နေသည်ကို မမြင်ကြ၊ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ကနေကြ၏။ အားလုံးမောနေကြ ပါပြီ။

“ကိုပွေး”

“ဗျို ကိုပွေး၊ ကိုသောင်းညွန့်၊ ကိုယန္တရား”

ခေါ်လိုလည်း မကြား။ ဒါနှင့် ဝင်ကိုင်လှုပ်လိုက်မှ ငနဲသား
လေးယောက် ‘ဟာ’ ‘ဟင်’ နှင့် ကြောင်ပြီး ရပ်သွားရာမှ ခွေလဲကျသွား
ကြလေသည်။

□

ရွာသို့ရောက်သော် ငနဲသားများ ရှက်နေကြ၏။ ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာများက တွေ့သွားပြီး ဘယ်က မင်းသား ပြိုင်အကသမားများ
ရောက်နေကြသလဲ။

“ပန်တျာမြဝင်း ဇာတ်ကလား၊ စိန်အောင်ကြည် ဇာတ်ကလား
နှင့် ဝိုင်းမေးကြရကား ခေါင်းမျှ မဖော်နိုင်ကြဘဲ ရှက်နေကြ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲဗျာ”

ဘယ်သူမျှ မပြောကြ၊ ရေငုံနေကြ၏။ မေးလွန်းမက မေး
တော့မှ စာရေးကြီး ကိုမိုးညွန့်က စ၍ ပြောတော့၏။

“ဒီလိုကွ မောင်မှိုင်းရ၊ အရက်သောက်မလို့ ငွေလည်းငွေရော

မလွန်ဆိုးဝါးလှတဲ့ အပုပ်နံ့ကြီး နံတော့တာပဲဟေ့။ ဒါနဲ့အရက်ကို
သောက်မလို့ ခွက်လည်း ကိုင်ရော၊ ခွက်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ပုတ်ချလိုက်
ဆလိုဖြစ်ပြီး အရက်တွေမှောက်လို့ အချင်းချင်း စကားများရပါရော။
အဲဒါ လေးယောက်လေးခွက်တိတိ မသောက်ရဘဲ လက်ထဲမှာတင်
အရက်ခွက်ပုတ်ချခံရသလိုဖြစ်တာ ကြုံရတယ်။ ဒါနဲ့တစ်ခွက်စီ ဆက်
သောက်နေတုန်း ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ညည်းသံကြီး ကြားရပြန်ပါရော။
နံ့လိုက်တဲ့ အပုပ်နံ့လည်း ဟောင်နေတာပဲ။ ဒီမှာပဲ အရက်ပုလင်းတွေ
အလိုလို တိုက်ကွဲသံကြားရပြီး ငါတို့လည်း ဘုမသိဘမသိ ထကကုန်
ကြပါရော။ ပြောရရင် ငါတို့ မမှူးသေးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကို
တချင်နေကြတယ်။ ကလို့ ဝတော့ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ရွာကိုလာတာ၊
အဲဒီရိုးကလေးကို ဆင်းလို့ ကူးလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ ရိုးကလေးနားမှာ
လေးယောက် လက်တွဲချိတ်ပြီး မင်းသားပြိုင်က လိုက်ကြတာ။ မင်း
ရောက်လာပေလို့ နို့မို့ဘယ်အချိန်အထိ ကနေဦးမလဲ မသိဘူး ဟူး”

“မောင်မှိုင်း”

“ဗျာ”

“ငါတို့ မမှူးသေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ အဲဒီလို ကြောင်ကုန်ရတာလဲ
ကွာ ဟင်”

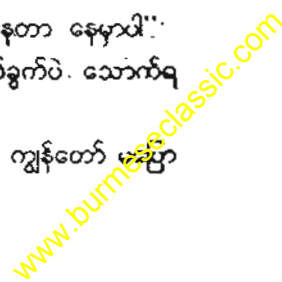
“ဒါ ဒါ ဟို ဟို”

“ပြောပါကွာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မှူးပြီးကနေတာ နေမှာပါ”

“ဘုရားစူးရစေရဲကွာ။ တစ်ယောက်တစ်ခွက်ပဲ သောက်ရ
ပါသေးတယ်ကွာ။ မှူးမလားကွ။ ခုဟာကြီးကကွာ”

ဒီမှာလည်း ဝိုင်းမေးလွန်းမက မေးမှတော့ ကျွန်တော် မဆိုပြော

၃၄၆ * မောင်ညိုမင်း(သန်းလှိုင်)

ချင်ဘဲနှင့် ပြောပြရတော့သည်။

“ကိုဦးညွန့်နဲ့ ကိုပွေး”

“ဘာလဲ ငမိုင်း”

“ကျုပ် ကြီးပြောသားပဲဗျား အဲဒီကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အစား
မသောက်ကြပါနဲ့၊ သောက်ရင် စတီသွန်ပါလို့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အဲဒါ အရက်သမားကို ချက်ကောင်း အရက်မှူးပြီးသေချာ
နေရာဗျ”

“ဟင် ဒါ ဒါ ဆို ငါတို့ကို သင်း သင်း”

“ထားလိုက်ပါဗျား ခင်ဗျားတို့က ဒါမျိုး ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး
ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ခင်ဗျားတို့ အရက်သောက်မှူးပြီး အရက်ကြောင်
ကြောင်ကုန်ကြတာနေမှာ”

“အေး အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ကွာ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေတော့”

ဤစကားကား ရုပ်ဝါဒသကြီး ကိုပွေးဆင့်ဝိုင်း မျက်စိပျက်
မျက်နှာဖျက် ရှက်ရှက်နှင့် ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်လေသည်။

* မောင်ညိုမင်း(သန်းလှိုင်)

လူတစ်ယောက်နှင့်
ကားတစ်စီးအကြောင်း

လူတစ်ယောက်နှင့်အာဒိလွတ်များအကြောင်း

(၁)

ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်က အဆောင်နေ ကျောင်းသား တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ ဂန္ထိရအကြောင်း နားမလည်ပါ။ ပရိညာဉ်များ အကြောင်း... မလေ့လာမသိရှိပါ။

လောက၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များအကြောင်းလည်း ထဲထဲ ဝင်ဝင် ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးသေးပါ။

ဖျိုရွယ်သော လူငယ်တစ်ဦးပီပီ... ကျောင်းစာကို ညည်းငွေ့ လာလျှင် အချစ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်သည်။ အချိန်အားနေ့များမှာ ဖြို့ထဲ ထွက်၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။ မြေပဒေသာကျွန်းမှာ လည်ပတ်သည်။ ဒါမှမဟုတ်... သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများဖြင့်...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်မည်။ ချစ်သူများအကြောင်း... ချစ်လိုသူ အကြောင်း မိန်းမလှများအကြောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် တေးဂီတများအကြောင်း နွေးနွေးငြင်းခုံကြမည်။

အဆောင်ပိတ်ချိန်မတိုင်ခင် ပြန်ရောက်အောင်လ... ခါပါပဲလေ။ ဒီနေရာမှာ... ကျွန်တော်တို့အဆောင်မှာ နေထိုင်ကြသည့် နယ်ဝေး ကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများအကြောင်းထက် ကျောင်းစောင့်ကြီး အကြောင်းကို ပြောပြချင်၏။

ကျောင်းစောင့်ကြီးအမည်မှာ ဦးမည်းချိပ် ဟုခေါ်၏။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသားအရည်က မည်မျှလိုက်သည်မှာ သပိတ်ထားရောင်း၊ ဖီးသွေးတုံးအရောင်း၊ ကောက်ညှင်းငချိပ်အရောင်ပေါက်နေ၏။ ရင်းနှီးသူများက သူ့ကိုချစ်စနိုးအနေဖြင့် ဘကြီးကောက်ညှင်း ငချိပ်ဟုခေါ်ကြ၏။ မည်သို့ခေါ်ခေါ် သူကပြုံးပြုံး၊ ငြိုးငြိုး။

အသက်က (၅၀)ခန့်ရှိ၏။ ခါးနည်းနည်းကုန်း၏။ ဆံဝင်ကုတ်စားလျားနှင့်ဖြစ်၏။ မျက်လုံးအလွန်ပြူးသေး၏။

ရယ်လိုက်လျှင် ကွမ်းချေးတက်နေသော သွားခေါခေါများက သူ့အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဘွားခနဲပေါ်လာလေ့ရှိရကား ညဘက်များ သူ့ကို ငြုန်းစားချည်းမြင်လိုက်ရလျှင် သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင် ကို တွေ့ရတိအလား လန့်သွားကြ၍...

“အိဘ... ကောက်ညှင်းငချိပ်”

“ဘာလဲကွ”

“ညညကျရင် ငြုန်းစားချည်း ကိုယ်ထင်မပြပါနဲ့ဗျာ”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသားတို့ရ”

“လိပ်ပြာလွှဲချင်သလို ဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ပါဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ငါက အဲဒီလောက်
နေလို့လား။ ဒါတောင်ရေမချိုးရသေးဘူး ကိုယ့်လူမင်းသားတို့ရဲ့
ပြီး အိုးမည်းလိမ်းလိုက်ရင် ကိုယ်ပါပျောက်သွားတာဗျ...ဟား
...ဟား...ဟား”

“ဘချိပ်”

“ဟေ...လက္ခာ”

“မိန်းကလေးအဆောင်များဘက်တော့ ယောင်လို့များ ညဘက်
ပစ်ပစ်မသလားလိုက်နဲ့ ဘချိပ်ရာ”

“သလားရင် ဘာဖြစ်နိုင်မှာမို့လဲကွ... မောင်သောင်းယဉ်ရ”

“လန့်ပြီး ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်လို့ ဘချိပ်ရ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... အေးပါကွား၊ စိတ်
ချပါ... မသွားပါဘူး၊ မင်းအမျိုးများ ညှော်တွေလာမှ မီးသွေးကို ရေနံ
ချေးနဲ့ ကြော်ကျွေးပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ညှော်ခံတွေ့ စကားပြော ဖက်လဲ
တကင်း...”

နောက်ဆုံး ဘယ်လောက်ပဲစကားကြွယ်ကြွယ်... အညာသား
ကျောင်းစောင့်ကြီး ဘမည်းချိပ်ကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည်သာဖြစ်ပေ
သည်။

သိဖြစ်၍...

သူငယ်ချင်းကျောင်းသူ မိန်းကလေးများက အပြင်မှာ
ကျန်တော်တို့ နှင့်တွေ့ကြလျှင်...

“ကိုဇော်တို့ အဆောင်က ညံ့ရေးညတာ ပိုစိတ်ချရတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တစ္ဆေသရဲလည်း မကြောက်ရဘူး။ သူ့ခိုးသူဝှက်လည်း စိုးရိမ်

စရာမလိုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဗျာ”

“ဦးမည်းချိပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရရင် သရဲတစ္ဆေလည်း လန့်ပြေး
သူခိုးလည်း နေရာတင်တက်သေသွားနိုင်လို့”

“သဘောကျနေပြီလား... မန”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘကြီးချိပ်ကို သဘောကျနေရင် မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ
မနရာ”

“အမယ်လေး... မ... မလုပ်ပါနဲ့တော်။ တော်ကြာအိပ်မက်
ထဲအထိ ဒီ... ဒီမျက်နှာကြီး မြင်နေချပြီး လန့်အော်လို့... ချေး... သေး
အမလေး... ပြောရင်းလန့်...”

“ဘုန်း”

“အမလေး... အမေရဲ့ လာ... ခုနက... ပြီး... တော့”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... မလန့်ပါနဲ့မနရာ။
ဘကြီးချိပ်ရောက်လာတာဖုတ်ပါဘူး။ အုန်းလက်ပြုတ်ကျတာပါဗျ...
ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

၂

ဘကြီးဦးမည်းချိုမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ချက်ရှိ၏။ သူသည် ပန်းဥယျာဉ်စိုက်သည်ကို ဝါသနာပါ၏။ သူ့လက်နှင့် တယုတယစိုက်ပြီး ထားသော ပန်းမျိုးစုံသည် ရောင်စုံလှပွင့်ဝေဆာပြီး စိမ်းစိုနေ၏။

အလှဆုံးပန်းများကို ရွေးချွန်ပြီး အဆောင်က ဘုရားပန်းအိုးမှာ ထိုးပေး၏။ အပြင်ထွက်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွက် ယူသွား၏။

ပန်းလှလှကြိုက်နှစ်သက်သူ မိန်းကလေးများက ကျွန်တော်တို့ထံမှတစ်ဆင့်တောင်းလျှင် ပန်းလှလှခေါင်ပွင့်များကို ကြည့်ဖြူသဘောကောင်းစွာပေးလေ့ရှိ၏။

“ဘချိပ်”

“ဘာတုန်းကွ။ မြေလတ်သားရ”

“ဘချိပ်က မိန်းကလေးချောများ ပန်းအလှူခံရင် ခေါင်ပွင့်အလှဆုံးပန်းချည်း၊ ရွေးပေးလိုက်တာပဲနော်”

“အဲဒါဘာဖြစ်တုန်း... မင်း ပန်းချိုးပေးရလို့လား”

“ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ပေးတာတုန်း ဘချိပ်ရ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အကြောင်းရှိတာလေးလည်း မျှဝေပါဦး”

“ဒီလိုပါ... မြေလတ်သား မယားတစ်ချင်းလေးရား၊ ငါ ပန်းလှလေးတွေ ပေးရ၊ စွန့်ရ လှူရတာက ငါ့အကြောင်း ငါ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါကွ။ ငါ့ဘဝရပ်ရည်က မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွ။ အသားက မည်းတူး။ သွားကခေါ။ မျက်လုံးကပြူးကြောင်ကြောင်၊ ပြီး ခါးက ကုန်းပြီး ခြေတစ်ဖက်က တိုနိမ့်သေးသကွ။ အဲဒါဟိုးဘဝက အလှအပ ဖြစ်တဲ့ ပန်းတို့ဘာတို့ကို ရှင်လူရဟန်းများ၊ မပေးလှူခဲ့လို့လို့ ငါကခံ ယူသကွ။ အရပ်ဆိုတာ တစ်ယူနာသကွ”

“ဘယ်လို နာတာလဲ... ဘချိပ်ရ”

“ငါမိန်းမ -မရဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဘချိပ်က မိန်းမလို့ချင်သေးလို့လား”

“ပျိုရွယ်တုန်းက လူ့ယောက်ျားဥစ္စာ၊ ရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိသပေါ့ကွာ”

“လုပ်လိုက်စမ်းပါဦး... ဘချိပ်ရေ။ ဘာတဲ့တုန်းဗျာ”

“အင်း... ငါက ကြိုက်ပေချစ်ပေမယ့် ငါ့ကို ကြိုက်မယ့်ချစ်မယ့်သူလုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလောက်ရပ်ဆိုပြီး သရဲဝေရွှေရပ် ပေါက်နေတဲ့ လူ့ယောက်ျားကို ဘယ်မိန်းမကချစ်မှာ ကြိုက်မှာလည်း ငါ့လူရ”

ဒါဆို ကိုယ်လိုပုံစံတူ လုံးတူဒေါက်တူကို ရှာပေါ့ဗျ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ်ဘချိပ်။ မြေလတ်ကြီးပြောတာမှန်တယ်ဗျ။ မိန်းမဖြစ်ပြီးရော ဥစ္စာဗျာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက ကိုယ်တယ်ထောက်အရပ်ဆိုဆိုအကျည်းတန်တန်ကိုယ့်မိန်းမကိုတော့ ချောပေလို့ပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ယဉ်ပေဆိုတာမှ ဖြစ်ချေတာ ကိုယ့်လူများရဲ့”

“လုပ်လိုက်ဟေ့...။ ဒါမှတို့ ဘချိပ်ကွ၊ ပညာရသဗျာ ဆက်ပါဦးဗျ”

“ဆိုခဲ့သလိုပေါ့ကွ... ဘဝဟောင်းကံကျွေးကြောင့် ဒီဘဝ ရုပ်ဆိုးပြီးအချစ်ကိုလည်းရှာမရ။ လူရာလည်းဟုတ်တိပတ်တိအသွင်း မခံရ။ ဘဝနာလှသကွ။ ဒါကြောင့် နောင်ဘဝမတော်လို့ လူဘဝများ ပြန်ရခဲရင် လူချောလူလှဖြစ်ရအောင် အလှကြိုက်သူများအတွက် ပန်းလှလှလေးများပေးရ ကမ်းရ လှူရသပေါ့...ဟောင်တုံးတို့ရ”

“ရည်ရွယ်ချက်က အတုယူလောက်ပါပေတယ်။ ဘချိပ်ခင်ဗျား သာဓု... သာဓု... သာဓု... ငဇော်”

“ဘာလဲ... ပြေလတ်ကြီး”

“မင်း... ကောင်းမလေးတွေလည်း ပန်းရပြီး ဆုတောင်းပေး လို့ပြော”

“ဘယ်လို တောင်းပေးခိုင်းရမှာလဲ”

“နောင်ဘဝများမှာ အဘချိပ် အလှတစ်ကျိပ်နဲ့ ဘဝတံဆိပ် ဝတ်နိုင်ပါစေလို့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ငါ့လူများ စာတတ် သားပဲဟား မင်းတို့ ငါ့လောက်နီးနီးတော်လာပြီ။ ကိုယ့်လူတို့ရေ... ဟား ဟား... ဟား”

ကျွန်တော်တို့ အဘချိပ်ကား သို့ကလို လူငယ်များနှင့် တွေ့လျှင်လည်း ပျော်အောင်ရွှင်အောင် ဖန်တီးနိုင်သူ၊ အညာသား လူနိုးကြီးဖြစ်ပေသည်။

(၃)

နောက်တစ်ချက်ပို၍ ထူးခြားသည်ကား...။

အာဒါလွတ်ဥပင်များ စိုက်ပျိုးခြင်းဖြစ်၏။ အဘချိပ် စိုက်ပျိုးသည် အာဒါလွတ်ဥပင်များသည် ပန်းပင်များထက်စိမ်းစို၏။ အာဒါလွတ် ဥပင် များကိုလည်း အများကြီးမစိုက်(၁၅)ပေ တစ်မြောင်းပဲ ခိုက်၏။

စားဥရချိန်မှာ... နှုတ်လိုက်လျှင် ဥကြီးများက မုန်လာဥ အကြီးစားသကဲ့သို့ ဖွေးဥနေ၏။

အဲ... အဲဒီ အာဒါလွတ်ဥများကို စားချင်လို့ သွားတောင်းလျှင် တော့ လုံးဝမပေး။ ဝယ်လျှင်လည်း နည်းနည်းမရောင်း။ အကုန်လုံးဝယ် နှု ရောင်းမည်ဟု ပေကပ်ကပ်စကား ပြောလေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများဘယ်လိုပင် မေတ္တာရပ်ခံရပ်ခံ

လုံးဝ မရောင်း။ ရောင်းချိန်ရောက်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် နှုတ်၍ သွားရောင်း
၏။

ရောင်းလိုရသည့်ငွေများ အားလုံးကို အဲဒီနေ့မှာပဲ ... သိသ
ကောင်းသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့လှူ၏။ အချို့ကို ဘုရားပုထိုးများမှာ
ရွှေဆိုင်းချလှူဒါန်း၏။

တစ်ခါမှာတော့ ... ကျွန်တော်က ...

“စားချင်လိုက်တာ ဘချိပ်ရ” ဟု ပြောရာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်နှုတ်
ပြီး နောက်နေ့ပြုတ်ကျွေး၏။

“မင်း မို့လို့ ငါကျွေးတာ ကိုယ့်လူ”

“အခြားလူရော ... အဘရ”

“တစ်ခင်းလုံးဝယ်မပျေကွာ”

“ဘယ်ဝယ်နိုင်မှာလဲ ဘချိပ်ရ ... အများကြီးဥစ္စာ”

“နည်းနည်းဖဲရောင်းရင် ငွေပျက်တယ်ကွ၊ ဒီမှာ ဟေ့မကောင်
နောင် မင်းစားချင်ရင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်လာနော်”

“အင်းပါ ... ဘချိပ်ရ”

ဘချိပ်ရဲ့ အာဒိလွတ်ဥပြုတ်ကို ဆီဆားလေးနှင့် တို့စားလျှင်
တော်မူဟင်းပင် မစားချင်။ အရသာက ဆီမိုလွန်းလှ၏။

သူလည်း နေ့စဉ်အချိန်များကို အာဒိလွတ်အခင်းမှာ မြှုပ်နှံ၏။
သူ့ကို တွေ့ချင်လျှင် ဘယ်မှာမှ လိုက်မရှာနှင့်။ အာဒိလွတ်အခင်းမှာ
မြေဆွပေါင်းသင်၊ နောက်ချေးကို ဩဇာကျွေး၊ ပိုးကောင်ရှာ၊ ရေလောင်း
နေသည်။ အဲဒီမှာပဲရှာ။

အလကား အချိန်ပိုနေလျှင် စိမ်းဖိုဖားလျားဝေနေသည့် အာ
အာဒိလွတ်အခင်းကို ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေသကဲ့သို့ ... စိုက်ကြည့်ချေ

လေ့ရှိ၏။

အချို့က သူ့ကို အာဒိလွတ်ရူးရှူးနေပြီဟု လှောင်ကြံ၏။

အာဒိလွတ်အခင်းကို သေသေချာချာ ခြံခတ်ထား၏။

ငင်းအခင်း၊ နဲဘေးသို့ မည်သူ့မျှ အကပ်မခံ။ မိုးလင်းသည်နှင့် ဦးစွာ
ငင်းအာဒိလွတ် အခင်းကို စစ်ဆေးသည်။

အခင်းဝန်းကျင်မှာ လူခြေရာကိုရှာသည်။ မတော်မဆံ လူခြေ
ရာများ မြင်တွေ့ခဲ့လျှင် တောက်တခတ်ခတ်၊ ဟိုလူ့ မသင်္ကာသလိုကြည့်။

ဒီလူ့ မသင်္ကာသလိုကြည့်။ ဒါကြောင့် မြေလတ်သားတို့ လူစုက ပြော၏။
ဒီအဘိုးကြီး ဥစ္စာစောင့်ကြီးများလား မသိဘူးတဲ့။

နောင်အခါ ...

ညဘက်ကျောင်းစောင့်ရင်းမှာပင် သူ့အာဒိလွတ်အခင်းကို
မကြာခဏ မီးထိုး၍ ကြည့်ရသည့်အကြိမ်ကား မနည်းခဲ့ဟု သိရ၏။

(၄)

တစ်နေ့သောအခါ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်တော်ဖခင်ကြီး နေ့မကောင်းဆို၍ ကျွန်တော်ခွင့်သုံးရက်တင်ပြီး မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

အဖေ့ကို ဆေးရုံဆေးခန်းများသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်မှာ ပြန်လည်ကျန်းမာလာသောကြောင့် သုံးရက်မြောက်ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော်အဆောင်ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

အဲဒီမှာ အံ့သြကြေကွဲဖွယ်ရာ စကားတစ်ခွန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတော့၏။

ကျောင်းစောင့်ခြံစောင့်ကြီး အဘဦးမည်းချိပ် ကွယ်လွန်သွားပြီတဲ့။

ဘုရားရေ ... လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က အကောင်းချည်း။ ကျွန်တော်အဖေ နေမကောင်း၍ ခဏပြန်မည်ဆိုတော့ ...

“မိဘကို ဂရုစိုက်ပါကွာတဲ့။ ငါ့ လူပြန်လာရင် ဟိုအာဒိလွတ်

ဥတွေဖော်မယ်။ ငါ့လူစိတ်ကြိုက်စားစမ်း” ဟုပင် ပြောလိုက်သေး၏။
ခုတော့ ... ဘာချိပ်မရှိတော့။ ဒီနေ့ပင် ရေဝေးမှာ သင်္ကြာတ်ပြီးပြီတဲ့။

“မြေလတ်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”

“အကောင်းချည်းပါပဲကွာ။ သေမယ့်နေ့ ညနေက သူ့အာဒိလွတ်ပင်တွေကို ရေလောင်းပြီး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးလုပ်နေတာ ငါတို့ အားလုံး မြင်နေတာပဲ။ ငါတို့ကတောင် နောက်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခိုးမှာပဲ နော်အဘလို့။ အဲဒါသူက ဘာပြောမှတ်လို့လဲ။ မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ ခိုးလို့ ယူလို့မရဘူးကွတဲ့။ ငါသေခဲ့ရင်တောင် အဲဒီအာဒိလွတ်ဥတွေကို ရောက်ရာဘဝအထိ အကုန်နှုတ်ယူသွားမှာတဲ့။ အဲဒီလို ပြောပြီး မကြာဘူး မူးတယ် ... မူးတယ်ဆိုပြီး ရေလောင်းရင်း ဘန်းလန်းလဲကျသွားတာ ငါတို့လည်း ပြေးထွေရော အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ဘာချိပ်ရာ။ ဘယ်နေ့ရက်လည်လည်းကွ”

“သူမေ့နေ့ တနင်္လာနေ့ရက်လည်ပဲ”

ကျွန်တော်သူ့ကို ချစ်ပါသည်။ သူသည် လူရိုးလူပွင့်လင်းကြီး ဖြစ်၏။ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ။ ရသမျှ စားဖို့ချန်ပြီးအကုန်လှူ၏။ ကျွန်တော်ကိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးရှာ၏။

ကျွန်တော် နောက်နေ့ မိုးလင်းတော့ သူ့ရုတ်ချည်းကွယ်ခဲ့သည်။ သူ့မြတ်နိုးခင်တွယ်မှုကြီးမားရာ ... အာဒိလွတ်အခင်းရှိရာသို့ ငံ့လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏။

“ဟင် ...”

အာဒိလွတ်ပင်တွေ ညှိုးခြောက် ဇက်ကျိုးလဲကွသွားပါကလား။

အပြစ်တမ်းစိမ်းစိုနေသည့် အခင်းသည် ပိုးကျသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နေခြောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း... အရွက်များ ခြောက်ကြွပ်နေစေ

မြေလတ်တို့ ရေလောင်းပေးဖူးခဲ့တယ်။ အပင်တစ်ခင်းလုံး ပိုးကျခြောက်သွေ့နေသလို ဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ကျန်ခဲ့ သည်မို့ အားလုံး စိမ်းစိုနှင့်ပဲဆိုင်နေသည်ဥစ္စာ၊ ဥပက္ခောပြုရက်သည် မြေလတ်တို့အား အပြစ်ပြောရန် လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မြေလတ်ကြီး”

“ဘာတုန်း ... ငဇော်”

“မင်းတို့ကွာ အဘချစ်ရဲ့ သစ်ပင်တွေကို ရေလောင်းမပေးဘူး လားကွာ ... ဟင်”

“ဒီမှာ ငါ့လူ ... မောင်ရင်ပြောတာ နောက်ကျပါသေးကွာ။ သူသေပြီးနောက်နေ့ကပါပြီး ငါတစ်လှည့်၊ ကျောက်တန်းတစ်လှည့်၊ ပင်လုံ ကြီးတစ်လှည့် မနက်ရော ညနေရော လောင်းပေးပါ မောင်ရင်ရာ”

“အာဒါလွတ်ပင်ခင်းရော မလောင်းဘူးလား”

“ပန်းခင်းရော၊ အာဒါလွတ်ခင်းရော၊ ရေဝအောင်ကို လောင်း ပေးပါများ၊ နောက်ရေတောင်ထည့်ပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီ။ အာဒါလွတ်က ဥပေါ်ချိန်တောင်ကပ်နေပြီ ဥစ္စာ”

“မြေလတ်”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းတို့ အဘချစ်ရဲ့ အာဒါလွတ်အခင်းကို နေ့ရော ညပါ ရေလောင်းပေးနေရင် အပင်တွေရှင်သန်နေရမှာပေါ့ကွာ”

“အခုရော မရှင်လို့လား... ငဇော်ရာ”

“မရှင်ဘူး အကုန်သေနေပြီ၊ ခြောက်သွေ့ပြီး သေနေပြီ”

“ဘာ ... မဖြစ်နိုင်တာ ငဇော်ရာ။ မနေ့ညနေကပဲ အရွက် တွေကို စိမ်းစိုနေတာဥစ္စာ”

“အေး ... ငါပြောတာ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ကွာ ... လာ လာ”

ဒီမှာ ပင်လုံမြို့သား မောင်ရန်ပိုင်နှင့် ကျောက်တန်းသား ဘမော် အောင်ပါရောက်လာ၍ လေးယောက်သား အာဒါလွတ်အခင်းရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့သောအခါ ...

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ မြေလတ်ရ”

“အေးကွ ... မင်းတို့ ငါတို့ မနေ့ညနေ ရေလောင်းပေးတုန်း က အရွက်တွေကို စိမ်းစိုနေတာဥစ္စာ။ အခု ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာ လဲကွာ ... ဟင်”

“တစ်ယောက်ယောက်များ အက်စစ်နဲ့ လောင်းသွားရောလား ကွာ”

“ဟေ ... အက်စစ်နဲ့လောင်းရင် မီးလောင်နေသလို ရှိရ မှာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလိုရော ဘယ်သူက လာလုပ်မှာလဲ။ အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ် ကိုဥစ္စာ”

အားလုံးမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ အံ့သြနေကြ၏။

“ဥတွေက လေးငါးရက်ဆို နှုတ်ချိန်ကွာ”

“ဒီလို လုပ်ကြစို့ကွာ”

“ဘယ်လို လုပ်မှာလဲငဇော်”

“အပင်တွေ ညှိုးခြောက်သေကုန်ပြီဥစ္စာ။ ဥတွေကို ဖော်ကြည့်”

ဖော်ပြပါရင် အားလုံးသွားရောင်းပြီး အဘချိပ်ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ လှူလိုက်ကြတဲ့”

“အေး . . . အဲဒါကောင်းတယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ ပေါက်ပြူး

ငန်းပြားတွေယူ။ ခုပဲဖော်လိုက်ကြတဲ့”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုအဘချိပ်နေခဲ့သည့် အခန်းလေးတွေ မှ ပေါက်တူးနှင့် ငန်းပြားများကိုယူလိုက်ကြပြီး အာဒါလွတ်ဥများကို ဖြိုင်တူဖော်လိုက်ကြသည်။ အချိန်အတန်ကြာသွား၏။

“ဟင်”

“ဟ . . . ဘယ်လိုလည်းဟ”

“အလို . . . ဥလည်းတစ်လုံးမှ မရှိပါလား”

“အေးဟ . . . ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

အာဒါလွတ်ခင်း တစ်ခင်းလုံးသာ မြေသဒါလှန်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အာဒါလွတ်ဥနှင့် တူ၍ နမူနာပြစရာတောင် တစ်ချောင်းတစ်ခု မတွေ့ကြရတော့။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြေနက်နက်ကျသည့်အထိ တူးရှာကြ၏။ ဘာဆို ဘာမျှ မတွေ့ကြ။

အားလုံးအံ့သြနေကြသည်။

ခေါ်ပြုကြီးတူးရာ ဆွဲရာ နှုတ်ရာ တစ်ချက်မျှမရှိဘဲ အာဒါလွတ်ဥမှာပျောက်ဆုံးသွား၍ အားလုံးအံ့သြပြီး စဉ်းစားမရဖြစ်နေကြ၏။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားအဖြေရှာလို့ မရတော့။ နဖူးမှ ချွေးဥများကို ပုဆိုးနှင့် သုတ်ပြီး အားလုံးချေးကန်ရုံရာသို့ စိတ်ဓာတ်ကျစွာ လှည့်လာလိုက်ကြသည်။

နိဂုံး၊ ကျွန်တော် သတိရတာ တစ်ချက်ရှိခဲ့သည်။ အဘချိပ်မသေခင်က လူတစ်ခန့် ပြောသွားခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းဆိုတာကို . . .

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မင်းတို့ ဘယ်လိုမှခိုးလို့မရဘူးကွာ။ ငါသေခဲ့ရင်တောင် အဲဒီအာဒါလွတ်ဥတွေကို ရောက်ရာဘဝအထိ အကုန်နှုတ်ယူသွားမှာ”တဲ့။

“ဘုရား . . . ဘုရား”

သူမသေချင် ကြုံးဝါးခဲ့သလိုများ အခြားဘဝမှလာရောက်ပြီး သူ့စွမ်းအားနှင့် အကုန်ပဲ နှုတ်ယူသွားရောသလား။ ဒါမှမဟုတ် . . .

ဒီတစ်ခါစိုက်သည့် အာဒါလွတ်ပင်များက အသန်ခြောက်ဥချောင်မျိုးညံ့များ ဖြစ်၍ လုံးဝကို မဥလေရောသလား။ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမစဉ်းစားတတ်တော့။

၎င်းဇာတ်လမ်းသည် ဖြစ်ရပ်ပုန်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ပာင်းဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြသည့် ဆရာဦးအောင်ဖော်မျိုးအား အကူးဝကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

* မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

www.burmeseclassic.com